

Tiêu Dao Hồng Trần

AN GIÀ

tương
phùng

Chương 1

“Phật dạy, năm trăm lần ngoài đầu nhìn ở kiếp trước mới đổi lại được một lần thoáng gặp gỡ ở kiếp này, nếu sớm biết sẽ gặp cô, ở lần ngoài đầu thứ bốn trăm chín mươi chín, tôi đã móc đôi mắt mình ra rồi!”

[Trích lời Chân Lăng]

Hai mươi hai năm trước.

Dịp cuối tuần là thời gian phúc lợi mà xí nghiệp dành cho công nhân, phòng tắm mở cửa miễn phí. Đối với những công nhân viên muốn tiết kiệm tiền và người nhà của họ, đây đúng là một chuyện đặc biệt tốt, bởi vì không chỉ mình bọn họ được tắm mà còn có thể dẫn theo cả con trai, con gái, chị chồng, em vợ đến tắm cùng. Mỗi lần phòng tắm mở cửa, cả đám người, nam có, nữ có lập tức chạy ào ào tới như con gió lốc, chen lấn, xô đẩy để vào.

Đương nhiên, giành vòi nước cũng phải có kỹ thuật, cần chú ý tới các ngón chen lấn, dùn đẩy, mỗi động tác đều phải tập trung sở trường của rất nhiều nhà, từ Thái cực quyền của Trung Quốc, Karate của Nhật Bản, Taekwondo của Hàn Quốc, quyền Thái của Thái Lan, Nhu thuật của Braxin cho đến *Ba mươi sáu kế* trong binh pháp Tôn Tử. Người có thể xông vào đầu tiên rồi một mực ở lại trong đó cho đến cuối cùng ắt là cao thủ trong việc giành chỗ ở căng tin hay trên xe buýt.

Tại sao lại nói như vậy? Ví dụ thế này nhé! Khoảnh khắc bạn mở cửa, cần dùng bí quyết chữ “chấn” trong tán đả, chặn người khác ở phía sau, đảm bảo rằng mình là người đầu tiên, như vậy mới có thể giành được lợi thế. Sau khi vào, cũng không được cởi quần áo ngay, việc đầu tiên cần làm là treo đồ bên dưới vòi nước - đây là chiến thuật bất giác phải bắt kẻ cầm đầu. Khi tắm, đứng hình chữ T, hai tay chắn trước ngực - tư thế trong quyền anh. Hễ ai có ý đồ đến gần, cần quát: “Ông đây vừa mới đến” để hấn phải buồn bã rồi đi - ấy là liệu trước tiên cơ để giành phần thắng. Nếu gặp phải kẻ không biết điều, vậy thì cần nhờ Thái cực - cơ thể động nhưng chân không động, mặc kệ cho người ta xô đẩy, cơ thể ta tựa cảnh dương liễu đung đưa trong gió, còn chân thì như đã mọc rễ dưới đất rồi.

Phụ nữ thì tất nhiên không thể vung tay, đưa chân nhiều như đàn ông, nhưng họ lại có một tuyệt chiêu khác, ấy là bí quyết kéo dài thời gian. Nước miễn phí, có ai mà không thích dùng, quần áo bẩn, bít tất thối chất đống trong nhà cả tuần đều được đóng gói mang đến để giặt từ từ. Cô Lý ở phân xưởng sản xuất còn mang cả ga giường, vỏ chăn của năm chiếc giường đến giặt, kết quả là khi đi qua cửa liền bị kẹt, người phía sau vừa đẩy một cái, lập tức ngã úp mặt xuống đất, gói đồ sau lưng đè lên người, sau đó còn bị vô số đôi chân giẫm đạp. Cuối cùng, bề ngang của cô Lý thêm hẳn ba centimét, còn bề dày thì mỏng bớt chừng hai đốt ngón tay.

Phụ nữ thường tắm cho con trước, xong xuôi liền vớt bọt nhóc qua một bên cho chúng tự chơi đùa, sau đó giặt đống quần áo mang theo, vừa giặt vừa nói đủ thứ chuyện phiếm trên trời dưới đất, tiếng nước chảy rào rào cũng không thể làm giảm sự nhiệt tình của bọn họ.

Lúc này, một cặp phụ nữ ngồi cạnh nhau đang tán gẫu hết sức vui vẻ.

Chồng của người phụ nữ ngồi bên trái là nhân viên kỹ thuật của phân xưởng, họ Giả, cho nên cô được mọi người trong xí nghiệp gọi là cô Giả. Còn chồng của người phụ nữ ngồi bên phải thì có cái chức hờ ở phòng tài vụ, nhưng thực ra sớm đã lên ra ngoài làm ăn buôn bán, anh ta họ Chân, do đó cô được mọi người gọi là cô Chân.

“Cô Giả này, lần này chia phòng cô rút được ở tầng mấy thế?” Cô Chân ra sức vắt khô chiếc áo, chậm rãi hỏi.

Trong căn phòng tắm mịt mù hơi nước, cô Giả xát xà phòng vào chiếc váy của con gái rồi vò nhẹ, trả lời: “Tầng bốn, phía tây.”

“Thật sao?” Cô Chân chợt dừng động tác. “Tôi cũng ở tầng bốn, phía đông.”

“À!” Cô Giả bỏ chiếc váy xuống, khẽ vẩy những giọt nước trên tay, vui vẻ nói: “Vậy là chị em mình sắp là hàng xóm của nhau rồi!”

“Sau này chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau đấy!”

“Tất nhiên, tất nhiên!”

Hai người đang phần khởi nhìn nhau bằng ánh mắt chứa chan tình cảm vì sắp trở thành hàng xóm mới thì từ phía góc phòng tắm chợt vang lên tiếng kêu thảm thiết: “A...”

Âm thanh ấy quá chói tai, khó mà phân biệt được là giọng của con trai hay con gái. Hai người phụ nữ cùng ngoảnh lại...

Một cô nhóc mũm mĩm trần như nhộng, người còn dính đầy bọt xà phòng chạy nhanh tới, đang kéo... đang kéo... ặc... đang kéo một cậu con trai, chỉ có điều việc này hơi đặc biệt, cô nhóc không kéo tay cậu nhóc, cũng không phải bá vai bá cổ, mà là... mà là... đang nắm cái thứ nhỏ nhỏ, xinh xinh trông như quả ớt bên dưới rốn, giữa hai chân cậu nhóc.

“Mẹ!” Cô nhóc chạy đến trước mặt mẹ, cất giọng trong trẻo hỏi: “Đây là cái gì thế? Tại sao Chân Lãng có, còn con thì không?”

Giữa làn hơi nước mịn mờ trong phòng tắm, cặp mắt cô nhóc trông thật hồn nhiên, đáng yêu, ẩn chứa sự tò mò và lòng ham học hỏi vô hạn.

Sau khi nhìn rõ con gái đang nắm thứ gì trong tay, cô Giả lập tức chống nạnh, quát lớn: “Giả Thục, buông ngay ra cho mẹ!”

Cô nhóc mũm mĩm lập tức ngoảnh mặt đi về hướng bình: “Không! Tại sao Chân Lãng có cái này, còn con thì không chứ? Có phải khi nhặt con về từ thùng rác, mẹ đã nhặt thiếu rồi không?”

Cô Giả thấy con gái có vẻ nhất quyết không buông, liền đưa tay véo mạnh một cái vào cổ tay cô bé, nói: “Mau buông tay ra, Chân Lãng bị con làm đau rồi đấy!”

“Không!” Cô nhóc dường như đã quyết tâm bảo vệ món đồ chơi mà mình yêu thích, không những không buông tay, ngược lại còn bóp thử, sau đó tò mò nói: “Cái thứ này mềm mềm, hay thật, con cũng muốn có. Mẹ bảo Chân Lãng tặng cho con đi!”

Cô nhóc vừa bóp một cái, cậu nhóc đáng thương lập tức khóc òa, nước mắt tuôn ra còn nhiều hơn vòi nước máy, tiếng gào khóc như xuyên thủng cả nóc căn phòng: “Mẹ ơi, đau quá!”

Cô Chân vội ôm lấy con trai. Đáng thương thay cho cậu nhóc mới ba tuổi, tiếng khóc vang vọng rất xa, có thể chọc thủng cả bầu trời. Rồi cậu nhóc rúc vào lòng mẹ, thút thít: “Mẹ ơi, con không cần nữa! Đau quá! Cho Giả Thục, cho Giả Thục đi...”

“Giả Thục!” Cô Chân khẽ vuốt ve khuôn mặt đầy vẻ khát khao của cô nhóc, dịu dàng nói: “Cái này ấy mà, phải đợi lớn rồi mới cho được, hay là cháu đợi Chân Lãng lớn, rồi cô bảo nó tặng cho cháu nhé?”

“Thật à?” Cặp mắt cô nhóc lập tức sáng ngời, nhưng ngay sau đó lại buồn thiu nói: “Nhưng nếu Chân Lãng lớn tặng nó cho người khác thì phải làm sao?”

“Vậy cháu hãy ở bên cạnh nó mà canh chừng, đừng để nó tặng cho người khác, như vậy có được không?” Trong mắt cô Chân thoáng qua nét trêu chọc, rồi cô lại nhìn cậu nhóc đang khóc nhè trong lòng mình, bật cười vui vẻ.

Giả Thục gật đầu đầy kiên định, rồi chậm rãi buông tay về nuôi tiếc. Trước lúc buông tay, cô bé không nhịn được còn bóp thêm hai cái, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhìn chú nhóc đáng yêu trước mặt: “Chân Lãng, cậu đồng ý rồi nhé! Cái này sau này phải tặng cho tớ, không được cho người khác đâu đấy!”

Khuôn mặt cậu nhóc giàn giụa nước mắt, người cũng ướt đầm, chẳng khác gì chú bé người góm đáng yêu. Nghe Giả Thục nói, cậu nhóc gật đầu thật mạnh, khóc thút thít, cặp mắt đen nhánh long lanh, cái miệng nhỏ xinh hồng lên, căng mọng vì hơi nước nóng.

Nhìn vẻ mặt đáng thương của cậu nhóc, Giả Thục cuối cùng cũng cảm thấy chút áy náy. Dù sao cái thứ ấy sớm muộn cũng là của mình, vậy thì nên an ủi người đã nhường cho mình một chút mới phải. Nghĩ thế, cô nhóc bèn đưa bàn tay ướt rượt lau lấy lau để khuôn mặt của cậu nhóc, nói: “Tớ thơm cậu một cái, rồi cậu không khóc nữa, được không nào?”

Chân Lãng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, vẻ hơi do dự, rồi... khẽ gật đầu.

Giả Thục lập tức nở nụ cười ngọt ngào, đỡ lấy khuôn mặt hết sức đáng yêu kia, chậm rãi ghé miệng lại, thơm một cái rõ kêu: “Chụt!”

Cô Chân vỗ nhẹ đầu Chân Lãng, khẽ giục: “Người ta đã thơm con rồi, có phải con cũng nên thơm lại

người ta một cái không?”

Chân Lãng hơi chun mũi, nhìn cô nhóc mũm mĩm đang cười đến híp cả mắt lại, cái miệng hơi dẩu lên, âm ức ghé sát tới. Trong lúc đó, hai bàn tay cậu nhóc một mực giữ chặt lấy chỗ bị đau, nước mắt vẫn ngân ngấn.

Một bé trai, một bé gái, cả hai trần như nhộng, ôm chặt lấy nhau, cùng ký kết cái hợp đồng “miệng”. Năm đó, hai đứa nhóc mới ba tuổi.

Tại khu vực phồn hoa nhất giữa trung tâm thành phố có một tiệm chụp hình dành cho nữ giới hết sức tinh tế và trang nhã, lạ một điều là giữa nơi phố xá náo nhiệt, sầm uất, nó lại có vẻ vô cùng thanh vắng. Nhưng đừng vì thế mà cho rằng việc làm ăn ở đây không tốt, đơn giản là tiệm chụp hình này chủ yếu chỉ nhận đặt hàng, mỗi ngày thường chỉ có những người đã hẹn trước mới tới đây. Cho dù như thế, một số nhiếp ảnh gia rất được yêu thích của cửa tiệm vẫn phải rất vất vả, đơn đặt hàng đã kéo dài đến tận nửa năm sau.

Nhưng lúc này, một nhiếp ảnh gia rất được yêu thích lại đang ngả người trên ghế vờ lười nhác, một tay chống cằm, một tay khẽ gõ xuống mặt bàn kính làm phát ra những âm thanh trong trẻo, đôi chân thon dài thì gác lên chiếc ghế đối diện, chẳng có vẻ gì là nghiêm chỉnh. Giữa khung cảnh tán mạn ấy, mái tóc ngắn bông bênh kia càng làm toát lên nét hoạt bát, nghịch ngợm.

Chiếc áo sơ mi trắng của người đó để mở hai chiếc cúc trên cùng, làm lộ ra một phần xương quai xanh. Chiếc quần dài màu đen làm tôn lên thân hình mảnh khảnh, thoáng nhìn qua thì chẳng khác gì một nhà quý tộc người Pháp thế kỷ 18, và nếu có thêm một thanh kiếm nữa thì chính là một thiếu niên tuấn tú bước ra từ bức tranh sơn dầu.

“Ôi...” Tiếng thở than buồn bực vang lên, giọng khàn khàn, có đôi phần ảnh hưởng đến sự hoàn mỹ. Cặp mắt trong veo kia nheo lại, tỏa ra những tia căm hờn, loáng thoáng có tiếng nghiến răng ken két.

Một cô gái ở cách đó không xa, đứng dựa thân hình quyến rũ bước tới, chiếc váy lụa dài phát phờ, mang dáng vẻ của một mỹ nữ yêu kiều thời cổ đại. Cô nâng đặt một hộp kẹo ngậm trị đau họng xuống bàn, đẩy tới trước mặt người nọ rồi hỏi: “Sao thế? Lại đau họng à? Hôm qua ngủ muộn quá phải không?”

Bàn tay uể oải kia không hề khách sáo vớ lấy hộp kẹo, lấy một viên, bỏ vào miệng, rồi hơi háng giọng, nhưng chẳng thấy đỡ.

“Hôm qua mẹ tớ gọi điện, nói là muốn đến thăm tớ.” Người nọ nói, giọng khàn khàn, âm thanh như phát ra từ kẽ răng. “Nhân tiện kiểm tra xem tớ sống thế nào.”

“Do đó cậu mới lo lắng đến nỗi không ngủ được, cuối cùng thì thành cái bộ dạng này phải không?” Những chiếc móng tay lấp lánh dừng lại giữa không trung. Phương Thanh Quỳnh cười vang, hỏi: “Có phải là đang nghĩ đến việc lại phải ở cùng với người đó nên mới ỉu xiu, sáng sớm đã đến đây thở vắn than dài đúng không?”

“Ai nói là tớ ỉu xiu chứ?” Người nọ lập tức giống như con gà bị chọc tiết, bật dậy khỏi ghế, giọng nói nghe như tiếng xé vải: “Tớ đang nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể đâm một cú cho con ma ốm đó phải vào bệnh viện.”

Phương Thanh Quỳnh nở nụ cười cổ quái, nhìn ra bên ngoài cánh cửa kính màu nâu: “Không phải người ta đang ở trong bệnh viện ngay đối diện chúng ta sao? Nếu cậu thật sự muốn đánh, đi qua đó chẳng cần đến hai phút, chẳng lẽ cậu lại tiếc chút thời gian ấy à?”

Một nắm đấm dứ dứ trước mặt cô nàng: “Phương - Thanh - Quỳnh! Đừng - có - khiêu - khích - tớ!”

Phương Thanh Quỳnh thân nhiên dùng ngón tay gạt nắm đấm đó, tặc lưỡi, lắc đầu nói: “Thật không hiểu nổi bọn cậu nữa! Hai người giống như kẻ thù mười tám kiếp, việc gì còn phải giấu giếm cha mẹ hai bên, làm bộ tình cảm sâu đậm lắm ấy, dứt khoát chia tay, cả đời không qua lại với nhau nữa không phải là được rồi sao?”

Khuôn mặt điển trai kia lập tức trở nên méo mó: “Năm đó mẹ anh ta nước mắt nước mũi giàn giụa

nhờ tớ chăm sóc anh ta, có trở mặt thì cũng phải là anh ta trở mặt trước, không phải tớ!”

Phương Thanh Quý chán nản nói: “Như thế cũng có thể coi là lý do được sao?”

Người ngồi đối diện trừng mắt hỏi: “Thế mà còn không thể coi là lý do được sao?”

“Có thể sao?”

“Không thể sao?”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, kiên quyết giữ ý kiến của mình, thật hết sức nhếch nhếch!

Phương Thanh Quý chẳng buồn so đo nữa, nói: “Hôm nay ít nhất còn có ba cuộc hẹn, sao cậu vẫn có thời gian rảnh mà làm căng với tớ thế? Còn không bắt đầu làm việc đi?”

Nhưng cái giọng khàn khàn kia vẫn không có vẻ gì là muốn buông tha cho cô nàng: “Phương Thanh Quý, mau nói rõ ra cho tớ, lý do của tớ có vấn đề gì?”

Cô nàng hết cách, đành làm một động tác hoàn toàn không phù hợp với cách ăn vận của mình lúc này, ngẩng đầu nhìn trời, trợn mắt nói: “Cậu có thể coi như tớ chưa nói gì được không?”

“Không!”

Cô biết mà, chỉ cần là chuyện có liên quan đến người đó, người trước mặt này sẽ trở nên hết sức khác thường, cô chấp, nhỏ nhen, hơn nữa...

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp kia, chỉ thấy trong đó là một ngọn lửa đang bị đè nén vô cùng đáng sợ. Cô thầm mong thời gian này tốt nhất đừng có ai gây chuyện với con người nóng tính đó. Nếu không, chỉ e khu vực có bán kính năm mét sẽ bị nổ tung.

Có điều, hiển nhiên là ông trời không nghe thấy lời khẩn cầu của cô.

“Rầm!” Cánh cửa kính bị đẩy mạnh, đập vào tường làm phát ra âm thanh rất lớn.

Hai người trừng mắt nhìn nhau rồi ngoảnh đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh đó, chỉ thấy trước cửa có một người đàn ông đang khoanh tay trước ngực, cơ bắp cuộn cuộn như muốn xé rách cả chiếc áo bó sát người. Nhìn hai múi thịt nổi lên trước ngực gã đó, Phương Thanh Quý đoán ít nhất nó cũng phải cỡ cup B.

“Ai là chủ tiệm này?” Gã đó quát lên, cánh cửa kính lại rung lên một hồi. “Nghe nói chỗ này có một gã thợ chụp ảnh nổi tiếng, cực kỳ đẹp trai. Hắn ở đâu? Ông đây muốn gặp hắn.”

Phương Thanh Quý đưa mắt liếc nhìn người ngồi đối diện, nuốt nước miếng, rồi lập tức nở nụ cười ảm áp quen thuộc: “Chào anh, chỗ chúng tôi là tiệm chụp hình dành cho nữ giới, nam giới xin đừng bước! Nếu anh thật sự muốn chụp hình, xin đi ra cửa, rẽ trái, đi tiếp chừng hai mươi bước chân, ở đó có tiệm chụp ảnh cưới và tiệm chụp hình dành cho nam giới.”

Người đàn ông đó trừng mắt giận dữ, toàn thân như tỏa ra những ngọn lửa nóng bừng, trên khuôn mặt biến dạng như viết rõ dòng chữ: “Người lạ chớ tới gần.” Ánh mắt gã bỏ qua Phương Thanh Quý, dừng lại trên khuôn mặt anh chàng tuấn tú kia, gằn giọng hỏi: “Nam giới đừng bước, tại sao hắn ta lại ở đây?”

Nụ cười trên khuôn mặt Phương Thanh Quý trở nên cứng đờ: “Chuyện này... chuyện này... chúng ta ra ngoài đã rồi hãy nói, kéo lát nữa khách hàng tới đây sẽ bị anh làm cho sợ mất.”

Người đàn ông đó tỏ ra hơi bình tĩnh hơn một chút, chậm rãi xoay người, nhưng chưa nhấc chân gã đã quay lại, nhìn chằm chằm vào ngực anh chàng kia, ặc, trên đó có chiếc thẻ công tác. Giọng gã lập tức cao hẳn: “Hử? Nhiếp ảnh gia...”

“Chuyện này...” Phương Thanh Quý chưa kịp nói gì, gã đàn ông có thân hình to lớn đó đã đột nhiên nhảy dựng lên, gân xanh lộ rõ trên nắm đấm: “Được lắm, chính là mày, thằng ranh con mà ông đây muốn tìm chính là mày.”

Tiếng gào thét làm rung động cả căn phòng, một nắm đấm hung hăng vung thẳng tới: “Dám dụ dỗ bạn gái của ông, để nó cả ngày điên đảo vì mày, còn thoát ỷ cho mày chụp ảnh nữa chứ. Hôm nay ông phải đánh chết mày mới được!”

Khuôn mặt đã được trang điểm kỹ càng của Phương Thanh Quý lập tức biến đổi, cô vội đưa hai tay lên che mắt, căng họng kêu to: “Đừng mà!”

“Bốp!”

“Bịch!”

“Xoảng!”

Một loạt những âm thanh liên tiếp vang lên trong căn phòng không lớn, cứ như có động đất cấp năm vậy. Căn phòng tiếp khách đẹp đẽ sắp được sửa xong xuôi chẳng mấy chốc đã hoàn toàn biến dạng.

“Bốp!” Đó là tiếng nắm đấm giáng xuống một cơ thể bằng xương bằng thịt.

“Bịch!” Đó là tiếng cái bị thịt rơi xuống đất, nguyên nhân gây ra cơn động đất cấp năm là đây.

“Xoảng!” Cái mặt bàn làm bằng kính bị đập cho nát tan tành, rơi xuống khắp người đàn ông nọ. Bức tranh treo tường đã nghiêng hẳn đi, chiếc ghế thì nằm rên rĩ ở góc tường.

Phương Thanh Quý chậm rãi hé những ngón tay đang che mắt ra. Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô nàng không thể giữ nổi hình tượng đoan trang, thanh lịch thường ngày, lập tức kêu lên, giọng hét sức chối tai: “Tôi đã nói là dừng rồi mà! A!... Cửa tiệm của tôi! A!... Tranh của tôi! A!... A!... Chiếc bàn tròn kiểu Pháp tôi vừa mới mua! A!... A!... A!...”

Những ngón tay thon dài trắng muốt nhẹ nhàng đưa lên, vuốt lại mái tóc ngắn mềm mại. Nhịp ảnh gia cất bước rồi đi, cất giọng khàn khàn: “Tớ đi làm việc đây.”

Phương Thanh Quý ngồi bên cái “xác” nằm trên mặt đất mà khóc rống lên: “Tôi mới mua nó được có một tuần, gã lần trước vẫn còn chưa đền tiền cho tôi!”

Thủ phạm đã chạy mất rồi, không nghe thấy lời cô nói, hết cách, cô đành trút lửa giận xuống cái gã đáng thương đã nằm trên đất hồi lâu mà chưa thể ngồi dậy: “Đã bảo anh đừng có đánh rồi, chưa biết rõ rằng mọi chuyện mà đã động chân động tay, anh có biết đối thủ của mình là ai không? Đó là một thiên tài suýt đã vào đội tuyển quốc gia để đi thi đấu ở thế vận hội, đội Judo, đội Taekwondo đều muốn nhận người ta đấy!”

Gã đàn ông từ từ ngẩng lên, vết đỏ giữa mặt sưng vù, rồi chuyển sang thâm tím, tay vẫn đang ôm bụng, khó khăn lắm gã mới có thể nói thành tiếng: “Có thể gọi xe cứu thương giúp tôi không?”

Cô nàng xinh đẹp nở nụ cười dịu dàng: “Được thôi.”

Gã đàn ông lại gục xuống, đáng vẻ như vô cùng đau đớn: “Cảm ơn!”

“Có điều, trước tiên anh phải trả cho tôi hai ngàn đồng tiền chiếc bàn, một trăm đồng tiền đền bù tổn thất tinh thần, hai trăm đồng tiền quét dọn, ngoài ra, còn có bốn hào tiền điện thoại nữa.” Nụ cười của cô càng rạng rỡ, ngón tay bấm máy tính nhao nháy, sau đó đưa chiếc máy tính tới trước mặt gã đàn ông nọ: “Tổng cộng là hai ngàn ba trăm đồng bốn hào, coi như là hai ngàn ba trăm mười đồng.”

“Tại sao tôi lại phải trả tiền?” Gã đàn ông đó vẫn ôm bụng, hỏi với giọng yếu ớt: “Rõ ràng là nhân viên của cô đánh tôi, đồ cũng là do hắn làm vỡ.”

“Không trả phải không?” Phương Thanh Quý nhặt một chiếc ghế lên, nhẹ nhàng phui lớp bụi, rồi đặt nó xuống, ngồi rung đùi đối diện với gã đàn ông: “Anh không trả cũng được thôi, cùng lắm thì tôi sẽ truyền tin tức này ra ngoài. Một gã đàn ông cao to như anh mà bị một cô gái đấm cho một cú đã gục luôn, đến mức phải gọi cả xe cứu thương. Trông bộ dạng anh thì chắc cũng là người lãn lộn ngoài xã hội, thử nghĩ xem, nếu tin tức này mà truyền ra ngoài...”

Cô không nói tiếp, nháy nháy mắt với gã.

Còn gã đàn ông đang nằm trên đất lúc này đã ngây người: “Cô... cô nói cái gì?... Giả... Giả...”

“Ngay đến việc Giả Thước là một cô gái mà anh cũng không biết, đã dám đến đây gây sự rồi?” Cô gi nhẹ ngón tay lên cái trán nhẵn bóng của gã đàn ông. “Những việc ẩu đả kiểu này chỗ tôi cứ một, hai tháng lại xảy ra một lần. Mà anh đến gây sự vào đúng lúc tâm trạng cô ấy tồi tệ nhất. Đáng đời!”

Khuôn mặt gã đàn ông càng tỏ ra đau khổ: “Không ngờ cô ta lại là con gái. Loại con gái dữ dần như vậy sao không vào đội tuyển quốc gia đi chứ? Để ở ngoài gây hại cho xã hội thế này là không đúng đâu.”

Phương Thanh Quý chống cằm, nhìn ra ngoài cửa, sau khi chắc chắn không nhìn thấy bóng dáng người nào đó nữa, mới hạ thấp giọng nói: “Bởi vì khi đội tuyển quốc gia lựa chọn thành viên, cô ấy đã bị một gã đàn ông lừa gạt, do đó mới bỏ lỡ cơ hội.”

Trán gã đàn ông nọ lập tức lấm tấm mồ hôi, miệng mở to hết cỡ, không cách nào ngậm lại được, một

lúc sau mới phun ra một câu: “Gã đàn ông đó vẫn còn sống chứ?”

Phương Thanh Quý gật đầu thật mạnh: “Vẫn sống, hơn nữa sống rất tốt, rất khỏe mạnh là đằng khác.”

Tiếng còi xe cứu thương từ đằng xa vọng tới, mấy vị bác sĩ mặt mày hờ hững mang theo chiếc cáng đi tới bên cạnh gã đàn ông, khiêng anh ta lên xe. Anh ta vẫn nắm chặt tay Phương Thanh Quý không buông: “Nói cho tôi biết đi, gã đó là ai vậy, tôi muốn bái hấn làm sư phụ.”

Phương Thanh Quý đưa mắt nhìn theo gã đàn ông được khiêng đi bằng cáng, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, rồi lại nhìn qua phía bệnh viện xa hoa ngay đối diện tiệm ảnh, nói chân thành: “Anh yên tâm, anh sắp được gặp người đó rồi, nhớ kỹ nhé, tên anh ta là Chân Lăng.”

“Bác sĩ Chân!” Cô y tá xinh đẹp đứng cạnh cửa, chớp chớp đôi hàng lông mi trông hết như những chiếc chân ruồi không biết đã được bôi mấy lớp mascara, nói: “Ông Vương tới khám lại, nói là nhất định phải gặp anh một lần.”

Người ngồi sau chiếc bàn làm việc khẽ cử động, rồi ngược đôi mắt đang tập trung vào cuốn bệnh án lên nhìn.

Trên khuôn mặt anh là cặp mắt kính gọng vàng được đỡ bởi sống mũi cao, thẳng tắp, nét mặt lạnh đầy vẻ nghiêm túc và cẩn trọng. Chiếc áo blouse trắng trên người hoàn toàn không có vẻ thùng thình và xộc xệch như người khác, ngược lại còn làm tôn lên vẻ nho nhã, hết sức vững vàng. Những ngón tay dài mảnh khảnh đang cầm cuốn bệnh án, ánh nắng chiếu xuống chiếc bàn, sắc vàng tỏa lên người anh.

“Được.” Anh khẽ gật đầu, ánh nắng thoáng lóe lên trên cặp mắt kính của anh. “Tôi sẽ qua đó ngay.”

Giọng anh thật ấm áp và trong trẻo, hết như ánh mặt trời chiếu qua ô cửa chớp lúc này, nhàn nhạt mà dịu nhẹ. Cô y tá đang ôm một xấp bệnh án, ngần ngừ nhìn vị bác sĩ vừa đứng dậy, trong mắt tràn ngập vẻ say đắm.

Chân Lăng ngẩng lên, phát hiện cô y tá vẫn đứng bên cửa, hơi nhướn mày hỏi: “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Dạ...” Khuôn mặt xinh đẹp của cô y tá lập tức ửng hồng. “Em... em... em muốn hỏi một chút, bác sĩ Chân có muốn ăn chút gì không? Ông Vương mang rất nhiều quà đến, em lấy cho anh một ít nhé?”

Khóe miệng thoáng qua một nụ cười nhả nhặn, anh khẽ gật đầu nói: “Được, làm phiền cô rồi.”

Cô y tá xoay người lại rồi chạy đi thật nhanh. Vị bác sĩ kia bỏ chiếc kính không độ xuống bàn, cặp mắt hơi xệch tuyệt đẹp lộ ra, trông không còn vẻ điềm tĩnh như trước nữa, thay vào đó là một nụ cười tươi rọi cùng cặp mắt đào hoa hấp dẫn vô cùng.

Ngón tay anh nhẹ nhàng ấn xuống, mở ô cửa chớp, nhìn về phía mặt đường đối diện. Một vị trí tốt ở tầng năm giúp anh có thể dễ dàng quan sát mọi phong cảnh ở phía bên đó. Tại đó có quán cà phê có không khí tốt nhất thành phố, có tiệm cơm Tây phục vụ tốt nhất thành phố, còn có... tiệm chụp hình dành cho phụ nữ nổi tiếng khắp thành phố.

Xe cứu thương dừng lại bên ngoài tiệm chụp hình, chẳng bao lâu sau đã phát ra tiếng còi hụ chói tai, chạy về phía cổng lớn của bệnh viện. Nụ cười bên khóe miệng anh trở nên đầy ý vị, cặp mắt cũng nheo lại như đang suy ngẫm điều gì.

Không biết gã xui xẻo nào vừa dính đòn oan nữa đây?

Đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường, vẫn còn sớm, không biết người đó có thể nhịn được đến bao giờ nữa? Anh trầm nghĩ ngợi. Vừa hôm qua, anh nhận được điện thoại của mẹ, thông báo việc cô Già chuẩn bị tới thăm hai người. Nếu không có gì bất ngờ, sớm muộn gì hôm nay cái thùng thuốc súng đó cũng sẽ xuất hiện trong phòng làm việc của anh.

Anh đưa tay cầm chiếc kính trên mặt bàn, đưa qua đưa lại giữa mấy ngón tay, khóe miệng ẩn hiện một nụ cười dịu dàng, đáng vẻ đó khiến cô y tá vừa bung chiếc bánh ga tô trở lại liền ngay người.

“Bác... bác sĩ Chân...” Cô y tá thiếu chút nữa đã cắn phải lưỡi, hoàn toàn không dám tin vào đôi mắt mình lúc này nữa.

Chiếc kính được đeo trở lại, vị bác sĩ có phong cách điềm tĩnh, vững vàng kia cũng đã quay về. Anh đón lấy chiếc bánh ga tô từ trong tay cô y tá, mỉm cười một cách lễ độ: “Đề lát nữa tôi ăn, giờ tôi đi gặp ông Vương một chút xem tình hình thế nào.”

Mùi nước hoa thoảng trong không khí, bóng người cao lớn kia sau nháy mắt đã đi ra khỏi phòng, chỉ còn lại cô y tá ngẩn ngơ đứng đó, không ngừng chớp chớp hai hàng chân ruồi, ánh mắt ngợp vẻ đắm say.

Nụ cười vừa nãy, nét mặt vừa nãy thật sự là của bác sĩ Chân ư? Đó đúng là bác sĩ Chân thường ngày luôn hết sức nghiêm túc, nói năng khách sáo, đúng mực ư? Chắc chắn là cô nhìn nhầm rồi, chắc chắn là như thế.

Chân Lăng đi vào phòng khám, khẽ gật đầu với ông lão đang được kiểm tra sức khỏe trong phòng, lên tiếng hỏi: “Ông Vương, ông đến khám lại à? Gần đây ông có chỗ nào không khỏe không?”

“Không, tất cả đều rất ổn.” Ông lão vẫy vẫy cánh tay, tươi cười nói: “Ai cũng công nhận cậu là bác sĩ mổ chính của khoa Phẫu thuật lồng ngực hàng đầu cả nước hiện nay, tôi mời cậu đúng là không nhầm chút nào. Tôi nghe nói trong quá trình phẫu thuật còn xảy ra sự cố bất ngờ, nếu không nhờ có cậu bình tĩnh xử lý thì e là cái mạng già này đã chẳng còn nữa rồi, tuổi còn trẻ mà đã có được bản lĩnh như vậy, thật giỏi quá...”

Chân Lăng mỉm cười đáp: “Đều là y tá nói quá lên thôi, không nguy hiểm đến vậy đâu.”

Ông lão nhìn Chân Lăng, ánh mắt thể hiện sự khen ngợi: “Tốt, không kiêu ngạo, không nóng nảy, rất có phong độ! Những người khác đều không dám làm phẫu thuật ghép phổi cho người có tuổi như tôi, trả bao nhiêu tiền cũng không được, chỉ có cậu là đủ can đảm thôi.”

Chân Lăng ngồi hàn huyên với ông lão, thái độ đúng mực, nhưng đây chỉ là vì chức trách của một bác sĩ mà thôi.

Ông Vương khẽ vỗ nhẹ vào tay cô gái đang đứng bên cạnh đỡ mình, nói: “Thiếu Hoàn, đây là bác sĩ Chân, nếu không có cậu ấy, ông của cháu đã chẳng còn sống mà đợi cháu về nữa rồi.”

Vương Thiếu Hoàn giậm chân một cái, làm bộ giận dỗi, trách móc: “Ông... ông đừng nói như vậy! Ông nhất định sống đến một trăm hai mươi tuổi.”

Ông Vương cười hà hà nói: “Bác sĩ Chân đừng cười nhé, đứa cháu gái này của tôi vừa từ nước ngoài về, đã lâu rồi chưa được gặp tôi, nó hay vậy lắm.”

“Dạ vâng!” Chân Lăng đang ngồi lật xem các mục cần kiểm tra, khách sáo trả lời.

“Bác sĩ Chân!” Vương Thiếu Hoàn đi tới trước mặt anh, hỏi: “Sức khỏe của ông nội tôi hồi phục thế nào rồi?”

Chân Lăng ngẩng lên, thấy cô gái khoanh tay trước ngực, còn xách theo một chiếc túi nhỏ, khoe miệng khẽ nhếch lên, cười hết sức đáng yêu. Cô tiến lại phía anh, mái tóc uốn rủ xuống, trông hết như một cô búp bê xinh đẹp.

Anh chỉ liếc nhìn, rồi lại cúi đầu, chậm rãi trả lời: “Cũng khá hơn rồi, có điều không được để ông nội cô làm việc vất vả nữa, tốt nhất là tìm một nơi không khí trong lành để ông tĩnh dưỡng một thời gian.”

Ông Vương gật đầu, mỉm cười. Vương Thiếu Hoàn định nói gì đó, ngoài cửa chợt vang lên một tràng thô lỗ, xen lẫn tiếng rên rĩ: “Con đi hèn hạ kia, nhất định ông sẽ không tha cho mày đâu!” Sau tràng rủa xả, gã đàn ông đó lại gào lên: “Bác sĩ đâu, sao bác sĩ còn chưa tới? Tưởng ông không có tiền phải không?”

Chân Lăng tỏ vẻ áy náy, xin lỗi ông lão một tiếng, rồi bước ra ngoài.

Người đàn ông nằm trên chiếc cáng đang ôm ngực, chửi mắng liên hồi khiến cho mấy cô y tá sợ hãi tránh xa. Gã đó hít sâu một hơi, chuẩn bị kêu gào lớn hơn thì bên cạnh chợt có một bàn tay đưa tới, ấn

thẳng xuống chỗ đau trên ngực gã.

“Ồi!” Một nắm đấm dội tới, bị người ta nhẹ nhàng gạt qua một bên. Trên cặp mắt kính gọng vàng lóe lên một tia sáng kỳ dị, ánh mắt đằng sau cặp mắt kính nhìn gã đàn ông đó bằng vẻ hết sức lạnh lùng.

“Mày làm gì đấy?” Gã đàn ông đó nổi điên, đứng bật dậy. “Ông đây bị mày ấn gãy cả xương rồi, muốn ăn đòn phải không?”

Cho dù gã không đánh lại cái ả bạo lực kia, nhưng giải quyết cái tên ốm yếu trói gà không chặt này hẳn là không thành vấn đề.

“Nếu xương sườn của anh bị gãy, phần xương gãy rất có khả năng sẽ đâm vào phổi của anh, như thế anh sẽ không sống được quá nửa tiếng. Còn nếu phần xương gãy đâm vào động mạch của anh, anh sẽ không sống được quá mười lăm phút. Và nếu phần xương gãy đâm vào tim anh, anh sẽ không sống được quá một phút.” Chân Lãng đưa tay, nhìn chăm chú vào chiếc đồng hồ đeo tay. “Nếu muốn chết thì hãy cử động nhiều một chút, tôi sẽ tính thời gian cho anh.”

Nắm đấm dừng lại giữa không trung, gã đàn ông đờ ra hết như bức tượng được tạc từ gỗ, sắc mặt từ đỏ chuyển sang xanh, từ xanh chuyển thành tím, cuối cùng trắng bệch: “Tôi... tôi...”

“Còn nữa...” Khóe miệng Chân Lãng hơi nhếch lên, thoáng mỉm cười. “Tôi là bác sĩ, anh đuổi tôi đi tức là từ chối điều trị, do đó bệnh viện không cần chịu trách nhiệm về vấn đề kéo dài thời gian, làm lỡ việc điều trị. Anh nhớ gọi điện nói với người nhà một tiếng, kéo sau này kiện cáo ra tòa bị thua thì tốn kém lắm.”

Tay gã cũng cứng đờ, như không thể co lại được: “Tôi... tôi nên làm thế nào đây?”

Phía sau cặp mắt kính có một tia sáng lóe lên, Chân Lãng từ tốn nói: “Qua biểu hiện vừa rồi của anh khi hô hét, rất có thể anh thật sự đã gãy xương, có điều việc này cần phải kiểm tra kỹ càng hơn mới biết được.”

Khuôn mặt thô kệch ấy như sắp khóc đến nơi, gã đàn ông lắp bắp hỏi: “Kiểm... kiểm tra cái gì?”

“Việc này do anh quyết định thôi.” Chân Lãng liếc nhìn nắm đấm vẫn đang lơ lửng cao đó, tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc. “Nếu xương sườn thứ nhất hoặc thứ hai của anh bị gãy, xương quai xanh và xương bả vai rất có thể cũng sẽ gãy theo, phần xương gãy có khả năng đâm còn vào các cơ quan nội tạng hay mạch máu lớn trong lồng ngực gây ra tổn thương, ví dụ như làm rách phế quản, tổn thương trái tim hoặc não. Nếu là phần xương sườn phía dưới bị gãy, vậy thì có khả năng gây tổn thương cho các cơ quan nội tạng vùng bụng, đặc biệt là gan, lá lách, thậm chí cả thận. Anh nên hết sức cẩn thận, kéo lại làm gãy cả xương sống và xương chậu, tốt nhất là đừng cử động đấy, nếu không các mảnh xương vụn có thể sẽ đâm vào đâu đó.”

“Anh... anh đừng nói nữa...” Nắm đấm ở giữa không trung kia không ngừng run lẩy bẩy. “Tôi kiểm tra, tôi kiểm tra hết, anh viết phiếu kiểm tra cho tôi đi!”

“Vây anh hãy đi chụp X-quang trước, sau đó chụp cắt lớp não bộ, rồi siêu âm, chụp cộng hưởng từ. Để đề phòng tình huống không hay, nên xét nghiệm máu nữa!”

Đang là tháng Tư, thời tiết không lạnh không nóng, nhưng chiếc áo mỏng duy nhất trên cơ thể người nào đó lại ướt đầm mồ hôi, mồ hôi chảy dọc xuống hai gò má, sắc mặt trắng bệch chẳng còn giọt máu nào: “Tại sao lại phải xét nghiệm máu chứ?”

“Tôi sợ anh đã xuất hiện hiện tượng chảy máu trong, nhờ đến lúc làm phẫu thuật mà lại phải xét nghiệm máu thì không còn kịp nữa, chẳng bằng bây giờ đi xét nghiệm luôn, khi cứu mạng anh cũng nhanh hơn một chút.”

“Được, vậy tôi đi ngay...”

Một gã đàn ông mồ hôi đầm đìa ngồi trên xe lăn được y tá đẩy đi như bay, nắm đấm vẫn lơ lửng cao không dám buông xuống. Khi chiếc xe lăn lao vùn vụt vào trong thang máy, một chú nhóc đang mút ngón tay gần đó liền kéo áo mẹ, nói với giọng hết sức dễ thương: “Mẹ ơi, nhìn kia, siêu nhân...”

“Y tá...” Sau khi những cuộc kiểm tra, chụp chiếu kết thúc, xác nhận tính mạng của mình không có vấn đề gì, gã đàn ông đó mới dám buông cánh tay đã cứng đờ, mất hết cảm giác xuống, giữ nhẹ chiếc áo đã ướt đầm, hỏi: “Cho tôi hỏi một chút nhé, ở đây có phải có một bác sĩ tên là Chân Lãng không?”

“Bác sĩ Chân ư?” Cô y tá chớp chớp hai hàng mi chân ruồi. “Anh muốn nói tới bác sĩ Chân đã kiểm tra cho anh lúc đầu phải không?”

“Là người đó á?” Gã đàn ông mở tập giấy dày cộp trong tay, cuối cùng đã tìm thấy hai chữ rỗng bay phượng múa ở khung đề nghị các hạng mục kiểm tra, lặng lẽ móc chiếc ví gần như chỉ còn lại cái vỏ ngoài, nhẹ nhàng hít vào một hơi, thở dài than vãn: “Nếu hai người bọn họ mà bắt tay hợp tác với nhau, một kẻ đánh người, một kẻ cứu người, thế thì thật đúng là còn hiểm độc hơn cả Hoàng Thế Nhân⁽¹⁾, rõ là một tuồng cướp bóc...”

Mà lúc này cái kẻ còn hiểm độc hơn cả Hoàng Thế Nhân đó đang đứng bên cạnh cửa sổ phòng làm việc, trong ánh mắt ẩn hiện nét cười vui vẻ.

Phía bên kia con đường, một người bước thoăn thoắt ra ngoài cửa tiệm chụp hình, chỉ bước chân đã đi qua được dòng xe đông đúc, một tay bám vào hàng rào phân cách, nhẹ nhàng nhảy qua, bước vài bước tới cổng bệnh viện, sau đó biến mất.

“Bác sĩ Chân!” Tiếng gõ cửa vọng vào.

Khuôn mặt được trang điểm tinh tế, nụ cười nhã nhặn, mái tóc dài buông xõa qua vai, trên người không chỗ nào không phải là hàng hiệu, lúc này trông Vương Thiếu Hoàn trưởng thành và quyến rũ hơn: “Hai ngày nữa ông nội tôi sẽ mở tiệc tại nhà để chúc mừng việc sức khỏe hồi phục, hy vọng bác sĩ Chân có thể nể mặt tới tham dự!”

Cô nói chuyện một cách lễ độ, cố che giấu vẻ thích thú trong mắt mình, chờ đợi phản ứng của Chân Lãng. Cô nhìn thấy trên bờ môi đầy sức hấp dẫn kia xuất hiện một nụ cười nhạt, rồi rạng rỡ hơn. Cô biết mà, không có ai là không muốn kết giao với một gia đình quyền thế như nhà cô, cũng không có ai lại từ chối lời mời của cô.

Chân Lãng còn chưa kịp lên tiếng thì từ phía sau cô đột nhiên truyền tới một lực đẩy lớn, khiến cơ thể cô bị ép sát vào cánh cửa vừa mở ra, hai khối tròn tròn đầy đặn trước ngực lập tức từ đồi núi nhấp nhô biến thành ti vi màn hình phẳng.

“Này!” Một bàn tay đập mạnh xuống chiếc bàn trước mặt Chân Lãng khiến mọi thứ trên bàn đều nảy lên, kể đó là một giọng nói khàn khàn không hề có vẻ khách sáo chút nào: “Tôi nay anh đến chỗ tôi hay là tôi đến chỗ anh?”

Cặp mắt kính được đẩy lên một chút, Chân Lãng điềm nhiên trả lời: “Nhà tôi lớn hơn một chút, đến nhà tôi đi!”

“Được!” Giả Thục nắm chặt tay, đôi mắt to tròn lấp lánh. Ngoảnh đầu lại, nhìn thấy các cô y tá đứng chen chúc ngoài cửa, còn có cô gái đáng thương mặt dính chặt vào cánh cửa, bây giờ vẫn chưa thể gỡ ra, cô đột nhiên hé môi, nở một nụ cười vô cùng mờ ám, đặt ngón tay lên môi, ném về phía Chân Lãng một nụ hôn gió: “Tôi nay anh nhớ rửa chỗ ấy cho sạch sẽ rồi chờ tôi đấy nhé!”

Những tiếng hít hà đầy vẻ kinh ngạc đồng loạt vang lên, nhưng nụ cười bên khóe môi Chân Lãng thì chưa bao giờ tắt: “Đúng rồi, hôm nay nghe giọng cô rất gợi cảm, kêu lên ắt hẳn không tệ đâu.”

Những tiếng hít hà lại vang lên. Giả Thục ném về phía các cô y tá một nụ hôn gió, rồi liếc mắt đưa tình về cột nhà, nỗi phiền muộn, bức dọc trong ngày cuối cùng đã hoàn toàn tan biến.

Tay phải xách chiếc túi đựng một lốc bia và rất nhiều loại đồ ăn vặt, sau lưng vác một cái bọc lớn, móc chìa khóa vào ngón trỏ bên tay trái, quay vòng vòng, ngâm nga một khúc hát vu vơ, Giả Thục nhón nha bước đi về vô cùng đắc chí.

Khu nhà ở cao cấp đúng là tốt thật, gấp bao nhiêu lần chỗ ở tồi tàn, rách nát của cô. Ở đây, nửa đêm không có tiếng kêu gào, rên rít, cũng không có tiếng hò hét, chửi mắng ồn ào, trong không khí phảng phất

mùi cây cỏ, ánh đèn đủ sáng, không chói mắt, soi rọi con đường lát đá cuội.

Trước khi đến đây cô đã mất công chạy qua bãi đỗ xe xem xét kỹ càng một lượt. Tại vị trí đỗ xe cố định, không nhìn thấy xe của gã đó đâu. Do đó, tâm trạng cô mới vui vẻ như vậy.

Chẳng ai ngờ được ông bố năm xưa chỉ làm ăn nhỏ lẻ của Chân Lãng lại phát đạt nhanh đến thế, tốc độ giàu lên thậm chí không thua gì mức độ tăng giá của nhà đất. Vì thế mới xuất hiện tình trạng đối lập rõ nét hiện giờ, hai người bọn họ một người thì ở trong khu nhà cao cấp, một người thì ở tại khu ổ chuột dành cho người nghèo.

Có điều, bất kể thế nào cô cũng không chịu thừa nhận điều này. Từ nhỏ đến lớn bọn họ đều học chung một lớp, so kè với nhau từ thời tiểu học, trung học cơ sở rồi trung học phổ thông, sau đó chẳng hiểu sao lại học cùng một trường đại học. Bất hạnh thay, cả hai đều không muốn về quê, quyết phần đầu ở lại thành phố xa xôi này. Năm đó, để tiện cho cuộc sống của họ, cha của Chân Lãng đã mua căn hộ này, nói là để họ ở cùng nhau, chăm sóc cho nhau, như thể người lớn cũng yên tâm hơn một chút.

Chiếc thang máy không ngừng lên cao. Giá Thước thở dài một hơi, buồn bực ngẩng đầu, trợn mắt.

Quen biết gã đó lâu như vậy, hai người chưa từng nói được một câu tốt đẹp về nhau, tại sao cha mẹ hai nhà lại bắt bọn họ phải chăm lo cho nhau chứ? Chẳng lẽ không sợ bọn họ ở cùng nhau chưa đến ba ngày thì một người đã tức đến nổ phổi, người còn lại thì bị đánh cho bẹp gí hay sao?

Đã hơn hai mươi năm rồi, tại sao cha mẹ hai nhà còn chưa chịu hiểu mọi chuyện cơ chứ? Hơn nữa, bọn họ đều đã trưởng thành. Những người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, cho dù thật sự không ghét bỏ gì nhau, nhưng chẳng lẽ mấy ông bố bà mẹ đó lại không có suy nghĩ gì về chuyện nam nữ ở chung hay sao?

Từ lúc cô còn là một đứa trẻ ngây thơ, cho tới lúc là một thiếu nữ e ấp, sau đó tới tuổi trưởng thành, trong ký ức đều có bóng dáng của một kẻ phá đám bay qua, đeo bám lấy cô chẳng khác gì ma quỷ. Cô chẳng qua chỉ thơm hần một cái, bóp hần một chút, có cần phải đeo bám cô như thế hay không?

Cô căm ghét hần, coi khinh hần, thù hận hần. Mỗi lần tâm trạng không được tốt, chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt hần, cô lại muốn chạy ngay đến tòa nhà phía đối diện tấn cho hần một trận. Chỉ có những lúc ở trước mặt cha mẹ mình và cha mẹ Chân Lãng, cô không mới dám nổi điên.

Nghĩ đến mẹ, người có thể cầm theo cây xềng nấu ăn đuổi theo, chạy vòng quanh khu nhà tập thể hơn mười vòng mà vẫn không chịu bỏ cuộc, Giá Thước không kim được, khẽ rùng mình, cảm thấy gáy lạnh buốt từng cơn.

Nhưng nếu xét về khả năng đánh bại kẻ địch mà không cần dùng đến vũ lực, mẹ của Chân Lãng vẫn là giỏi nhất. Nghe nói cô Chân bị bệnh tim bẩm sinh, khi sinh Chân Lãng thiếu chút nữa đã không qua khỏi, được cả nhà họ Chân nâng niu như vật báu quốc gia. Ngay đến việc Chân Lãng cố gắng đạt được thành tựu như hiện giờ trong ngành y cũng là do sự chỉ đạo của cha, mục đích chính là để chăm sóc cho cơ thể của vật báu quốc gia trong nhà.

Với một cơ thể yếu ớt như vậy, cô Chân không thể chịu được những cơn xúc động hay sợ hãi quá mạnh. Giá Thước thà bị mẹ đánh đến toét mông chứ cũng không muốn làm cô Chân giận dữ hay đau lòng chút nào.

Đã thế, cô Chân lại như được tạo ra từ nước vậy, hai mắt chẳng khác gì hai miếng bọt biển, chỉ cần tác động nhẹ một chút thôi là nước mắt sẽ chảy thành hàng. Từ nhỏ, Giá Thước đã hiểu được một chân lý, nếu có ai làm cô Chân đau lòng, nhất định sẽ bị ba người lớn lần lượt dạy dỗ bằng roi vọt, kẻ đó phải ở trong nhà, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm một tháng, còn bị trừ tiền tiêu vặt, không được tham gia bất cứ hoạt động vui chơi nào.

Những quá khứ thâm thương hồi nhỏ khiến cô và Chân Lãng dù có ghét nhau thế nào cũng không dám biểu hiện ra mặt, cũng không dám bắt đối phương không được đến gần mình, bởi có ai lại muốn tự hại mình bao giờ. Nhưng cũng vì thế mà quan hệ giữa hai người mới trở nên kỳ lạ như bây giờ.

Giá Thước tra chiếc chìa khóa đã lâu không dùng vào ổ khóa, khẽ vặn một cái, rồi lại nhìn đồng hồ trên tay, cuối cùng không do dự đập mạnh. Trên cánh cửa bóng loáng lập tức in một dấu giày thật to.

Sau khi vào nhà, Giá Thước đá ngược cửa lại một cách nhẹ nhàng, đưa mắt nhìn sàn nhà sạch sẽ, hất đôi giày qua một bên, đi chân trần vào bếp. Quả nhiên, đúng như dự đoán của cô, trong tủ lạnh thứ gì cũng có, chỉ thiếu mỗi loại bia mà cô thích nhất. Sống với nhau nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cô cũng hiểu một chút về cái gã đáng ghét kia.

Nghiêm túc, cẩn trọng, nề nếp, không động vào bất cứ loại đồ ăn nhanh nào, cũng không uống rượu bia hay hút thuốc, lại ngủ sớm, dậy sớm, không có sở thích hay thói quen xấu. Trong suy nghĩ của cô, cuộc sống của một con người như thế thật là quá vô vị.

Bước vào căn phòng dành cho mình, Giả Thước đưa tay miết thử lên mặt bàn, không có một hạt bụi, nhếch mép về hài lòng.

Mình quyết trả cho hắn một nửa tiền phí quản lý tài sản để hắn dọn dẹp căn phòng sạch sẽ, chờ mình thỉnh thoảng quay lại ở tạm cũng là đúng lẽ rồi, cô nghĩ.

Giả Thước lấy hết quần áo trong bọc ra, nhét vào tủ quần áo. Sau khi trông đã có vẻ như ngày ngày mình đều ở đây, cô mới cười hài lòng, vừa ngâm nga hát vừa cầm theo bộ quần áo sạch, đi vào phòng tắm.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, cơn mệt mỏi trong ngày dần tan đi, tâm trạng vui vẻ. Còn lúc này Chân Lãng đang ngồi trong một quán cà phê vắng vẻ, nói chuyện với người bạn thân.

Đồng hồ đã chỉ tám giờ ba mươi phút, cái thùng thuốc súng ấy chắc đến nhà mình rồi nhỉ? Chỉ hy vọng mấy căn phòng gọn gàng, ngăn nắp của mình không bị cô nàng hủy hoại quá nghiêm trọng, Chân Lãng thầm nghĩ. Trong đầu anh bất giác hiện lên hình ảnh Giả Thước đập cửa, vứt giấy lung tung và nghịch ngợm trong bồn tắm làm nước bắn tung tóe khắp nơi, rồi lại nghĩ xem không biết ngày mai có nên gọi người đến dọn dẹp một chút hay không.

Lâm Tử Thần thấy Chân Lãng cứ cầm cốc cà phê mỉm cười, một hồi lâu không hề động đậy gì cả, bèn tặc lưỡi, lắc đầu: “Cậu đang nghĩ gì vậy? Về mặt quái dị này đã xuất hiện được gần mười phút rồi, cứ thế này thì dễ bị hiểu lầm lắm đấy.”

Chân Lãng đặt cốc cà phê xuống, khẽ búng ngón tay, điềm nhiên nói: “Chúng ta bị hiểu lầm cũng đâu phải là chuyện ngày một ngày hai, cho đến giờ vẫn còn đứng đầu bảng xếp hạng cặp đôi đồng tính nam đẹp nhất trong trường, cậu có muốn ôn lại sự về vang ngày đó một chút không?”

Lâm Tử Thần hơi rụt cổ lại, trong ánh mắt lộ rõ vẻ “xin tha cho kẻ hèn đây”: “Cô nàng yêu quái đó rốt cuộc có phải là con gái hay không vậy? Uống nhiều rượu như thế mà vẫn có thể lột sạch bọn mình rồi vứt lên giường chụp ảnh, sau đó tôi muốn báo thù mà lực bất tòng tâm, căn bản không phải là đối thủ...”

Chân Lãng nở một nụ cười đầy ý vị, nhìn cậu bạn chí cốt: “Còn nhớ hồi đó có người tuyên bố là phải theo đuổi bằng được cô ta, nói là đã nhìn trúng cái tính cách ngang bướng của cô ta, cảm thấy so với những đứa con gái ông ẹo chẳng biết làm gì khác thì tốt hơn nhiều, bộ dạng lại không giống con gái lắm nên dễ ở nhà cũng yên tâm, không sợ bị kẻ khác nhòm ngó là lựa chọn tốt nhất để làm bà xã kiêm tri kỷ.”

Lâm Tử Thần ngượng ngùng ho khan một tiếng, đưa tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán: “Tôi chỉ muốn kiếm một cô gái có khả năng tự lập thôi, đâu muốn cái loại bà xã chỉ cần vung tay một cái là có thể ném tôi ra xa hai mét, như thế thì sau này làm gì còn có chút tự tôn của đàn ông, lỡ sau này cô ấy không vui lại dùng việc đánh chông để giải sầu thì đời tôi chẳng phải là chấm dứt luôn sao?”

Nói đến đây, Lâm Tử Thần không kìm được, lắc đầu, thờ ngẩn than dài.

Hồi đó, anh cảm thấy Giả Thước rất đặc biệt, hoàn toàn khác với những cô gái chỉ biết bàn tán về chuyện trang điểm hay mua quần áo bên cạnh mình, do đó cũng có chút rung động. Tiếc là, ngay trong lần gặp mặt đầu tiên, hành trình theo đuổi của anh đã bị đặt một dấu chấm hết.

Lần đó, anh đã lên một kế hoạch kỹ càng, còn kéo cả người bạn chí cốt Chân Lãng tới giúp đỡ. Anh định tặng bánh ga tô sinh nhật cho Giả Thước, sau đó bày tỏ lòng ái mộ, cho là như thế nhất định sẽ thành công.

Chỉ tiếc rằng... Tối hôm đó, Giả Thước nhiệt tình kéo anh đi uống rượu, ban đầu là cạn từng chén một, cuối cùng thì tu cả chai. Để không bị mất mặt trước người trong lòng mình, anh quyết định liều một phen, kết quả là...

Hôm sau khi tỉnh dậy, anh phát hiện mình và Chân Lãng đều bị lột sạch và vứt lên giường, còn ôm nhau một cách thân mật. Không chỉ thế, những bức hình “ân ái” của hai người còn bị phát tán lên trang web của trường, chỉ trong một ngày mà có hơn mười ngàn lượt đọc, hơn một ngàn lời bình luận.

Trong những bức hình, anh ôm cổ, liếm vết bơ trên người Chân Lãng, còn hôn lên nụ hồng đỏ tươi trước ngực Chân Lãng nữa. Không sai, đúng là một nụ hồng đỏ tươi, mà nụ hồng đỏ tươi ấy còn rất quen thuộc với Lâm Tử Thần, đó chính là nụ hoa trên chiếc bánh ga tô được anh tự tay lựa chọn kỹ càng.

Thế là cái tin hai chàng đẹp trai có tiếng trong khoa là một cặp đồng tính lan khắp trường, anh thiếu chút nữa đã tháo dây lưng, treo cổ tự tử. Nhưng Chân Lãng thì khác, anh chỉ hờ hững ngó qua một chút, không có phản ứng nào khác.

Lâm Từ Thần tức điên lên, liền đi tìm Giả Thước để hỏi cho rõ nguyên nhân, nào ngờ còn chưa kịp mở miệng thì đã bị một cú ném qua vai của đối phương hạ gục. Sau đó, Giả Thước chỉ bỏ lại một câu rồi nghênh ngang bỏ đi, khiến anh đến bây giờ vẫn không sao quên được: “Ai bảo anh quen Chân Lãng.”

Chỉ bởi vì quen Chân Lãng, lần rung động đầu đời của anh đã đi vào ngõ cụt; chỉ bởi vì quen Chân Lãng, danh tiếng của anh đã bị hủy hoại; chỉ bởi vì quen Chân Lãng, đến giờ anh vẫn là trò cười cho bao người. Mà đó mới chỉ là quen biết thôi, rốt cuộc mối thù không đội trời chung nào đã khiến cô nàng yêu quái đó căm hận Chân Lãng đến mức ấy cơ chứ?

“Còn nhắc đến chuyện hồi đó nữa sao?” Lâm Từ Thần cảm thấy lạnh sống lưng, hậm hực nói. “Cậu còn bị mất cả cô bạn gái hoa khôi nữa kia, không thấy tiếc sao?”

“Tiếc gì nào?” Chân Lãng không trả lời mà hỏi ngược lại.

Là bạn bè với nhau đã tám năm, Lâm Từ Thần tất nhiên biết rõ Chân Lãng không muốn dây dưa đến vấn đề này nữa, nhưng cơn ầm ức đã chất chứa trong lòng bao năm, nếu không nói ra thì khó mà chịu được.

“Cậu có thể cảm thấy không có bạn gái cũng không có gì là đáng tiếc, cậu có thể cảm thấy mất hết tiếng tăm cũng không có gì là đáng tiếc. Còn tôi thì sao? Bị gán ghép thành một đôi với cậu như vậy, tôi thấy oan ức quá đi!” Giọng của anh bắt đầu lớn hơn, thu hút sự chú ý của rất nhiều người bên cạnh, tất cả đều nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ quái.

Lâm Từ Thần tức tối, trừng mắt nhìn Chân Lãng, nói nhỏ hơn: “Khi đó cậu có thể giải thích rằng đó chỉ là hiểu lầm, thậm chí có thể không giải thích, nhưng cậu đã có phản ứng gì nào? Không ngờ cậu lại nói là “ừ”, là “ừ”!”

“Ừ.” Vẫn là câu trả lời đầy vẻ hờ hững ấy, Chân Lãng hơi cau mày. “Hôm nay cậu đến tìm tôi chỉ để nhắc lại nỗi uất ức tám năm trước đó sao?”

Đột nhiên tỉnh táo trở lại, anh chàng đẹp trai vốn sắp nổi điên sau nháy mắt đã lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày: “Giáo sư có mở một bệnh viện thẩm mỹ, hy vọng khi rảnh rồi chúng ta có thể tới đó giúp đỡ, tôi đến để hỏi ý kiến của cậu.”

“Bệnh viện thẩm mỹ?” Chân Lãng cau mày lại, trầm ngâm nói. “Tôi là bác sĩ khoa Phẫu thuật lồng ngực.”

“Nhưng cậu đã lấy được chứng chỉ rồi...” Lâm Từ Thần vạch trần ngay cái cớ của Chân Lãng, không chút nể nang. “Giáo sư là thầy hướng dẫn của chúng ta, về tình về lý đều không tiện từ chối.”

Chân Lãng khẽ mỉm cười: “Không phải cậu đã quyết định rồi sao? Vậy thì còn hỏi tôi làm gì nữa. Việc này cứ gọi điện thông báo là được, sao còn phải hẹn gặp ở đây chứ?”

Lâm Từ Thần bực mình, trợn mắt nói: “Đã hai tháng nay không gặp cậu rồi, cứ coi như là tôi nhớ cậu đi.”

Vô số ánh mắt kỳ quái lại một lần nữa đổ dồn về phía họ. Lâm Từ Thần đột nhiên ngó ra, đứng bật dậy, cúp đuôi chạy mất, đáng về vô cùng thâm hại.

Giả Thước đang vừa lắc mái tóc ướt sũng vừa dùng khăn bông lau người, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên ở phòng khách. Cô với cái áo, khoác lên người rồi chạy ra ngoài, nằm bò trên sofa, đưa tay với chiếc điện thoại.

Chân Lãng vừa bước vào nhà, trước mặt liền xuất hiện hai cái chân thon dài khô khoắn và cặp mông cong vút nhô cao, dưới chiếc áo rộng thùng thình, mọi phong cảnh bên trong đều hiển hiện rõ ràng trước mắt anh.

Giả Thước đang hoàn toàn tập trung nghe điện thoại, giọng nói to đến mức hơi chói tai ở đầu máy bên kia khiến cô mấy lần phải ngó xuống, mở loa ngoài xem có phải nó hỏng rồi không, không chú ý tới việc có người vừa bước vào nhà, đang đứng phía sau và nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái.

“Này, con gái à, cha con bị đau tay, chắc phải hai ngày nữa mẹ mới đi được.” Phong cách của mẹ Giả Thước luôn là như vậy, thoáng cái đã thông báo xong xuôi mọi vấn đề, chuẩn bị gác máy.

Giả Thước hơi ngẩn người, trước khi mẹ mình kịp gác máy, cô vội lên tiếng hỏi ngay: “Cha con bị đau tay thế nào vậy? Có nặng lắm không? Có cần phải đưa đến bệnh viện kiểm tra không?”

“Không có gì đâu.” Giọng của mẹ Giả Thước chẳng có vẻ gì là căng thẳng. “Hôm qua ông ấy đánh mặt chược với người ta liền mười sáu ván, đánh lâu quá nên thành ra bị chuột rút.”

Đánh mặt chược đến nỗi tay bị chuột rút ư?

Giả Thước đang ăn một quả đào tiện tay vớ được trên chiếc bàn bên cạnh, nghe thấy thế liền không kìm được, hít sâu một hơi khiến cho hột đào bị kẹt lại trong cổ họng, phải loay hoay một lúc lâu mới nhổ ra được.

Sau khi hít thở mấy hơi không khí trong lành, cô cố kìm nén để mình không giận dữ, gào lên: “Cha con đánh mặt chược đến nỗi tay bị chuột rút thì liên quan gì đến việc mẹ đến muộn hai ngày chứ?”

“Bởi vì ngày mai ông ấy còn hẹn người ta đánh nữa, bây giờ mẹ đang đánh, còn ông ấy ngồi nhìn, khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, sao mẹ có thể bỏ lỡ được chứ?” Đầu máy bên kia vang lên tiếng giục ra bài, Giả Thước tay cầm điện thoại, chỉ kịp nghe thấy mấy câu nói lộn xộn: “Ngũ vạn⁽²⁾, gọi điện thoại đường dài đắt lắm, mẹ gác máy nhé! Ái chà, tôi ăn rồi...”

Tút... Tút... Tút...

Ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại, Giả Thước muốn khóc mà không ra nước mắt.

Cô sớm đã qua cái tuổi suốt ngày làm nũng mẹ, hết lòng mong ngóng mẹ đến thăm nom rồi, có điều, cái lý do này thật đúng là... Chắc cô được nhặt về từ thùng rác thật rồi, làm gì có người mẹ nào lại thích bài mặt chược hơn cả con gái đã nửa năm không gặp cơ chứ?

Cô nhắm chuẩn chiếc thùng rác, dùng một tư thế thật đẹp vứt hột đào đi. Trúng phóc!

Cái gã Chân Lãng này thật biết hưởng thụ cuộc sống, ngay đến đào nhà hắn cũng ngon hơn đào mình mua. Trong lòng Giả Thước thầm rửa xà Chân Lãng, còn tay thì không hề khách sáo, chuẩn bị nhón một quả đào nữa.

Đột nhiên, khước mắt cô liếc thấy một bóng đen cao lớn. Cô không kịp suy nghĩ, chân đã lập tức đá ra theo phản xạ: “Là ai đó?”

Đối phương dường như đã quen với cái kiểu phản ứng này của cô, ngay trong khoảnh khắc cô xoay người lại đã kịp né sang ngang hai bước, vừa khéo tránh được cú đá đó.

Khi mũi bàn chân lướt qua chóp mũi người ta sát sạt, Giả Thước cũng nhận ra khuôn mặt kia là của ai, cái chân liền dừng lại ngay giữa không trung, cặp giò trắng muốt hợp thành một góc một trăm hai mươi độ: “Anh về sao không gõ cửa?”

Chân Lãng nói, giọng thân thiện: “Tôi về nhà tôi, tại sao lại phải gõ cửa?”

“Ặc...” Giả Thước ngớ người, lúc này mới nhớ ra là mình đang ở trong nhà người ta. Cô làm điệu bộ chun mũi, hậm hực “hừ” một tiếng: “Vậy anh đứng sau lưng tôi làm gì? Muốn ăn đòn sao?”

Chân Lãng hoàn toàn chẳng để tâm tới cái chân dầy vè uy hiếp đang ở ngay trước mặt, uể oải bỏ chiếc túi trong tay xuống, liếc qua chỗ mũi bàn chân cô, khước miệng bất giác để lộ một nụ cười quái dị: “Cô dám để tôi gặp cô Giả trong bộ dạng mặt mũi bầm dập sao?”

Giả Thước cố gắng hít thở vài hơi để lấy lại bình tĩnh, sau đó hậm hực thu chân về. Rồi cô ngồi đánh phịch một cái xuống chiếc sofa, đưa tay vớ lấy một quả đào trên bàn, ánh mắt lộ rõ vẻ hung dữ, dường như thứ sắp bỏ vào miệng chính là thịt của Chân Lãng vậy.

Cô cảm thấy nụ cười mỉm của Chân Lãng quả thực vô cùng gai mắt, liền dứt khoát ngoảnh đầu sang hướng khác, chăm chú xem ti vi, nhưng toàn thân thì vẫn cứng nhắc, giữ cảnh giác cao độ, đây hoàn toàn là một loại phản ứng bản năng.

Tiếng nước chảy rào rào vang lên trong phòng tắm, tới lúc này cô mới dần thả lỏng người, ngồi dựa lưng vào sofa, nhớ lại lời của mẹ vừa rồi.

Việc mẹ đến muộn hai ngày quả thực khiến cô cảm thấy rất khó xử. Khi ra ngoài, cô đã thông báo cho chủ phòng đến sửa đường nước, bây giờ thì việc phải vác một đồng đồ to đồ nhỏ trở về đã không còn là vấn đề mấu chốt nữa rồi, mà khó khăn lớn nhất là nếu cô trở về, rất có thể sẽ không cách nào tắm rửa hay đi vệ sinh được. Do đó, bất kể thế nào cô cũng chỉ có thể nín nhịn, dù sao ban ngày cô và hân cũng không gặp nhau, buổi tối thì ai làm việc của người này, hai ngày chắc sẽ trôi qua rất nhanh thôi.

Không biết tại sao, vừa nghĩ đến việc phải ở chung với gã khốn đó hai ngày, Giả Thục liền cảm thấy mình giống hệt con khi, trên người đầy chấy rận, cứ đứng ngồi không yên, liên tục phải vò đầu bứt tai.

Cho dù là mấy hôm trước, khi bị trả thù vì ngăn cản bọn trộm ăn trộm ví của một cô gái, phải đối mặt với ba kẻ lăm lăm con dao sắc trong tay, cô cũng chẳng hề sợ hãi, thậm chí còn cảm thấy có chút hưng phấn. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười đáng ghét đó của Chân Lăng, cô lập tức đặt bản thân vào trạng thái cảnh giác cao độ, cơ thể hết như mũi tên đã lên dây cung, bất cứ lúc nào cũng có thể bay vút đi.

Cô có thể khẳng định, đó là một loại cảm giác nguy hiểm đến cực độ. Đặc biệt là ánh mắt của gã đó. Khi hân nheo mắt, nhìn cô đăm đăm, cô cảm thấy dường như hân đang tìm kiếm nhược điểm của mình rồi chuẩn bị tung một đòn trí mạng, khiến cô lần nào cũng chỉ muốn vung nắm đấm lên tấn cho hân một trận nhừ đòn.

Nếu không có thói quen chạy trốn, vậy thì hãy dùng cảm đánh gục đối thủ. Đây chính là phương châm sống của cô.

Nhưng huấn luyện viên đã nói rồi, một người từng được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp như cô thì không thể tùy tiện ra tay với người khác, bởi vì mỗi cú ra đòn của cô đều có thể gây cho đối thủ sự tổn thương nặng nề.

Xưa nay, cô luôn hết sức kìm nén, duy chỉ có gã đó là có thể dễ dàng khiến cô nổi điên lên, thậm chí còn quên mất hân chỉ là một người bình thường, một người thuộc loại mà cô tuyệt đối không được tùy tiện ra tay.

Không thể giải tỏa cơn bức dọc bằng tay chân, vậy thì chỉ có thể dùng miệng thôi.

Cô nhả hạt đào trong miệng, đưa tay về phía trước, khi chạm vào chiếc đĩa lạnh lẽo đó cô mới phát hiện trong đó chỉ còn lại quả đào cuối cùng, những quả khác đã chui vào bụng cô cả rồi.

Màn hình ti vi bị che đi mất một nửa nhỏ, Giả Thục cảm thấy trước mắt tối sầm. Một bóng người cao lớn đang đứng trước mặt cô, hân cúi xuống và đưa tay tới, mục tiêu cũng là quả đào duy nhất trong chiếc đĩa.

Ánh sáng lập lờ từ chiếc ti vi chiếu lên một bên khuôn mặt hân, những đường nét tuấn tú thoáng ẩn thoáng hiện, những giọt nước vương trên mái tóc trở nên long lanh dưới ánh sáng, lấp lánh chảy, rơi xuống mu bàn tay cô.

Trên người hân thoang thoang mùi sữa tắm, giống hệt thứ mùi trên người cô, điều này khiến cô cảm thấy không quen.

Lại còn phải nói, có thể khác nhau được sao? Đều tắm một loại sữa tắm mà!

Chiếc áo tắm rộng thùng thình bọc lấy cơ thể hân, dường như vẫn còn hơi nước vờn quanh. Bên dưới chiếc cổ đầy gợi cảm là bộ ngực rắn chắc đầy nam tính, ẩn hiện đằng sau chiếc áo tắm kia, toát ra vẻ cá tính đến cùng cực.

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua một chút trong đầu Giả Thục, cô nhanh nhẹn rút tay về, trong tay là quả đào cuối cùng kia, hướng về phía Chân Lăng, nở nụ cười đắc thắng.

Những thứ trên người Chân Lăng có cái gì mà cô chưa từng được thấy đâu, chẳng qua chỉ là to hơn hơi nhỏ một chút thôi chứ gì? Muốn khiến cô phân tâm ư? Đừng hòng nhé!

Chân Lăng thì chẳng hề có ý kiến gì, ngồi xuống chỗ cách cô xa nhất, hỏi với giọng nhả nhặn, điềm tĩnh như thường: “Cô thích hoa quả lần này sao?”

Nhìn chiếc đĩa hoa quả đã bị mình tiêu diệt sạch sẽ, lại thấy thái độ không có gì để chê trách đó của đối phương, Giả Thục quả thực không cách nào nổi giận cho được, đành lăm bậm trả lời về khó khăn: “Cũng không tồi.”

Chân Lăng đã bỏ chiếc kính không độ xuống, đuôi mắt hơi xếch hiện rõ giữa không gian mờ mờ tỏ tỏ, trông anh bớt điềm tĩnh so với ban ngày, có vẻ uể oải của ban đêm: “Cô thích thì tốt.”

Người ta đã tỏ thái độ thiện chí như thế, cô cũng nên khoan dung, độ lượng một chút mới phải.

“Anh mua ở đâu thế? Ngày mai tôi cũng đi mua.” Cô lau lau quả đào, chuẩn bị bỏ vào miệng.

“Mang về thôi.” Anh ngồi dựa lưng vào chiếc sofa.

“Ấy chà!” Cô vứt quả đào lên cao rồi đón lấy. “Làm bác sĩ tốt thật đấy, ngày nào cũng có người tặng quà, phong bì tuy không thể nhận, nhưng mang ít hoa quả về thì cũng hay lắm!”

“Không phải được tặng.” Chân Lăng mở cuốn sách trong tay, chẳng buồn ngẩng đầu. “Mấy hôm trước trong bệnh viện có người mắc bệnh ung thư, người đến thăm biểu ông ta rất nhiều giỏ hoa quả, cuối cùng ông ta không qua khỏi, đồ nhiều quá nên người nhà cũng không lấy, tôi tiện tay mang về một ít.”

Bàn tay đang cầm quả đào chuẩn bị đưa lên miệng kia đột nhiên dừng lại, khuôn mặt Giả Thục cứng đờ, rồi cô ném thẳng quả đào về phía Chân Lăng: “Sao anh lại tham chút lợi vật vĩnh như thế chứ? Ngay đến... ngay đến đồ của người chết anh cũng dám mang về nhà mà không e ngại gì như vậy sao?”

Chân Lăng đưa tay ra, dễ dàng đón lấy quả đào, thản nhiên đưa lên miệng cắn rộp một miếng: “À, tôi nhớ nhầm, hình như tôi mua ở siêu thị hôm qua.”

“Anh!” Giả Thục tung người, bật dậy khỏi sofa, vung chân đá thẳng tới mặt Chân Lăng. “Rõ ràng là anh cố ý!”

“Đừng đá vào mặt, mẹ cô sẽ nhìn thấy đấy.” Đối diện với cái chân đã đá tới ngay trước mặt, Chân Lăng vẫn tỏ ra bình tĩnh, dừng dung cất tiếng cảnh báo.

Mũi bàn chân Giả Thục lại một lần nữa dừng lại cách chóp mũi của Chân Lăng chỉ vài centimét.

“Vừa rồi rõ ràng là anh cố ý!” Cô nghiêng răng ken két, nhìn Chân Lăng vừa ăn đào vừa đọc sách một cách vui vẻ, khuôn mặt cô trở nên méo mó. “Có quý mới tin lời anh!”

Chân Lăng bỏ hột đào đã được gặm sạch sẽ xuống, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, bờ môi còn dính ít nước đào trông càng hấp dẫn: “Đừng tự hạ thấp mình như thế. Cô còn đáng sợ hơn quý nhiều, quý ít ra cũng có thể phân biệt được là quý đực hay quý cái, nhìn cô thì có biết là giống đực hay giống cái không?”

Chân Lăng nhìn cô từ đầu xuống chân, lướt qua cặp cẳng chân trắng tấp, nõn nà, cuối cùng mới tặc lưỡi: “Nhìn xa đôi núi trập trùng, tới gần mới tỏ một vùng phẳng phiu.”

Giả Thục: “...”

Bàn tay cô nắm chặt, chặt hơn nữa, những đốt ngón tay phát ra tiếng lách cách như rang lạc.

Dù sao mẹ cũng chưa đến, cùng lắm thì tấn cho hấn một trận rồi chuồn.

Đúng lúc cô nổi giận đùng đùng, chuẩn bị bắt chập tất cả xông tới, Chân Lăng đột nhiên đứng dậy: “Đúng rồi, hai cái quần lót trong phòng tắm là của cô phải không? Dọn đi!”

Cái đầu nóng máu của Giả Thục còn chưa kịp khôi phục lại tư duy bình thường, cô ngẩn ngơ trả lời: “Tôi vừa ra nghe điện thoại, quên không cất đi...”

Không đúng, hấn ta vừa nói cái gì ấy nhỉ?

Hái cái quần lót?

Một cái bẩn, một cái sạch, đúng là hai cái không sai.

Không đúng!

Thời tiết đang độ cuối xuân, đầu hạ, làn gió đêm mát mẻ len qua cửa sổ thổi vào, khiến chiếc áo cô đang mặc tung bay phát phới, lại còn mơn trớn đôi chân đang tách ra tạo thành một góc vuông chín mươi độ.

Lạnh ngắt...

Cô vội vả hạ chân, cúi đầu, vén áo lên xem. Còn Chân Lăng ở phía đối diện thì đã thản nhiên rời khỏi tầm mắt của cô, đi thẳng về phía phòng mình.

Khi cửa phòng Chân Lãng được đóng lại, từ phía phòng khách vang lên tiếng gào thét điên cuồng:
“Chân Lãng, bà đây phải giết người!”

Chương 2

“Ai cũng nói con trai và con gái ban đầu vốn là một cơ thể, dựa lưng vào nhau, sau khi bị chia tách ra liền cố gắng tìm lại nửa bên kia trong biển người vô tận. Nếu người tôi tìm được nhất định phải là anh, vậy thà rằng chúng ta chưa bao giờ bị chia tách, bởi như thế cả đời này tôi có thể quay móng lại với anh, chẳng cần phải nhìn thấy cái bản mặt của anh.”

[Trích lời Giả Thước]

Hôm nay tâm trạng bác sĩ Chân rất tốt.

Đây là kết luận được các y tá đưa ra sau khi đã lên quan sát hồi lâu, bởi vì sáng sớm đã có người nhìn thấy bác sĩ Chân vừa ngâm nga hát vừa bước vào cổng lớn của bệnh viện, thỉnh thoảng cười một cách vô cùng kỳ lạ. Tuy trong công việc anh vẫn lạnh lùng và tinh táo, nhưng mọi người luôn cảm thấy có điểm nào đó khác thường.

“Mọi người thử nói xem, liệu chuyện này có liên quan gì đến anh chàng điển trai hôm qua không nhỉ?” Một cô y tá hấp háy cặp mắt long lanh, tò mò đưa ra ý kiến.

“Có thể như vậy lắm, không nghe thấy hôm qua bọn họ đã hẹn nhau những gì sao? Chắc chắn là bác sĩ Chân đã được thỏa mãn cả về tinh thần và thể xác, do đó mới vui vẻ như vậy.” Cô y tá khác buồn bực cất tiếng phụ họa.

Lại một cô y tá nữa mặt mày ủ ê nói: “Chẳng trách thường ngày bác sĩ Chân không mấy khi gần gũi với bọn mình, thì ra anh ấy thích cái món này.”

“Thế giới này đúng là đã thay đổi rồi, phụ nữ không những phải tranh đàn ông với phụ nữ, còn phải tranh đàn ông với đàn ông nữa...” Một giọng nói đau buồn vô hạn vang lên, mấy cô y tá cùng cúi đầu than thở.

“Nhưng bọn họ ở cạnh nhau cũng xứng đôi thật đấy!” Không biết là ai nhỏ giọng lầm bầm, mấy cái mặt đang ủ ê cúi gằm nhanh chóng ngẩng lên, gật đầu thật mạnh.

Còn người nào đó đang được các cô y tá có lớn có nhỏ kia nhắc tới lúc này đang cúi đầu viết lách, hoàn toàn không hề hay biết mình đã trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, tất cả đều đang thầm phán đoán xem anh là người ở bên trên hay bên dưới.

Cây bút trong tay không ngừng phát ra những tiếng sột soạt, anh nhớ lại tình hình hồi sáng. Khi anh ngủ dậy thì người đó đã mất dạng rồi, hiển nhiên là cố ý né tránh anh, xem ra cơn giận của cô nàng quả không nhỏ.

Hồi tối, anh còn nghe thấy một tiếng gầm giận dữ, kèm theo là cơn động đất cấp năm, cho nên sáng nay anh không hề bất ngờ khi nhìn thấy một vết nứt lớn trên chiếc bàn trà. Ôi, chiếc bàn ấy được làm bằng kính, mặt bàn cũng phải dày tới hơn một centimét, vậy mà...

Không biết từ lúc nào anh đã dùng bút, bỏ kính xuống, đưa tay lên day day mắt. Những ngón tay dài mảnh khảnh kết hợp với khuôn mặt điển trai và nụ cười trên khóe môi, trông anh lúc này đúng là cuốn hút vô cùng.

Đã lâu lắm rồi không chơi đùa với cô nàng đó, cảm giác không tệ.

Vương Thiệu Hoàn đứng trước cửa, nhìn thấy bộ dạng của Chân Lãng trong khoảnh khắc ấy, cười mà như không, ẩn hiện nét xấu xa, kết hợp với vẻ bình tĩnh, điềm đạm toát ra từ người anh, quả thực là rất kỳ lạ. Cô ngẩn ra hồi lâu mới tỉnh táo trở lại, cánh tay đang đưa lên gõ cửa có chút căng thẳng.

“Cốc, cốc...”

Tiếng gõ cửa khiến Chân Lãng ngẩng lên, nụ cười ẩn trong ánh mắt biến mất, chỉ còn lại vẻ nhả nhận đầy khách sáo.

Hôm nay, Vương Thiệu Hoàn mặc một bộ đồ văn phòng màu đen bó sát người, tôn lên những đường cong vô cùng quyến rũ, mái tóc được búi gọn lại, mấy sợi tóc rũ xuống bên tai, cái cổ thon thả mà xinh đẹp: “Bác sĩ Chân, có thể nói chuyện với anh vài câu không?”

“Mời vào!” Chân Lăng đưa tay ra hiệu.

Vương Thiệu Hoàn khẽ gật đầu, nhưng không bước vào, ánh mắt dừng lại trên chiếc đồng hồ đeo tay: “Hôm qua còn chưa nói chuyện xong với anh, tôi đành phải đến lần nữa, kết quả là y tá nói anh đang bận, hy vọng sẽ không quá rầy thời gian dùng bữa trưa của anh.”

Chân Lăng đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, rồi đứng dậy về hiệu ý: “Thật ngại quá, cho phép tôi mời cô Vương dùng bữa trưa được không?”

Vương Thiệu Hoàn nở một nụ cười nèn nã, gật đầu bước ra ngoài.

Cởi bỏ bộ đồ bác sĩ, thay bằng bộ Âu phục, trông Chân Lăng càng thêm cao lớn, tuấn tú, khi đi trên đường, rất nhiều người phải ngoảnh lại liếc nhìn. Vương Thiệu Hoàn đi bên cạnh anh cũng cảm nhận được những ánh mắt ấy, bất giác cảm thấy tự hào.

Chân Lăng chọn một quán cà phê yên tĩnh, giữa các bàn được ngăn cách bởi một hàng rào gỗ có hoa văn hết sức tinh xảo, tiếng nhạc du dương, rất hợp với cuộc nói chuyện nhẹ nhàng, cũng hợp cho... một cặp trai gái đang yêu.

Vương Thiệu Hoàn đưa mắt nhìn những thứ đồ uống và bánh ngọt có hàm lượng calo cao trong cuốn thực đơn, nhẹ nhàng gấp lại: “Cho tôi một cốc nước lạnh!”

Chân Lăng trả cuốn thực đơn lại cho người phục vụ, nhìn Vương Thiệu Hoàn hỏi: “Hôm qua cô có nhắc đến chuyện bữa tiệc rượu phải không?”

Vương Thiệu Hoàn khẽ gật đầu, mỉm cười nói: “Tuy nói là tiệc rượu, nhưng thực ra chỉ là một cuộc gặp gỡ nhỏ của những người trong gia đình thôi. Ngày mai là Chủ nhật, không biết bác sĩ Chân có rảnh không?”

Chân Lăng còn chưa trả lời, Vương Thiệu Hoàn đã cười, nói tiếp: “Ông nội tôi rất mong anh có thể tới tham dự nên mới lựa chọn thời gian đó để tổ chức bữa tiệc. Nể mặt tôi hai lần đến tận nơi mời, bác sĩ Chân nhất định phải tới đây nhé!”

Chân Lăng trầm ngâm hồi lâu rồi mới trả lời: “Rượu là đồ cấm kỵ đối với bác sĩ, cho dù là trong ngày nghỉ bác sĩ khoa Ngoại cũng không được uống rượu, bởi vì không biết lúc nào có chuyện khẩn cấp xảy ra, do đó...”

Lời từ chối còn chưa kịp nói xong, một bóng đen không biết từ đâu chạy tới đã che khuất ánh đèn trên đỉnh đầu hai người rồi, giọng nói khàn khàn đầy gọi cảm vang lên kèm theo một cánh tay khoác qua vai Chân Lăng về hết sức thân mật: “Lăng, anh ở đây à? Sao không gọi em tới ăn trưa cùng thế?”

Già Thục nghiêng mặt nhìn Chân Lăng, nụ cười trên đôi môi rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng cặp mắt thì lại vô cùng sắc bén, ẩn chứa những sự hung dữ chỉ mình anh hiểu được.

“Không ngờ em lại biết anh ở đây, đúng là trùng hợp quá!” Chân Lăng không hề e ngại, ánh mắt hai người lặng lẽ chạm nhau giữa không trung. Vương Thiệu Hoàn ở phía đối diện dường như có thể nghe thấy tiếng dao kiếm va nhau chan chát, nhưng khi định thần nhìn kỹ, rõ ràng là một cảnh tượng tương thân tương ái, hòa hợp vô cùng.

Già Thục nghiêng chặt răng, nhưng vẻ mặt lại ngọt ngào đến độ có thể thu hút ong mật tới: “Em sao có thể không biết người yêu của mình ở đâu chứ? Như thế này gọi là tâm đầu ý hợp, thân giao cách cảm đây.”

Cô đương nhiên phải biết rồi, bởi vì suốt cả buổi sáng nay cô đều ngồi trong tiệm chụp hình... rửa xả Chân Lăng.

Nửa giờ trước đó...

“Rầm... rầm... rầm...”

Phương Thanh Quý nhìn chiếc bàn trà mình vừa mua về bị người ta dùng đầu đập rầm rầm xuống như

thể, cũng không biết là nên xót thương chiếc bàn xui xẻo hay nên xót thương Giả Thước đã đập đầu cả buổi sáng.

“Cậu bị nhìn thấy hết rồi sao?” Từ trong những lời rủa xả của Giả Thước, cô đã loáng thoáng đoán được căn nguyên của sự tình.

Cái đầu đang không ngừng đập xuống bàn trà kia lập tức ngừng lên, trong ánh mắt lộ rõ vẻ hung dữ: “Không!”

Thì ra hẳn ta nói trong phòng tắm có hai chiếc quần lót chỉ là để phân tán sự chú ý của cô rồi thừa cơ bỏ trốn mà thôi. Cô đã mặc rồi, mặc rồi, mặc rồi!

“Vậy cậu còn buồn bực cái gì? Chẳng lẽ buồn bực vì không bị nhìn hết hay sao?” Phương Thanh Quỳnh bóc một gói khoai tây chiên, nhón lấy một miếng bỏ vào miệng, nhai rôm rốp.

“Cậu...” Giả Thước cầm phần giết lấy gói khoai tây chiên, bóc một nắm, bỏ cả vào miệng. “Tớ không ngờ lại bị hấn lừa, hấn chỉ nói một câu mà đã lừa được tớ, vì thế tớ mới buồn bực. Hôm qua coi như hấn chạy nhanh, nếu không tớ nhất định sẽ lột da, lóc xương hấn để nấu canh.”

“Phì!” Phương Thanh Quỳnh rất không nể mặt cô, bật cười. “Cậu mà biết nấu canh sao?”

“Đừng có mà bắt bẻ tớ, nếu không...” Giả Thước nắm chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt đầy uy hiếp nhìn về phía chiếc bàn trà mà Phương Thanh Quỳnh vừa mới mua về, lớp giấy nylon bọc ngoài ở phần góc chiếc bàn vẫn chưa được gỡ ra.

Phương Thanh Quỳnh bĩu môi, trợn mắt, không tranh cãi với Giả Thước về vấn đề này nữa, miệng nhai khoai tây chiên, ánh mắt buồn chán liếc nhìn lung tung.

Đột nhiên, cô đưa tay kéo áo Giả Thước, hất hàm ra bên ngoài cửa: “Kia có phải là Chân Lăng không nhỉ? Cô gái đi bên cạnh trông xinh ghê. Chẳng lẽ là bạn gái anh ta?”

Giả Thước ngoảnh đầu lại, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm mục tiêu, cuối cùng dừng lại, và bám theo.

Một nụ cười dần hiện lên, trông đầy vẻ kỳ quái khiến người ta phải nảy lòng nghi ngờ.

“Vụt...”

Bóng người trước mặt Phương Thanh Quỳnh thoáng cái đã mất hút, chẳng còn dấu vết, chỉ để lại một cánh cửa đang đóng đưng, dần dần khép lại trước mặt cô.

“Đúng vậy, em yêu!” Chân Lăng thu ánh mắt, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua eo Giả Thước, hơi kéo lại một chút. Cô nâng lập tức ngồi ngay lên đùi anh. Anh ghé sát miệng đến sát bên tai cô, nói với giọng vô cùng âu yếm: “Em muốn ăn gì nào, em... yêu...”

Giả Thước thoáng rùng mình, chỉ cảm thấy dạ dày nhộn nhạo từng cơn, một cơ sở những thứ gì đó chạy ngược lên theo thực quản, cuối cùng nghẹn lại trong cổ họng. Người cô nổi hết cả da gà.

Giả Thước đang định vung tay đánh bay cái bản mặt đáng ghét đang kề sát bên mặt mình, chợt ngừng lên, nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ khó tin của Vương Thiếu Hoàn đang ngồi đối diện.

Cái người ở phòng làm việc của Chân Lăng hôm qua hình như cũng là cô ta thì phải?

Cánh tay đã đưa ra được một nửa của Giả Thước dừng lại giữa không trung, chậm rãi cầm cuốn thực đơn, ồ ồ nói: “Lăng, hôm nay anh mời em phải không?” Cánh tay còn lại thì đã lẩn mò xuống dưới bàn, véo mạnh một cái lên đùi Chân Lăng.

“Đúng vậy.” Chân Lăng vừa ôm eo Giả Thước một cách thân mật vừa bình tĩnh giúp cô mở cuốn thực đơn: “Tối qua em đã cho anh ăn no rồi, hôm nay anh cũng nên để em ăn no mới phải.”

Khi Giả Thước bắt đầu dùng sức véo mạnh, cánh tay đang ôm eo Giả Thước cũng lảng lạng thất chặt, hai ngón tay lựa lấy chỗ thịt mềm kín đáo trên eo cô mà véo. Khuôn mặt hai người cùng méo xệch, ngay sau đó cùng cười tươi như hoa.

Cô nghiêng chặt răng, chẳng buồn nhìn cuốn thực đơn, cố gắng véo mạnh hơn: “Món này thì sao?”

Chân Lãng cũng gia tăng lực véo: “Em thích là được, gọi thêm món khác nữa đi!”

Lại tiếp tục cố gắng, hai ngón tay cô đã xoay hai vòng bảy trăm hai mươi độ: “Được, thế món này thì sao?”

Chân Lãng véo ngược rồi lại véo xuôi, véo xuôi rồi lại véo ngược, thân nhiên nói: “Món này mùi vị cũng không tồi, em gọi thêm món khác để nếm thử nhé?”

Giả Thục chỉ bầu lấy một ít da, móng tay cắm phập: “Món này mùi vị thế nào anh?”

Chân Lãng buông tay, rồi lại đột ngột véo mạnh vào một chỗ khác trên eo cô: “Cũng ổn lắm, em thấy sao?”

Mặt mũi anh chàng bồi bàn lúc này đã đầm đìa mồ hôi, bàn tay phải viết lia lịa trên tờ giấy, sau nháy mắt đã thành một cột dài ngoằng, mà hai người “đàn ông” tình cảm đậm sâu trước mặt dường như còn chưa có ý dừng lại, vẫn gọi tiếp.

Vương Thiếu Hoàn lúc này đã hoàn toàn bị xếp qua một bên, cảm thấy mất tự nhiên, khó khăn lắm mới lấy lại được một chút bình tĩnh, bèn lên tiếng: “E hèm, chuyện về bữa tiệc rượu...”

“Rượu?” Cặp mắt Giả Thục đột nhiên sáng bừng, nhìn Vương Thiếu Hoàn không chớp mắt. “Cô mời bọn tôi uống rượu sao?”

“Ặc...” Đối với sự nhiệt tình đột ngột của gã trai trước mắt, Vương Thiếu Hoàn cảm thấy không chống đỡ nổi, gật đầu chẳng được, lắc đầu cũng không xong.

Chân Lãng tỏ ra bình thản, cười hà hà: “Đúng vậy, nhà cô Vương có mở bữa tiệc rượu, có lẽ đều là những loại rượu ngon, ngày mai em có muốn tới tham dự một chút không?”

Nghe nói có rượu, Giả Thục hoàn toàn bỏ qua việc người nói là ai, trong đầu cô chỉ còn lại một câu duy nhất: Rượu ngon, ngày mai có rượu uống.

“Vây được rồi, ngày mai...” Chân Lãng nhìn Giả Thục lúc này đang thần thờ, tâm tư chẳng biết đã bay về đâu, khẽ gật đầu, nở nụ cười với cô gái đang cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh trước mặt: “Chúng tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.”

“Ngày mai? Chúng tôi?” Giả Thục lập tức tỉnh táo trở lại phần nào, hai hàng lông mi dựng đứng, nói giọng đề phòng: “Tại sao lại là...”

Còn chưa kịp chất vấn, một nhóm bồi bàn đã đi tới, cẩn thận đặt những thứ trong tay xuống trước mặt cô: “Xin mời, đây là các món mà hai bạn vừa gọi.”

Giả Thục nhìn cái đồng xanh xanh đỏ đỏ được làm bằng bơ hoặc nước hoa quả trước mặt, khoe miệng co giật liên hồi: “Những thứ này... là gì vậy?”

Một anh bồi bàn cầm cuốn thực đơn, trả lời: “Đó là các món mà hai bạn vừa gọi, bao gồm: bánh kem Loire Valley, công chúa xứ Vienna, tháp trái cây, bánh ngọt hoàng gia Charlotte, bánh ga tô nhiều tầng, bánh ga tô củi Giáng sinh vị cà phê, trà sữa ướp đá, bánh ga tô Creole, bánh kem táo, bánh chanh Katka, bánh Soufflé, bánh hạt dẻ, bánh Brest kiểu Pháp.”

Đầu óc Giả Thục bỗng choáng váng, ngửi thấy mùi bơ sữa và hoa quả thơm nức quện lẫn trong không khí, sắc mặt cô tái mét, cơ thể cứng đờ: “Đây là những thứ chết tiệt gì thế?”

Cánh tay Chân Lãng không biết từ lúc nào đã lại ôm lấy eo cô, tay còn lại cầm một chiếc thìa nhỏ xúc một miếng bánh ga tô: “Bánh ngọt mà em gọi đấy, anh nhớ là em thích món này đến muốn chết luôn.”

Thích muốn chết? Muốn cô chết thì đúng là thật, còn thích thì...

Cô vừa mới há miệng, chiếc thìa kem bơ được nhét ngay vào miệng cô. Cái thứ mềm mềm, nhão nhão ấy tan ra trong miệng cô, và cơ sở thứ nghẹn lại trong cổ họng cô vừa nãy thiếu chút nữa đã phun ra ngoài. Lúc này trước mắt cô chính là khuôn mặt tươi cười đắc chí của Chân Lãng, hẳn vẫn cầm chiếc thìa nhỏ dính đầy kem bơ.

Cái gã khốn này, từ sau sự kiện lần đó, cô đã kiên quyết không ăn tất cả những loại đồ ngọt, vậy mà hần...

Cô dồn hết sức lực vạch bộ Âu phục của Chân Lãng ra, hai cái cúc trên cùng của chiếc áo sơ mi lập

tức bắn tung ra ngoài, rồi cô ghé sát đầu vào trong áo.

“Oe...”

“Oa!” Nhìn túi đồ ăn to bự mà Giả Thục xách về, Phương Thanh Quỳnh không kìm được reo lên: “Là đồ điểm tâm của quán cà phê Tuyệt Sắc ở cuối đường phải không? Mà có phải cậu nhặt được tiền không vậy, thường ngày đến cái bánh nướng cũng hiếm khi thấy cậu mua về cho tớ, hôm nay sao lại mang về tới mười mấy loại đồ ngọt đắt tiền thế này? Đặc biệt là...”

Khuôn mặt cô ghé sát tới trước mặt Giả Thục, đặt tay lên trán cô nàng, rồi lại kiểm tra nhiệt độ cơ thể của bản thân, khẽ lẩm bẩm: “Đầu có ốm, sao cậu lại mua đồ ngọt vậy? Không phải cả đời này cậu cấm hận nhất là đồ ngọt sao?”

Giả Thục liếc mắt về phía cô một chút, hồ hững trả lời: “Đây là Chân Lăng mời tôi ăn.”

Phương Thanh Quỳnh mở một chiếc hộp, lấy chiếc bánh ga tô ra hết sức cẩn thận, rồi nhẹ nhàng cắn một miếng, mỉm cười về hết sức hài lòng: “Đúng là ngon tuyệt!”

Thấy cô bạn tốt đã bị chiếc bánh ga tô hút hết hồn phách, không chú ý nghe xem mình vừa nói gì, Giả Thục liền bực bội ghé đầu vào tai Phương Thanh Quỳnh, hét thật lớn: “Mấy thứ này là Chân Lăng mua mời tớ đấy.”

“Chân Lăng?” Cô nàng xinh đẹp nuốt miếng bánh ga tô, mở to mắt: “Anh ta muốn chết sao?” Suy nghĩ một chút, Phương Thanh Quỳnh lại lắc lắc đầu: “Không đúng, với tính cách của anh ta, đáng lẽ phải nhét hết những thứ này vào bụng cậu rồi mới đúng, sẽ không cho cậu cơ hội mang về thế này đâu.”

“Bởi vì...” Giả Thục đang rất tức giận, chợt nhớ ra điều gì đó, hai tay chống nạnh đứng giữa phòng, ngẩng đầu cười vang, hai vai rung lên: “Bởi vì tớ đã nôn, nôn hết lên người hấn ta, sau đó nhân lúc hấn ta đi rửa ráy liền kêu bồi bàn cho hết những thứ này vào túi rồi mang về. Lần này coi như đã trả thù xong, thật thoải mái!”

“Cậu ác quá đấy!”

“Việc này có thể trách tớ được sao?” Giả Thục hậm hực nói. “Hồi đó nếu không phải vì hấn thì tớ làm sao lại phải vào bệnh viện chỉ vì ăn bánh kem bơ chứ? Cậu có thấy ai suốt một tuần liền đi ngoài đều ra cái thứ màu trắng ngà lại còn thoang thoảng mùi sữa không?”

Phương Thanh Quỳnh đang ăn một cách vui vẻ chợt dừng lại, lẳng lặng đặt chiếc bánh trong tay xuống, khuôn mặt xăm xăm, trừng mắt nhìn Giả Thục.

Cô nàng nào đó còn chưa hiểu là có chuyện gì kia thì đang xoa xoa bụng, mặt mày hớn hờ nói: “Nôn xong rồi, bây giờ đâm ra đói quá, tôi đi mua cơm rang trứng về ăn đây”, sau đó đi thẳng, bỏ lại Phương Thanh Quỳnh đáng thương với mười mấy chiếc bánh ngọt được gói bọc rất đẹp mắt.

Quen biết Giả Thục từ thời đại học, ngay từ lúc đó cô đã biết Giả Thục có một kẻ thù không đội trời chung tên là Chân Lăng, cũng đại khái biết về quá trình quần thảo của hai người bọn họ bao năm qua. Còn về nguyên nhân khiến Giả Thục không ăn đồ ngọt, tuy không được tận mắt nhìn thấy, nhưng cô cũng biết được một chút từ những lời vụn vặt của Giả Thục lúc thường ngày. Với tính cách cứng rắn của Giả Thục, có lẽ chân tướng sự việc cũng không sai khác nhiều lắm.

Nghe nói năm Giả Thục mười hai tuổi, cô đã vinh dự giành được ngôi quán quân của giải Taekwondo thiếu niên toàn quốc, từ đó thu hút sự chú ý của rất nhiều người, và đội Taekwondo của tỉnh còn đưa cô vào diện bồi dưỡng trọng điểm. Nhưng phong độ của các thiếu niên thường không ổn định, hồi nhỏ là thiên tài nhưng khi trưởng thành rất có thể sẽ là kẻ bất tài, ít nhất phải có phong độ ổn định trong vòng hai năm thì mới có tư cách trở thành thành viên đội tuyển quốc gia.

Một tuần trước giải thi đấu ở năm thứ hai, hôm sinh nhật của Giả Thục, mẹ cô vì muốn con gái vui vẻ nên đã mua một chiếc bánh ga tô thật to để chúc mừng, nghe đầu đường kính lên tới hơn ba mươi centimet. Nhưng chỉ vì Chân Lăng nói rằng anh ta thích bông hoa màu đỏ trên chiếc bánh sinh nhật, không ngờ Giả Thục đã nhân lúc mọi người không chú ý mà liếm sạch phần bơ trên chiếc bánh, sau đó lại xoi

thêm nửa chiếc bánh nữa, thế là buổi tối hôm đó cô phải vinh quang nhập viện, ở đó suốt một tuần liền.

Sau đó, cô không thể tham gia thi đấu.

Sau đó nữa, cô mất đi tư cách trở thành thành viên đội tuyển quốc gia.

Sau đó nữa nữa, cô vẫn tham gia tất cả các cuộc thi, vẫn giành được vô số giải thưởng lớn nhỏ, được ca tụng là ngôi sao hy vọng của đội tuyển Taekwondo quốc gia trong tương lai.

Thế nhưng, khi cô lần thứ hai có cơ hội trở thành thành viên đội tuyển quốc gia, một câu nói của Chân Lăng đã thay đổi tất cả: “Trở thành thành viên đội tuyển quốc gia sẽ rất dễ bị thương, còn phải uống thuốc định kỳ gì đó, nếu sau này mà biến thành nửa đực nửa cái, sẽ không có ai thèm cưới đâu.”

Câu nói của chú nhóc khiến cha mẹ Giả Thước cảm thấy lo lắng, con gái họ từ nhỏ đã có tính cách giống hệt con trai rồi, nếu sau khi trưởng thành lại có vẻ ngoài của con trai nữa thì biết làm sao đây?

Thế là Giả Thước phải tạm biệt với giấc mơ của mình từ đó, và cô cảm thấy trong sinh mệnh của mình chỉ còn lại một mục tiêu thế này: *Lấy việc đối nghịch với Chân Lăng làm sứ mệnh, lấy việc phá hoại tất cả mọi niềm vui của Chân Lăng làm cơ sở, lấy việc hãm hại Chân Lăng làm trách nhiệm, lấy việc khiến Chân Lăng phải chịu thiệt thòi làm mục đích, lấy việc làm cho Chân Lăng thanh danh lụn bại làm cái gốc của sự hạnh phúc.*

Năm lớp mười hai, Giả Thước đã lựa chọn chuyên ngành nghệ thuật, nhờ vào may mắn và điểm cộng do giải thưởng thể thao, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại lọt vào danh sách những người thi đỗ vào trường đại học có tiếng mà Chân Lăng đã lựa chọn, sau đó vinh quang rời nhà đi xa, bước tiếp lên con đường đối đầu với Chân Lăng.

Phương Thanh Quý nhìn những chiếc bánh ga tô trước mặt, chống tay lên cái cằm nhỏ nhắn, xinh xắn của mình, lầm bầm: “Giả Thước, thực ra tớ thấy Chân Lăng cũng đâu có làm gì sai, ăn bánh ga tô phải vào bệnh viện là do cậu đẩy chứ, liên quan gì đến người ta nào?”

Giả Thước đang mua cơm bên ngoài chợt có cảm giác sống lưng lạnh ngắt, hơi rờn rợn.

Ngày hôm sau, bữa tiệc rượu được tổ chức trên bãi cỏ bên ngoài biệt thự của nhà họ Vương. Khi Chân Lăng và Giả Thước tới nơi, tại đó đèn đuốc đã sáng trưng, người qua người lại đông đảo, nào giống bữa tiệc rượu của một gia đình bình thường, rõ ràng là hoạt động của một công ty quy mô lớn.

Những dãy bàn thật dài được bày rất nhiều loại thức ăn, hoa quả, hải sản, đồ nướng, đồ ngọt đều có đủ, không thiếu thứ gì, còn các nhân viên phục vụ được mời về từ khách sạn đang đi lại xung quanh, mấy chuyên gia pha rượu thì liên tục đưa tới những ly cocktail mình pha chế, có thể thấy bữa tiệc rượu này của nhà họ Vương long trọng đến chừng nào.

Chân Lăng và Giả Thước vừa xuất hiện đã nhận được sự chú ý của rất nhiều ánh mắt. Bọn họ một người cao lớn, điềm tĩnh, một người mảnh khảnh, đẹp trai, cả hai đều có điểm đặc sắc riêng, khó biết ai hơn ai kém.

Giả Thước vốn không cố ý ăn mặc theo kiểu không ra nam chẳng ra nữ, chỉ là do công việc và thói quen từ nhỏ, thêm vào đó là ưu thế về chiều cao, cô không thích mặc váy, cũng không thích đi giày cao gót, lúc này cô mặc áo sơ mi viền ren kiểu nữ, nhưng cũng rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Đương nhiên, dù có chết cô cũng không chịu thừa nhận, cô dễ bị người ta hiểu lầm là bởi vì thân hình phẳng quá mức của mình.

Hơn nữa, cô đến đây là để uống rượu, đâu phải đến để bán nụ cười, ăn mặc đẹp làm gì cơ chứ?

Ngay từ xa, Vương Thiếu Hoàn đã nhìn thấy họ ở cổng. Cô chậm rãi bước ra trên đôi giày cao gót, nhiệt tình khoát tay Chân Lăng: “Bác sĩ Chân, hôm nay bạn nhảy của tôi có việc đột xuất nên không tới được, có thể mượn tạm anh một tối không?”

Không đợi Chân Lăng trả lời, tiếng cười của ông Vương đã vang tới từ xa: “Thiếu Hoàn, bác sĩ Chân tới rồi phải không? Mau qua đây, mau qua đây nào...”

Chân Lăng đứng nói chuyện giữa đám người, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy người nào đó kia. Cô đã chạy tới trước một chiếc bàn, không hề khách sáo cầm một ly sâm banh lên uống cạn, trong chiếc đĩa trên tay sau nháy mắt đã có thêm một miếng bò bít tết.

Anh phát hiện, cô ăn hết sức chăm chú. Nhìn liếc qua thì thấy động tác của cô vô cùng khéo léo, lịch sự, từ tốn, nhưng nếu quan sát kỹ thì sẽ phát hiện, tốc độ ăn cực nhanh, sức ăn cực lớn, người bình thường không thể so sánh được. Sao cô nàng này lại có thể kết hợp sự nền nã và tốc độ ăn nhanh một cách hoàn mỹ như thế nhỉ?

Còn cả rượu nữa! Cô nàng hết như con bướm bay lượn giữa vườn hoa, trên khuôn mặt là nụ cười tươi rói, không ngừng cạn ly, nói cười với mọi người, chỉ tính số lượng mà Chân Lăng nhìn thấy, ít ra cũng có mười mấy ly rượu đã vào bụng cô rồi.

Xem ra, được tham dự một bữa tiệc thế này, cô nàng vô cùng vui sướng, không cảm thấy khó chịu chút nào.

Ông Vương là nhân vật hàng đầu trong giới kinh doanh, giẫm chân một cái là có thể khiến giới kinh doanh chấn động, những người đến tham gia bữa tiệc này cũng đều là thương nhân có tiếng. Chân Lăng xuất hiện bên cạnh Vương Thiếu Hoàn, lập tức khiến rất nhiều người chú ý. Cả buổi tối không ngừng có người đi tới bên cạnh anh, khiến anh không cách nào thoát thân.

Còn Giả Thục thì lại được ăn uống no nê, lúc này đang cầm ly rượu, ngồi dưới một gốc cây, nói chuyện vui vẻ với các cô gái, thỉnh thoảng lại móc danh thiếp trên người ra đưa cho bọn họ, những tiếng cười vui vẻ cứ vang lên không ngừng.

Nhân cơ hội đi vào nhà vệ sinh, Giả Thục lén móc điện thoại, gõ gõ mấy chữ rồi gửi đi: “Ngày mai sẽ có một số người cầm danh thiếp của tớ tới đăng ký chụp hình, hãy đề nghị mỗi người bọn họ làm một tập album chân dung quy cách cao nhất.”

Không lâu sau điện thoại rung lên, là tin nhắn của Phương Thanh Quy: “Giá chúng ta đặt ra từ ba năm trước sẽ thay đổi từ ngày mai, tất cả nhất loạt tăng lên 50%.”

Giả Thục nở nụ cười gian tà, lập tức gửi lại bốn chữ: “Hiều ý tớ lắm!”

Cô ở đây vui chơi vô cùng thoải mái, vô cùng vui vẻ, mà cứ vui vẻ là lại không kìm được uống thêm vài chén, còn hải sản, cô cũng luôn chọn thứ đắt mà ăn. Ăn đồ miễn phí cảm giác thật tuyệt, nhai trong miệng cũng thấy thơm ngon hơn bình thường rất nhiều.

Có điều, đồ của người khác ăn nhiều quá cũng chưa chắc đã là một chuyện hay.

Sau khi về nhà, đến nửa đêm, Giả Thục bắt đầu cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, mà càng gãi lại càng ngứa, càng gãi lại càng muốn gãi, cả đêm trằn trọc, lăn qua lăn lại không cách nào ngủ được.

Nửa đêm, Chân Lăng nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy rào rào, cho rằng cô nàng nào đó hưng phấn quá nên không ngủ được, nửa đêm bắt đầu quấy rối. Sáng hôm sau, ngủ dậy, anh vẫn nghe thấy tiếng nước chảy, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Cửa phòng Chân Lăng đột nhiên bị đẩy mạnh, Giả Thục toàn thân vẫn còn ướt nhẹp đứng đó: “Này, anh có thuốc không vậy? Người tôi ngứa quá!”

Chân Lăng khẽ vẫy tay, cặp mắt còn ngái ngủ hơi nheo lại: “Qua đây tôi xem nào!”

Giả Thục lúc này cũng không còn lòng dạ nào mà so đo với Chân Lăng nữa, ngoan ngoãn bò lên chiếc giường của anh, vén cao hai ống tay áo, vươn dài cổ về phía trước.

Chân Lăng phát hiện làn da lộ ra bên ngoài chiếc áo sơ mi đã đỏ lên cả mảng, nhưng trên mặt thì không có biểu hiện lạ nào, vẫn trắng mịn, nõn nà.

“Hôm qua cô đã ăn cái gì thế?” Anh đưa tay ra sờ thử, thấy làn da Giả Thục không bị nổi mẩn, chỉ đỏ lên thôi.

Giả Thục ra sức gãi mạnh, trên da lập tức xuất hiện thêm mấy vết móng tay: “Không biết nữa, là thứ trong bữa tiệc rượu hôm qua.”

“Có thể là cô dị ứng với thứ gì đó trong cocktail, hoặc dị ứng với đồ hải sản.” Anh với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, nói tiếp: “Đợi chút, tôi gọi điện rồi sẽ đưa cô đến bệnh viện để kiểm tra nguyên nhân gây dị ứng.”

Giả Thước gãi không ngừng, vết móng tay càng lúc càng nhiều: “Bác sĩ thú y, bây giờ anh có loại thuốc nào dùng tạm được không, tôi ngứa chết mất!”

Chân Lãng suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy ra một tuýp thuốc từ trong chiếc tủ đầu giường: “Bôi tạm cái này đi, nhưng nhớ bôi ít thôi đấy!”

“Tôi biết rồi.” Giả Thước đón lấy tuýp thuốc, vội vã chạy vào phòng tắm, dáng vẻ rõ ràng là chẳng để ý đến lời nói của anh, còn Chân Lãng thì đang thấp giọng nói chuyện điện thoại, dặn dò người ở đầu bên kia điều gì đó.

Anh đang nói chuyện thì Giả Thước lại chạy ra, gọi toáng lên: “Này, bác sĩ thú y, tôi không bôi phía sau được, giúp tôi một chút!”

Chân Lãng nói vắn tắt mấy câu rồi gác máy, sau đó bóp một ít thuốc ra lòng bàn tay, bôi lên lưng giúp cho Giả Thước. Lốp thuốc mỡ mát rượi đã tạm thời khiến cơn ngứa của cô dịu đi phần nào, cô không kìm được thở phào một hơi.

Chẳng ai chú ý tới, lúc này bên ngoài cửa lớn có một chiếc chìa khóa đang được tra vào ổ...

“Này, tôi còn muốn nữa.”

“Không được, như vậy không tốt cho cơ thể!”

“Tôi mặc kệ, anh không làm thì để tôi!”

“Cô đừng ngang ngược như thế có được không hả?”

“Tôi cứ ngang ngược như thế đấy, có nghe lời không thì bảo?”

Cô Giả ngây người, rồi vội chạy như bay vào phòng. Cô nhìn thấy con gái mình đang ở trên giường, cười lên người Chân Lãng, giữ chặt tay Chân Lãng, quần áo tả tơi, xộc xệch, trên cổ có một vết đỏ rất khả nghi, còn có rất nhiều dấu móng tay như thể vừa bị cào cấu rất mạnh. Chân Lãng đáng thương lúc này đang nằm bên dưới, dáng vẻ kiên cường, bất khuất tựa như đang liều chết chống cự.

“Bốp...” Hàng long thập bát chương lập tức giáng ngay xuống đầu Giả Thước, kèm theo môn thần công Sư tử hồng⁽¹⁾ ẩn chứa đầy sự giận dữ của Phật môn: “Cái con nhóc chết tiệt này, sao dám cưỡng bức Chân Lãng như vậy hả?”

Người quen của nhà họ Giả đều biết rõ, trong nhà họ Giả, người có quyền lực nhất không phải là ông chủ nhà đã trở thành lãnh đạo, cũng không phải là cô con gái khắp thiên hạ không đối thủ, mà là bà chủ nhà vô cùng danh giá, chua ngoa, mẹ của Giả Thước.

Nghe nói hồi nhỏ cô Giả sống trong một gia đình thợ săn, từ nhỏ đã đi lại trong rừng núi, những việc tưởng chừng chỉ có trong truyền thuyết như: tay không bắt rắn, một mình đấu với sói là chuyện như cơm bữa đối với cô, nếu có ai dám đụng chạm đến cô, hậu quả ắt chẳng khác gì đám dã thú ấy.

Đương nhiên, cô Giả còn có một điểm khác, đó chính là sự hoang dã, thấy ai không thuận mắt, cô sẽ lập tức vung tay đánh, mở miệng chửi. Nhưng cô cũng là người hết sức chính trực.

Mà lần này tất nhiên cô đứng về phía Chân Lãng, còn đối tượng xấu xa cần phải diệt trừ chính là con gái cô.

“Cái con nhóc du côn này, mẹ đánh chết mày!!!!...”

Trong tiếng hò hét giận dữ, Giả Thước đáng thương bị một cú đấm đầy ngay vào lòng Chân Lãng. Không đợi mẹ mình tung tiếp cú đấm thứ hai, Giả Thước đã nhanh nhẹn trốn đi, cặp chân thon dài nhảy ra khỏi chiếc giường bằng tư thế tuyệt đẹp như đang chạy vượt rào, sau đó ôm đầu lùi như chuột, còn không quên ngoảnh đầu lại giải thích: “Con không cưỡng bức anh ta!”

Cô Giả đuổi sát phía sau, rút từ trong túi hành lý ra một vật gì đó, rồi múa may làm phát ra tiếng gió vù vù: “Mẹ tận mắt nhìn thấy cả rồi, mày đứng lại đó cho mẹ!”

“Mẹ không đánh con, con mới đứng lại.” Giả Thước chống hai tay lên thành sofa, nhẹ nhàng nhảy qua đó, rồi ngoảnh đầu lại nhìn mẹ về vô cùng cảnh giác.

Hóa ra trong tay cô Giả đang cầm một con gà sậy khô, hai tay nắm chặt cái đuôi gà, mắt trợn trừng nhìn Giả Thước: “Mày đứng lại thì mẹ không đánh mày!”

“Con không tin!” Giả Thước lao vút về phía cửa, đưa tay lên mở cửa, chuẩn bị chạy ra ngoài, bên tai chợt vang lên một giọng nói ung dung, bình tĩnh: “Cô còn chưa mặc quần.”

“Mặc rồi!” Giả Thước trả lời đầy tự tin, cặp chân thon dài chạy thoăn thoắt, nhưng ngay sau đó liền ngẩn người, vội vã chạy ngược trở vào trong. Rồi đầu cô bị một thứ gì đó cứng cứng giáng xuống.

Mùi tương tàu, thịt muối và một số mùi khó có thể nói rõ từ trên đầu bay xuống, Giả Thước kêu rên lên rồi ngồi sụp xuống đất, đưa hai tay lên ôm chặt đầu: “Giữa con và anh ta chẳng có gì hết!”

Đầu Giả Thước lại bị gõ hai cú thật mạnh. Cô Giả bức tức lắc lắc con gà sậy khô trong tay, cảm thấy có chút khó chịu, liền gõ thêm hai cái nữa.

“Mẹ đang chơi trò đập chuột hay sao vậy?” Giả Thước vươn cổ phản đối, khi con gà sậy khô bay tới, cô liền vội rút cổ lại, chỉ tay về phía người nào đó đang dựa lưng vào tường vẻ rất ung dung: “Không tin mẹ hỏi anh ta mà xem!”

Người nào đó sớm đã đánh răng, rửa mặt xong xuôi, đến cốc cà phê cũng pha xong, đang ở trên tay rồi.

Chân Lãng nhấp một ngụm cà phê, trong ánh mắt thoáng qua vẻ như đang xem kịch, khẽ gật gật đầu.

“Anh gật đầu cái gì quái gì chứ? Nói đi chứ, nói cho rõ ràng vào!” Giả Thước bưng bưng giận dữ, trừng mắt nhìn Chân Lãng, rồi lại vội vã nhảy dựng lên, né tránh sự truy sát của mẹ.

Con gà sậy khô mang theo tiếng gió vù vù bay tới: “Con còn dám đe dọa Lãng nữa hả?”

Chân Lãng nhấp một ngụm cà phê thơm nức, thoải mái thưởng thức cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, cho đến khi uống hết cốc cà phê mới chịu lên tiếng: “Cô Giả, da Giả Thước bị dị ứng, cháu phải đưa cô ấy đi kiểm tra một chút, việc trông nhà xin làm phiền cô vậy!”

“Hả?” Cô Giả lập tức dừng việc truy đuổi, Giả Thước nhân cơ hội ấy lủi ngay đi chỗ khác.

Xách ngược con gà sậy khô trong tay, cô Giả tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên: “Con gái cô mà cũng bị bệnh sao? Kỳ lạ quá đi, cô nhất định phải thông báo cho phía bên kia một tiếng mới được.”

Phía bên kia mà cô Giả nhắc đến chính là chồng cô, còn cả cha mẹ của Chân Lãng nữa.

Chân Lãng mỉm cười, bình tĩnh nói: “Chỉ là bị dị ứng thôi cô ạ, kiêng khem một chút là được, cô đến rồi, vừa hay có thể trông nom cô ấy.”

Cô Giả vỗ nhẹ lên vai Chân Lãng, chân thành nói: “Quãng thời gian này vất vả cho cháu rồi.”

Về mặt hoàn mỹ của Chân Lãng không để lộ ra chút sơ hở nào, anh điềm đạm nói: “Đều là việc cháu nên làm thôi ạ, cô khách sáo quá rồi!”

Sau khi ăn mặc tươm tất, Giả Thước liền chạy ra khỏi phòng mình như một cơn gió lốc, sau đó lại chụp lấy ống tay áo của Chân Lãng, kéo anh chạy ra ngoài, cho tới khi không có người nào ở bên cạnh mới hậm hực, trừng mắt nhìn anh.

Ngồi trên xe của Chân Lãng, cô kim nén hồi lâu, cuối cùng tức tối nói: “Vừa rồi tại sao anh không giải thích?”

Chân Lãng lủi xe một cách thành thạo, chẳng buồn nhìn cô, nói: “Cô cho rằng cô Giả cần nghe lời giải thích sao? Nếu tôi thật sự đã làm gì cô, bây giờ người đang bị đuổi cho tôi bởi hoa lá nhất định sẽ là tôi. Cô Giả chẳng qua chỉ muốn thể hiện sự xúc động khi lâu ngày không được gặp con gái mà thôi, cô cứ cố gắng chịu đựng một chút là được mà.”

Giả Thước đưa tay ôm bụng, uể oải nói: “Vừa mới sáng sớm đã phải vận động mạnh với mẹ tôi, bây giờ tôi đói quá!”

“Đợi kiểm tra xong rồi hãy ăn!” Về mặt Chân Lãng hồ hững như thường, chỉ một câu nói đã khiến mong ước của Giả Thước tan thành mây khói: “Cẩn thận kéo ăn thứ gì đó xong lại càng ngứa đấy!”

Giả Thước là một cô nàng ham ăn đích thực, yêu cầu không cao nhưng cứ đến giờ là đói, hơn nữa lại hoạt động nhiều, tiêu hóa nhanh, chỉ cần không cho cô ăn, cô sẽ giống như quả bóng bay bị xì hết hơi, trở nên xẹp lép.

Giả Thước đáng thương không ngừng đưa tay gãi, ngồi trên ghế ô tô mà cứ ngo ngoáy không ngừng: “Anh không nhắc đến thì không được sao? Tôi đã không ngứa nữa rồi, nghe anh nói xong, đâm ra lại càng

ngừa.”

“Nếu cô có thể kiểm tra xong trong vòng một tiếng đồng hồ, còn kịp đi ăn sáng ở cửa tiệm bán đồ điểm tâm ở góc đường phía đối diện đây.” Chân Lãng liếc mắt qua phía Giả Thục: “Sau một tiếng rưỡi nữa là người ta đóng cửa, không bán nữa đâu.”

Nói xong, anh giẫm lên phanh xe một cách rất tự nhiên, chiếc xe lập tức dừng lại. Không ngoài dự đoán, cửa xe bên ghế phụ loáng cái đã được mở ra, một chú khi không ngừng gãi ngứa đang đứng bên ngoài, đưa một tay ra gõ rầm rầm lên nóc chiếc xe: “Nhanh lên, nhanh lên một chút, kiểm tra cho xong rồi còn đi ăn sáng!”

Nhưng anh chàng nào đó kia thì lại không hề có ý xuống xe, chỉ cười hòa nhã: “Hơn hai mươi năm nay hiếm khi thấy cô bị bệnh thế này, đúng là cảnh tượng hiếm có, thôi thì nể mặt cô, hôm nay đình chiến, tôi đi mua đồ ăn sáng đây.”

Giả Thục nhìn đối phương bằng ánh mắt nghi hoặc, khuôn mặt lộ rõ vẻ đề phòng.

Chân Lãng xoay vô lăng một cách thuần thục: “Hiện đang có cô Giả ở đây, ức hiếp người bệnh cũng chẳng có gì đáng tự hào.”

Được rồi, lý do này nghe có vẻ khá ổn, hình như cũng không có sơ hở gì. Giả Thục bữu môi, đi thẳng vào trong cửa lớn của bệnh viện, còn Chân Lãng thì nhân ga đi mất hút.

Có người lớn ở đây, tạm thời không tranh đấu.

Đây là những quy ước bất thành văn giữa hai người, thậm chí vào thời gian này, bọn họ sẽ thân thiết hơn những người bạn thân, mọi biểu hiện đều hết sức tự nhiên, không có chút sơ hở nào.

Sau khi vừa làm kiểm tra vừa suy nghĩ tới vô số khả năng, cuối cùng Giả Thục có thể khẳng định lúc này Chân Lãng không thể giở trò với mình, thế là cô bèn nhân lúc chờ kết quả xét nghiệm, lên vào phòng làm việc của Chân Lãng.

Chân Lãng không ở đây, trên bàn có đặt hai suất điểm tâm đang tỏa ra hương thơm nức mũi. Hồn phách cô lập tức bị hút hết, mà chiếc túi đựng được trang trí rất đẹp của cửa tiệm điểm tâm nổi tiếng lại khiến cô thêm đến chảy nước miếng.

Tuy cửa tiệm điểm tâm đó cách tiệm chụp hình của cô không xa lắm, nhưng mỗi ngày, ngay từ sáng sớm đã có rất nhiều người tới đó xếp hàng, khiến một người vốn hiểu động như cô chỉ có thể nhìn mà than thở. Hôm nay có thể ăn đồ điểm tâm ở đó mà không cần phải chờ đợi, cặp mắt cô sáng rực, sáng hơn cả bóng đèn một trăm oát.

Cẩn thận mở chiếc túi ra, bên trong có một bát cháo trắng, một bát hoành thánh nhân thịt, cô chẳng buồn nghĩ ngợi gì, lập tức bung bát hoành thánh lên, uống một ngụm canh lớn.

Đúng là đồ ăn của cửa tiệm nổi tiếng có khác, nước canh đậm đà, phảng phất mùi thơm của những lát hành lá thái nhỏ màu xanh nhạt, khiến bụng Giả Thục lập tức phát ra những tiếng kêu khoan khoái. Cô cầm chiếc thìa nhỏ lên, ngồi xuống ghế của Chân Lãng, bắt đầu ăn một cách ngon lành.

Chân Lãng cảm theo tờ kết quả xét nghiệm của Giả Thục, xuất hiện tại cửa phòng thì thấy cô nàng đang ngồi ngهنgh ngang trên ghế, đưa tay xoa bụng, thỉnh thoảng lại ợ một cái.

Nhìn thấy Chân Lãng, cô lập tức đứng bật dậy: “Kết quả thế nào rồi?”

“Cô ăn nhiều hải sản quá, uống nhiều rượu quá, còn nữa...” Chân Lãng tặc lưỡi nói: “Hoa quả cô cũng ăn nhiều quá. Vốn dĩ những thứ này ăn riêng lẻ thì sẽ không gây dị ứng, nhưng lần này cô đã ăn quá nhiều, thêm vào đó lượng men cơ thể tiết ra không phải lúc nào cũng giống nhau, cho nên một số chất mà trước đây cô không bị dị ứng đã kết hợp lại, làm xuất hiện tình trạng dị ứng đột phát.”

“Vậy phải làm sao đây?” Cô đưa tay gãi bụng, cảm thấy cơ thể bắt đầu ngứa ngáy.

“Quăng thời gian này nhớ ăn những loại thức ăn dễ tiêu một chút, đừng đụng vào rượu, hải sản...” Nói

tới đây, Chân Lãng đột nhiên dừng lại, cặp mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bàn.

Trên mặt bàn, một bát cháo trắng đang tỏa ra hương thơm thoang thoảng, hơi nóng vẫn bốc nghi ngút, chiếc bát khác thì đã trống không và nằm im trong thùng rác như đang nói rằng sứ mệnh của nó đã hết rồi.

“Cô...” Khóe miệng Chân Lãng hơi co giật, trở nên có chút khác thường. “Cô vừa ăn hoành thánh hả?”

“Mùi vị cũng không tệ.” Giả Thước đưa tay lên lau miệng, nói: “Có điều hơi ít, có thêm bát nữa thì tốt.”

Chân Lãng ngẩng đầu nhìn trời, chẳng biết nói gì, mà không, chính xác là nhìn trần nhà. Bờ môi anh hơi nhếch lên để lộ một nụ cười quái dị, sau đó nụ cười càng lúc càng rạng rỡ, kèm theo một cái lắc đầu về hết cách, tiếng cười trong trẻo vang khắp căn phòng.

“Anh cười cái gì?” Giả Thước đưa tay chống nạnh, trừng mắt nhìn cái gã như sắp nằm bò lên bàn mà cười kia, cảm thấy có chút khó hiểu.

“Không có gì.” Chân Lãng cầm bát cháo trắng lên, đi vòng qua chỗ Giả Thước rồi ngồi xuống chiếc ghế của mình, chậm rãi húp cháo: “Bát hoành thánh đó là hoành thánh nhân thịt cua đây.”

Nhân thịt cua thì sao nào?” Giả Thước bực mình nói. “Nhân thịt cua có độc hay sao...”

Chữ “sao” vừa nói ra đến đầu lưỡi, cô đột nhiên ghé sát đầu đến trước mặt Chân Lãng: “Thịt cua là hải... hải sản sao?”

Chân Lãng vẫn húp cháo một cách ngon lành, rồi trịnh trọng gật đầu nói: “Cửa tiệm đó làm ăn nghiêm túc lắm, nói là thịt cua thì chắc chắn là thịt cua, không pha đồ giả vào đâu.”

Giả Thước cảm thấy cơn ngứa lan ra từ dưới lớp da, từng chút từng chút bò khắp người, hết như có muôn vàn con kiến đang bò. Lũ kiến ấy xuất phát từ lòng bàn chân, sau đó chạy thẳng một mạch tới tận cổ, rồi tiếp tục leo lên khuôn mặt cô. Giả Thước cảm thấy trong đầu mình như nổ uỳnh một tiếng, ngay đến cái miệng cũng bắt đầu không nghe theo sự sai khiến của cô.

Rồi sau đó cô nàng phải mang theo cái đầu sưng vù như đầu heo rúc trong nhà suốt ba ngày liền, không ngừng tự kiểm điểm bản thân trong những bữa cơm thanh đạm chỉ có cháo trắng và dưa muối.

Kẻ thù đặt trong tình huống nào cũng vẫn là kẻ thù, lòng tốt của kẻ thù vĩnh viễn không được tiếp nhận. Đồ của kẻ thù sẽ khiến ta rối loạn tiêu hóa, hoành thánh của kẻ thù sẽ khiến ta... bị dị ứng.

Chương 3

“Có người từ gặp gỡ thoáng qua mà trở thành mãi mãi, có người từ mãi mãi lại trở thành gặp gỡ thoáng qua. Còn tôi, vừa không muốn gặp gỡ thoáng qua, lại càng không muốn cùng anh trở thành mãi mãi. Cơ bản, tôi không muốn quen anh.”

[Trích lời Giả Thục]

Không được ra khỏi nhà, không được đứng ở nơi có gió, mà nghĩ đến việc khuôn mặt heo này khi đi ra đường rất dễ bị người ta bu quanh chỉ trích, Giả Thục đành ngoan ngoãn ở nhà suốt ba ngày liền.

Không được cào, cũng không được gãi, chỉ còn thiếu nước bọc kín hai bàn tay lại cho giống tay của Doraemon để đảm bảo an toàn.

Những điều bí hiểm này cô đều phải nhận, bởi vì mẹ cô đang ở đây, không muốn ăn đòn thì tốt nhất là đừng phản đối gì.

Không được uống rượu, không được ăn đồ cay, không được ăn thịt bò, thịt dê và tôm, cua, cá, thôi thì đành kiên trì tiếp vậy, nhưng ít nhất vẫn có thể ăn thịt lợn đúng không nào? Ít nhất cũng có thể ăn thịt gà, thịt vịt đúng không nào?

Cô dùng tay đỡ lấy cái đầu đã sưng húp của mình, cổ hé mắt nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảng màu đỏ sẫm ở ngay trước mặt, mùi thịt thơm lừng khiến cô không kìm được phải nuốt nước miếng.

Lén liếc nhìn bóng dáng mẹ đang bận rộn trong bếp, Giả Thục lẳng lặng thò một bàn tay, mục tiêu chính là miếng thịt kho tàu ở chỗ không xa ngay phía trước.

Hai ngón tay cô vừa mới nhón được miếng thịt, lập tức đã bị hai thứ gì đó chẳng biết từ đâu bay tới kẹp chặt lấy rồi.

“Á!” Lúc này sự ngạc nhiên của Giả Thục còn nhiều hơn là sự đau đớn. Cô lập tức nhìn dọc theo ngón tay mình lên trên. Một bóng người cao lớn không biết đã đứng cạnh bàn từ lúc nào, đôi đũa cố ý kẹp chặt hai ngón tay cô.

“Chân Lãng!” Cảm giác khi đũa nghiêng hai tiếng đó trong miệng còn tuyệt hơn ăn thịt kho tàu. Cô hé miệng, để lộ ra hai hàm răng trắng: “Buông ra!”

“Được.” Chân Lãng tỏ ra rất biết điều, lập tức buông đôi đũa, nhưng ngay sau đó lại quay về phía căn bếp hô lớn: “Cô Giả, Giả Thục ăn vụng thịt.”

Rõ ràng là câu nói đã được nghe từ mười mấy năm trước, nhưng sao vẫn khiến cô muốn nổi điên lên thế này?

“Một miếng thịt thôi mà, có cần phải như vậy không?” Cô hậm hực nói, không quên rút tay lại thật nhanh, bỏ miếng thịt vào trong miệng. “Đều đã lớn cả rồi, vậy mà vẫn còn mách mẹ tôi như trẻ con thế sao?”

Miếng thịt vừa vào đến miệng, cô lập tức “ối” lên một tiếng, vội vã nhổ ra, bàn tay quạt lấy quạt để, thè cái lưỡi suýt nữa thì bị bỏng ra.

“Ai ăn vụng thịt?” Cô Giả cầm cây xẻng nấu ăn chạy ra, Giả Thục không khỏi rùng mình sợ hãi.

Cô đưa tay lên che miệng, mặt mày nhăn nhó lắc đầu, sau đó liền cúi xuống mặc niệm cho miếng thịt đã đến tận miệng rồi còn để mất kia.

Chân Lãng cầm một cốc nước đá, bên khóe miệng ẩn hiện một nụ cười nhạt, rồi anh lẳng lặng đặt cái cốc xuống.

Chẳng còn để tâm đến việc liệu đồ của kẻ thù có khiến mình bị dị ứng hay không, Giả Thục chụp lấy cốc nước, uống một ngụm thật lớn, đầu lưỡi vẫn còn bỏng rát. Cô ấp úng nói: “Không... không có ai ăn vụng hết.”

Có Chân Lãng giám sát, việc ăn vụng xem ra không có hy vọng gì rồi, Giả Thục đành nằm bò lên bàn mà ngửi mùi thịt thơm, nuốt nước miếng ừng ực.

“Của con đây!” Cô Già vừa nói vừa đặt một chiếc bát xuống trước mặt Giả Thục, hoàn toàn không tỏ ra xót thương chút nào.

Chân Lăng chỉ nói có một câu, cái gì mà cô bị dị ứng là vì độc tố trong cơ thể quá nhiều, cần phải tiêu trừ hết thì sức khỏe mới được đảm bảo. Thế là, trong khi thức ăn của Chân Lăng và mẹ cô toàn là cá với thịt, cô cũng ngồi cùng bàn mà chỉ có một bát cháo trắng ở trước mặt.

Không có thịt băm, không có dầu mỡ, thậm chí đến một nhúm hành lá thái nhỏ cũng không có. Cô chỉ có thể hấp háy đôi mắt ầng ầng nước hết như chú cún đòi ăn đáng thương, chăm chú nhìn những miếng thịt mà không làm gì được.

Cho con mấy cọng dưa muối được không mẹ?” Giả Thục uể oải nhìn mẹ, cảm thấy ruột non, ruột già, dạ dày, thực quản của mình đều đang lên tiếng phản đối.

“Tự lấy đi!” Cô Già chẳng buồn nhìn con gái mình lấy một lần, bưng bát canh, cẩn thận đặt trước mặt Chân Lăng: “Lăng, uống cái này đi, cô đã hầm cả một ngày rồi đấy.”

Trên mặt Chân Lăng vẫn là nụ cười nhả nhận. Giả Thục ghé mũi tới hít hít, tỏ rõ vẻ thèm thuồng: “Mẹ, đây là canh gì thế?”

“Canh cật heo!”

“Phì!” Cháo phun ra đầy bàn. Hành động của Giả Thục lập tức phải trả giá bằng một cú cốc đầu thật mạnh. Cô Già vội đẩy bát canh qua một bên: “Canh này là mẹ hầm riêng cho Chân Lăng đấy, suýt nữa thì bị con làm hỏng hết cả.”

“Không sao đâu ạ!” Khuôn mặt Chân Lăng vẫn điềm đạm như thường, không hề có chút thay đổi. “Cháu không cần bổ thận đâu.”

“Cần chứ, cần chứ!” Cô Già cười tươi. “Con gái cô khó hầu hạ lắm, ngày mai cô sẽ hầm canh gà và cật hải cẩu cho cháu, ngày kia sẽ hầm canh đuôi heo cho cháu, có được không nào?”

“Hơ...” Chân Lăng hơi ngớ ra một chút, sau đó liền mỉm cười gật đầu: “Dạ được!”

Giả Thục đưa tay bịt miệng, khóe miệng sắp ngoác đến tận mang tai, cười nói về hết sức nhiệt tình: “Chân Lăng, mẹ tôi đã phải hầm canh suốt một ngày đấy, anh đừng làm mẹ tôi đau lòng, uống nhiều một chút, uống nhiều một chút...”

Chân Lăng chậm rãi uống canh, đột nhiên nở một nụ cười quái dị, hạ thấp giọng hỏi: “Cô muốn tôi uống nhiều một chút sao?”

“Tất nhiên!” Giả Thục gật đầu thật mạnh, bưng bát cháo lên, húp sùm sụp, bát cháo nhạt nhẽo lúc này chợt ngon đến lạ thường. “Tôi hy vọng anh ăn nhiều đồ bổ một chút, cần tẩm bổ thật nhiều vào!”

Tốt nhất là bổ đến mức não sung huyết, thận nổ tung!

Giả Thục vui vẻ húp cháo, hoàn toàn không chú ý thấy ánh mắt tò mò của mẹ, hết nhìn Chân Lăng rồi lại nhìn cô.

Tiếng nhạc chuông điện thoại trong trẻo vang lên. Chân Lăng đứng dậy, đi tới góc phòng, thấp giọng nói chuyện với ai đó, rồi vừa nói vừa cầm chiếc áo vét trên sofa, mặc vào.

Gập điện thoại, anh nở một nụ cười áy náy: “Cô Già, bệnh viện có một ca phẫu thuật lớn cần hội chẩn gấp, giờ cháu phải qua đó một chút đã ạ!”

“Được, được.” Cô Già gật đầu lia lịa. “Công việc vẫn là quan trọng nhất, công việc vẫn là quan trọng nhất.”

Ra đến cửa, Chân Lăng như chợt nhớ ra điều gì: “Cô Già, mấy ngày tới có lẽ cháu sẽ về muộn một chút, không cần để phần cơm cháu đâu ạ!”

Cô Già khẽ gật đầu, rồi vẫy vẫy tay với Chân Lăng. Ánh mắt Giả Thục dừng lại ở bát canh chưa được động đến hộp nào trên bàn, dùng khẩu hình nói ra ba chữ với Chân Lăng: Đồ nham hiểm!

Ánh mắt Chân Lăng thoáng lướt qua khuôn mặt cô, cười mỉm rồi đi ra khỏi cửa.

“Làm bác sĩ vất vả thật đấy, ngay đến bữa cơm cũng không để cho người ta yên”, cô Già căn nhắc. “Mới uống được hai hộp canh đã phải đi rồi, thế này cơ thể làm sao mà chịu đựng được chứ?”

Uống được hai hộp? Rõ ràng là hần chưa uống hộp nào cơ mà!

Giả Thục hơi chun mũi: “Mẹ chắc chắn anh ta phải tham gia hội chẩn chứ không phải sợ món canh của mẹ chứ?”

Một cái cốc thật vang lại giáng xuống đầu Giả Thục. Cô Giả khẽ “hừ” một tiếng, tỏ vẻ vô cùng tin tưởng: “Chân Lăng từ nhỏ đã là một đứa bé ngoan, con cho rằng nó giống con sao?”

Giả Thục ngẩng khuôn mặt đã dính đầy cháo, thẳm hồi hận vì mình đã không kiềm chế được.

Hình tượng ngoan ngoãn của Chân Lăng đã ăn sâu vào lòng cha mẹ hai nhà và trở nên vô cùng vững chắc, do đó căn bản Chân Lăng không sợ cô tố cáo, càng không sợ cô bóc trần sự thật, bởi vì chắc chắn chẳng có ai tin cô.

Đây rốt cuộc là sự thành công của hần hay là sự thất bại của cô chứ?

Cô lẳng lẳng lau những hạt cháo dính trên mặt, chẳng còn lòng dạ nào mà ăn uống nữa, buồn bực đi về phòng.

Ban đêm, Giả Thục nghe tiếng bụng mình réo rắt mà lòng dạ xốn xang, hai hộp cháo chưa đủ cho cô tiêu hóa trong vòng nửa tiếng đồng hồ, cái bụng làm sao có thể chịu nổi, lúc này đang lên tiếng phản đối ầm ầm.

Cô nằm uể oải trên giường, ti vi đã bị cô chuyển từ kênh một đến kênh một trăm, lại từ kênh một trăm chuyển về kênh một, cứ như thế, rốt cuộc cũng chẳng xem được gì cả.

Điều duy nhất cô có thể nhớ được là những thứ đồ ăn trong quảng cáo, nào là mỳ ăn liền, nào là bánh quy, nào là hoa quả đông lạnh, càng xem cô lại càng đói, tiếng bụng réo càng lúc càng lớn.

Nhắm chặt mắt lại, trước mắt cô là hình ảnh của vô số món ăn, tất cả đều đang vẫy tay với cô, nào là vịt quay béo ngậy, nào là bánh tét nhân thịt trộn lòng đỏ trứng thơm lừng, còn có... còn có một bát cháo trứng muối thịt nạc mà cô thích ăn nhất...

Khịt khịt mũi, Giả Thục mở to mắt, rồi hậm hực vùi đầu vào sâu trong chiếc gối. Cô đói đến sắp phát điên rồi, không ngờ lại nghĩ thấy mùi cháo trứng muối thịt nạc. Áo giác, nhất định là áo giác...

Một người căn bản không biết nấu ăn như cô thật không cách nào lên vào bếp nấu tạm chút gì đó để bỏ vào bụng. Còn chạy ra ngoài ư? Cô không có dũng khí để mang cái đầu này đi dọa dẫm người khác.

Lúc này chắc mẹ cũng đã ngủ rồi, tù lạnh, tù lạnh...

Cô nàng nào đó phải chờ đợi suốt buổi tối mới dám rón rén bước ra khỏi phòng, tung tăng chạy tới căn bếp. Nhưng khi một bàn chân của cô vừa bước vào cửa bếp, chợt nghe “bốp” một tiếng, chẳng biết mũi cô đã va phải thứ gì.

“Ồi!” Cô đưa tay ôm mũi về đau đớn, sờ bàn tay còn lại ra phía trước mò mẫm.

Âm ẩm, không cứng cũng không mềm, cảm giác khá tuyệt, vừa mịn màng vừa rắn chắc, nhẵn nhẵn, trơn trơn. Bàn tay cô lần mò, sờ soạng một hồi, rồi gỡ, rồi cạy, rồi gảy nhẹ, cuối cùng cô chán bên trên, liền mò xuống bên dưới.

“Còn sờ xuống dưới nữa, tôi sẽ tố cáo cô tội quấy rối tình dục đấy!” Cái thứ va vào cô cuối cùng đã lên tiếng, giọng nói nghe điềm tĩnh vô cùng, ngay sau đó chiếc đèn nhỏ trong căn bếp phát sáng.

Bàn tay đang lần mò của cô nàng lập tức dừng lại, cặp mắt đã đói đến hoa lên rốt cuộc cũng nhìn ra thứ trước mặt mình là gì.

Trước mặt cô, Chân Lăng một tay cầm bát, tay kia cầm thìa, đứng trước cửa căn bếp, mái tóc hơi ướt tóa ra mùi dầu gội đầu thoang thoang, còn có... một chiếc áo choàng tắm xộc xệch.

Bàn tay cô lúc này đang ở trên ngực người ta, xuống tiếp vài centimet nữa chắc là tới vùng bụng rồi.

Cô thân nhiên rút tay về như chẳng có chuyện gì, bộ dạng rất nghiêm túc. Cô đi vòng qua chỗ Chân

Lăng: “Sau này đừng có ăn mặc hở hang đi lại lung tung trong nhà, mặc quần áo cho cẩn thận một chút!”

Mí mắt Chân Lăng giật giật, anh không để ý đến cô, đi tới chỗ chiếc bàn, ngồi xuống cầm thìa múc cháo ăn, tư thế rất tao nhã.

Mùi dầu vừng thoang thoang, mùi hành băm thơm lừng, xen lẫn mùi thơm của thịt và trứng muối, cái bụng cô đã kêu vang một tiếng không đúng lúc chút nào. Cô nghe thấy tiếng cười đáng ghét của cái gã đang ngồi cạnh bàn kia vang đến bên tai.

Trùng mắt nhìn đối phương một cái vẻ hậm hực, cô giờ nắm đũa lên, hươu hươu trước mặt anh: “Không muốn chết thì đừng có tố cáo với mẹ tôi!”

Ánh mắt Chân Lăng nhìn thoáng một chút, đôi mắt trong veo không có một chút gợn, dưới ánh đèn vang nhạt trông hết sức đẹp mắt, dường như còn thoáng ẩn hiện mấy làn hơi nước do vừa tắm xong.

Nhìn thấy đối phương khôn ngoan không nói gì, cô mới chạy về phía tủ lạnh, tâm trạng cũng tốt dần lên.

Bia của cô, khoai tây chiên của cô, đồ ăn vặt của cô...

“Áy!” Cô kinh ngạc lục lọi một hồi, tầng trên, tầng giữa, tầng dưới.

Bia, biến mất rồi! Khoai tây chiên, không thấy đâu nữa! Tất cả đồ ăn vặt, cũng mất tích cả rồi!

Cô chớp chớp mắt, nhưng vẫn chẳng nhìn thấy gì, thậm chí trong thùng rác cũng chẳng có chút dấu tích. Trong tủ lạnh chỉ có rau sống, thịt sống, không có thứ gì có thể nhét vào bụng.

Cô bức bối chạy ra khỏi căn bếp: “Này, anh có nhìn thấy đồ của tôi đâu không?”

Chân Lăng khoan thai ăn nốt miếng cháo cuối cùng, hờ hững liếc nhìn cô, rồi đột nhiên đứng dậy, đặt chiếc bát vào trong bồn rửa bát, sau đó lại hờ hững nhìn cô thêm lần nữa, rồi đi thẳng về phía phòng mình.

Giá Thục ngây ngô đi sau, chờ anh lên tiếng, và thứ cô chờ được là cánh cửa phòng đóng sầm lại, thiếu chút nữa thì đập bẹp mũi cô.

“Rầm!”

Trước mắt cô chỉ còn lại một cánh cửa phẳng lì. Cô ngẩn ngơ đứng ngay trước cửa, hồi tưởng lại khoảnh khắc cánh cửa đóng lại vừa rồi, loáng thoáng nghe thấy câu trả lời của Chân Lăng: “Vứt đi rồi.”

Cô không nghe nhầm đấy chứ? Chân Lăng nói là vứt đi rồi? Hắn ta đã vứt bia của cô đi rồi, vứt đồ ăn vặt của cô đi rồi? Vậy hôm nay cô phải ăn cái gì, phải uống cái gì đây?

Cô giơ tay lên muốn đập cửa, nắm đũa đã tới sát cánh cửa rồi, nhưng cuối cùng cũng đành dừng lại. Đập cửa thì dễ thôi, vấn đề là muốn đập tan được cánh cửa này mà không làm ồn khiến mẹ cô thức giấc thì hình như có chút khó khăn...

Đưa tay xoa cái bụng đã lép kẹp, cô ù ề quay lại căn bếp, không chịu bỏ cuộc, tiếp tục lục lọi chiếc tủ lạnh thêm lần nữa. Tiếc là người ta thật quá tinh tường, không để lại một chút gì cho cô bỏ vào bụng. Cô cầm một lá cải xanh, thăm nghĩ, xà lách có thể ăn sống được, cải xanh cũng phải ăn sống được mới đúng chứ nhỉ? Nhưng cô đâu phải là thỏ, tại sao lại phải ăn cải xanh chứ?

Giá Thục buồn bực đi lòng vòng trong căn bếp một hồi, cơn đói khiến ruột gan cô cồn cào. Khóe mắt cô chợt liếc thấy một chiếc nồi nhỏ được đặt trên bếp, vẫn còn có chút hơi nóng bốc lên, rồi hương thơm bay tới mũi, luồn sâu vào trong bụng.

Cô lập tức chạy ngay tới, mở vung ra, không kìm được cười thəm một tiếng. Cái gã Chân Lăng này đã quên bỏ chiếc nồi vào trong bồn rửa bát. Nhìn nồi cháo trứng muối thịt nạc vẫn còn lại một lớp khá dày ở đáy nồi, cô cười đến nỗi hai mắt híp lại thành một đường thẳng.

Giá Thục phấn chấn vét cho bằng hết, cuối cùng cũng được hơn nửa bát cháo. Mặt mày hớn hờ, cô bung bát cháo lên, húp một ngụm, ngon đến nỗi khiến cô thiếu chút nữa thì nuốt luôn cả lưỡi.

Chân Lăng ơi là Chân Lăng, anh vứt hết đồ ăn của tôi đi, cuối cùng vẫn không khiến tôi đói chết được này! He he he he... Cô nàng thăm nghĩ, cảm thấy bát cháo hôm nay ngon đến lạ thường.

“Bộp!” Một khúc xương gà bị vút vào trong thùng rác, Giả Thước ngồi xồm ở một góc căn bếp, đang cầm cái đùi gà, cô Giả thì cầm chiếc xẻng nấu ăn đứng ngay trước mặt con gái.

“Giả Thước, con và Chân Lãng thật sự không có gì sao?”

Giả Thước đang cúi đầu gặm đùi gà, chẳng buồn ngẩng lên, chỉ “dạ” một tiếng không được rõ ràng cho lắm.

“Thật thế sao?” Tiếng chất vấn lần này lớn hơn một chút.

“Vâng!” Giả Thước nuốt miếng thịt hầy còn trong miệng, thở ra một hơi thật dài, vừa mút ngón tay vừa nhìn đi chỗ khác, cuối cùng sự chú ý tập trung cả lên chiếc đùi gà khác.

Bàn tay trộm cắp của Giả Thước vừa mới thò tới đã bị chiếc xẻng nấu ăn gõ cho một cú thật mạnh. Cô vội rút tay về, hết sức bất mãn nói: “Chân Lãng đâu có thích ăn đùi gà, mẹ để phần anh ta làm gì chứ?”

“Con chỉ biết có đùi gà thôi!” Cô Giả bùng bùng giận dữ. “Một đứa con trai tốt như Chân Lãng mà con không gặm, đi gặm đùi gà làm gì chứ?”

“Gặm Chân Lãng?” Trong đầu cô nàng háu đói lúc này chỉ có thịt, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. “Người anh ta toàn là xương xẩu, có cái gì đâu mà gặm chứ?”

“Bộp!” Cô Giả bực bội gõ cho Giả Thước một cú bằng cán chiếc xẻng nấu ăn.

“Hồi nhỏ không cho con gặm thì con cứ nhào tới đòi gặm, bây giờ lớn rồi bảo con gặm thì con lại không chịu là sao hả?”

Cuối cùng Giả Thước cũng thó được chiếc đùi gà bóng nhẫy dầu mỡ, cắn một miếng rõ to, sau đó mới bắt đầu tiêu hóa những lời vừa rồi của mẹ...

“A!” Giả Thước kêu toáng lên, cặp mắt tròn tròn như nhìn thấy quỷ, chỉ thẳng ngón tay về phía mẹ, không kìm được run rẩy nói: “Mẹ... Vừa rồi mẹ nói gì? Mẹ bảo con... bảo con theo đuôi Chân Lãng sao?”

Đột nhiên ham muốn ăn uống của cô biến mất hoàn toàn, chiếc đùi gà trong tay đã gặm được một nửa cũng không còn chút hấp dẫn nào nữa. Cô vút chiếc đùi gà trở lại đĩa, cầm tờ giấy quảng cáo trên bàn lên, lẳng lẽ gấp máy bay.

“Con nhóc chết tiệt, mau nói gì đi!” Cô Giả trừng mắt nhìn con gái, bực bội nói. “Chị họ con sắp phải đi làm, bảo mẹ về chăm sóc Đậu Đậu thay nó, hai hôm nữa là mẹ phải về rồi. Bây giờ con cũng hai năm tuổi đầu chứ ít ỏi gì, không mau mau lấy chồng đi là thành gái ế đây con ạ!”

“Vâng!” Giả Thước uể oải đáp, chẳng chú ý nghe xem mẹ mình vừa nói gì, hoàn toàn tập trung tinh thần vào tờ giấy trong tay.

Cô gấp rất cẩn thận, chăm chú, sự im lặng ấy khiến mẹ cô chẳng hiểu ra sao, ngây người đứng bên cạnh cô hồi lâu mà không biết nên nói gì mới phải.

“Mẹ!” Giả Thước chột ngắc lên, nhìn mẹ mình với vẻ hết sức nghiêm túc: “Ngực mẹ phẳng lì như thế, làm thế nào mà lại hấp dẫn được cha con vậy?”

“Con muốn chết hả?” Một cú cốc đầu giáng ngay xuống, nghe rất vang.

Thật lạ, lần này không ngờ Giả Thước lại không hề né tránh, cúi đầu nhìn bộ ngực lép kẹp của mình, ừ ừ nói: “Tại sao mẹ lại đi truyền cái này cho con chứ?”

Cô Giả tức tối vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu con muốn được di truyền bộ ngực của cha con, chắc chắn sẽ còn phẳng hơn.”

Giả Thước thở dài một hơi: “Mẹ, phải làm thế nào thì ngực mới to hơn được?”

“To hơn à?” Cô Giả suy nghĩ một lát, sau đó đặt chiếc xẻng nấu ăn trong tay xuống, vội vã chạy vào nhà vệ sinh. Sau một hồi lục lọi tìm kiếm, cô vui vẻ chạy ra nói: “Nhóc con, dùng cái này chắc ngực con sẽ to hơn đây.”

“Cái gì thế ạ?” Nhìn ánh mắt hết sức bí ẩn của mẹ, Giả Thước vội vã đứng dậy, chăm chú nhìn, rốt cuộc đã biết cái mà mẹ đang cầm trong tay là gì.

Đó là một thứ có cán làm bằng gỗ, phía dưới là một khối cao su màu đỏ, tròn tròn.

“Mẹ cầm cái cây hút bòn cầu ra đây làm gì thế ạ?” Nếu cô không nhớ nhầm, cái thứ này hình như

được dùng trong nhà vệ sinh.

“Con nhìn này!” Cô Giả cầm cây hút bồn cầu tới bên bồn rửa bát, đặt vào chỗ ống thoát nước, ấn xuống hai cái, sau đó kéo lên thật mạnh. Xoạt một tiếng, tất cả mọi thứ bị kẹt bên dưới đều được hút ra ngoài.

“Lực hút lớn thế này, đến bồn cầu còn có thể thông được nữa là. Nếu con cho nó lên ngực, mỗi ngày hút độ hai cái, chắc chắn ngực sẽ to hơn.” Cô Giả vừa nói vừa giơ cây hút bồn cầu vẫn còn tong tong nước vào tay Giả Thục. “Nhìn cái đáy này xem, vừa tròn lại vừa đúng cỡ, chắc chắn sẽ hút ra được một bộ ngực rất đẹp.”

Khóe miệng Giả Thục giật giật liên hồi. Cô nhìn cây hút bồn cầu trong tay, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh mình phải dùng sức khi thông bồn cầu để nhả cái thứ này ra khỏi ngực, trên trán lấm tấm mồ hôi từ lúc nào không hay.

“Còn có cách nào tốt hơn không ạ?” Cô buồn bực thở dài, vứt cây hút bồn cầu qua một bên, nghĩ rằng có lẽ mình đã hỏi nhầm đối tượng.

“Vậy hãy tập thể thao đi!” Ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cô Giả chỉ rặn ra được mấy từ này.

Uể oải ngồi xuống ghế, Giả Thục tiếp tục hành hạ tờ giấy trong tay: “Tập môn thể thao nào thì có thể làm to ngực được đây?”

“Con thử bơi lội xem!” Cô Giả đề nghị.

Giả Thục buồn bực lườm mẹ một cái: “Mẹ đã thấy vận động viên bơi lội nào ngực to chưa? Vai rộng, chân to thì có, còn ngực to thì con chưa thấy bao giờ, mà ngực to thì lực cản lớn, làm sao mà bơi nhanh được đây?”

“Vậy thì chạy bộ!” Cô Giả lại hào hứng lên tiếng.

Một tiếng cười giễu cợt vang lên: “Mẹ đã thấy vận động viên chạy bộ nào vừa chạy ngực vừa rung chưa? Những người chạy nhanh trông đều gầy như que củi ấy.”

“Hình như những người theo nghiệp thể thao đều không ai có ngực thì phải.” Cô Giả bắt đầu tự kiểm điểm. “Chẳng lẽ vì lúc trước mẹ cho con đi học Taekwondo cho nên mới làm ngực con nhỏ đi?”

Giả Thục cúi gằm mặt, buồn bã thở dài một hơi.

“Có rồi.” Đôi mắt cô Giả chợt sáng rực, nhìn con gái mình bằng ánh mắt vô cùng mờ ám: “Con tìm một đứa con trai nào đấy rồi kết hôn, để hằng ngày nó xoa bóp cho con, ngực con chắc chắn sẽ to hơn.”

“Mẹ gạt con!” Giả Thục cúi đầu ủ rũ, nhìn dọc theo khe áo có thể nhìn thấy rốn của mình, rồi không gặp chút trở ngại nào, có thể nhìn thẳng tới tận chân.

“Mẹ gạt con làm gì?” Cô Giả ưỡn ngực đầy vẻ kiêu hãnh. “Hồi trẻ, ngực mẹ còn không to bằng của con nữa kia, sau khi lấy cha con, chưa đầy một năm đã to hơn hẳn.”

“Thật sao?” Giả Thục đứng bật dậy, cúi đầu nhìn mẹ. “Mẹ thật sự không gạt con chứ?”

Cô Giả gật đầu về chắc nịch: “Mẹ chắc chắn đấy!”

Đương nhiên, đó là vì mang bầu Giả Thục, do đó mới đột nhiên to lên. Trông mắt cô Giả đảo qua đảo lại, cuối cùng quyết định giấu giếm sự thực rằng sau khi sinh Giả Thục, ngực cô còn lép hơn.

“Vậy con sẽ đi xem mặt, sẽ lấy chồng, con phải cố gắng phấn đấu cho ngực mình to hơn.” Giả Thục vừa rồi còn mặt ủ mày chau, chớp mắt đã hiên ngang nói lớn.

Cô Giả cười hà hà nói: “Không cần phải ra ngoài tìm, ở đây không phải đã có sẵn một người rồi sao?”

“Mẹ muốn nói tới Chân Lăng?” Cặp mắt cô nàng nheo lại, trong đó như thấp thoáng những tia lửa điện rợn người, còn có cả... sát khí.

“Nếu phải lấy anh ta, con thà cả đời này ngực lép còn hơn!” Giả Thục hậm hực gào toáng lên. “Lấy anh ta, chẳng bằng con đi cưới một cô gái về làm vợ!... Con nhất định phải làm cho ngực mình to hơn, to hơn!” Giả Thục lúc này dường như đã chìm đắm vào trong thế giới của bản thân mình: “Sau đó... sau đó con sẽ cho Chân Lăng xem cho biết mặt!”

Cô Giả thật sự chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, thậm chí còn hoài nghi rằng đầu óc con gái mình có

vấn đề: “Không lấy Chân Lăng thì thôi, nhưng sau khi ngực con to rồi, tại sao phải cho nó xem thế hả?”

Nhét tờ giấy đã gấp xong vào tay mẹ, Giả Thục ngoảnh đầu, bỏ đi về hết sức oai vệ: “Mẹ đi hỏi Chân Lăng ấy!”

Cô Giả cúi đầu nhìn chiếc máy bay giấy trong tay, Giả Thục đã chạy đến cạnh cửa, nhanh chóng xỏ giày, vui vẻ hát.

“Này, con đi đâu đấy?”

Giả Thục đưa tay hất mái tóc, sau đó tung tăng chạy đến ấn nút thang máy, không quên quay mặt về phía mẹ nở một nụ cười quái dị: “Con tới trung tâm môi giới hôn nhân! Con phải đi xem mặt, sau đó lấy chồng, rồi mang một bộ ngực thật to về cho Chân Lăng xem.”

Cô Giả còn chưa kịp nói gì, Giả Thục đã bước vào thang máy, vẫy vẫy tay với mẹ, sau đó thì đi mất hút.

Khi Chân Lăng về đến nhà, chỉ thấy cô Giả đang ngẩn ngơ nhìn chiếc máy bay giấy trong tay, thỉnh thoảng còn lầm bầm: “Đầu óc con gái mình nhất định là có vấn đề rồi, nhất định là có vấn đề rồi.”

“Cô Giả?” Chân Lăng ghé sát đầu tới, quả thực không thể xác định được vẻ mặt của cô Giả lúc này rốt cuộc là khóc hay cười, có lúc thì hề hề mấy tiếng, có lúc lại mặt mày ủ ể.”

Chân Lăng, cháu về rồi à?” Cô Giả ngẩng lên, cười hết sức vui vẻ. “Giả Thục nói nó muốn đi xem mặt, con gái cô đã muốn lấy chồng rồi, cô không phải lo nó bị ế nữa rồi. Có điều...” Nụ cười vừa hiện lên trên khuôn mặt cô Giả sau nháy mắt đã đông cứng lại. “Nó nói nó phải mang một bộ ngực thật lớn về cho cháu xem, không biết đầu óc nó bị làm sao, còn nữa, còn nữa...”

Rồi cô đưa chiếc máy bay giấy trong tay tới trước mặt Chân Lăng: “Ây dà, là thế này, nó bảo cô hãy hỏi cháu, cháu có biết nó có ý gì không?”

Nhìn chiếc máy bay giấy trước mặt, khóe miệng Chân Lăng như bị kéo rộng ra, trong lòng ngực vang lên những tiếng đập thình thình. Anh khẽ ho một tiếng: “Cô Giả, tính cách Giả Thục trước giờ luôn sớm nắng chiều mưa, cô còn chưa biết hay sao chứ? Chắc chắn đến tối là cô ấy lại bình thường thôi.”

Cô Giả ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng khẽ gật đầu: “Cũng đúng, nó cứ điên điên khùng khùng như vậy đấy. Thôi mặc kệ, hai hôm nữa cô phải về rồi, cháu nhớ thay cô trông nom nó cho tốt nhé!”

“Cô yên tâm, cháu sẽ trông nom cô ấy thật cẩn thận!” Nói đến mấy từ cuối cùng, anh bất giác nhân mạnh hơn một chút.

Cô Giả lại bận rộn với công việc của mình, Chân Lăng thì ngồi xuống sofa, cầm chiếc máy bay giấy, miệng vẫn cười, trong cặp mắt đào hoa thoáng qua những tia sáng rực.

Bao nhiêu năm như vậy rồi, không ngờ cô vẫn còn nhớ rõ.

Một cuộc sống tuyệt vời là phải có người hầu hạ. Ví như thế này, có một mỹ nữ bụng đĩa điểm tâm đứng ngay bên cạnh bạn, thổi cho đồ ăn bớt nóng đi, sau đó thì đưa tới tận miệng bạn, dịu dàng nói: “Cẩn thận kẻo nóng!”

Giả Thục vẫn giống trước kia, ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế hệt như một con rắn, cặp mắt khép hờ hưởng thụ sự phục vụ tận tình của mỹ nữ.

“Cậu muốn đi xem mặt sao?” Phương Thanh Quỳnh đưa mắt nhìn cô nàng trước mặt này từ trên xuống dưới, tay cầm đĩa run run, thiếu chút nữa thì khiến chiếc bánh bao trong tay văng vào mặt Giả Thục: “Này, hai chúng ta quen nhau ở chỗ nào, cậu vẫn còn nhớ chứ?”

Trong mắt thoáng qua hai tia sáng rực, Giả Thục khẽ “hừ” một tiếng: “Cậu có ý gì vậy? Tưởng tớ bị ma ám đấy à?”

Phương Thanh Quỳnh đã lấy lại được sự tỉnh táo và điềm tĩnh thường ngày, nhẹ nhàng khều phần chóp của chiếc bánh bao ra cho bớt nóng, sau đó đưa tới tận miệng Giả Thục, thấy cô nàng đã cắn lấy chiếc

bánh bao, đột nhiên hờ hững nói: “Anh ta làm việc ở khoa Phẫu thuật lồng ngực, không phải là khoa Tâm thần, cậu không cần tìm cách vào đó đâu!”

“Phì!” Miếng bánh bao vừa vào đến miệng Giả Thục liền phun cả ra ngoài, mỹ nữ kia thân nhiên dùng cuốn tạp chí che trước mặt, ung dung giữ nhẹ mấy cái. Nhìn đáng vẻ ho sù sự thâm thương của Giả Thục lúc này, cô không hề có chút lòng cảm thông nào cả.

“Cậu có ý gì đấy hả?” Giả Thục đưa tay chụp lấy cốc nước trên bàn, uống một ngụm thật lớn, hậm hực nói: “Chuyện này chẳng buồn cười một tí tẹo nào.”

“Cậu cũng biết vậy à?” Phương Thanh Quỳnh gấp một chiếc bánh bao, tiếp tục công việc vừa nãy. “Sự sợ hãi mà cậu vừa khiến tớ phải chịu cũng hết như thế đấy.”

Giả Thục trừng mắt, bực tức nói: “Ai bảo thế nào, hành động của tớ là hết sức bình thường, còn cậu lại kéo tớ và hấn vào một chỗ, đây là hành động rất không bình thường.”

Phương Thanh Quỳnh đưa qua đưa lại chiếc bánh bao tròn xoe trước mặt Giả Thục, khiến cặp mắt long lanh của cô nàng cũng đung đưa theo, rồi một giọng nói như có ma thuật vang lên: “Nói đi, nói đi, tại sao lại muốn đi xem mặt, tại sao lại muốn đi xem mặt?...”

Một cái đầu thò ra phía trước, nhanh chóng cắn chiếc bánh bao, nói bằng giọng không được rõ ràng cho lắm: “Ừm, ăn xong rồi nói, ăn xong rồi nói.”

Lại một chiếc bánh bao nữa đưa qua đưa lại trước mặt cô nàng: “Bây giờ hãy nói đi, bây giờ hãy nói đi...”

Giả Thục nuốt nước miếng: “Được rồi, bây giờ nói, bây giờ nói.”

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi cao cấp chậm rãi dừng lại trước cửa tiệm chụp hình, hai người cùng ngoảnh mặt nhìn, ánh mắt tràn ngập vẻ say mê, đắm đuối đối với tiền bạc, việc đùa cợt lập tức dừng lại.

Tài xế nhanh chóng ra ngoài mở cửa xe, một cô gái trang điểm rất đẹp bước xuống xe trong tư thế hết sức tao nhã, chậm rãi đi về phía tiệm chụp hình, trên môi nở nụ cười.

Phương Thanh Quỳnh lập tức bỏ đôi đũa xuống và đứng dậy, nhẹ nhàng bước tới đón khách. Còn Giả Thục thì chỉ nhìn thoáng qua logo hình đôi cánh nhỏ nổi tiếng trên chiếc xe hơi đắt tiền, lại nhìn cô gái mặc toàn hàng hiệu từ đầu đến chân, sau đó cầm đôi đũa mà Phương Thanh Quỳnh vừa bỏ xuống, tiếp tục vui đầu ăn uống.

“Chào cô, xin hỏi cô đến để đăng ký chụp hình hay đã có hẹn với nhiếp ảnh gia?” Chỉ nhìn thoáng qua, Phương Thanh Quỳnh đã có thể xác định mình chưa từng gặp cô gái này bao giờ, nhưng vì lịch sự, cũng vì những món đồ hàng hiệu đắt tiền trên người đối phương, cô vẫn quyết định khách sáo hỏi han một chút.

Cô gái hàng hiệu nhìn vào trong tiệm chụp hình một chút, cuối cùng dừng lại trên người cô nàng vẫn đang mãi mê ăn uống kia, bỏ qua câu hỏi của người trước mặt.

Phương Thanh Quỳnh không nhiệt tình hỏi han nữa, ánh mắt ẩn sau nụ cười nắm bắt được vẻ khiêu khích và coi khinh của đối phương một cách nhạy bén. Cô nhìn về phía Giả Thục, quyết định tiếp tục bữa ăn sáng vui vẻ của hai người.

“Đợi đã!” Đúng vào lúc cô nhắc chân lên định đi, giọng nói của cô gái kiêu kỳ kia chợt vang đến. “Có phải chỗ các cô có một nhiếp ảnh gia tên là Giả Thục không, không biết anh ta ở đâu nhỉ?”

Phương Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn qua, thấy người nào đó kia vẫn đang gấp bánh bao lên, thôi phù phù, sau đó thì bỏ nguyên cả chiếc vào miệng, khuôn mặt tỏ ra thỏa mãn vô cùng, như chẳng nghe thấy gì.

Thế rồi cô cũng quyết định bỏ qua lời của cô gái trước mặt, thông thả đi tới trước quầy lễ tân, cầm điện thoại, thấp giọng rì rầm gì đó, điệu bộ như là đang bận rộn, không thể để ý đến đối phương.

Cô gái kia đứng trong phòng, chẳng có ai trả lời, cũng chẳng có ai đón tiếp, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, đáng vẻ ngạo mạn ban đầu biến thành vẻ lúng túng, khó xử.

Người ăn bánh bao thì cứ ăn bánh bao, người nghe điện thoại thì cứ nghe điện thoại, cô gái kia đứng đó được chừng năm phút, cuối cùng đành bước về phía Giả Thục.

Giả Thục thôi phù phù chiếc bánh bao trong tay, chẳng buồn nhìn người trước mặt lấy một lần, đang định nhét bánh bao vào miệng, chợt thấy cô gái kia lấy ra một tờ giấy màu trắng, nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt mình.

Cô hơi bất ngờ, liền đưa mắt nhìn qua một chút...

Một, hai, ba, bốn, năm.

Tổng cộng là năm số không, điều này khiến Giả Thục dừng tay.

Không phải cô chưa từng nhìn thấy chi phiếu một trăm ngàn, cũng không phải cô chưa từng nhận một vụ làm ăn nào có giá cao như thế, thực ra một chuyến bao xe đi chụp hình bên ngoài cũng có khả năng đạt tới con số này rồi, đó là chưa kể đến những món quà đắt giá mà một số nàng tiểu thư nhà giàu tặng cho cô. Chỉ là cô cảm thấy hành động của người trước mặt hơi khó hiểu, cô ta không đăng ký chụp hình, cũng không nỡ nắn gì cô cả, mà khi đưa tiền khuôn mặt căng ra kia còn thể hiện rõ thái độ thù địch. Do đó, cô chỉ nhìn thoáng qua một chút, sau đó lại tiếp tục tập trung vào bữa sáng. Cô ta thích ngồi thì ngồi, mặc kệ, nhưng bánh bao mà nguội thì không còn ngon nữa.

Bánh bao đã được đưa tới gần miệng, Giả Thục đang định cho nó đi gặp lại một vài người anh em thì cô gái trước mặt cuối cùng đã lên tiếng: “Nếu anh chịu rời khỏi Chân Lăng, một trăm ngàn đồng này sẽ là của anh.”

Cặp mắt to tròn vốn chỉ tập trung vào mấy cái bánh bao rốt cuộc đã chịu nhìn qua phía cô gái ở ngay đối diện. Giả Thục lúc này đã lưng lửng bụng, khôi phục được một chút năng lực suy nghĩ thường ngày. Cô nhớ ra hình như mình đã nhìn thấy cô gái trông có vẻ đoan trang, cao quý này ở đâu đó.

Lần trước trong quán cà phê Tuyệt Sắc, khi cô và Chân Lăng đang câu véo nhau, người ngồi đối diện hình như là cô gái này. Còn cả lần trước nữa, khi cô đi tìm Chân Lăng, người bị cô đẩy vào cánh cửa hình như cũng chính là cô ta.

“Chân Lăng là một bác sĩ rất có triển vọng, ông nội tôi rất xem trọng anh ấy, tập đoàn Vương Thị nhà tôi cũng làm ăn trong lĩnh vực y dược, nếu anh ấy và tôi đến với nhau, tương lai của anh ấy nhất định sẽ càng xán lạn. Nếu anh chịu rời khỏi anh ấy, một trăm ngàn này sẽ là của anh.”

Giả Thục ngây người, đôi đũa dừng giữa không trung, cặp mắt mở to hết cỡ nhìn người trước mặt, trong đầu như đang có tiếng sấm sét nổ đi đùng.

Cô ta đã đọc nhiều tiểu thuyết rẻ tiền quá, hay là đã bị phim truyền hình tẩy não rồi, tại sao những lời thiếu sức sáng tạo như thế mà cũng nói ra được chứ?

“Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ kể câu chuyện tình yêu đồng tính của các anh cho mọi người biết. Tình yêu đồng tính là chuyện cấm kỵ trong nước, một khi chuyện tình cảm giữa hai anh bị phát hiện, không những anh sẽ mất hết tiền đồ, mà Chân Lăng cũng chẳng còn tương lai gì nữa. Nếu anh thật sự yêu anh ấy, hãy rời bỏ anh ấy.”

Lần này Giả Thục đã tin, đầu óc cô gái này đúng là có vấn đề, hơn nữa là vấn đề không nhỏ. Có điều... Giả Thục nhìn chăm chăm vào tờ chi phiếu, không ngừng suy nghĩ.

Cô gái này hiểu lầm cô và Chân Lăng từ lúc nào cô cũng không quan tâm, dù sao giữa cô và gã đó căn bản chẳng có chút quan hệ, một trăm ngàn đồng này đối với cô mà nói đúng là từ trên trời rơi xuống, không lấy thì thật phí của trời.

“Trông bộ dạng anh thế này, muốn cảm dỗ đàn ông cũng chẳng phải chuyện khó khăn. Nếu anh thích, tôi có thể giới thiệu giúp anh. Có điều, sau này anh đừng gặp Chân Lăng nữa!”

Thấy Giả Thục tỏ ra do dự, Vương Thiếu Hoàn liền hất hàm nói tiếp: “Chỉ cần anh chịu từ bỏ, có lẽ anh ấy vẫn sẽ thích con gái đấy.”

Giả Thục cảm thấy mọi thứ trước mắt như ảo giác, cô trở thành nhân vật nữ chính đáng thương bị hà hiếp, bức hại, giày vò, làm nhục trong phim truyền hình. Theo kịch bản, trong tình huống này, cô nên ngân ngấn nước mắt cảm tạ chi phiếu, sau đó lẳng lặng xé vụn, rồi cắn chặt môi run rẩy nói: “Tôi thật lòng yêu anh ấy, tôi không cần tiền của cô, nhưng tôi sẽ rời khỏi anh ấy.”

Nghĩ đến đây, cô chợt cảm thấy lưng mình đầm đìa mồ hôi, nổi hết cả da gà.

Đưa mắt nhìn về phía Phương Thanh Quý, thấy cô nàng đang dùng ánh mắt hỏi xem có cần giúp đỡ không, cô liền khẽ lắc đầu. Phương Thanh Quý hiểu ý, tiếp tục nói chuyện điện thoại, nhưng trong mắt đã thoáng nét giận dữ.

Giả Thục đưa tay ra vớ lấy chiếc máy tính trên bàn, nói rất nhanh: “Đây coi như là tiền đền bù để tôi rời khỏi Chân Lăng đúng không?”

“Đúng!” Vương Thiếu Hoàn không muốn che giấu sự cứng rắn thêm nữa, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Giả Thục: “Bọn anh ở bên nhau chẳng qua chỉ là tạm thời, không thể cả đời như thế được. Tình cảm đồng tính nhiều nhất chỉ có thể kéo dài ba năm, cho anh một trăm nghìn coi như là để cắt đứt tình cảm ấy trước thời hạn.”

“Cắt đứt trước thời hạn à?” Ngón tay Giả Thục bấm nhao nháy, chỉ nghe những tiếng lạch cạch không ngớt. “Cô có biết một tháng Chân Lăng kiếm được bao nhiêu không?”

Vương Thiếu Hoàn ngẩn ra một chút, ánh mắt Giả Thục sáng ngời, dường như còn ẩn chứa nét giễu cợt: “Chân Lăng là bác sĩ mổ chính khoa Phẫu thuật lồng ngực số một, số hai toàn quốc, chuyên thực hiện những cuộc phẫu thuật tim hay ghép gan, ghép phổi. Người cần làm những cuộc phẫu thuật như thế thường là bệnh nhân ung thư, cho dù có phải bỏ ra hơn trăm nghìn, thậm chí là hai trăm nghìn để thực hiện một cuộc phẫu thuật cũng không tiếc, có đúng không nào? Mà bây giờ đối với rất nhiều gia đình, hơn trăm nghìn hay hai trăm nghìn không phải con số gì to lớn cả, chỉ cần tìm được bác sĩ mổ chính hàng đầu là tốt rồi. Một tháng, Chân Lăng chỉ cần làm vài cuộc phẫu thuật như vậy, ít ra cũng có thu nhập hơn hai trăm nghìn rồi. Nếu tính thêm cả tiền lương và tiền thưởng, một năm làm chơi chơi thôi cũng kiếm được hơn ba triệu. Ba năm là kiếm được gần mười triệu rồi.” Cô đột nhiên dừng lại một chút, đưa chiếc máy tính tới trước mặt Vương Thiếu Hoàn. “Anh ta đúng là có tiền đồ thật, tôi đi theo anh ta ba năm, kiếm một nửa gia sản của anh ta, vậy là ít ra cũng có được năm triệu rồi. Cô trả tiền để tôi rời khỏi anh ta, ít ra cũng phải cho tôi một con số nhiều hơn thế mới được chứ. Tôi chỉ lấy thêm ba triệu thôi, tổng cộng là tám triệu. Có từng đó, tôi sẽ lập tức đi ngay, hơn nữa, đảm bảo sẽ lột trần Chân Lăng, thất nơ con bướm, đưa tới tận giường cho cô.”

Cô càng nói càng trở nên ung dung, còn Vương Thiếu Hoàn ở phía đối diện thì mặt mày xám ngoét, nhìn chăm chăm vào con số trên chiếc máy tính, hồi lâu chẳng có phản ứng gì.

“Anh ấy...” Một lúc sau, Vương Thiếu Hoàn mới miễn cưỡng rặn ra được hai tiếng, nhưng không làm sao nói tiếp được.

Cô vốn cho rằng một trăm nghìn là khoản tiền không nhỏ với một gã thợ chụp hình. Mà theo cô được biết, những người đồng tính thay đổi bạn tình thường rất tùy tiện. Cô nghĩ cô chịu bỏ ra chừng ấy tiền, Giả Thục nhất định sẽ từ bỏ, cho nên mới bình tĩnh đến đây tìm đối phương để nói chuyện. Không ngờ lời của Giả Thục lại khiến cô không cách nào phản bác, nhưng nếu đưa tám triệu cho một người như vậy, người nhà cô mà biết chuyện này, cô quả thực khó có thể giải thích ổn thỏa.

Giả Thục gấp một chiếc bánh bao, hờ hững nói: “Thôi, nói thì cũng nói xong rồi, không trả được thì xin đi cho!”

Vương Thiếu Hoàn hít sâu một hơi, vẫn không chịu bỏ cuộc: “Tôi đã điều tra về Chân Lăng, ở bệnh viện, anh ấy chưa từng kết bạn với người con trai nào khác. Nói cách khác, chỉ cần anh biến mất thì anh ấy sẽ trở lại bình thường. Với thân phận và địa vị của tôi, muốn khiến anh biến mất khỏi thành phố to lớn này không phải là chuyện gì khó khăn.”

Chẳng lẽ từ phim tình yêu gian nan, đau khổ chuyển thành phim ân oán tình thù xã hội đen hay sao?

Giả Thục chẳng buồn để ý tới cô ta, cắn mạnh một miếng bánh.

“Roạt...” Nước xốt nóng bỏng trong chiếc bánh bao phụt ra ngoài, bắn trúng vùng ngực của Vương Thiếu Hoàn.

Hôm nay Vương Thiếu Hoàn mặc bộ váy áo bó sát người, làm tôn lên vòng eo thon thả, cặp đùi thon dài và chiếc cổ trắng muốt, không chỗ nào là không đẹp.

Đặc biệt là vùng ngực của cô nàng, rõ ràng là đã được bao bọc rất kín, không một khe hở, vậy mà khi nhìn người ta vẫn không kim được phải suy nghĩ vu vơ.

Mà nước xốt bắn trúng ngay ngực cô nàng, cực kỳ chuẩn xác, để lại trên chiếc áo màu đen đất tiền một dấu vết hết sức quái dị.

“A!” Vương Thiếu Hoàn lúc này đã hoàn toàn không còn lòng dạ nào mà rụt rè hay e lệ nữa, lập tức nhảy dựng lên, kéo căng chiếc áo, giữ liên tục, muốn những giọt nước xốt nóng bỏng, nhớp nháp không dính vào da.

Giả Thục cũng không ngờ hành động vô tâm của mình lại gây ra hậu quả như vậy. Với vẻ mặt đầy sự cảm thông, cô đưa tay ra, nhưng ngần ngừ một chút rồi lại rụt tay về, khoanh tay trước ngực nhìn

Vương Thiếu Hoàn.

“Bộp...”

“Bộp...”

Trong khi Vương Thiếu Hoàn thực hiện những động tác mạnh, hai thứ gì đó đột nhiên rơi xuống bên chân cô nàng, lập tức thu hút sự chú ý của Giả Thục.

Nó tròn tròn, lại rất mềm mại, như hai quả bóng nước, nảy lên trên mặt đất hai lần, sau đó rung rung hồi lâu.

Giả Thục đưa ngón tay ra chọc thử, cảm giác không tệ, bên trên vẫn còn lưu lại hơi ẩm trên cơ thể người nào đó. Cô ngẩng lên, người nào đó kia đã đưa hai tay lên ôm ngực, khuôn mặt cứng đờ, quên cả việc bị bông, quên cả việc kêu gào, quên cả việc nhảy nhót, ngẩn ngơ nhìn hai vật tròn tròn trên mặt đất.

Khóe miệng Giả Thục đột nhiên ngoác ra, nở nụ cười thật lớn, ánh mắt chẳng hề kiêng dè nhìn thẳng vào ngực đối phương, như muốn nhìn xuyên qua lớp áo màu đen đó: “Thì ra chúng ta cùng cảnh ngộ.”

Sắc mặt Vương Thiếu Hoàn từ xanh chuyển thành đỏ, từ đỏ biến thành tím, từ tím biến thành trắng bệch, nhìn chằm chằm Giả Thục bằng ánh mắt căm phẫn, cuối cùng đành xoay người một cách cứng nhắc, cất bước đi thẳng về phía cửa.

“Đợi một chút!” Giả Thục thè lưỡi liếm môi, hờ hững móc điện thoại ra. “Vừa nãy cô nói gì? Tôi và Chân Lăng ở cùng nhau tối đa chỉ được ba năm hả?”

Không đợi Vương Thiếu Hoàn trả lời, cô đã gọi cho anh chàng nào đó, đồng thời mở loa ngoài: “Bác sĩ thú y, chúng ta quen nhau được bao nhiêu năm rồi?”

Người ở đầu bên kia trầm ngâm một lát, cuối cùng một giọng nói trong trẻo vang lên: “Hai mươi hai năm.”

“Rất tốt!” Giả Thục cười tươi, gập máy, nháy nháy mắt với Vương Thiếu Hoàn. “Này, có cần mượn phòng thay đồ để đặt lại hai quả bóng kia vào chỗ cũ không?”

Vương Thiếu Hoàn mặt mày nhăn nhó, ánh mắt bùng bùng lửa giận, không nói năng gì, cất những bước chân nặng nề rời đi, chỉ mong có thể nhanh chóng ra ngoài, bước lên chiếc xe hơi cao cấp của nhà mình. Cô đã dặn tài xế chỉ được rời đi nửa tiếng đồng hồ, lúc này chắc anh ta đã quay lại rồi.

Đúng lúc tay cô chạm vào tay nắm cửa, phía sau chợt có một giọng nữ ngọt ngào vang lên: “Vừa rồi tôi nhìn thấy có người dừng xe trước cửa tiệm của chúng tôi rồi rời đi, chỗ này thuộc khu vực cấm đỗ xe, mà tôi lại không biết đó là xe nhà ai, cho nên đã gọi xe kéo đến kéo nó đi rồi.”

Ngoài cửa, tài xế của nhà họ Vương đang vò đầu gãi tai nhìn quanh, tìm kiếm chiếc xe màu bạc có logo hình đôi cánh chim.

“Này!” Phương Thanh Quỳnh lăm lăm lét đi đến chỗ chiếc bàn, trong đôi mắt xinh đẹp lấp lánh những tia sáng rực rỡ.

Giả Thục đưa tay xoa xoa cái bụng đã no căng, nhìn thấy vẻ mặt của cô bạn tốt. Trong ký ức của cô, dường như chỉ cần nhìn thấy tiền, Phương Thanh Quỳnh sẽ có ánh mắt như vậy. Cô tiện tay vút chiếc hộp đựng bánh bao vào thùng rác, làm bộ bức bối hỏi: “Cái gì?”

“Chân Lăng thật sự có nhiều tiền như vậy sao?” Cặp mắt Phương Thanh Quỳnh lúc này gần như đã biến thành hình \\$_\$, một tay đưa lên chống cằm, giọng nói đầy vẻ khát khao.

“Đại khái là vậy.” Giả Thục bĩu môi đáp. “Vừa nãy chỉ là con số tối thiểu thôi.”

Quen biết nhau bao nhiêu năm như vậy, tuy cô chưa bao giờ hỏi, nhưng tốt xấu gì cô và Chân Lăng cũng hiểu rất rõ về nhau, cho nên chỉ cần suy nghĩ một chút là biết được đại khái tình hình.

“Vậy còn chẳng phải là vương lão ngũ nạm kim cương [u](#) hay sao?” Phương Thanh Quỳnh không kim

được tám tác nói, khuôn mặt đầy vẻ ước ao: “Một người con trai tốt như thế, nếu lấy được thì tốt biết bao.

“Vậy cậu theo đuổi hẳn ta đi!” Giả Thước thần nhiên chỉ tay về phía cửa lớn của bệnh viện ở ngay đối diện với tiệm chụp hình. “Nếu chấp nhận ngã gãy hai cái xương sườn, có lẽ cậu sẽ tới được nơi làm việc của hẳn ta đây.” Cặp mắt long lanh của Phương Thanh Quỳnh đảo qua đảo lại, tràn ngập vẻ quyến rũ: “Cậu chưa nghe nói những người tính cách giống nhau quá thì không nên đến với nhau sao?”

“Vậy à?” Giả Thước nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Để xem nào, đúng là giống nhau thật, trong đầu đều là những suy nghĩ xấu xa, lại đều thuộc loại giết người không thấy máu.”

“Người đàn ông lý tưởng của tớ phải là loại có thể để tớ hô đi gọi lại, chứ không phải cái loại vừa nhìn đã biết trong đầu tớ đang nghĩ gì.” Phương Thanh Quỳnh trề đôi môi gọi cảm nói. “Nhưng còn cậu, chúng ta hợp cạ như thế, cậu và Chân Lãng không có lý do gì mà lại không hợp nhau cả, đúng không nào? Hơn nữa, phù sa không nên để chảy ra ruộng ngoài. Sau này, cậu đào khoét được nhiều tiền rồi, tớ có thể đếm tiền giúp cậu.”

“Tiền cậu đếm còn ít sao?” Giả Thước bực mình trừng mắt nhìn cô nàng hám tiền. “Một lần bao xe bao người đi chụp ảnh ngoài trời hạng sang nhất cậu hết giá một trăm ngàn, mà đơn đặt hàng dài đến tận ba tháng sau, cậu còn làm bộ nghèo khó cái gì nữa!”

“Vậy sao?” Phương Thanh Quỳnh đưa tay vén mái tóc uốn, không thừa nhận mà cũng chẳng phản bác: “Niềm vui lớn nhất trong đời là hằng ngày đếm mãi mà không hết tiền, hưởng chi trong chỗ tiền tớ đếm còn có phần của cậu. Thực ra đếm tiền cũng là một việc rất mệt đấy.”

Giả Thước “hừ” một tiếng về xem thường: “Người chụp ảnh là tớ, người phải ra ngoài là tớ, người dạy bọn họ tạo dáng cũng là tớ, tất cả đều là tớ, cậu còn mệt cái gì đây?”

“A...” Phương Thanh Quỳnh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, uốn éo cái eo thon đi tới phía trước chiếc bàn, rút ra một tờ giấy hẹn. “Có người đặt hàng yêu cầu cậu nửa tháng nữa đi chụp hình cảnh sống ở thành phố F, mất khoảng bảy ngày, nói trước với cậu rồi đấy nhé!”

“Mẹ kiếp!” Giả Thước nói về bất mãn. “Tớ đã nói là nửa tháng nữa phải về nhà thăm ông già tớ rồi mà.”

“Về muộn vài ngày đi!” Phương Thanh Quỳnh nở một nụ cười quyến rũ. “Đây là đơn đặt hàng cao cấp nhất, nói rõ là yêu cầu cậu đi, để chen ngang còn bằng lòng trả thêm hai mươi nghìn đồng, do đó...”

“Do đó cậu đã bán đứng tớ đúng không?” Giả Thước đã hiểu quá rõ tính cách của cô bạn, đành đứng dậy vươn vai nói: “Được rồi, vậy xong vụ này phải cho tớ nghỉ dài đấy, tớ muốn nghỉ một tháng.”

Phương Thanh Quỳnh lập tức cười rạng rỡ như hoa hướng dương: “Biết rồi, biết rồi, mau đi đi!”

Giả Thước cũng không biết mình quen cô bạn này rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh. Sau khi bước vào cổng trường đại học, với tính cầu thả, qua loa của mình, cô ngoài chụp ảnh thì chỉ biết có Taekwondo, những phương diện khác hoàn toàn mù tịt, so với một đứa bé cũng chẳng hơn là mấy. Cô vĩnh viễn không biết trong người mình có bao nhiêu tiền, cũng lười chẳng muốn đi kiểm tra xem trong sổ tiết kiệm còn lại bao nhiêu, mà cô bạn tốt này thì lại có một sở thích sưu tập rất đặc biệt. Người ta sưu tập đồ cổ, hay tem, chỉ có Phương Thanh Quỳnh là thực tế nhất, chuyên sưu tập... tiền.

Phương Thanh Quỳnh keo kiệt, nhưng tuyệt đối không keo kiệt với chính mình, bất kể là ăn mặc hay trang điểm, cô đều cực kỳ chú trọng. Có keo kiệt thì là khi mua đồ, nhất định phải mặc cả đến kỳ cùng, còn khi bán đồ, nhất quyết sẽ nâng cao giá, dây dưa, gây rối, van xin, không thủ đoạn nào là không dùng, cho dù phải lãng phí một giờ đồng hồ chỉ vì một món đồ có giá vài đồng cô cũng chịu, bởi vì đây chính là sở thích của cô.

Sự nhạy bén của cô trong việc trang điểm lại càng không đơn giản, quỹ dạ xoa vào tay cô cũng có thể biến thành tiên nữ, lại thêm tài chụp ảnh của Giả Thước, việc Hướng Dương Vàng có thể trở thành tiệm chụp hình hàng đầu thành phố chỉ trong vòng hai năm cũng không phải là điều gì khó hiểu.

Phương Thanh Quỳnh làm quản lý, Giả Thước lo mảng kỹ thuật, hai người phối hợp vô cùng ăn ý. Cô

nàng qua loa, câu thả nào đó thậm chí còn vớt số tiết kiệm của mình cho Phương Thanh Quỳnh, thu nhập hằng tháng chỉ cần nghe một con số là được, chẳng buồn đưa mắt nhìn, dù sao thì thiếu thứ gì, Phương cô nương cũng sẽ mang đến cho cô thứ đó ngay.

Bình thường công việc chụp hình ở cửa tiệm cũng không mệt lắm, thỉnh thoảng tranh thủ lúc người ta thay đồ và trang điểm mà nghỉ ngơi, ăn chút gì đó, một ngày từ sáng đến chiều cùng lắm cũng chỉ phải làm việc với hai, ba người.

Cô nàng nào đó sau khi làm xong công việc liền ngồi vắt vẻo trên ghế, đáng về uể oải: “Đói bụng quá đi, có bánh chèo hấp ở cửa tiệm phía đối diện không?”

“Tự đi mua đi!” Phương Thanh Quỳnh đang bận rộn với chiếc máy tính, chẳng buồn ngẩng lên.

“Đói, không muốn đi!” Ánh mắt Giả Thục lơ đãng, cơ thể thì mềm nhũn như sợi bún thiêu. “Cho cái gì ăn được đến đây đi, không tớ đói chết mất!”

Ngước mắt nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo tường, Phương Thanh Quỳnh khẽ “hừ” một tiếng: “Ồ đây không còn việc của cậu nữa, cậu có thể về nhà rồi đây.”

“Tớ không muốn về nhà.” Nói tới đây, giọng của Giả Thục nghe càng phờ phạc. “Rõ ràng là mẹ của tớ, tại sao lại giống như là mẹ của hần ta thế chứ?”

Lúc này, cô có thể ở lại đây thêm chút nào thì hay chút đó, bởi nhà là nhà của Chân Lăng, cô không muốn phải quay về nhìn cái bản mặt đáng ghét kia sớm như vậy.

“Vậy thì cứ đói tiếp đi.” Phương Thanh Quỳnh không hề tỏ ra thông cảm chút nào, tiếp tục công việc, chẳng buồn nhìn cô nàng đã trở nên hết sức yếu ớt kia thêm nữa.

Tiếng chuông cửa trong trẻo đột nhiên vang lên, Phương Thanh Quỳnh thậm chí còn chưa ngừng đầu, đã lập tức cất giọng ngọt ngào: “Chào mừng đến...”

Những lời sau đó vẫn chưa kịp nói ra, cô đã nhìn rõ khuôn mặt của người vừa tới, lập tức nuốt ngược những lời định nói vào bụng, thiếu chút nữa thì bị sặc.

Tỉ mỉ nhìn kỹ một hồi, xác nhận trí nhớ tuyệt vời của mình không có vấn đề gì, không hề nhận nhầm người ngoài cửa, Phương Thanh Quỳnh liền chớp chớp mắt, nói giọng thăm dò: “Chân... Chân Lăng?”

Người ngoài cửa còn chưa lên tiếng, người đang ngồi vắt vẻo trên ghế đã giành nói trước, thấp giọng lầm bầm: “Đã nói với cậu rồi, không có chuyện gì thì đừng nhắc đến gã đó trước mặt tớ. Tớ từng thề rằng nếu giữa tớ và hần có gì mờ ám, ngực tớ sẽ lép cả đời. Hơn nữa, hạnh phúc về mặt sinh lý khi lấy chồng cực kỳ quan trọng, không biết tớ đã mặc niệm cho cô vợ tương lai của hần bao nhiêu lần rồi.”

Cậu đã hai mươi tuổi rồi, cậu cho rằng ngực cậu có thể to lên được nữa sao? Còn về kích thước của Chân Lăng, Giả Thục đã nhìn thấy lúc nào nhỉ? Thật đáng để suy ngẫm quá!

Phương Thanh Quỳnh cười thâm trong bụng, nhìn qua phía Chân Lăng cười giả lả nói: “Hi hi, tôi rót cho anh cốc nước nhé!”

Về mặt Chân Lăng không hề thay đổi, anh bình tĩnh lắc đầu: “Cảm ơn, không cần.”

Cô nàng nào đó đang nằm gục trên bàn như sắp chết kia ngừng phất đầu dậy theo phản xạ, cặp mắt thì vẫn mơ màng: “Sao tôi lại nghe thấy giọng nói của gã đó ở đây thế nhỉ? Nhất định là tôi đã đói quá rồi.”

Phương Thanh Quỳnh gượng cười áy náy với Chân Lăng: “Cô ấy đói rồi, phản ứng hơi trì trệ.”

Vẫn giữ nguyên khuôn mặt hờ hững, ánh mắt Chân Lăng thoáng liếc qua chỗ cô nàng kia: “Tôi biết rồi.”

“Vụt!” Cô nàng vừa rồi còn phờ phạc, uể oải đột nhiên nháy bật dậy, hết như một chiếc ác quy đã được sạc đầy, hần học nhìn Chân Lăng bằng ánh mắt cảnh giác: “Anh đến đây làm gì?”

“Đưa cô về nhà.” Chân Lăng cười tươi, phong cách chín chắn thường thấy sau nháy mắt đã hoàn toàn biến mất. Nhưng trong mắt Giả Thục, nụ cười tươi ấy lại rất quái dị.

“Không!” Giả Thục hất hàm trả lời bằng giọng hết sức kiên quyết và dứt khoát, lông mày hơi cau lại. “Cô Giả bảo vậy đấy.” Chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến cho cô nàng nào đó vừa rồi còn bưng bưng khí thế lập tức giống như quả bóng xì hơi.

“Tôi còn có chuyện...” Giả Thục nghĩ mãi mới rặn ra được một câu, không hề có vẻ tự tin chút nào.

Chân Lăng cười thân nhiên nói: “Vây tôi đợi cô.”

“Anh...” Bất kể cô có nghiến răng nghiến lợi thế nào, làm bộ mặt mày dữ dần ra sao, đáp lại cô vẫn là nụ cười tươi của Chân Lăng.

Chân Lăng ung dung đi tới, ngồi xuống chỗ mà cô vừa ngồi, những ngón tay dài mảnh khảnh vớ lấy một cuốn sách, khẽ gạt đầu với cô về rộng lượng: “Còn có chuyện gì cần làm thì mau đi làm đi!”

“Tôi... phải...” Giả Thước vắt óc suy nghĩ mong tìm được một lý do hợp lý, rồi đột nhiên thân hình cô nàng cứng đơ. “A, tôi đã hẹn người ta đi xem mặt.”

Nếu vừa rồi cô chỉ là đang kiểm soát, vậy thì lần này cô đã nhớ ra một chuyện cần làm nhưng lại quên bống mất.

Đưa tay chỉnh lại mái tóc một chút, rồi vuốt chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ cho phẳng lại, Giả Thước co chân chạy thẳng ra ngoài.

“Đợi một chút!” Vừa mới chạy ra đến cửa, cô đã bị một giọng nói ồm ồm gọi lại. Giả Thước ngoảnh đầu nhìn về phía Phương Thanh Quý về khó hiểu, đưa tay lên lau khóe miệng. Không thấy có dấu mỡ, không thấy có mầu thức ăn vụn nào, cũng không có nước miếng, vậy cô nàng này gọi mình lại làm gì nhỉ?

Một ngón tay thon dài chỉ về phía bộ quần áo nhàu nhĩ của cô: “Cậu định mặc bộ đồ này đi xem mặt à?”

Không đợi cô trả lời, mũi giày cao gót của Phương Thanh Quý đã đá nhẹ vào đôi giày thể thao rất vừa chân của cô: “Cậu định mang đôi giày này đi xem mặt à?”

Ánh mắt bất mãn dừng lại trên chiếc quần jean của cô: “Cậu nhìn xem, đen thui thế này, tốt xấu gì cũng phải kiểm cái sạch sẽ một chút chứ!”

“Có cần thiết không?” Giả Thước có chút buồn bực nói. “Không phải chỉ là đi xem mặt thôi sao? Không thành công thì thôi chứ gì.”

Cơ thể Phương Thanh Quý mang theo mùi hương quyến rũ ghé đến sát bên tai cô: “Nếu không thành công, cậu sẽ bị Chân Lăng cười cho, đúng không nào? Do đó phải ăn mặc cho đẹp, cậu lấy một gã lăm tiền, đẹp trai về, cho hắn tức chết luôn!”

Có câu được gã lăm tiền đẹp trai hay không không quan trọng, quan trọng là Chân Lăng đã biết chuyện này rồi...

Cô liếc nhìn cái gã đang ngồi thân nhiên ở góc phòng, gạt đầu một cách anh dũng: “Được, cậu trang điểm cho tớ đi!”

Chương 4

“Anh ta là một ngôi sao - sao Chổi, anh ta là một vị thần - thần Xui, chỉ cần là nơi anh ta đi qua, cho dù là super star cũng sẽ biến thành Lady Gaga.”

[Trích lời Giả Thước]

Trong tiệm chụp hình Hướng Dương Vàng vốn nổi tiếng về thái độ phục vụ khách hàng, thỉnh thoảng lại có những tiếng kêu rên thảm thiết.

“Ồi, đau quá, đừng kéo tóc tớ...”

“Úi chao, đừng kéo da mặt tớ...”

“Này, cậu bôi cái gì lên lông mày tớ vậy...”

Chân Lăng vẫn cúi đầu đọc sách, hoàn toàn không bị quấy nhiễu bởi thứ âm thanh đáng sợ ấy. Lúc này, người trong phòng đang nắm chặt chiếc bàn, vẻ mặt như thể đang hy sinh vì nghĩa lớn, lại như đang thoi thóp, chỉ còn chút hơi tàn: “Cậu đừng chải lông mi của tớ thành lông mi chân ruồi, cậu đừng làm mặt tớ thành mặt người chết, cậu đừng biến tớ thành yêu quái mắt đen...” Sau những tiếng kêu gào râm rĩ ấy, nét mặt vốn đoan trang, thanh lịch của Phương Thanh Quỳnh rốt cuộc đã trở nên dữ dằn. Cô nàng nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Giả Thước: “Kỹ thuật của tớ kém như vậy hay sao hả? Cậu còn kêu lên tiếng nữa tớ sẽ biến cậu thành geisha Nhật Bản đấy!”

Giả Thước không dám kêu gào nữa, chỉ không ngừng rên rỉ thể hiện sự bất mãn, để mặc cho bông phấn thoa qua thoa lại trên mặt, toàn thân đều không thoải mái, nhưng lại không dám động đậy chút nào.

Cô là một thùng thuốc súng, Phương Thanh Quỳnh thì nổi tiếng là người hiền lành, nhưng tất cả nhân viên trong Hướng Dương Vàng đều biết, nhiếp ảnh gia Giả Thước của bọn họ trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ mỗi bà chủ của cửa tiệm này. Nguyên nhân sâu xa thì cho đến nay vẫn chưa có ai làm rõ được.

Phương Thanh Quỳnh vừa trang điểm cho Giả Thước vừa ngâm nga một bài hát có giai điệu nhẹ nhàng, còn cô nàng kia thì đang trưng vẻ mặt như thể anh dũng chịu đựng sự tra tấn của quân thù hung ác, thực ra là không dám nhìn mình trong gương.

Khuôn mặt Giả Thước bị những hạt phấn làm cho ngứa ngáy, lớp mascara bôi trên lông mi khiến cô cảm thấy mí mắt hết sức nặng nề. Cô rón rén bước về phía trước một bước, dừng lại hồi lâu rồi mới lại nhẹ nhàng thò bàn chân, còn cái đầu thì cứ ngẩng cao không dám ngoảnh đầu.

“Cậu làm cái gì đấy?” Phương Thanh Quỳnh đang lục lọi đồng quần áo chợt ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bộ dạng như kẻ trộm đồ của Giả Thước, cô liền trợn trừng mắt, bực bội quát lên. Mặt vẫn hếch cao, Giả Thước trả lời rất khế: “Tôi sợ phấn bị rơi mất.”

Một chiếc váy được ném thẳng vào mặt cô: “Cậu nghĩ đó là bột mỳ à? Mau lên, thay chiếc váy này vào cho tớ!”

Cầm chiếc váy mỏng dính đó trong tay, Giả Thước hậm hực đi vào phòng thay đồ. Trên mặt Phương Thanh Quỳnh thoáng nở một nụ cười quái dị, cầm lấy chiếc máy ảnh mà Giả Thước vừa tiện tay vứt một bên lên.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau trong phòng thay đồ đã vang lên một tiếng kêu tức tối. Rồi cửa phòng thay đồ được mở ra, Giả Thước hai tay ôm ngực, hỏi: “Cái này phải mặc thế nào đây?”

Phương Thanh Quỳnh thân nhiên trả lời: “Cởi hết ra rồi mặc nó vào.”

“Vậy à?!” Giả Thước ngây ngô nói.

Phương Thanh Quỳnh thấy vậy liền xắn tay áo: “Để tớ giúp cậu!”

Không nghi ngờ gì cô bạn tốt, Giả Thước giống hệt như một con rối để mặc cho Phương Thanh Quỳnh điều khiển, hoàn toàn không phát hiện chiếc máy ảnh được đặt trên bàn đang hoạt động không ngừng.

“Thế này liệu có ổn không?” Giả Thước đưa tay sờ cặp đùi mát rượi, nhìn về phía sau thấy vạt dưới của chiếc váy chỉ vừa đủ che kín cặp mông, đưa tay lên sờ thử thấy bờ vai mình hoàn toàn trống trải, phía sau lưng lại càng chẳng có gì. “Phía sau hở nhiều như vậy, nhờ cái váy trượt xuống thì phải làm thế

nào?” “Cậu không đánh nhau thì nó sẽ không trượt xuống đâu.” Phương Thanh Quỳnh vừa bực bội trả lời vừa chỉnh lại mái tóc giả bông bênh của Giả Thước một chút, rồi xách một đôi giày cao gót để mảnh tới: “Đi vào!”

“Phải đi cái này á?” Đôi hàng mi dài hấp háy khiến cặp mắt to tròn của Giả Thước trông càng long lanh. Cô đưa tay đón lấy đôi giày cao gót, âm ỉ nói: “Tớ chưa đi bao giờ.”

“Đi một lúc là sẽ quen ngay thôi.” Thái độ kiên quyết của Phương Thanh Quỳnh khiến Giả Thước không dám nói nhiều, đành hậm hực xỏ giày rồi bước đi xiêu vẹo.

Cặp đùi thon thả, mịn màng như ngọc trai, đôi giày cao gót để mảnh làm tôn lên những đường cong của cặp chân hoàn mỹ, chiếc váy bó sát người chỉ vừa đủ che đi bộ phận quan trọng, lại bao chặt lấy cặp mông cao vút, làm nổi bật vòng eo nhỏ xinh không đủ một vòng ôm, quả thực là vô cùng quyến rũ. Nhìn lên trên, những lọn tóc dài bông bênh buông trước ngực, che đi một vùng đồi núi phập phồng, phía trên nữa là cặp mắt mơ màng như tháp thoáng nét bất an cùng đôi bờ môi hồng hé mở, cho thấy sự căng thẳng của Giả Thước lúc này.

“Bingo!” Phương Thanh Quỳnh hoan hô một tiếng. “Tớ đã nói là cậu rất xinh mà, cuối cùng tớ đã được nhìn thấy bộ dạng của cậu sau khi trang điểm, tuyệt quá đi...”

Cô nàng xinh đẹp ngẩng đầu, uốn ngực bước ra khỏi phòng, chậm rãi đi trên tấm thảm trải sàn dày và mềm mại, đôi chân run rẩy thoát ẩn thoát hiện sau hàng lan can, bàn tay nhẹ nhàng lướt dọc theo thanh vịn màu trắng, vừa tao nhã vừa đoan trang, khiến người ta nhìn mà mê mẩn. Nhưng anh chàng nào đó vẫn cúi đầu, lẳng lặng đọc sách, dường như chẳng nhìn thấy gì.

Cô nàng xinh đẹp hít sâu một hơi, rồi bước từng bước xuống cầu thang một cách hiên ngang, lẫm liệt, đi về phía anh chàng đẹp trai đang ngồi dưới ánh đèn vàng nhạt kia. Sau đó...

“Ồi chao...”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, cô nàng xinh đẹp loạng choạng lao đi mấy bước, rồi ngã cắm đầu xuống cầu thang. May mà cô nàng còn có mấy phần bản lĩnh, chống ngay hai tay xuống đất, dễ dàng lộn một vòng trên không trung, tránh khỏi cánh tiếp đất bằng mặt, rồi nhẹ nhàng hạ cánh.

Nhưng thật không may, dường như cô đã quên mất dưới chân mình không còn là đôi giày thể thao thường ngày nữa, mà là một đôi giày cao gót. Thế rồi bị kịch đã xảy ra, vừa tiếp đất, cô lại lao về phía trước thêm hai bước, hai tay vội vã đưa ra, nhưng rốt cuộc vẫn ngã bổ nhào xuống ngay bên dưới... chiếc quần tây của Chân Lãng.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, đến mức Phương Thanh Quỳnh còn chưa kịp kêu lên thành tiếng, cánh tay của Chân Lãng còn chưa kịp đưa ra, cô nàng xinh đẹp đã ngã một cách anh dũng rồi.

Mà cũng vì mọi việc xảy ra quá nhanh nên không có ai phát hiện, bắt đầu từ khoảnh khắc Giả Thước xuất hiện ở cầu thang, cuốn sách trong tay anh chàng nào đó chưa được lật trang nào, người thì cứng đờ chứ tuyệt đối không ung dung như vẻ bề ngoài.

Ngay sát bên tay mình là chiếc quần của Chân Lãng, Giả Thước loáng thoáng cảm nhận được chất vải mềm mại cọ lên mu bàn tay. Cô đưa tay ôm ngực, đau đớn nằm bò trên mặt đất, chỉ có cái đầu là vẫn ngẩng cao: “Chết tiệt, lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên ngã đau như vậy!”

Chân Lãng lim dim mắt, giấu đi tất cả những nỗi hoảng hốt và sợ hãi, khi mở mắt ra thì đã lấy lại được vẻ ung dung, cái miệng cứ rộng ra, rộng ra mãi...

Anh cúi đầu nhìn chiếc giày cao gót được dính những viên pha lê nhân tạo sáng lấp lánh, đưa tay nhấc nó lên. Phần đế giày gần như đã đứt rời, chỉ còn dính hờ vào thân giày mà thôi. Sau khi anh lắc nhẹ mấy cái, cuối cùng nó cũng đứt ra hẳn.

“Mười phân!” Anh bật thốt, đưa chiếc giày hồng đến trước mặt Giả Thước. “Cô đã cao một 1m73 rồi, đi đôi giày mười phân này vào là thành 1m83, ăn mặc như vậy mà đi xem mặt, lỡ đôi phương không cao bằng cô thì phải làm thế nào?”

Giả Thước cắn chặt môi, trừng mắt nhìn Chân Lãng về hần học.

Trên sàn có trải thảm, động tác của cô lại nhanh nhẹn nên không hề bị đau. Nhưng vấn đề là cú ngã này đã làm tổn thương đến lòng tự tôn của cô, bởi cô vừa ngã trước mặt Chân Lãng.

“Ái Khanh không cần phải đa lễ như vậy, mau mau bình thân!” Chân Lãng vừa cất tiếng trêu đùa vừa

đưa tay định đỡ. Giả Thước hậm hực gạt tay anh ra, ngo nguậy cái mông bò dậy, không kịp chú ý tới ánh mắt đầy vẻ tán thưởng phía sau.

“Cẩn thận phía sau lưng cô đấy nhé!” Một câu nói hờ hững vang lên, khiến Giả Thước đang định nghênh ngang đứng dậy không khỏi ngẩn người, sau đó hai tay kẹp chặt nách, ngậy người không dám động dậy. Đúng lúc cô tỏ ra hết sức đoan trang và tao nhã, định từ từ đứng dậy thì giọng nói lạnh lùng, hờ hững đó lại vang lên: “Tóc của cô bị lệch rồi.”

Giả Thước không nhin nổi nữa, cũng chẳng để ý đến việc có “lộ hàng” hay không, có mắt mặt hay không, lập tức nhảy bật dậy, hai tay chống nạnh, chỉ thẳng vào mũi Chân Lãng: “Cái đồ sao Chối này, anh cảm miệng lại cho tôi!”

Nụ cười nhạt thoáng hiện nơi khóe miệng, Chân Lãng khề gật đầu, quả nhiên không nói gì nữa.

Giả Thước túm lấy bộ tóc giả bị lệch, chỉnh lại một chút, đón lấy đôi giày đế cao mà Phương Thanh Quỳ đưa tới, nhanh chóng xỏ vào, sau đó đi thẳng ra cửa.

Mới đi được vài bước, một thứ gì đó mềm mại, mượt mà chợt xuất hiện trên vai. Giả Thước cúi đầu xuống nhìn, phát hiện có một chiếc khăn choàng làm bằng tơ thật vừa được khoác qua vai mình, che đi quá nửa cái lưng và bờ vai trần, rốt cuộc cũng khiến cô bót căng thẳng hơn một chút.

Thảm thờ phào một hơi, Giả Thước nghiêng đầu nhìn về phía Chân Lãng ở ngay bên cạnh, muốn nói gì đó, nhưng vừa mới mở miệng lại nuốt lời định nói, nhanh chóng rời đi. Dính dáng đến hắn ta chắc chắn sẽ xui xẻo, đây là tôn chỉ nhất quán của cô từ trước đến giờ.

Bóng dáng như gần như xa phía sau lưng đó mang tới cho cô một áp lực nặng nề. Cô giữ chặt chiếc khăn choàng, tư thế hiên ngang, bất khuất, không ngại hy sinh bước vào quán cà phê trước mặt.

Đang là thời gian ăn bữa tối, trong quán cà phê có rất nhiều mùi hương hòa trộn, khiến cái bụng của Giả Thước kêu lên không ngớt. Cô đưa tay giữ bụng, nở một nụ cười giả lả, nhìn về phía chiếc bàn đã hẹn trước với đôi phương.

Một anh chàng đã ngồi bên cạnh bàn, ngón tay gõ xuống mặt bàn liên tục, sắc mặt có vẻ khó chịu, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ.

Đúng lúc anh ta đứng dậy, chuẩn bị bỏ đi, Giả Thước liền bước tới: “Xin hỏi anh là...”

Là cái gì ấy nhỉ? Anh ta họ gì thế hả trời? Chết tiệt, không ngờ cô lại quên mất điều này.

“Là tôi, là tôi!” Nhìn thấy vẻ đẹp của Giả Thước, trong mắt người đó thoáng qua nét ngạc nhiên và vui mừng tột độ, vội vàng gật đầu nói: “Chắc cô là cô Giả rồi.”

Giả Thước gật đầu khách sáo, nhanh chóng quan sát đối phương từ đầu đến chân một lượt.

Chiều cao, bình thường, không cao to bằng Chân Lãng.

Tướng mạo, bình thường, không đẹp trai bằng Chân Lãng.

Khí chất, bình thường, không thanh cao bằng Chân Lãng.

Cả con người đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn, vút vào đám đông là khó có thể nhận ra, căn bản không thể so với Chân Lãng.

Chết tiệt, cô so sánh người ta với gã sao Chối kia làm gì chứ?

Thôi, ai bảo bao nhiêu năm nay trong số những người con trai mà cô từng gặp chỉ có mình hắn là để lại ấn tượng cho cô chứ? Kể ra so sánh cũng là lẽ bình thường. Và lại, dù có chênh lệch thế nào, chỉ cần không làm cô xui xẻo như cái gã sao Chối kia, vậy là được rồi! Có kiểm chế bản thân, cười e thẹn, đi tới rồi ngồi xuống. Nhưng cô đột nhiên nhìn thấy một bóng đen cao lớn đang đi tới rồi ngồi xuống chiếc bàn ngay phía trên cô, cách một hàng.

Nụ cười trên mặt cô thiếu chút nữa đã biến thành tiếng hét giận dữ. Hắn ta thích đợi thì đợi, nhưng ở gần thế này làm gì chứ?

Giả Thước khề nháy mắt với đối phương, cố gắng vừa không để mất hình tượng lại vừa có thể cảnh cáo cái gã đáng ghét đó tránh xa mình một chút. Tiếc rằng Chân Lãng đang cúi đầu xem cuốn thực đơn, chẳng cảm nhận được cơn giận dữ của cô lúc này.

“Cô Giả, chắc cô vẫn chưa ăn tối, có cần gọi chút gì không?” Anh chàng ngồi phía đối diện tỏ ra hết

sức niềm nở, liên tục đẩy cuốn thực đơn tới trước mặt cô.

Giả Thước nhìn cuốn thực đơn, trong đầu hiện ra vô số loại thức ăn ngon lành, chúng không ngừng lượn lờ trước mắt cô. Mỳ Ý, cơm hấp hải sản, bò bít tết tái, lại thêm một lồng bánh chèo nhân tôm, chỉ vậy thôi đã là quá tuyệt rồi.

“Nhớ đây! Cậu đi xem mặt chứ không phải đi ăn, không được để người ta biết hình tượng phàm ăn của cậu đáng sợ đến mức nào, cậu chỉ được uống nước, nhớ đây, chỉ được uống nước thôi!”

Dáng vẻ cau mày chống nạnh dữ dằn của Phương Thanh Quý thoáng qua trong đầu, cặp mắt đang phân chân của Giả Thước dần sụp xuống, niềm vui sướng cũng chẳng còn sót lại chút nào.

“Tôi... uống nước.” Hai tiếng cuối cùng, cô nói mà đầu đến muốn chết.

“Vậy sao được chứ?!” Anh chàng đó vừa nói vừa cầm cuốn thực đơn. “Cô không cần khách sáo, bữa này để tôi mời!” Ánh mắt anh chàng xem lướt qua cuốn thực đơn, hết trang này tới trang khác, cho tới tận trang cuối cùng, sau đó lại lật từng trang một.

Ánh mắt Giả Thước lúc này lại một lần nữa chu du đi nơi khác, trên chiếc bàn của cái gã đáng ghét kia, từng làn hơi nóng nghi ngút bốc lên, tỏa ra hương thơm nức mũi, chính là những thứ vừa thoáng qua trong đầu cô.

Mỳ Ý, cơm hấp hải sản, bò bít tết.

Mà nhìn miếng bò bít tết kia, đảm bảo là tái đúng tiêu chuẩn.

Lại còn có hai lồng bánh chèo nhân tôm nữa.

Trời ạ, một mình hần mà gọi nhiều thế, có thể ăn hết được sao?

Hần ta cố ý, rõ ràng là hần ta cố ý làm như vậy!

Sát khí bốc lên ngùn ngụt từ sau lưng cô, rồi lao thẳng về phía kẻ đó.

Nhưng người nào đó kia vẫn điềm nhiên cầm con dao nhỏ lên, lướt nhẹ trên miếng bò bít tết, cắt một miếng nhỏ, chậm rãi đưa lên miệng.

Giả Thước nuốt nước miếng cái ực, tỏ vẻ chia buồn với miếng bò bít tết đáng thương đang nhỏ đi từng chút một kia.

Bên tai cô cuối cùng cũng vang lên giọng nói đầy vẻ “hào phóng” của anh chàng ngồi đối diện: “Cho tôi một đĩa chuối khô, hai cốc nước đá! tạm thời như vậy thôi.”

Cái gã đang chậm rãi ăn bò bít tết kia khẽ ho một tiếng, đặt dao đĩa xuống bàn, cầm cốc nước lên nhấp một ngụm.

Sao hần ta không bị nghẹn chết luôn đi nhỉ? Giả Thước lườm hần ta một cái, rồi nhanh chóng thu ánh mắt như chẳng có chuyện gì xảy ra, nở một nụ cười đoan trang giả dối, nhìn anh chàng trước mặt.

Trong chiếc đĩa nhỏ nhắn, xinh xắn nằm chông trơ mấy lát chuối khô. Anh chàng nọ nhanh tay nhanh mắt chụp về phía chiếc đĩa, đợi khi bàn tay anh ta rút trở về, trong đĩa chỉ còn lại hai, ba lát chuối khô đang nằm ngắc ngoải.

“Cô Giả, không cần phải khách sáo với tôi đâu, bữa này tôi mời, cô muốn ăn gì, cứ gọi thoải mái!” Vừa nói anh ta vừa đẩy cuốn thực đơn tới trước mặt Giả Thước.

Khi đang trong cơn đói mà phải đối mặt với những món ăn ngon lành, đầu hàng là lựa chọn thường thấy nhất, đặc biệt là với những người như Giả Thước. Cô không kiềm chế được, cứ đưa ánh mắt về phía chiếc bàn ở góc trên, nhìn chằm chằm vào món bò bít tết trước mặt Chân Lãng.

Ngón tay cô lướt đi trên cuốn thực đơn, dừng lại tại vị trí món bò bít tết.

“Đắt quá đi!” Ngón tay anh chàng ngồi đối diện lập tức chỉ vào cuốn thực đơn, hai hàng lông mày nhíu chặt. “Cô xem này, chỉ có vậy mà lấy những tám đồng, mà được bao nhiêu lát chuối khô chứ? Tám đồng ở bên ngoài có thể mua được nửa cân chuối khô rồi, ăn nửa tháng chưa chắc đã hết.”

Giả Thước ngẩng lên, mở to mắt. Cô phát hiện khuôn mặt của cô nhân viên phục vụ bên cạnh cũng giật giật, nhưng rất ngay sau đó đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh, khẽ nở một nụ cười nghề nghiệp.

Trong đầu cô chỉ còn lại hai chữ mà Phương Thanh Quý đã dặn đi dặn lại: thanh lịch. Đúng vậy, thanh

lịch, nhất định phải tỏ ra mình là một người thanh lịch.

Thôi vậy, đành uống cả phê chứ biết làm sao, đợi lát nữa về nhất định phải ăn uống thả cửa mới được.

Cô lật qua hai trang, ngón tay dừng lại ở vị trí cốc cà phê, khẽ gật đầu với cô nhân viên phục vụ...

“Một cốc cà phê những hai mươi lăm đồng.” Anh chàng cảm cốc nước đá, uống một ngụm. “Một bình cà phê những hơn tám mươi đồng. Nếu mua cả phê hòa tan, một hộp mới có mười mấy đồng, uống trong nửa tháng cũng chưa chắc đã hết.”

Nụ cười thanh lịch của Giả Thục cứng đờ, ngón tay đang chỉ vào cuốn thực đơn cũng chậm rãi thu về. Cô nhân viên phục vụ cầm chiếc bút, nhìn Giả Thục bằng ánh mắt dò hỏi.

“Thôi vậy.” Giả Thục khẽ lắc đầu, đột nhiên nhìn thấy anh chàng nào đó đang cúi đầu nói chuyện với một cô nhân viên phục vụ khác. Khi phát hiện ánh mắt của cô, hắn ta khẽ nở một nụ cười điềm đạm, nâng cốc cà phê trong tay lên, nhấp một ngụm, rồi ngồi dựa lưng vào ghế vẻ thỏa mãn.

Một ngọn lửa không tên bùng lên trong lòng Giả Thục, nhưng cô vẫn bình tĩnh rời ánh mắt khỏi gã đáng ghét kia, cố gắng tập trung sự chú ý của mình lên anh chàng trước mặt, lặng lẽ mỉm cười duy trì hình tượng một cô gái ngoan hiền.

“Cô nhìn nơi này xem, trang trí bình thường, không khí bình thường, âm nhạc cũng bình thường nốt.” Anh chàng trước mặt thoáng ngó nghiêng, ngón tay chỉ vào từng góc lớn góc nhỏ của quán. “Một nơi tẻ thế này mà cũng được gọi là quán cà phê cao cấp nhất thành phố, đến cái khăn trải bàn cũng khiến người ta cảm thấy không vừa mắt chút nào.” Giả Thục đã chú ý thấy khuôn mặt của cô nhân viên phục vụ đứng cách mình không xa lại một lần nữa cứng đờ, sau đó cô ta chỉ thoáng bĩu môi, cố đứng im không nói gì.

Giả Thục khẽ cười gượng gạo, quả thực không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy như có lửa đốt sau lưng.

Ánh mắt của cô nhân viên phục vụ khiến một người xưa nay vốn qua loa, tùy tiện như Giả Thục cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng anh chàng trước mặt hiển nhiên là chưa ý thức được điều này, đột nhiên nhìn ngó xung quanh.

“Cô Giả, cô nhìn thấy chưa...” Anh chàng hơi hất hàm, tỏ ý bảo Giả Thục hãy nhìn sang bên cạnh. “Cô trông người đó kia, quái gở quá đi, quán không ra gì nên đến khách hàng cũng khó coi.”

Lông mày Giả Thục hơi giắt giắt, một câu “liên quan quái gì đến anh” thiếu chút nữa đã bật ra, ngón tay nắm chặt lấy góc bàn, khẽ gật đầu một cách rất thiếu tự nhiên, đồng thời cố gắng để hai hàng lông mày không nhíu chặt.

“Khụ khụ...” Người nào đó lại một lần nữa đưa tay lên che miệng, khẽ ho một tiếng, ánh mắt tập trung vào tập tài liệu trước mặt, hoàn toàn không biết rằng hành động vô ý của mình đã lại một lần nữa thu hút sự chú ý của người khác.

Cô là một người hấp tấp, nóng nảy, chuyện gì cũng rõ ràng, dứt khoát, ghét nhất là loại người nói nhiều và hay chỉ trích, mà cái gã ngồi đối diện này lại hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn ấy, khiến cô chỉ muốn đứng dậy bỏ đi ngay.

“Mà cô xem nhân viên phục vụ của bọn họ này, người thì cao, người thì thấp, chẳng đều nhau gì cả...” Anh chàng đó vẫn không nhận ra cái miệng Giả Thục lúc này đã méo xệch, tiếp tục lớn tiếng chê bai. “Thật ngại quá, tôi...” Giả Thục lên tiếng ngắt lời cái gã đang lải nhải không ngừng đó, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Nhưng đúng lúc đó, Chân Lăng lại ngoảnh đầu nhìn qua, trong mắt ẩn chứa vẻ bồn chồn, nét mặt thì hết sức ung dung. Cái điệu bộ đó khiến Giả Thục bức tức nuốt hết những lời đã ra đến đầu lưỡi trở lại, thiếu chút nữa còn cắn phải lưỡi.

“Chúng ta nói sang chuyện khác đi!” Cho dù cặp mông lúc này đã khó chịu như có nhọt, nhưng cô vẫn cố gắng chịu đựng, trong lòng thầm suy tính xem có biện pháp nào hay không.

Với khoảng cách giữa bọn họ lúc này, có lẽ Chân Lăng sẽ không nghe được gì đâu nhỉ? Chắc là vậy rồi.

“Cũng được, chúng ta nói chuyện khác.” Anh chàng đó cuối cùng cũng rời ánh mắt soi mói khỏi các nhân viên phục vụ, quay sang nói với Giả Thục. “Không biết thu nhập mỗi tháng của cô Giả là bao nhiêu nhỉ?”

Thu nhập mỗi tháng là bao nhiêu à?

Giả Thước chớp chớp cặp mắt tròn xoe, cố gắng lúng lúng trong trí nhớ của mình, muốn nhớ lại con số mà Phương Thanh Quý thông báo cho mình mỗi tháng.

Sau khi nghĩ ngợi hồi lâu cô mới moi ra được một con số, đang chuẩn bị trả lời thì anh chàng trước mặt đã giành nói trước: “Cô Giả không tiện nói thì thôi, không sao hết, vậy tôi có thể biết cô đang làm việc ở doanh nghiệp hay cơ quan nhà nước không? Nếu là doanh nghiệp thì là doanh nghiệp quốc doanh hay là doanh nghiệp tư nhân vậy? Có ổn định không?”

Doanh nghiệp? Cơ quan nhà nước?

Doanh nghiệp quốc doanh? Doanh nghiệp tư nhân? Vấn đề này lại một lần nữa khiến Giả Thước phải trầm ngâm suy nghĩ, cô đang cố tìm lấy một cách gọi thích hợp cho công việc của mình.

“Hi...” Khó khăn lắm mới suy nghĩ thông suốt, Giả Thước đang định lên tiếng trả lời, người phía đối diện đã hắt hàm nói trước: “Có phải là không có việc làm không?”

“A...” Cô chỉ kịp nói ra được một tiếng.

Người ngồi trước mặt đã tranh thủ thời gian ấy uống mấy ngụm nước: “Không có việc làm cũng không sao, thu nhập của tôi cũng đủ nuôi vợ, sau khi kết hôn để vợ ở nhà hưởng phúc cũng không có vấn đề gì.”

Ngồi với nhau lâu như vậy, có mỗi câu này là nghe lọt tai, Giả Thước trầm nghĩ.

“Có điều...” Ánh mắt anh ta dừng lại trên chiếc váy của Giả Thước. “Tôi cảm thấy phụ nữ không nên suy nghĩ quá nhiều đến việc ăn mặc và trang điểm, nếu không sẽ rất lãng phí. Rất nhiều cô gái một tháng mua đến mấy cái áo, lại thêm cả quần, túi xách, giày, thật quá lãng phí, chẳng hạn như túi xách và giày, nên dùng cho hỏng hắc rồi hẵng mua cái mới chứ!”

Giả Thước đưa tay chống cằm, trong lòng trầm nghĩ, nếu hôm nay ngồi ở vị trí của mình là Phương Thanh Quý, tình hình sẽ thế nào nhỉ?

“Còn nữa!...” Anh chàng kia uống một ngụm nước thật lớn, xem ra lại chuẩn bị thao thao bất tuyệt.

Còn Giả Thước lúc này thì như đã đi vào chốn Bồng Lai tiên cảnh, hồn lìa khỏi xác. Đối diện với khuôn mặt đang ba hoa xích thố, lại nhìn cặp môi đang khép mở không ngừng, cô nhìn đi hướng khác một cách rất tự nhiên.

Cô nhân viên phục vụ vừa nãy đặt mấy chiếc hộp đã được gói bọc cẩn thận xuống trước mặt Chân Lãng. Chân Lãng gật đầu tỏ ý cảm ơn, rồi lại xem tập tài liệu trong tay, thỉnh thoảng còn lấy bút ra viết lách gì đó.

Hắn định mang về sao?

Trong lòng Giả Thước bắt đầu tính toán... Đợi lát nữa cùng về nhà, Chân Lãng còn phải lái xe, như vậy cô sẽ có cơ hội cướp đồ ăn rồi.

Đồ của hắn ta không cướp thì cũng phí, ăn hết đồ ăn đêm mà hắn chuẩn bị luôn, cho hắn phải biết mùi đói bụng.

Trong khi đầu óc đang không ngừng tính toán, không ngờ cô vẫn có thể nghe kịp những lời như sấm liên thanh của cái gã ngồi đối diện: “Có rất nhiều người phụ nữ thích trang điểm, chải chuốt lộng lẫy cả đồng, quá ư dung tục! Hôm nay một chai, ngày mai một chai, quá ư lãng phí! Rồi thì bôi bôi phết phết gì đó, quá là chuộng cái mẽ ngoài! Phụ nữ là phải ở nhà trông con, đừng có suốt ngày nghĩ đến việc đi chơi bờ hay mua sắm. Đúng rồi, nói đến chơi bờ, tôi ghét nhất là những nơi như quán bar hay quán karaoke, quá lãng phí, cô Giả không tới những nơi đó chứ?”

“Không!” Giả Thước trả lời trong vô thức, còn tâm tư thì sớm đã bay đến tận chân trời, đang suy nghĩ xem nên ăn bánh chèo nhân tôm trước hay ăn cơm hấp hải sản trước.

“Nếu sau này tôi lấy vợ, mỗi tháng sẽ cho cô ấy hai trăm đồng tiền tiêu vặt, cô Giả thấy thế nào?” Đôi mắt sáng lấp lánh của anh ta nhìn Giả Thước về dò hỏi, dường như đang muốn ám chỉ điều gì.

“Ừ!” Hắn đưa cho vợ bao nhiêu tiền thì có liên quan gì đến cô chứ?

Anh chàng nghe thấy thế thì vui mừng vô hạn, liền vạch từng ngón tay ra bắt đầu phân tích: “Tôi đã

tính qua rồi, mua một chiếc áo không tốn đến năm mươi đồng, mua một chiếc quần không tốn đến năm mươi đồng, mua một đôi giày cũng không tốn đến năm mươi đồng, vẫn còn thừa lại năm mươi đồng, huống chi một người phụ nữ tiết kiệm không thể tháng nào cũng mua quần áo được, chỗ không nên tiêu tiền thì đừng tiêu! Còn nữa, tôi không thích phụ nữ hút thuốc, uống rượu. Cô Giả không có sở thích về mặt này chứ?”

Ánh mắt Giả Thục lúc này đang nhìn chăm chăm vào mấy hộp đồ ăn trên bàn của Chân Lãng. Khi chiếc túi đựng mấy hộp đồ ăn đó bị hai ngón tay dài mảnh khảnh của anh xách lên, cô không kìm được lập tức đứng dậy, nhanh chóng cất bước đi theo.

“Ồ kia...” Anh chàng kia cũng vội vã đứng dậy, đuổi theo Giả Thục. “Cô Giả...”

Một cánh tay chặn trước mặt anh ta: “Xin lỗi, anh còn chưa thanh toán.”

Anh ta vội vã móc ví, thỉnh thoảng còn nhìn theo bóng dáng Giả Thục đang xa dần, có chút sốt ruột: “Các người phục vụ cũng tệ quá đi, chỉ thanh toán thôi, sao mất nhiều thời gian thế? Mà tôi mới ngồi không đến nửa tiếng đồng hồ, không ngờ các người lại lấy của tôi những hơn hai mươi đồng, chỗ tiền này có thể mua được mấy chục cái bánh bao, ăn một tuần cũng không thành vấn đề ấy chứ.” Sau khi đếm kỹ lại những đồng tiền lẻ anh ta mới cẩn thận nhét vào ví rồi cất đi, miệng còn lầm bầm, trên mặt hiện rõ vẻ tức nuối.

“Này anh!” Cô nhân viên phục vụ khoan thai nói. “Tôi khuyên anh nên đi tìm một người đàn ông ấy, chỉ có đàn ông mới không thích mua quần áo, không thích trang điểm, cũng không cần làm tóc, sửa móng tay, thậm chí còn không có ngày đèn đỏ, hai người ở với nhau mấy chục năm, tính ra cũng tiết kiệm được không ít tiền mua băng vệ sinh đấy.”

Anh chàng nọ: “...”

Giả Thục đã đói lắm rồi, trên đường về, cứ nhìn chăm chăm vào mấy hộp đồ ăn trong tay Chân Lãng, gần như là chạy theo anh lên xe. Khi bàn tay Chân Lãng vừa mới buông ra, Giả Thục liền giật ngay lấy chiếc túi.

Cô nàng khịt khịt cái mũi, cặp mắt sáng rực, dáng vẻ giống hệt như con cún vừa kiếm được mồi, vội vã cắn xé tan tành cái túi đựng. Sau khi mở được chiếc hộp đựng bánh chèo nhân tôm ra, cô liền nhón ngay một cái bỏ vào trong miệng, tâm trạng vui vẻ hẳn lên.

Chân Lãng lùi xe một cách thành thạo, hờ hững nói: “Đó là đồ ăn đêm của tôi, trả tiền đi!”

Đáp lại anh là những động tác nhét bánh chèo vào miệng càng lúc càng mau lẹ. Giả Thục vừa giậm chân đấm ngực vừa ra sức nhai lấy nhai để, lại còn không quên trừng mắt lườm anh: “Không có tiền!” Chân Lãng dừng xe, đưa tay ra muốn giành lại mấy hộp đồ ăn. Giả Thục né tránh một cách khéo léo, rồi lại bỏ bánh chèo vào miệng, kèm theo đó là một nụ cười thị uy.

“Cô Giả...” Anh chàng kia chạy ra từ trong quán cà phê, vừa đuổi theo chiếc xe vừa hô lớn. Giả Thục đang nhai bánh chèo, thoáng liếc mắt nhìn ra ngoài xe một chút, khuôn mặt hơi có vẻ mơ màng, hình như không nhớ ra đối phương là ai.

Khi anh chàng kia chỉ còn cách chiếc xe chừng hai bước chân, chiếc xe đột nhiên lao vút đi ngay sát bên cạnh anh ta, bụi đất bốc lên mù mịt.

Mọi sự chú ý của Giả Thục đều tập trung vào những cái bánh chèo nhân tôm trong tay, không có chút phản ứng.

Chân Lãng chăm chú nhìn về phía trước, hờ hững nói: “Lần sau nhớ nói với trung tâm môi giới hôn nhân, kêu họ đừng giới thiệu những người đàn ông nói nhiều cho cô!”

“Phi...” Miếng bánh chèo vừa bỏ vào miệng bay thẳng ra ngoài, Giả Thục sững sốt ngoảnh mặt qua. “Sao anh biết?”

“Nhìn vẻ mặt cô, tôi đoán thế.”

Giả Thước ngậy người, trong đầu chợt thoáng qua một câu kinh điển: Trên thế gian này người hiểu bạn nhất chính là kẻ thù của bạn.

“Mau nói đi, chuyện hôm qua thế nào rồi?” Phương Thanh Quỳnh chống tay lên bàn, hai mắt lấp lánh những tia tò mò vô hạn, bám riết lấy cô nàng đang vui đầu vào việc ăn uống ở phía bên kia. “Hôm qua á?” Giả Thước đang phồng má trợn mắt nhai mỳ, giọng nói cũng trở nên không được rõ ràng cho lắm: “Hôm qua cái gì cơ?”

Chỉ tay về phía quán cà phê cách đó không xa, Phương Thanh Quỳnh nháy nháy mắt, ý bảo chính là “chuyện mà chỉ có cậu biết, tớ biết đó”.

Giả Thước còn chưa ăn no, trí nhớ cũng không được tốt lắm, dờ dẫm hỏi ngược lại: “Cái gì cơ?”

Phương Thanh Quỳnh rớt cuộc đến mức không nhìn nổi nữa, trợn trừng mắt: “Hôm qua, sau khi cậu tới đó, đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì à?” Giả Thước miệng đang nhai mỳ, trong đầu chỉ nhớ được những miếng bánh chèo của cửa hàng đó. “Hôm qua trong bánh chèo nhân tôm của bọn họ cho rau cải, không phải rau thơm.”

“Ai hỏi cậu chuyện bánh chèo hả?”

Giả Thước vết nốt những sợi mỳ cuối cùng trong bát, đưa tay sờ cái bụng lúc này đã lưng lửng: “À, cơm hấp hải sản của bọn họ hôm qua cũng không tệ!”

Quả thật không tệ, làm cô ăn xong một suất mà vẫn còn thấy hơi đói.

Rồi da mặt cô bị hai ngón tay thon véo chặt, kéo mạnh ra ngoài, chỉ nghe thấy Phương Thanh Quỳnh giận dữ quát lên: “Cậu đang đùa với tớ đấy hả? Tớ hỏi cậu việc xem mặt hôm qua thế nào rồi? Gã đó có ổn không?”

Giả Thước nhìn chiếc bát giấy đã bị vết sạch vẽ thò thòm, rồi vứt vào thùng rác, vỗ vỗ bụng, trả lời cực kỳ ngắn gọn: “Không nhớ nữa rồi.” “Không nhớ nữa?” Giọng của Phương Thanh Quỳnh lập tức cao hẳn lên. “Thế cậu nhớ được cái gì?”

“À...” Giả Thước cố gắng nhớ lại. “Món bò bít tết hôm qua hình như cũng rất tuyệt.”

Đáng tiếc, đã bị cái gã Chân Lãng đó ăn hết mất rồi.

Là bạn tốt với nhau bao năm nay, nhìn phản ứng của Giả Thước, Phương Thanh Quỳnh dễ dàng đoán được cô nàng này vẫn chưa ăn no.

Cô chậm rãi cất bước rời đi, không lâu sau liền cầm theo một chiếc bát giấy trở về, đưa qua đưa lại trước mũi Giả Thước: “Nào, Giả Thước ngoan, mau nhớ lại đi, người hôm qua trông thế nào?”

Miếng đậu phụ non trắng mềm, béo ngậy trong bát lập tức thu hút sự chú ý của Giả Thước. Cặp mắt cô nàng không ngừng đưa qua lại theo nhịp chuyển động của chiếc bát: “Người hôm qua nói là tôi không có việc làm cũng không sao, hẳn sẽ nuôi tôi.”

“Oa!” Phương Thanh Quỳnh lập tức trầm trồ kêu lên. “Gặp được kẻ có tiền rồi hả?”

Trong mắt Giả Thước lúc này chỉ có dáng vẻ hấp dẫn của miếng đậu phụ non đang rung rinh theo nhịp đung đưa của chiếc bát, dờ dẫm trả lời theo bản năng: “Mỗi tháng hẳn cho tớ hai trăm đồng, bảo tớ tiêu tiết kiệm một chút.”

“Phil!” Phương Thanh Quỳnh không nhìn được, bật thốt: “Hai trăm á?”

“Ừ, hai trăm.” Nhân lúc Phương Thanh Quỳnh ngẩn ra, Giả Thước giật ngay lấy chiếc bát, xúc một miếng thật to, vui vẻ nheo mắt lại: “Thật là thơm!” Phương Thanh Quỳnh lại trừng mắt nhìn cô nàng đang vui đầu vào việc ăn uống kia: “Kẻ keo kiệt như thế mà cũng chịu mời cậu ăn bánh chèo nhân tôm và cơm hấp hải sản sao? Không phải là cậu thanh toán đấy chứ?”

“Không!” Giả Thước dờ dẫm ngẩng đầu, rồi đột nhiên cười vui vẻ: “Mấy món đó đều là đồ ăn đêm

của Chân Lãng, bị tở cướp được, đem qua hẳn phải chịu đói.”

“Hừm?” Cặp mắt của Phương Thanh Quỳnh bỗng sáng rực. “Hôm qua Chân Lãng phản ứng thế nào?”

“Hừ!” Giả Thước trợn tròn mắt. “Hắn biết tở phải kiềm chế bản thân, không ngờ lại ăn bò bít tết ở chỗ mà tở có thể nhìn thấy được, đồ tiểu nhân!”

“Sau đó thì sao?” Phương Thanh Quỳnh bắt đầu hiểu ra căn nguyên sự việc: “Có phải sau đó cậu chỉ quan tâm đến bò bít tết, cơm hấp hải sản, bánh chèo nhân tôm của người ta, rồi quên luôn cả việc xem mặt không?”

Giả Thước trề môi, không chịu thừa nhận chân tướng đã bị cô bạn tốt vạch trần.

Phương Thanh Quỳnh đưa tay lên day trán, không kìm được thở dài: “Cậu đúng là cái đồ đầu đất ngốc nghếch, chẳng lẽ cậu không biết Chân Lãng đã giờ trò gì sao?”

“Hắn đã giờ trò gì?” Giả Thước ngô nghê hỏi. “Chẳng phải chỉ là ăn bò bít tết tại nơi tở có thể nhìn thấy, khiến cho tở thèm, khiến cho tở khó chịu thôi sao?”

“Dốt quá!” Phương Thanh Quỳnh trừng mắt mắng. “Anh ta đã dùng những món ăn đó để thu hút toàn bộ sự chú ý của cậu, khiến cậu không còn lòng dạ nào mà xem mặt, khiến cậu không thể lấy chồng!” Giả Thước chớp chớp hai hàng mi dài đen láy, khuôn mặt vốn bình tĩnh bắt đầu trở nên nhăn nhúm, tay cũng nắm lại, càng lúc càng chặt hơn...

Phương Thanh Quỳnh cũng chẳng còn để ý gì đến việc đoan trang, thanh lịch nữa, nắm bò lên chiếc bàn nhỏ trước mặt: “Nể tình tở đã nhắc nhở cậu, cậu đừng có đập cái bàn này của tở đấy!”

“Không đập!” Giả Thước nghiêng chặt răng, ánh mắt hẳn học nhìn về phía bệnh viện đối diện tiệm chụp hình, nơi Chân Lãng đang làm việc: “Cậu nói xem, nếu hẳn mà phải nằm viện, liệu có được giảm giá không nhỉ?”

Phương Thanh Quỳnh nắm bò trên bàn, đưa tay che mặt, cố gắng giấu giếm việc mình đang cảm thấy rất tức cười: “Hay là lần sau trước khi đi xem mặt, cậu hãy ăn thật nhiều vào, như thế hẳn sẽ không dụ dỗ cậu được nữa.”

Giả Thước: “...”

Khi Chân Lãng bước vào cửa lớn của tiệm chụp hình Hướng Dương Vàng, thứ đầu tiên đập vào mắt anh là vô số đồ ăn nằm ngổn ngang trên chiếc bàn nhỏ xinh xắn, còn Giả Thước thì đang ngồi cạnh đó, ăn cơm rang thập cẩm, nhanh chóng xiên một viên thịt, đưa lên miệng, cắn một miếng.

Thấy anh bước vào, Giả Thước liền ngừng đầu, dừng ngay việc ăn uống, sau đó nhảy dựng lên, hỏi bằng giọng ngọng nghịu: “Anh ến ày àm í?”

Sắc mặt Chân Lãng không hề thay đổi, anh nhẹ nhàng phui một hạt cơm dính trên áo: “Tìm cô có chút chuyện.” “Ồi ài í em ặt.” Vừa nhá cơm Giả Thước vừa giơ viên thịt trong tay lên, khua khoảng trước mặt Chân Lãng như là vũ khí: “Ố í í ữa ói.”

Chân Lãng khẽ cười, gạt đầu tỏ ý đã hiểu.

Hắn ta muốn làm giống hôm qua, tiếp tục ngồi ở chỗ cô có thể nhìn thấy mà gọi đồ ăn, rồi dùng đồ ăn thu hút sự chú ý của cô ư? Không có cửa nữa đâu nhé!

Giả Thước trề cặp môi dính đầy dầu mỡ, nở một nụ cười méo mó, nhét nốt miếng thịt viên còn lại vào miệng: “Ôm ay, anh ông ụ ỗ ược ôi ầu.”

Chân Lãng hơi nhướng mày, tiện tay kéo chiếc ghế bên cạnh, rồi ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ một cách tự nhiên, đưa mắt nhìn Giả Thước.

Cô nàng nào đó vừa thề rằng sẽ không bị anh dụ dỗ lại tiếp tục công việc trọng đại của mình, cứ như là quý đôi đầu thai.

Sau khi tất cả thức ăn trên bàn bị càn quét sạch sẽ, Giả Thước đưa tay xoa xoa bụng, cảm thấy mình sắp nôn đến nơi. Hình như... vừa rồi cô đã ăn hơi nhiều.

Tất nhiên, bất kể thế nào cô nàng cũng sẽ không nói với Chân Lăng một sự thực, giờ cô đã quá no.

Lắc lư cái đầu một cách vui vẻ, Giả Thước nhe răng cười nói: “Bây giờ có thể đi rồi.”

“A!” Chân Lăng dường như vừa tỉnh táo trở lại sau cơn trầm tư, khẽ reo lên. “Tôi quên mất, hôm nay tôi có một cuộc hội chẩn, đến đây là để nhắc cô một tiếng rằng tôi không cùng cô đi xem mặt được, tôi sẽ ước lượng thời gian để tới đón cô, rồi chúng ta cùng về nhà.”

Cái... cái gì? Cơn giận của Giả Thước tắc nghẹn trong cổ họng, những đồ ăn vừa nuốt xuống thiếu chút nữa đã hóa thành một dòng máu tươi mà phun ra ngoài.

Hắn ta không thể đi với mình? Không thể dùng những món ăn ngon mà dụ dỗ mình? Vậy mình vừa có sống có chết nốc đồ ăn như vậy chẳng phải là phí công rồi sao?

“Anh...” Trong mắt Giả Thước bùng lên ngọn lửa giận dữ, tiếng nghiến răng ken két. “Vừa rồi tại sao anh không nói?”

Chân Lăng mỉm cười về vô tội: “Không phải cô vừa bảo tôi là có gì tí nữa nói sao?”

“Oe!” Lần này không phải vì tức giận, mà thật sự thiếu chút nữa thì cô đã nôn.

“Chà chà!” Chân Lăng khẽ lắc đầu. “Lúc trước một chiếc bánh kem bơ đã khiến cô kiên quyết không bao giờ đụng vào đồ ngọt nữa, chẳng lẽ sau này cô lại không ăn cơm nữa hay sao?”

“Tôi đánh chết anh!” Giả Thước nhảy vọt tới, cái chân vung lên giữa không trung.

Chân Lăng thân nhiên đứng đó, lẳng lặng nhìn mũi bàn chân của Giả Thước càng lúc càng tới gần, nhắm thẳng về phía mặt anh.

“Rầm!”

Khi Phương Thanh Quỷ hoảng hốt chạy từ tầng trên xuống, đã nhìn thấy cảnh tượng thế này.

Chân Lăng dựa lưng vào tường, hai tay khoanh tròn trước ngực, mỉm cười về hồ hững. Một cái chân gác lên bức tường bên phải khuôn mặt anh, lớp sơn màu trắng trên tường lấy mũi bàn chân làm trung tâm, rạn nứt cả một mảng lớn, bụi rơi xuống rất nhiều, dính đầy lên vai Chân Lăng. Một centimét, chỉ lệch đúng một centimét, sơ sẩy một chút thôi là khuôn mặt đẹp trai kia coi như lụi tàn. Nụ cười dần trở nên tươi tắn, Chân Lăng nhìn Giả Thước chăm chăm: “Còn chuyện gì nữa không? Nếu không, tôi đi trước đây.”

Lồng ngực Giả Thước không ngừng phập phồng, bàn tay nắm chặt phát ra những tiếng răng rắc. Nhìn nụ cười của Chân Lăng, cô chỉ muốn được lao tới xé nát nó ra rồi vứt xuống dưới chân, giẫm cho bẹp gí một ngàn lần, một vạn lần. Nhưng hết cách, cô đành thu chân lại: “Đợi mẹ tôi đi rồi, tôi sẽ từ từ tính món nợ này với anh!”

Không thèm nhìn cái gã đó thêm lần nào nữa, cô lập tức chạy vèo lên tầng trên. Khi chạy ngang qua chỗ Phương Thanh Quỷ, cô còn nghe thấy cô bạn thân nhắc nhở: “Không được đập tường, không được đập cửa, không được phá hoại bất cứ thứ trang thiết bị gì, tiền sơn lại bức tường kia sẽ trừ vào lương của cậu!”

Đáp lại Phương Thanh Quỷ là một cơn chấn động dữ dội như có động đất ở tầng hai của cửa tiệm.

Bụi bặm rào rào rơi xuống, đứng giữa đám bụi mịt mù, Phương Thanh Quỷ quay sang phía Chân Lăng nở một nụ cười giả lả: “Thật ngại quá...”

Giả Thước rất no, đến nỗi cứ bước được một bước là cô lại cảm thấy dạ dày nhộn nhạo, những thứ trong bụng bất cứ lúc nào cũng có thể trào ra. Cô ngẩng cao đầu, cố giữ cho cơ thể mình thẳng tắp, bởi vì chỉ có như thế cái bụng của cô mới dễ chịu hơn. Cẩn thận bước từng bước một, trong mắt người khác, đó là biểu hiện của sự khoan thai, thanh lịch, nhưng chỉ cô mới biết, cô làm vậy là để những thứ đồ ăn trong dạ dày không trào ra ngoài.

Vốn chỉ định ăn vài miếng cơm lót dạ, nhưng vì có sự xuất hiện của Chân Lãng nên kế hoạch của cô đã rối loạn hoàn toàn. Một mình cô cần quét hết sạch bữa tối mà bảy người ở lại tăng ca hôm nay đã gọi. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc đến tột độ và ánh mắt hết sức khâm phục của mọi người, cô cảm thấy trên trán mình dường như đã được đóng một cái dấu thật sâu, bên trên viết mấy chữ rất rõ nét: Ăn tàn phá hại.

Cổ nhin một chút là được, đợi dạ dày tiêu hóa xong xuôi là sẽ không còn khó chịu thế này nữa, cũng chỉ mất chừng hai tiếng đồng hồ thôi. Giả Thục đành an ủi bản thân như thế, nhưng khi bước chân vào quán cà phê, sắc mặt cô đã biến đổi hoàn toàn.

Lúc này đang là thời gian dùng bữa tối, đủ loại hương thơm hòa quyện, không ngừng chui vào mũi cô. Cô cảm thấy sợ hãi vô cùng, vội vã nuốt nước miếng, nhờ thế mới đẩy được những thứ đồ ăn đã trào lên đến cổ họng xuống.

“Cô Giả.” Anh chàng ngồi phía đối diện nở nụ cười nhã nhặn. “Bò bít tết của quán này không tệ, tôi đã gọi giúp cô một suất, cô không để bụng chứ?”

Hai hàng lông mày của Giả Thục nảy lên không ngớt, mùi hạt tiêu thoang thoảng càng khiến cái dạ dày của cô muốn nổi loạn. Lúc này, mọi sự chú ý của Giả Thục đều tập trung vào việc kiềm chế cái cổ họng, không còn tâm trạng đâu mà quan sát người trước mặt. Đặc biệt là khi người đó cắt một miếng thịt nhỏ, bỏ vào trong miệng, dạ dày Giả Thục bỗng thất lại, cô vội vàng ngoảnh đầu nhìn qua hướng khác. Cô muốn rời đi với tốc độ nhanh nhất, trong vòng ba ngày cô không muốn ngửi thấy mùi thịt nữa.

“Cô Giả, có phải là tôi gọi không đúng không? Tôi gọi một suất khác cho cô nhé? Cô thích món ăn kiểu Trung Quốc hay là món ăn kiểu Tây?” Giọng nói hiền hòa mà không thiếu sự nhiệt tình của anh chàng đó khiến dạ dày Giả Thục lại quặn thắt.

“Không cần đâu.” Giả Thục đột nhiên thốt lên, khiến cánh tay đang đặt đĩa điểm tâm ngọt xuống của cô nhân viên phục vụ hơi run rẩy, anh chàng phía đối diện cũng nhìn cô vẻ đầy kinh ngạc.

Đồ ngọt!

Đầu óc Giả Thục trở nên quay cuồng. Cô cầm dao đĩa lên một cách máy móc, cắt lấy một miếng thịt bò nhỏ, đau đớn bỏ vào miệng trong ánh mắt hải lòng của anh chàng kia, bắt đầu nhai trong đau khổ.

Cô nhai, cô nhai, cô nhai... nhai... nhai.

Hiếm một nỗi phản ứng sinh lý làm sao chống lại được, bất kể thế nào cô cũng không thể nuốt được miếng thịt bò đó. Còn người ngồi đối diện lúc này lại đang ăn một cách ngon lành, thỉnh thoảng còn ngẩng lên nhìn Giả Thục, nở một nụ cười mỉm hiền hòa. So với cái gã nói nhiều lần trước, anh ta dường như cũng không tệ, trong lòng Giả Thục thầm nghĩ như thế.

“Cô Giả, lần đầu tiên gặp mặt, xin cho phép tôi được đi thẳng vào vấn đề...” Anh chàng đó hai tay chống cằm, ghé tới gần chỗ Giả Thục thấp giọng hỏi: “Cô vẫn còn trinh chứ?”

Tròng mắt Giả Thục thiếu chút nữa thì rớt ra, không biết nên nói gì mới phải. Anh chàng đó lại thấp giọng nói: “Hi hi, thực ra tôi cũng không quá để bụng chuyện này đâu, nhưng nếu không còn, cô có bằng lòng đi vá không?”

“Phi...” Miếng thịt mà Giả Thục nhai hồi lâu vẫn không thể nuốt xuống cuối cùng đã tìm được lối thoát, lập tức phun hết cả ra ngoài.

Hình như cô đã đưa ra kết luận quá sớm!

Nhìn những mảnh thịt vụn li ti dính trên khuôn mặt cái gã ngồi đối diện, Giả Thục chẳng hề tỏ ra áy náy chút nào, thản nhiên nói: “Thật ngại quá!”

“Không sao.” Anh chàng vội vã đưa tay lên lau mặt.

“Tôi đi trước đây, xin lỗi vì đã làm lãng phí thời gian của anh!” Nghe xong câu nói buồn nôn vừa rồi, cái bụng của Giả Thục lại càng khó chịu.

Chết tiệt!

Tại sao cô lại ăn no rửng mỡ nghĩ đến cái trò xem mặt tôi tệ này cơ chứ?

Bụng cô khó chịu, bàn chân cô khó chịu, các ngón chân lại càng khó chịu.

“Cô Giả!” Anh chàng kia vừa lau mặt vừa vội vã đứng dậy. “Trung tâm môi giới nói là cô yêu cầu có

gì thì nói vậy, không nên rườm rà, cho nên tôi mới nói ngắn gọn như vậy, cô không để bụng chứ?”

“Không.” Bởi vì chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cô, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút. Cặp mắt anh chàng sáng rực lên: “Tôi rất muốn được tiếp tục làm bạn với cô, có điều cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đây.”

“Trả lời cái gì cơ?” Giọng nói của cô đã rất bức tức. “Trước khi yêu cầu người khác, có phải anh nên nói về bản thân mình trước không, anh thì sao? Có phải là trai tơ không?”

“Sao có thể đánh đồng thế được?” Anh chàng ngẩn người. “Trên thế giới này ai lại yêu cầu con trai là trai tân chứ?”

“Điều mình không thích thì đừng yêu cầu người khác phải làm!” Giả Thục khẽ “hừ” một tiếng. “Cái đồ cực đoan biến thái!”

Không cần thiết phải nói chuyện tiếp nữa rồi, ánh mắt Giả Thục nhìn về phía cửa, bất ngờ nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Chân Lăng!

Cô đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài cửa.

Nếu còn ngồi đây tiếp, lỡ để Chân Lăng nghe thấy câu hỏi của tên khốn này, chỉ e cô sẽ phải mất mặt với Chân Lăng thêm lần nữa.

“Cô Giả!” Bàn tay anh chàng kia với về phía Giả Thục, vội vã lên tiếng. “Cho dù cô không còn là gái trinh, tôi cũng không để bụng đâu, chỉ cần cô chịu vớ, cùng lắm là tôi trả tiền.”

Tiếng nhạc nhẹ trong quán cà phê không biết đã dừng lại từ lúc nào, anh chàng kia buột miệng kêu lên như thế, lập tức khiến khung cảnh càng trở nên tĩnh lặng. Có người đã dừng hết mọi động tác, ánh mắt không kìm được nhìn qua phía bên này. “Vá cái đầu anh ấy!” Từ hồi chiều Giả Thục đã bị Chân Lăng làm cho chát chúa đầy một bụng lửa giận, lúc này không kìm nén nổi nữa, cánh tay khéo léo rút về, tránh khỏi bàn tay của anh chàng kia, đẩy nhẹ một cái. Anh chàng lập tức loạng choạng, ngồi phịch xuống ghế.

Một luồng ánh sáng bạc lóe lên, con dao nhỏ vốn dùng để cắt bỏ bớt trên bàn vẽ một đường cong đẹp đẽ, rồi cắm thẳng xuống dưới.

Anh chàng kia đang rộng hai chân, ở giữa là một con dao nhỏ cắm sâu vào chiếc ghế, lưỡi dao lạnh ngắt dính sát vào quần của anh ta, cảm giác ớn lạnh truyền trong da thịt, nổi hết cả da gà.

“Tiền cái ghế ngày mai hãy đến Hướng Dương Vàng lấy nhé!” Giả Thục bỏ lại một câu, sau đó chạy ra ngoài cửa như cơn gió lốc.

Người đang đứng dựa lưng vào cửa kia đưa tay lên che miệng, khẽ ho một tiếng, sau đó điềm nhiên cất bước đi theo Giả Thục.

Không ngoài dự liệu, Giả Thục của chúng ta lúc này đang đứng bên đường, bàn tay lần mò lục lọi từ đầu xuống chân, lòng mày cau lại. Rồi cô đưa mắt nhìn chiếc xe trước mặt, không kìm được vung chân đạp mạnh một cái.

Trước giờ Giả Thục vốn không thích mang theo túi xách, cho nên chìa khóa, ví tiền và điện thoại thường nhét trong túi quần, nhưng hôm nay cô lại mặc váy, từ đầu đến chân chẳng có cái túi nào cả. Khi đứng bên đường chuẩn bị gọi xe để về nhà, cô nàng ầu đơng mới giật mình nhớ ra, chìa khóa, ví tiền và điện thoại đều vớt ở tiệm chụp hình. Không có tiền, không có điện thoại, chẳng lẽ bắt cô phải đi bộ về nhà với đôi giày cao gót chết tiệt này hay sao? Dính dáng đến Chân Lăng, đúng là chẳng bao giờ có kết quả tốt.

Tiếng chuông báo động vang lên inh ỏi, anh chàng đứng phía sau chỉ hé miệng cười, thần nhiên đứng nhìn cô nàng xinh đẹp mặc bộ đồ bó sát người trước mặt. Chiếc váy bó chặt làm đôi chân cô nàng không thể vận động quá mạnh, chỉ có thể đá khẽ vào chiếc xe cho hả giận.

Ấn nhẹ vào chiếc điều khiển, âm thanh đáng sợ kia cuối cùng cũng dừng lại. Giả Thục ngoảnh đầu nhìn qua, cơn giận dữ trên mặt vẫn chưa tan hết, ánh mắt bùng bùng lửa giận: “Anh đến đây làm gì?”

“Công việc xong xuôi rồi, muốn đến đây uống cốc cà phê thôi. Nếu về nhà sớm quá, phải ở cùng cô ắt sẽ có cảm giác ngày dài đằng đẵng như cả năm vậy.” Chân Lăng vừa nói vừa mở cửa xe. “Không ngờ đi đến đâu cũng gặp cô.”

Giả Thục rất tự giác mở cửa xe bên ghế phụ, vào xe, ngồi phịch xuống: “Tiền xe tôi sẽ trả.”

Chân Lãng liếc mắt nhìn cô, nhẹ nhàng ấn nút khóa cửa xe, rồi lùi xe một cách thành thạo.

Ngồi trong xe, Giả Thục càng nghĩ lại càng cảm thấy tức giận, trong chiếc xe yên ắng chỉ có tiếng thở phì phò của cô.

“Sao vậy, no đến nỗi hít thở cũng khó à?” Câu nói trêu chọc của Chân Lãng càng khiến cô giận dữ.

“Tránh xa tôi ra một chút!” Sau khi hét lên, Giả Thục mới nhớ ra lúc này mình đang đi nhờ xe của người ta, không kìm được thấp giọng nói thêm một câu: “Bắt đầu từ ngày mai.”

Chân Lãng không trả lời, ngón tay chỉ vào chiếc ngăn kéo: “Tìm giúp tôi xem trong đó có bằng lái xe của tôi không!” Giả Thục cố gắng cạy chiếc ngăn kéo trước mặt ra, động tác hết sức vụng về.

Khi ngăn kéo mở, cô nhìn thấy ngay một hộp viên nén men tiêu hóa và một túi táo chua, ngoài ra còn có một chai nước khoáng.

Cặp mắt Giả Thục sáng rực, cô ngó nghiêng một chút rồi nói: “Không có!”

“Ừ.” Chân Lãng mắt nhìn chăm chú về phía trước, tập trung lái xe.

Giả Thục cẩn thận đưa tay ra, lên nhìn Chân Lãng. Sau khi xác định anh hoàn toàn không chú ý tới những động tác của mình, cô mau chóng lấy một viên nén men tiêu hóa ra, bóc lấy hai viên, rồi mở chai nước khoáng, uống thuốc thật nhanh, sau đó bóc túi táo chua, bỏ một quả vào miệng.

Vị chua chua ngọt ngọt sau nháy mắt đã tràn ngập trong miệng cô, xua đi mùi dầu mỡ. Cô quay qua phía Chân Lãng, giơ chiếc túi lên: “Dù sao anh cũng không ăn đồ ăn vặt, cái này mở ra rồi, cho tôi nhé!”

“Trả tiền đi!”

“Không mang.” Giả Thục vừa nói vừa nhón một quả táo chua, bỏ vào miệng, hoàn toàn quên mất rằng vừa rồi mình nói sẽ trả tiền xe.

Sáng sớm hôm sau, Giả Thục vốn thích ngủ nướng lại dậy sớm hiếm có, bởi vì cô vẫn nhớ rõ một sự thực đau khổ rằng, ví tiền đang ở tiệm chụp hình. Giữa hai biện pháp: hỏi vay tiền của mẹ và ngồi xe miễn phí của Chân Lãng, cô không hề do dự lựa chọn biện pháp thứ hai.

Úc hiếp Chân Lãng rõ ràng tốt hơn là phải nghe mẹ căn nhắc, cô còn chưa ngốc đến mức không phân biệt được vấn đề đơn giản này.

Cô cứ đi đi lại lại trong nhà, nhưng gần đến giờ đi làm mà vẫn chưa thấy Chân Lãng đi ra. Giả Thục không kìm được, liên tục ngó nghiêng cái đầu nhìn về phía cánh cửa phòng đóng chặt đó.

“Chân Lãng ra ngoài rồi, nói là có một cuộc phẫu thuật đột xuất, đi từ nửa đêm cơ.” Cô Giả nhìn Giả Thục bằng ánh mắt xem thường. “Có ai giống con không, ngủ như heo vậy, có người ra ngoài mà cũng không biết.”

Cửa phòng đóng kín, cô làm sao mà biết được?

Vấn đề là bây giờ Chân Lãng không ở đây, ai sẽ đưa cô đi làm chứ? Chẳng lẽ thật sự phải chịu đựng một cuộc oanh tạc của mẹ để hỏi vay mười đồng sao?

“Hi hi... Mẹ...” Giả Thục đang lấp ba lấp báp, đột nhiên nhìn thấy một chiếc túi xách màu đen đặt trên tủ giày ngay cạnh cửa.

A, ví tiền và chìa khóa của cô, cả điện thoại của cô nữa!

Giả Thục chạy vụt tới, mở chiếc túi, kiểm tra kỹ càng. Không sai, bên trong đúng là ví của cô. Nhưng rõ ràng cô đã vứt nó trên chiếc bàn ở tiệm chụp hình rồi mà, sao lại ở trong nhà thế này?

“Có chuyện gì thế?” Cô Giả lớn tiếng hỏi.

Giả Thục vội xua tay: “Không có gì, không có gì ạ!” Rồi cô lập tức chạy ra ngoài cửa, thoáng cái đã biến mất. Cô Giả đi tới đứng ngay cạnh cửa, căng giọng hết cỡ kêu lên: “Này nhóc con, chị họ con cứ giục

mẹ về, ngày mai mẹ về rồi đấy nhé!”

Đáp lại cô Giả là một tiếng “vâng” vang ra từ trong thang máy.

“Là tớ đưa cho Chân Lãng đấy.” Phương Thanh Quỳnh xúc một miếng kem bỏ vào miệng, cắn lấy cái thìa. “Dù sao anh ta cũng ở ngay đối diện, kêu anh ta đưa cho cậu là tiện nhất.”

“Tại sao cậu không tự đưa cho tớ chứ?” Giả Thước bẻ ngón tay, những tiếng răng rắc vang lên không ngớt. “Cậu biết rõ là tớ không muốn mang ơn hần mà.”

“Thế cậu muốn mang ơn anh ta hay là muốn đi bộ về nhà?” Phương Thanh Quỳnh liếc mắt nhìn Giả Thước, rồi lại cúi đầu, tiếp tục chiến đấu với cốc kem trong tay.

Giả Thước trưng cái bộ mặt nịnh bợ, ghé tới nói: “Thanh Thanh, cậu có thể mang đến cho tớ mà, sau đó đưa tớ về nhà luôn.”

“Đưa cậu về nhà á?” Phương Thanh Quỳnh bực tức trừng mắt. “Hôm qua bọn tớ phải làm tăng ca, mệt phờ người, đã thế cậu lại còn ăn sạch đồ ăn mà bọn tớ gọi nữa, hại bọn tớ phải chịu đói cả buổi tối.”

“Ặc...” Giả Thước lúng túng gãi đầu. “Hôm qua phải làm việc muộn đến thế sao? Vậy cậu có thể đợi tớ về lấy mà. Tại sao lại kêu hần đưa cho tớ chứ?”

“Không nghĩ ra.” Phương Thanh Quỳnh trả lời rất ngắn gọn, khiến Giả Thước chẳng còn gì để nói. Vứt cái cốc kem vừa ăn hết đi, Phương Thanh Quỳnh vẫn có chút không hài lòng: “Mau kể lại đi, tình hình hôm qua thế nào?”

“Có cái gì hay ho đâu chứ!” Giả Thước trừng mắt. “Chỉ cần gặp phải cái gã sao Chổi kiêm thần Xui ấy, chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt cả. Cậu có cách gì giúp tớ đuổi hần đi được không?”

“Thực ra...” Phương Thanh Quỳnh ngập ngừng nói. “Cũng không phải là không có cách.”

Cặp mắt Giả Thước lập tức sáng rực: “Thật sao?”

“Cậu cứ thử xem!” Phương Thanh Quỳnh nheo mắt cười nói. “Dù gì thì cũng tốt hơn là không lấy được chồng.”

“Cách gì vậy?” Giả Thước gần như đã nhào vào lòng Phương Thanh Quỳnh, hưng phấn kêu lên: “Thanh Thanh, mau nói đi nào...”

Nhìn Giả Thước đang ôm lấy mình bằng hai tay, cặp mắt to tròn long lanh toát ra vẻ hết sức ngây thơ, Phương Thanh Quỳnh cười hà hà nói: “Chắc cậu còn hiểu rõ Chân Lãng hơn tớ, đúng không?”

Hiểu rõ? Đúng là cô hiểu rõ thật, nhưng cái gã Chân Lãng đó mà có nhược điểm sao?

“Cậu nói xem, tớ đánh ngất hần ta rồi trời lại, có được không nhỉ? Dù sao ngày mai mẹ tớ cũng đi rồi.” Giả Thước đột nhiên nảy ra một ý tưởng không thực tế cho lắm.

“Vậy nếu cậu xem mặt không thành công, mỗi lần đều phải đánh ngất anh ta à?” Phương Thanh Quỳnh cười phì một tiếng, tỏ rõ vẻ xem thường.

Cũng đúng, vậy nên làm thế nào bây giờ? Vỗ nhẹ lên cánh tay đang ôm chặt, không chịu buông của Giả Thước, Phương Thanh Quỳnh trầm ngâm nói: “Cậu đối phó với tớ thế nào thì hãy đối phó với anh ta như thế, chắc là không sai đâu.”

Đối phó với Thanh Thanh thế nào thì đối phó với hần như thế ư?

Chẳng lẽ...

Ngó lại động tác của mình lúc này, khuôn mặt Giả Thước bắt đầu trở nên méo mó: “Cậu... cậu định bảo tớ ôm lấy Chân Lãng rồi ấy ấy thế này đấy hả?”

“Cứ thử xem sao!” Phương Thanh Quỳnh gỡ tay Giả Thước ra, đứng dậy. “Lấy lòng anh ta một chút dù sao cũng không phải là chuyện xấu.”

Bảo... bảo cô đi lấy lòng Chân Lãng ư?

Đây thật đúng là một tiếng sấm nổ giữa trời quang!

Mà tôi tệ hơn, sau khi tiễn đưa hoàng thái hậu trở về, chuẩn bị quay lại cái ổ chó kia, cô đã nhận được tin từ chủ nhà, thông báo rằng căn nhà tồi tàn, rách nát mà cô đã ở suốt hai năm sắp bị dỡ bỏ.

Chỉ sau một đêm, cô đã trở thành một người vô gia cư đáng thương.

Ở cùng với Phương Thanh Quỳnh ư? Hình như người ta đang sống với cả ông bà, cha mẹ đấy ạ!

Vậy...

Đứng ngoài cửa của khu nhà ở cao cấp, sau khi do dự một chút, cô liền bước thẳng vào trong. Dù sao thì cũng ở lâu như vậy rồi, ở thêm một thời gian nữa chắc cũng không sao nhỉ?

Chương 5

“Đàn ông là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, anh không suy nghĩ bằng nửa thân dưới, vậy anh không phải là đàn ông.”

[Trích lời Giả Thục]

Khi Chân Lăng mở cửa bước vào nhà, thứ đầu tiên đập vào mắt anh là một nụ cười cứng ngắc, hàm răng trắng bóc hiện ra dưới ánh đèn, kèm theo đó là nét mặt cứng đờ như tượng gỗ.

“Mặt cô bị bôi keo đấy à?” Chân Lăng đưa mắt nhìn cô nàng trước mặt từ trên xuống dưới một lượt, đưa tay đóng cửa.

Chiếc cặp trong tay anh lập tức bị người ta giật lấy, động tác thô lỗ đó thiếu chút nữa còn kéo anh ngã. Giả Thục xách chiếc cặp, nhìn anh bằng vẻ mặt khúm núm, kết hợp với cặp mắt to sáng long lanh, nhìn thế nào cũng thấy giống một con cún đang đòi ăn.

Chân Lăng cúi đầu nhìn mình rồi lại nhìn Giả Thục: “Cô muốn nói gì đây?”

Giả Thục vội nhảy về phía sau một bước theo thói quen, hơi háng giọng: “À... Tôi muốn mời anh ăn cơm.”

Chân Lăng nhướn mày: “Mời tôi ăn cơm?”

Cô nàng vội vã gật đầu.

Chân Lăng đột nhiên cười tươi, khẽ lắc đầu: “Cơm cô nấu sao? Vậy thì thôi, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Nét mặt nịnh bợ của Giả Thục lập tức chuyển thành dửng dưng, cơ thể cô không kìm được khẽ run lên, cứ như muốn lao đến vận động mạnh một phen vậy.

Nhưng rất nhanh sau đó nét mặt nịnh bợ của Giả Thục đã trở về, cô cười hì hì nói: “Tôi mời anh ra ngoài ăn.”

Dường như Chân Lăng đang ngẫm nghĩ điều gì, nhìn Giả Thục chằm chằm, khiến cô cảm thấy rất mất tự nhiên: “Nói đi, rốt cuộc cô có chuyện gì cần tôi giúp đỡ thế?”

Mới chỉ vậy mà đã bị hấn ta nhận ra rồi sao? Nhận ra thì nhận ra, dù sao cô cũng quen rồi.

“Căn nhà kia của tôi bị dỡ rồi, muốn ở nhờ chỗ anh vài hôm, tìm được chỗ mới, tôi sẽ dọn đi ngay.” Cô suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Tôi sẽ trả anh tiền thuê nhà.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Ánh mắt Chân Lăng như có vẻ thăm dò. “Trước đây cô cứ ra ra vào vào chỗ này liên tục, cũng đâu có thấy áy náy tí nào, sao hôm nay lại đột nhiên khách sáo thế?”

Sao cặp mắt hấn ta sắc bén thế nhỉ? Còn nhìn nữa, còn nhìn nữa thì cô sẽ không làm bộ tiếp được mất.

“Được rồi, tạm thời tôi không muốn đầu đá với anh, chúng ta hòa giải được không?” Cô hơi bĩu môi, giọng nói nhỏ vô cùng.

Chân Lăng không nói gì, lẳng lặng nhìn Giả Thục, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Anh có ăn cơm không đây?” Giả Thục trùng mắt, nhưng khi gặp phải ánh mắt của Chân Lăng, cô lại cúi gằm mặt: “Tôi đói quá rồi.”

Chân Lăng không có vẻ gì là muốn mở cửa ra ngoài ăn cơm, ngược lại còn chậm rãi bước vào phòng. Giả Thục đáng thương đành đi theo anh ta, chờ đợi lời phán quyết cuối cùng.

“Ừng ục...” Bụng cô bắt đầu biểu tình, lần này thì đúng là chẳng thể lừa được ai, cô quả thực đã đói lắm rồi.

Giả Thục đưa tay gãi đầu, ánh mắt chưa từng rời khỏi Chân Lăng.

Chân Lăng cởi chiếc áo khoác ngoài, sau đó lại chậm rãi cởi cúc áo sơ mi, nhìn bộ dạng này, xem ra anh ta không định ra ngoài rồi.

Giả Thước hăm hực vớ lấy một quả táo, đưa lên miệng, cắn rộp một miếng.

“Ai muốn hòa giải ấy nhỉ, qua đây giúp đỡ chút nào!” Chân Lãng đã xắn tay áo tới tận khuỷu tay, đứng ngoài cửa bếp vẩy vẩy tay. “Nếu biểu hiện tốt thì tôi sẽ suy nghĩ một chút.”

Cô nàng đang gặm táo chạy vụt tới trước mặt Chân Lãng, cắn thêm một miếng thật to, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn động tác nhặt rau của anh: “Không phải là anh muốn bắt tôi nấu cơm đấy chứ?”

Hắn ta muốn đổi nhà mới ư, hay muốn thay hết các đồ đạc trong nhà? Chẳng lẽ hắn ta cố tình để cô làm cháy nhà, sau đó bắt cô đền tiền?

Đáp lại cô là một củ khoai tây và một cái nạo được vớt tới: “Hôm nay cuối tuần nên kẹt xe, các cửa tiệm bên ngoài đều đã chật cứng. Nếu cô muốn ra ngoài ăn, trong vòng một giờ chắc chắn là không thể ăn được gì đâu, ăn ở nhà còn nhanh hơn.”

Chỉ cần có cái ăn, chuyện gì cũng có thể thương lượng được.

Giả Thước vui vẻ tập trung nạo khoai tây. Thế rồi, lấy thùng rác làm trung tâm, những mảnh vỏ khoai tây bắt đầu bắn tung tóe, khu vực có bán kính một mét quanh thùng rác không chỗ nào là không có vỏ khoai tây.

Cầm củ khoai tây đã được gọt bằng hai tay và đưa tới trước mặt Chân Lãng, trên mặt Giả Thước là một nụ cười vô cùng rạng rỡ: “Thế này được chưa?”

Đáp lại cô là một củ khoai tây khác, sắc mặt Chân Lãng vẫn bình tĩnh như thường, không thể nhìn ra suy nghĩ của anh.

“Vừa rồi sao anh không nói gì?” Cô lầm bầm hỏi.

“Tôi không ngờ sau khi qua tay cô, một củ khoai tây to bự lại có thể trở nên nhỏ nhắn, xinh xắn như vậy, đánh làm thêm một củ.”

Vỏ khoai tây lại bắn tung tóe, một mảnh còn bắn cả lên quần Chân Lãng. Giả Thước không hề do dự đưa tay định chụp lấy.

Bóng người màu đen lập tức tránh sang một bên, không ngờ cô lại chụp trượt.

Cô nàng đang ngồi xổm trên mặt đất ngẩng đầu, cười ngây ngô, ngón tay chỉ vào chỗ nằm giữa hai chân và ngay bên dưới eo Chân Lãng: “Có vỏ khoai tây.”

Chân Lãng đưa tay gạt nhẹ, rồi lại tiếp tục thái rau, giọng nói vẫn hết sức bình tĩnh: “Lát nữa nạo khoai xong, cô quét dọn nhé!”

“Được.” Cô nàng ngoan ngoan gật đầu, không hề chú ý thấy trong cặp sâu thẳm, đen láy kia thoáng qua vẻ đã hết cách.

“Ăn xong, cô rửa bát nhé!”

Cô nàng đang đắm chìm trong niềm vui của việc nạo khoai, chẳng nghĩ ngợi gì đã đáp luôn: “Được.”

“Việc dọn dẹp bếp, cô làm nhé!”

“Được.”

“Hôm nay phòng khách còn chưa lau, ăn xong, cô lau nhé!”

“Được.”

“Tắm xong, cô dọn dẹp phòng tắm nhé!”

“Được.”

“Lát nữa tôi nấu chè để ăn đêm, cô nhớ múc ra rồi bung đến cho tôi nhé!”

“Tại sao tôi phải bung cho anh?...” Cô nàng cuối cùng cũng ngẩng lên, vẻ bất mãn hiện rõ trên khuôn mặt.

“Bởi vì cô muốn hòa giải với tôi.”

Một lúc sau, Giả Thước đành gật đầu: “Được...”

Động tác của Chân Lãng rất linh hoạt, vừa nấu canh lại vừa xào thức ăn, thỉnh thoảng còn ngó qua

chỗ nồi cơm điện.

Giả Thước cầm chiếc chổi, nhìn những động tác như nước chảy mây trôi của Chân Lãng, không hiểu sao cùng một việc mà khi vào tay cô lại trở nên khó khăn vô chừng.

Từ nhỏ đến lớn, dường như cô chưa từng nhìn thấy Chân Lãng phải cố gắng học điều gì, tại sao hẳn làm việc gì cũng dễ dàng như vậy chứ? Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có thiên tài?

“Rau!” Chân Lãng đưa bàn tay tới trước mặt cô, chỉ về phía những cọng rau cải đang trôi nổi trong bồn rửa.

Giả Thước giật mình tỉnh táo trở lại sau cơn trầm tư, vội vã đưa tay vớt những cọng rau cải trong bồn rửa, bỏ vào rổ. Những giọt nước tí tách chảy xuống, làm ướt hết quần áo của Chân Lãng.

Chân Lãng ngoảnh đầu nhìn qua, thấy Giả Thước đang chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn nồi khoai tây kho thịt đang sôi ùng ục với vẻ thêm thưởng vô hạn, không kìm được thè lưỡi liếm mép.

Anh khẽ cười, lắc nhẹ rổ rau mấy cái cho ráo nước: “Muốn giảng hòa thì mau lau sàn đi!”

Vứt cây chổi qua một bên, Giả Thước ra sức lau khô vũng nước trên sàn nhà, thỉnh thoảng lại dừng lại, nhìn nhìn ngó ngó, như đang ngắm nghĩ điều gì.

Đến lúc ăn cơm, cô nàng còn ngoan ngoãn xới hai bát, đưa một bát tới tận tay Chân Lãng, từ đầu bữa đến cuối bữa, lúc nào cũng cười rạng rỡ.

Giả Thước không thể không thừa nhận, thức ăn Chân Lãng nấu rất hợp khẩu vị của cô, cho tới khi đã ăn no kênh, ngồi dựa lưng vào ghế, cô vẫn thấy thòm thèm.

“Muốn giảng hòa phải không, đến lúc rửa bát rồi...”

Câu nói này lập tức chấm dứt sự nhàn nhã của Giả Thước. Cô chậm rãi đứng dậy, chạy ngay vào bếp.

“Xoảng...”

“Cạch...”

“Rào...”

Đủ các loại âm thanh hỗn tạp không ngừng vang lên, Chân Lãng ngồi dựa lưng vào sofa, cười nhàn nhạt, thân nhiên nhìn bóng người đang không ngừng nhảy nhót trong căn bếp, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng kêu la thất thanh.

Một cái đầu rụt rè thò ra từ trong bếp: “Này, bác sĩ thú y...”

Động tác quen thuộc của Chân Lãng lại xuất hiện, lông mày nhướng cao, ánh mắt trở nên sâu xa vô hạn.

Giả Thước nuốt nước miếng, cười ngô nghê nói: “Hi hi, bát vỡ gần hết rồi, để ngày mai tôi rửa được không?”

Cô rón rén bước ra ngoài, rất tự giác cầm cây lau nhà, không đợi Chân Lãng mở miệng đã nói trước: “Tôi đi lau nhà đây.”

Trong gian phòng khách rộng lớn, một bóng người chạy từ đằng đông qua đằng tây, trong tay cầm cây lau nhà, ngâm nga một bài hát vui vẻ, sau đó lại chạy từ đằng tây qua đằng đông, trong phòng khách ngập tràn sức sống.

“Rắc...”

“Ừi chào...”

Ánh mắt Chân Lãng thoáng liếc qua phía đó, bàn tay đưa lên che miệng một cách rất tự nhiên, nhưng khóe mắt giật giật đã bán đứng tâm trạng của anh lúc này.

Giả Thước đáng thương cầm theo cái cán của cây lau nhà đã gãy làm đôi chạy đến: “Tôi... Ngày mai tôi sẽ mua cái mới đền anh, sàn nhà ngày mai vẫn là tôi lau.”

Chân Lãng đứng dậy, đi sát qua ngay bên cạnh cô: “Tôi đi tắm đây.”

“Đề tôi cọ rửa bồn tắm!” Không đợi Chân Lãng lên tiếng, Giả Thước đã chạy thẳng vào phòng tắm như một cơn gió lốc. Tiếng nước chảy rào rào, Chân Lãng đành xuống sofa.

“Rầm!”

“Cạch!”

“Ồi!”

Lại một loạt những âm thanh tựa như phản ứng dây chuyền vang ra từ trong phòng tắm, Chân Lãng đưa tay chống cằm, bình tĩnh chờ đợi.

Cô nàng ướt sũng từ trong phòng tắm chạy ra, tóc dính vào trán, ống tay áo còn đang nhỏ nước. Cô nàng đang cầm thứ gì đó trông như là đầu vòi hoa sen, miệng vẫn cười toe toét: “Hi hi, tôi thật sự không cố ý đâu, tôi chỉ muốn rửa sạch cái bồn tắm, kết quả là... hi hi, tự nhiên nó lại rơi xuống.”

“Ngày mai tôi sẽ đi mua!” Cô gần như không cho Chân Lãng có thời gian để mở miệng, lập tức vút thứ trong tay vào thùng rác. Chẳng bao lâu sau, bên cạnh thùng rác đã có thêm một đồng đồ hư hỏng.

Rồi cô nàng tràn trề sức sống đó lại cầm một quả táo lên, đưa tới trước mặt Chân Lãng: “Bồn tắm tôi đã rửa sạch rồi, vẫn có thể dùng được đây, anh ăn táo trước đã nhé? Có cần tôi gọt giúp không?”

Lần này có người đã nhanh tay hơn, cầm ngay lấy con dao gọt hoa quả: “Để tự tôi gọt!”

“Vậy tôi đi múc chè cho anh nhé!”

Chân Lãng tắm rửa xong xuôi, từ trong phòng tắm bước ra thì Giả Thục liền bung ngay một bát chè đến, hấp háy đôi mắt to tròn về lấy lòng, trông hết một chú cún đáng yêu: “Chè nguội rồi đây, anh uống đi!”

Chân Lãng đưa tay đón lấy bát chè, cảm thấy chè trong bát còn ấm ấm, rất thích hợp để uống. Trong ánh mắt tràn ngập vẻ chờ mong của Giả Thục, anh chậm chậm uống hết bát chè trong tay, khước miệng luôn mỉm cười.

Có điều nụ cười ấy không kéo dài được bao lâu, nửa tiếng sau, bụng anh đột nhiên quặn thắt từng cơn, đau đớn vô cùng. Chân Lãng lẳng lặng đứng dậy, đi về phía nhà vệ sinh. Ngay trong khoảnh khắc cánh cửa nhà vệ sinh đóng lại, nụ cười giả dối trên khuôn mặt Giả Thục cũng biến mất, thay vào đó là một vẻ đắc chí và sáng khoái vô cùng khi âm mưu vừa thành công.

Day day cánh tay đau nhức, cô cười nhăn nhăn nhìn những món đồ hư hỏng chất đồng cạnh thùng rác, ánh mắt càng rạng rỡ.

Tung lọ thuốc nhỏ trong tay lên rồi đón lấy, Giả Thục vừa ngâm nga hát vừa bước về phòng mình, rồi dùng chân đóng cửa phòng lại, nhảy lên giường.

Dám sai phái cô làm việc ư? Xem ngày mai hán có xổ cả ruột ra không.

Vậy là buổi xem mặt ngày mai sẽ không ai có thể bám theo cô được nữa rồi. Sao Chối ơi là sao Chối, cuối cùng tôi cũng thoát khỏi anh rồi!

Với cảm giác sáng khoái, thoải mái, lại nghe tiếng xả nước rào rào liên tục vang lên trong nhà vệ sinh, Giả Thục dần chìm vào giấc ngủ, miệng cứ ngoác ra cho đến tận sáng hôm sau.

Hôm nay là cuối tuần, nhưng Giả Thục không ngủ nướng như mọi khi mà dậy từ khá sớm. Nhìn cánh cửa phòng phía đối diện đóng chặt, cô đi đánh răng rửa mặt một cách vui vẻ.

Đang lúc cô ngâm nga ca hát, chuẩn bị mở cửa ra ngoài, cửa phòng của Chân Lãng đột nhiên mở ra, đôi mắt thâm quầng nhìn cô chằm chằm: “Hôm nay lại đi xem mặt sao?”

Sao hán ta đã dậy rồi chứ? Giả Thục có chút buồn bực.

Sớm biết vậy, tôi qua cô đã đổ nguyên cả lọ thuốc xổ vào bát chè của hán rồi.

“Đúng vậy.” Cô điềm nhiên trả lời, dường như chẳng biết gì hết vậy.

Chân Lãng đi thẳng vào nhà vệ sinh, bỏ lại một câu hờ hững: “Cùng đi nhé, tôi cũng muốn đi xem

sao.”

Không phải chứ, hấn vẫn còn muốn đi theo nữa sao?

Có cái gã sao Chổi này bên cạnh, cô còn xem mặt thể quái nào được nữa.

“Cho dù mẹ tôi có dặn dò, nhưng hai chúng ta đã ghét nhau như vậy, việc gì anh phải đi theo tôi chứ?” Cô có chút buồn bực. “Anh không đi theo, mẹ tôi cũng đâu có biết.”

“Cô đã không tuân thủ lời hứa với tôi lúc trước.” Chân Lăng nhẹ nhàng buông một câu, khiến Giả Thục ngây người không nói được gì.

Thì ra hấn vẫn còn nhớ chuyện này.

“Đâu có!” Giọng nói đáng lẽ phải hết sức cứng rắn, nhưng khi cô nói ra khỏi miệng lại có vẻ thiếu tự tin vô cùng: “Tôi chẳng làm gì hết.”

Chân Lăng lạnh lùng cất tiếng: “Lúc trước là ai nói sẽ không chủ động hãm hại tôi nữa? Hình như tối qua cô đã quên rồi.”

Ánh nắng chiếu vào qua khung cửa sổ tạo ra hai cái bóng trái dài trên mặt đất. Hai người bọn họ mặt đối mặt, triển khai một cuộc giao tranh trong im lặng.

Cuối cùng, Giả Thục ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Chân Lăng: “Đúng, tôi đã hứa là sẽ không chủ động ra tay với anh, nhưng anh có dám nói rằng anh theo tôi đi xem mặt là hoàn toàn không hề có ý muốn phá hoại không?”

Hai người đã quen nhau bao năm như vậy, tuy cô thẳng tính nhưng không phải kẻ ngu. Chân Lăng có tính toán gì, cô ít nhiều cũng hiểu được một chút. Chính vì lời hứa của mình lúc trước, cô không dám đánh Chân Lăng, không dám đối chọi trực tiếp với Chân Lăng, bất cứ chuyện gì cũng đều phải kìm nén. Mấy năm nay, cô kìm nén nhiều đến nỗi bị ám ảnh, biến thành con chim sợ cành cong, một cô gái hơn hai mươi tuổi đầu mà lại có thể ăn no căng bụng chỉ để tránh bị Chân Lăng dùng thức ăn cám dỗ, không thể không nói sự đề phòng của cô đối với Chân Lăng đã có chút xu hướng của bệnh thần kinh.

Chỉ vì một lời hứa mà khiến cho thế cục xoay vần, lần nào cô cũng phải né tránh Chân Lăng. Bây giờ hấn ta đã chủ động nhắc tới chuyện này, vậy thì phải giải quyết triệt để thôi.

“Do đó...” Cô hơi hát hàm. “Tôi chỉ phản kích thôi, không tính là chủ động.”

“Vậy được rồi.” Chân Lăng không tiếp tục dây dưa với cô về vấn đề này nữa, một ngón tay dài mảnh khảnh đưa ra trước mặt cô. “Yêu cầu mà cô nợ tôi lúc trước, bây giờ tôi sẽ đưa ra.”

“Thật sao?” Trong mắt Giả Thục thoáng qua một nét mừng rỡ đến điên cuồng, thiếu chút nữa đã nhào tới ôm chặt lấy đùi Chân Lăng, xin anh mau nói yêu cầu.

Chân Lăng khẽ gật đầu: “Thật, chỉ cần để tôi đi theo cô, coi như cô đã thực hiện yêu cầu đó rồi.”

Giả Thục nheo mắt: “Anh chắc chắn chứ? Sau khi tôi làm được thì sẽ không còn nợ nần gì anh nữa đâu, đến lúc đó nếu còn chọc gậy tôi, tôi sẽ không nương tay đâu đấy.”

“Tôi biết”, Chân Lăng điềm nhiên nói.

Giả Thục mỉm cười, cười rất vui vẻ, cười vì đã đỡ bỏ được tảng đá lớn đè nặng trong lòng suốt mấy năm nay: “Hy vọng sau này anh đừng có hối hận!”

Chân Lăng khẽ gật đầu, rồi xoay người đi vào phòng mình, bỏ lại Giả Thục một mình đối mặt với ánh dương bên ngoài cửa sổ mà cười nhẹ nhõm.

Lúc này, trong mắt cô, ngay đến ánh dương cũng trở nên hết sức dịu hiền và ấm áp, trái tim thì thanh thoi và nhẹ nhõm vô cùng.

Đã bao lâu rồi cô chưa ra tay với Chân Lăng nhỉ?

Cô gắng nhớ lại một chút, hình như là từ sau lần cô chụp hình Chân Lăng và Lâm Tử Thần âu yếm với nhau rồi công bố ra ngoài, dẫn đến việc Chân Lăng chia tay bạn gái, đến giờ cũng đã ba năm rồi thì phải.

Bất kể cô và Chân Lăng có đấu đá hay hãm hại nhau thế nào thì đó cũng là chuyện giữa hai người, chưa bao giờ gây ra hậu quả quá tai hại. Nhưng khi cô lén lút nấp bên ngoài ký túc xá nam muốn xem xem

Chân Lăng bị người ta chế giễu thế nào, lại bất ngờ thấy cảnh Bạch Vi nước mắt giàn giụa, ôm mặt từ trong đó chạy ra, và trái tim cô rối cuộc đã dao động.

Đêm đó, cô lặng lẽ ngồi ngắm trăng, uống rượu, trong lòng tràn ngập sự áy náy.

Cô và Chân Lăng đều không còn là những đứa trẻ, không thể tùy tiện ức hiếp và trêu chọc nhau rồi về mách cha mách mẹ như hồi còn thơ ấu. Tuy cô không biết Chân Lăng đã nói gì nhưng lại biết rõ hai người bọn họ chia tay là do cô. Rất ghét Chân Lăng, nhưng cô chưa bao giờ muốn làm người khác tổn thương, càng chưa bao giờ muốn chia rẽ tình cảm của người khác.

Khi cô vừa hạ quyết tâm, chuẩn bị đi tìm Bạch Vi để nói rõ đầu đuôi sự việc, lại bất ngờ nhận được tin Bạch Vi đã nghỉ học để đi nước ngoài. Bắt đầu từ ngày đó, Chân Lăng không có thêm người bạn gái nào khác, đối với mọi ánh mắt ngưỡng mộ đều chỉ khách sáo và làm ngơ.

Thế rồi cô bèn đi tìm Chân Lăng, tỏ ý rằng mình không nên chủ động gây chuyện như vậy, nếu Chân Lăng có điều gì cần cô đền bù, cô sẽ cố gắng hết sức thực hiện. Nhưng Chân Lăng cứ lặng im, không chịu đưa ra yêu cầu gì hết, và rồi chuyện này dần lắng xuống trong trái tim hai người. Ba năm nay, Giả Thục luôn cố gắng né tránh đối phương, thỉnh thoảng có bị đôi ba câu nói của đối phương làm cho tức giận, cô cũng sẽ dùng những biện pháp khác để trút, nhưng sự căm hờn trong lòng lại lớn dần lên.

Hôm nay, Chân Lăng rốt cuộc đã chịu đưa ra yêu cầu, và cô sẽ không còn nợ nần gì hần ta nữa, cũng không cần phải cố gắng chịu đựng những lời mỉa mai cay nghiệt của hần ta. Từ nay cô sẽ không còn phải cảm thấy áy náy với hần ta nữa, lại càng không cần phải kìm nén cơn giận trong lòng, có thể thoải mái ra tay khi cần thiết.

Có điều...

Tại sao Chân Lăng lại đưa ra yêu cầu như vậy nhỉ? Chẳng lẽ hần thật sự muốn đi theo cô mỗi lần cô xem mặt, sau đó thì ngấm phá hoại để trả thù việc năm đó cô khiến hần mất bạn gái?

Trong mắt Giả Thục bùng lên ánh sáng rực rỡ của sự hiểu chiến, cô muốn xem liệu Chân Lăng có bản lĩnh để phá hoại mọi chuyện đến cùng hay không!

Giả Thục bước ra từ trong chiếc xe của Chân Lăng, ngược mắt nhìn tám biển hiệu trên đỉnh đầu, đột nhiên nhớ ra mới hai ngày trước, mình vừa gây rối ở đây một trận.

Con người thường có thói quen, ở lâu tại một nơi nào đó rồi chắc chắn sẽ nảy sinh chút cảm tình, và khi đã nhận định một điều gì đó, người ta cũng ngại thay đổi. Cho nên khi trung tâm môi giới hôn nhân gọi điện tới hỏi cô xem gặp mặt ở đâu thì tiện, cô chẳng nghĩ ngợi gì đã nói ngay địa chỉ này, vẫn là quán cà phê gần tiệm chụp hình của cô nhất.

Giả Thục hít một hơi thật sâu, rồi bước vào trong quán cà phê với vẻ hết sức bình tĩnh.

“Cô Giả, lại đến xem mặt sao?” Câu chào có ý trêu chọc của cô nhân viên phục vụ khiến cô có chút xấu hổ.

“Ặc...” Nụ cười trên mặt cô thiếu chút nữa thì rụng xuống. “Thay tôi xin lỗi ông chủ của các cô về chuyện lần trước!”

Cô nhân viên phục vụ cười nói: “Ông chủ của chúng tôi đã nói rồi, vô cùng hoan nghênh cô tới đây. Dù sao chỗ chúng tôi cũng đang muốn sửa sang cho mới lại một chút. Nếu cô muốn ra tay thì xin đừng ngại, tiền chúng tôi sẽ tới Hướng Dương Vàng lấy.”

Tính khí nóng nảy của cô chẳng lẽ đã nổi tiếng đến mức mọi người quanh đây đều biết rồi sao?

Giả Thục hơi nhếch miệng để lộ một nụ cười quái dị, rồi ghé sát đến bên tai cô nhân viên phục vụ, khẽ nói: “Giúp tôi hỏi ông chủ của các cô xem phòng làm việc của ông ấy có cần làm mới lại không?”

Nét mặt cô nhân viên phục vụ trở nên cứng đờ, bất giác lùi lại mấy bước, gượng cười hai tiếng, bỏ lại một cốc nước rồi chạy đi mất tăm.

Nói ra thì Giả Thục và bọn họ cũng có thể coi là quen biết, bởi vì cô rất thích món bò bít tết và bánh chèo nhân tôm ở đây, tuy chưa từng trêu đùa nhau như hôm nay, nhưng tốt xấu gì cũng tính là quen mặt.

Mà sự tích của Giả Thục cũng đã trở thành giai thoại kinh điển trong quán cà phê này. Cô có một vẻ ngoài hết sức điển trai, sau khi trang điểm thì lại cực kỳ xinh đẹp, kỹ thuật đánh nhau càng nổi tiếng khắp khu phố, trên đầu là vô số vàng hào quang rực rỡ, khiến biết bao người ca tụng.

Hiệp khách thiếu niên là cô, mỹ nữ quyền rũ cũng là cô, khi hiệp khách và mỹ nữ cùng là một người, tin đồn lá cải trên thế gian này sẽ thể hiện ngay sức hấp dẫn của nó, Giả Thước muốn không nổi tiếng cũng không được.

Cầm cốc nước lên uống, Giả Thước phát hiện không chỉ người hẹn với mình chưa đến, ngay cả cái gã Chân Lăng vừa đi đồ xe cũng không thấy vào đây.

Không vào là tốt nhất!

Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay một chút, đã đến giờ hẹn rồi, nhưng vẫn chưa thấy người nào đến. Giả Thước cũng không có ý chờ đợi, liền đứng dậy, chuẩn bị ra về.

Vừa mới đứng lên, một cô nhân viên phục vụ đã bung chiếc khay đi tới, đặt xuống một cốc trà sữa bá tước kiểu Anh thơm lừng.

Giả Thước ngẩng đầu hỏi bằng ánh mắt, cô nhân viên phục vụ hiểu ý, chỉ tay về góc xa: “Anh bên kia mời cô.”

Nhìn theo hướng đó, chỉ thấy có một anh chàng đẹp trai đang nâng cốc cà phê trong tay lên lắc nhẹ, gật đầu, mỉm cười.

Giả Thước không nghiên cứu gì về hàng hiệu, nhưng cái thứ mà người ta gọi là khí chất thì lại không thể giấu được. Ngồi trong quán cà phê hàng đầu thành phố này, không trở nên vừa nhà quê vừa ketchicơm bởi sự bố trí tinh tế ở nơi đây đã là không tệ, đừng nói gì đến việc trở nên nổi bật giữa khung cảnh thế này.

Chân Lăng là một trong số ít những người không những có thể hòa mình vào hoàn cảnh, còn có thể làm toát lên khí chất siêu nhiên của bản thân. Bất cứ nơi nào anh tới, mọi thứ xung quanh sẽ dễ dàng bị mờ nhạt, trở thành phông nền làm anh nổi bật.

Mà anh chàng này tuy không có được cái khí chất thần kỳ như của Chân Lăng, nhưng ở trong quán cà phê cao cấp này cũng tuyệt đối không có vẻ quê kệch chút nào, cử chỉ hết sức tự nhiên, phóng khoáng.

Giả Thước liếc nhìn cốc trà sữa trước mặt, rồi ngoắc ngoắc ngón tay với cô nhân viên phục vụ, tỏ ý bảo hãy mang trả lại cốc trà sữa cho anh chàng kia, sau đó đi thẳng về phía cửa.

“Cô Giả!” Sau lưng cô vang lên giọng nói trầm thấp của anh chàng: “Tôi đến muộn rồi, cốc trà sữa đó coi như là để chuộc lỗi được không?”

Giả Thước lẳng lặng dừng chân, ngoảnh đầu lại, cười nhạt hỏi: “Không phải anh còn đến sớm hơn tôi sao? Đến muộn là sao chứ?”

Có thể gọi tên của cô, chắc đối tượng mà cô cần xem mặt hôm nay chính là anh ta rồi?

Anh ta tên là gì nhỉ? Hình như là Hạ Nguyên Hy thì phải?

Đưa mắt liếc nhìn vị trí mà anh ta vừa ngồi, Giả Thước đứng im, ánh mắt thoáng ý cười: “Anh Hạ dường như không có thành ý lắm thì phải.”

“Cho tôi xin lỗi được không?” Anh chàng cầm cốc trà sữa lên, trong nụ cười có vẻ xấu hổ vì tâm tư bị vạch trần. “Người xưa đều nói mời trà tạ lỗi, trà sữa cũng là trà, có thể nê mặt một chút được không?”

Đưa mắt nhìn cốc trà sữa trong tay anh ta, nụ cười của Giả Thước càng thêm rạng rỡ: “Trong lễ nghi ngày xưa, mời trà là có ý tiễn khách, ý của anh Hạ, tôi nghĩ tôi đã hiểu rồi.”

“A!” Anh chàng không khỏi ngẩn người. “Xin lỗi, tôi sai rồi, vậy tôi mời cà phê được không?”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh.” Giả Thước lên tiếng trước khi anh ta kịp quay sang ra hiệu cho cô nhân viên phục vụ. “Có điều việc ngồi xuống nói chuyện tiếp thì không cần nữa.”

“Ồ...” Hoàn toàn không ngờ Giả Thước lại nói như vậy, anh ta lại ngẩn ra. “Tại sao chứ?”

Chỉ cần không đối bụng và không nhìn thấy Chân Lăng, đầu óc Giả Thước luôn bình thường, phương diện xã giao lại càng thành thạo. Tiệm chụp hình Hướng Dương Vàng có thể nổi tiếng như hiện nay không phải chỉ dựa vào sự tính toán của Phương Thanh Quý, khả năng giao tiếp của Giả Thước cũng đóng góp công lao rất lớn.

Sau khi thấy rõ vẻ ngạc nhiên của người trước mặt, Giả Thước mới chậm rãi lên tiếng: “Tôi có thể hỏi anh hai câu trước không?”

Dáng vẻ tự tin cùng khí thế đó khiến nét đẹp của cô lại có vẻ khí khái, anh chàng kia không kìm được, nghiêm túc nói: “Xin cứ hỏi!”

“Thứ nhất, anh cần một người vợ hiền, đảm đang hay một người vợ có sự nghiệp của bản thân?”

Anh chàng kia suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tôi sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy.”

“Thứ hai, anh có yêu cầu bạn gái của mình phải còn trinh không?”

Anh chàng ngẩn ra một chút, sau đó liền cười xòa, vừa cười vừa lắc đầu nói: “Thời đại này rồi mà còn có người đưa ra yêu cầu như thế sao? Nói thực lòng, bản thân tôi cũng chẳng còn, do đó không bao giờ yêu cầu đối phương chuyện này.”

Trong lòng thờ phào một hơi, Giả Thước không kìm được thâm nghĩ, lần này có lẽ đã gặp được một người bình thường rồi.

“Bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống, từ từ nói chuyện rồi chứ?”

Giả Thước vẫn cảm thấy chưa chắc chắn lắm, đang lúc do dự, chợt có một bóng người mặc com lê màu đen chậm rãi bước vào. Cô lập tức nổi da gà.

Cảm giác ớn lạnh từ sau lưng, chạy dọc theo huyết quản, lan ra toàn thân. Trong đầu cô thoáng qua một câu nói kinh điển không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần trong phim: Tôi có một dự cảm rất không lành!

Sở dĩ sao Chổi được gọi là sao Chổi, tất nhiên là bởi nó có sức phá hoại hết sức ghê gớm. Đặc biệt là đối với cô, sự tồn tại của Chân Lăng giống như một quả bom không biết bao giờ sẽ nổ, còn lời hứa khi xưa thì tựa như một sợi dây buộc chặt quả bom ấy vào người cô. Giờ đây, ngoài việc cầu mong quả bom ấy là bom xịt, cô chẳng thể làm gì khác cả.

Chân Lăng đi ngang qua chiếc bàn của cô, khoan thai ngồi xuống một chiếc ghế ở cách đó không xa, không hề nhìn cô lấy một lần, vẻ mặt cũng chẳng thay đổi chút nào.

Lúc này, toàn thân Giả Thước đều đã cứng đờ, tinh thần tập trung hết cỡ, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào từng động tác của đối phương.

Cứ giống như ngày trước, khi cô đứng trên sân thi đấu vậy, tất cả tinh thần đều phải tập trung lên người đối thủ, nhưng sự cảnh giác của cô lúc này còn hơn khi đó rất nhiều.

Một cốc cà phê, một cuốn sách, hần ngồi đó với vẻ ung dung, nhàn nhã.

Một chiếc bàn, hai con người, lúc này tâm trạng cô đang vô cùng rối loạn.

“Thực ra mấy câu mà cô vừa hỏi, trung tâm môi giới hôn nhân sớm đã nói với tôi rồi”, anh chàng ngồi đối diện cười khách sáo, nói. “Họ nói đó là yêu cầu đặc biệt của cô, sau khi xác định là không có vấn đề gì thì mới gặp mặt.”

“Hả?” Giả Thước có chút lơ đãng. “Vậy à?!”

Không được, cô không thể dồn hết sự chú ý lên người có tên sao Chổi kia được, lần này cô nhất định phải xem mặt một cách nghiêm túc!

“Con gái mà dám trực tiếp đưa ra những câu hỏi như vậy, đúng là khá can đảm đấy, tôi rất thích những cô gái có phong cách như vậy, do đó mới muốn được gặp cô.” Anh chàng đó có giọng nói dễ nghe, tiết tấu nói chuyện lại hợp lý, khiến người nghe cảm thấy thoải mái vô cùng. “Nhưng tôi chưa đi xem mặt bao giờ, do đó có chút lo lắng, muốn đến trước một chút để xem thử, nếu không vừa ý thì tôi sẽ không xuất hiện. Chuyện này cho phép tôi được xin lỗi!”

Chân Lăng từ đầu đến cuối chỉ đọc sách, không có biểu hiện lạ nào. Đây là tình hình mà Giả Thước quan sát được sau rất nhiều lần lơ đãng.

“À, không sao!” Cô cố gắng bắt mình phải tập trung vào việc xem mặt hiện giờ, nâng cốc cà phê trước mặt lên, nhấp một ngụm.

Anh chàng kia ngó qua túi đường còn chưa được động tới trên bàn: “Cô Giả thích uống cà phê đắng sao?”

“Đúng vậy.”

Trong lúc trả lời, cô loáng thoáng nhìn thấy cái gã đang bung cốc cà phê kia khẽ cười, âm thanh rất nhẹ.

“Có rất ít cô gái thích uống cà phê đắng như vậy, cô Giả đúng là một người đặc biệt!” Một lời tăng bốc được nói ra bằng giọng hết sức dễ nghe, hơn nữa cũng không có vẻ gì là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đặc biệt cái con khi ấy, chẳng qua là vì bị người ta hăm hại, do đó cô mới không thích đồ ngọt mà thôi!

Một ánh mắt hằn học được ném đi, nhắm thẳng vào tên đầu sỏ gây tội.

Chân Lăng thì vẫn thân nhiên, ung dung đọc sách, như không cảm nhận được điều gì, duy có một bàn tay là đưa lên day nhẹ phần lông mày phía trên đuôi mắt.

Hắn ta đang cười thâm! Còn đang nghe trộm bọn cô nói chuyện!

Dựa vào sự hiểu biết của cô về Chân Lăng, tất nhiên cô biết rõ ý nghĩa ẩn đằng sau động tác này là gì.

Khuôn mặt cứng đờ, cô hậm hực thu ánh mắt lại, trong lòng thầm thề rằng sẽ không thèm nhìn hắn thêm lần nào nữa...

Cô đưa tay chống cằm, dùng cánh tay che cái gã đáng ghét cứ thỉnh thoảng lại xuất hiện trong tầm mắt kia.

“Cô Giả, hồ sơ ở trung tâm môi giới hôn nhân có ghi là cô chưa yêu đương bao giờ, không biết có đúng vậy không?”

Giả Thục thân nhiên gật đầu: “Cũng gần như vậy.”

Hồi tiểu học và trung học cô chỉ suy nghĩ xem nên làm thế nào để thi đấu cho tốt, rồi còn vào đội tuyển quốc gia; hồi trung học phổ thông và đại học, cô còn bận nghiên cứu xem nên đối phó với Chân Lăng thế nào; ba năm sau đó, cô bị Phương Thanh Quỳ kéo đi lập nghiệp, đừng nói là yêu đương, bên cạnh cô ngay đến một con gián đực cũng chẳng có.

“Hai mươi lăm năm giản đơn, bình lặng đã trôi qua, thật chẳng có mấy điều hay để kể.” Cô nói đùa bằng giọng tự giễu.

“Ai nói vậy chứ?” Trong ánh mắt anh chàng kia như đang ẩn chứa điều gì đó. “Tiểu Long Nữ cũng phải sống cảnh cô quạnh suốt mười sáu năm, sau đó mới đợi được Dương Quá tới.”

Tiểu Long Nữ?

Cô?

Không ngờ lại có người mang cô ra so sánh với Tiểu Long Nữ, xem ra cho dù phải lập tức ngã xuống, cô cũng có thể nhắm mắt được rồi.

“Phi...” Một âm thanh khả nghi chọt vang lên, kèm theo đó là tiếng ho sặc sụa.

Toàn bộ sức chú ý của Giả Thục lại một lần nữa bị những tiếng ho ấy thu hút. Lần này cô không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng cười đến nghiêng ngả của tên khốn kia.

Cô rất muốn đưa tay bóp miệng cái gã ngồi đối diện, bắt hắn liếm hết những lời vừa nói.

“Có phải cô Giả cũng đang chờ Dương Quá không?”

Giả Thục lén nhìn qua chỗ Chân Lăng một chút, nụ cười vui vẻ của hắn khiến cô cảm thấy tức tối vô cùng. Hắn cười đủ chưa? Đã cười suốt một phút rồi đấy!

“Không, tôi đang đợi Doãn Chí Bình⁽¹⁾.”

“Phi...” Vẫn là địa điểm cũ, vẫn là nhân vật cũ, sự kiện vừa rồi đã lại một lần nữa xảy ra.

Tiếng cười đã dừng lại, nhưng hai bờ vai kia lại run lên không ngừng, trông hết sức khả nghi.

Một lúc sau bờ vai kia mới không còn run nữa, Chân Lăng khẽ ho một tiếng, bình tĩnh cầm cốc cà phê trước mặt lên, khẽ nhấp một ngụm.

Tới lúc này Giả Thục mới chú ý tới anh chàng trước mặt, vẻ mặt quái dị của anh ta khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng: “Thực ra tôi không có ý ấy đâu...”

“Tôi hiểu, tôi hiểu...”

“Tôi thật sự không có ý ấy...”

“Tôi hiểu, tôi hiểu...”

Cuộc nói chuyện đã tạm thời sa lầy, Giả Thước muốn nói nhưng lại sợ mình buột miệng nói ra một câu gây sốc nào đó, liền quyết định im lặng cho an toàn.

Hai người cứ ngồi nhìn nhau mà cười gượng, không ai nói gì.

Đúng vào lúc này, tiếng nhạc chuông điện thoại vui tai chợt vang lên từ chỗ chiếc bàn ở góc phía trên. Chân Lăng móc điện thoại, đưa đến bên tai, chỉ nói ra ba tiếng, nhưng một lần nữa đã thu hút được sự chú ý của Giả Thước: “Cô Giả à?”

Là mẹ cô ư?

Giả Thước lập tức muốn lao tới, giật ngay lấy cái điện thoại, nhưng mới hơi nhấc mông lên cô đã cố gắng hết sức để kiềm chế, rồi ngồi im đó, mỉm cười, đóng tai nghe động tĩnh phía bên kia. “Điện thoại của cô ấy không có ai nghe à?” Giọng của Chân Lăng không lớn, nhưng do cổ tĩnh nghe lên nên Giả Thước vẫn nghe thấy rõ ràng.

Ánh mắt hờ hững của Chân Lăng thoáng liếc qua phía Giả Thước, còn Giả Thước thì vội đưa tay vào trong túi xách lục lọi một hồi, rồi khuôn mặt lập tức tui ngịu.

Cô lại quên mang theo điện thoại rồi.

Đọc được tin tức viết trên mặt cô, Chân Lăng liền trả lời một cách rất tự nhiên: “Cô ấy không mang điện thoại.”

Không biết là vì điện thoại của Chân Lăng chất lượng quá tốt, hay là vì giọng nói của người ở đầu bên kia thực sự quá to, tóm lại Giả Thước có thể nghe thấy giọng nói như bắn súng liên thanh của mẹ, những sợi dây thần kinh trên trán cô không ngừng giật giật, bắt đầu có cảm giác đau.

Trước lúc về, mẹ đã dặn đi dặn lại cô rằng đừng có đi xem mặt xem mũi gì cả, khi đó cô chỉ gật đầu lấy lệ, nhưng bây giờ...

“Cô hỏi cô ấy đi đâu à?...” Ánh mắt Chân Lăng liếc qua, giọng nói trở nên ngập ngừng.

Bàn tay Giả Thước không ngừng xòe ra rồi nắm chặt dưới gầm bàn, người cứng đờ, vô cùng lo lắng.

Nếu để mẹ cô biết cô không nghe lời, chỉ e là sẽ lập tức cầm dao phay quay lại tìm cô tính sổ, mà bây giờ quyền chủ động lại nằm trong tay Chân Lăng...

Đưa một tay lên che hờ khuôn mặt, Giả Thước ngoảnh đầu qua phía Chân Lăng tỏ vẻ cầu xin, trông đáng vẻ lén la lén lút ấy quả thực là vô cùng ám muội.

Ánh mắt Chân Lăng thoáng qua một tia sáng rực rỡ, lông mày hơi nhướng lên, một cuộc trao đổi mà chỉ có hai người bọn họ mới hiểu cứ thể diễn ra trong im lặng.

“Giúp cô nói dối cô Giả thì tôi được lợi gì đây?”

“Coi như tôi mang ơn anh một lần được chưa?”

“Tất cả việc nhà cô làm hết nhé?”

“Được, tôi làm!”

“Sẽ không đập phá đồ đạc chứ?”

“Ừm, không đập!”

Chân Lăng khẽ gật gật đầu, trả lời một cách rất tự nhiên: “Bọn cháu đang ăn cơm bên ngoài, cô ấy đang ở trong nhà vệ sinh, đợi lát nữa cô ấy ra, cháu sẽ bảo cô ấy gọi lại cho cô.”

Chân Lăng nói thêm đôi ba câu giải quyết dứt điểm vấn đề này, sau đó gập máy, đút vào trong túi. Tới lúc này Giả Thước mới ngoảnh đầu lại, thậm chí phào một hơi.

Không ngờ hần ta lại không bán đứng cô!

Nhưng điều này không những không khiến Giả Thước cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại còn thêm căng

thẳng, bắt đầu đứng ngồi không yên.

“Cô Giả!” Anh chàng vừa bị bỏ xó rất lâu kia cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của cô, nhẹ nhàng đưa tấm danh thiếp: “Cũng đã trưa rồi, cô không ngại nếu tôi mời cô cùng dùng bữa trưa chứ?”

“Ừm!” Cô nàng đang thần thờ, buột miệng trả lời một tiếng, đến khi tỉnh táo trở lại, định kiểm soát từ chối thì đã không còn kịp nữa rồi, đành tập trung sự chú ý lên khuôn mặt đối phương.

Đẹp trai, phong độ, sống mũi cao thẳng, nụ cười phóng khoáng, tự nhiên, chỉ là trong ánh mắt lại thoáng qua đôi phần không đứng đắn.

Nhìn tấm danh thiếp trong tay.

Hạ Nguyên Hy, nghề nghiệp: Luật sư.

Chỉ có mấy chữ đơn giản, bên dưới là số điện thoại, Giả Thước dường như đã hiểu ra điều gì.

Tiếp xúc sâu thêm bước nữa, trở thành bạn trai, bạn gái của nhau, cô sẽ có ngực to, có thể kiêu hãnh ngẩng cao đầu trước mặt Chân Lãng.

Trên mặt Giả Thước thoáng hiện một nụ cười đầy vẻ khao khát.

Ôi, xin hãy tha thứ cho lối tư duy quái gở của đứa bé này! Có một số thứ phải chờ mong quá lâu thật sự sẽ khiến đầu óc có vấn đề.

Lại một tràng tiếng chuông điện thoại nữa vang lên, lập tức khiến giấc mơ của Giả Thước trở nên tan nát, cô giật dử nhìn kẻ phá rối kia.

Trong ánh mắt của cô, vẻ mặt Chân Lãng vẫn thản nhiên như thường, sau khi nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình điện thoại liền ngó qua phía cô một chút: “Cô Giả ạ, có phải là cô còn quên nhắc bọn cháu điều gì không ạ?”

Giả Thước buồn bực trợn trừng mắt. Ôi, mẹ thân yêu của con ơi, sao mẹ cứ hại con mãi thế này cơ chứ?

“Giả Thước đang ở cùng cháu đúng không?” Cô Giả ở đầu điện thoại bên kia nói. “Nó đi vệ sinh xong chưa thế? Cháu đưa điện thoại cho nó giúp cô!”

Chân Lãng vẫn trả lời với giọng hết sức nhẹ nhàng: “Vẫn chưa cô ạ, có gì cô cứ nói với cháu là được, cháu sẽ nhắn lại cho cô ấy.”

Rồi anh lặng lẽ ấn nút mở loa ngoài, nét mặt vẫn điềm nhiên.

Một tràng âm thanh nghe như tiếng rang đậu không ngừng tuôn ra, nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp có phản ứng: “Cháu bảo với con nhóc chết tiệt đó, bây giờ là mùa hè rồi, đừng có ở ngoài nhảy nhót linh tinh, về nhà làm việc nhiều vào. Mấy việc rửa bát, lau nhà, dọn nhà vệ sinh cứ để nó làm, dù sao nó cũng thừa năng lượng!”

Sắc mặt Giả Thước từ đỏ biến thành trắng, lại từ trắng biến thành đỏ, thâm nghiên răng ken két.

Đây rốt cuộc là mẹ mình hay mẹ Chân Lãng vậy chứ?

“Con gái mà chẳng biết làm việc nhà gì cả, sau này làm sao lấy chồng được? Cháu đừng có dung túng cho nó đấy nhé, khi mua gạo nhớ gọi nó theo, để nó vác, cháu cứ đứng bên cạnh chỉ đạo là được rồi!”

Giả Thước cố gắng nhẫn nhịn, bàn tay để dưới gầm bàn nắm thật chặt, khóe miệng đã bắt đầu giật giật.

“Còn nữa, cháu bảo nó giặt quần lót, áo lót cho cẩn thận, tốt nhất là đưa hết đồ của cháu cho nó, để nó giặt...”

“Vụt!” Cô nàng nào đó đã không nhịn nổi nữa, nhảy bật dậy, lao đến bên cạnh Chân Lãng, đưa tay giằng lấy chiếc điện thoại: “Sao mẹ không bảo con tắm cho hần ta, hần hạ hần ta từ bữa ăn đến giấc ngủ? Mẹ nói đủ chưa thế?”

Tiếng lảm nhảm của cô Giả cuối cùng đã bị cắt đứt, một giọng nói có chút ngạc nhiên vang lên: “Con thật sự đang ăn cơm cùng Chân Lãng đấy à? Vậy con nhớ bảo nó ăn nhiều đồ bổ một chút, phải chú ý giữ gìn sức khỏe! Mà con không được ức hiếp nó đâu đấy, nhớ làm hết việc nhà, giặt quần áo, chần, tắt giúp nó...”

“Mẹ nói nhiều quá đấy!” Giả Thước lớn tiếng gào lên. “Con biết rồi! Con sẽ rửa chân, rửa đ*т giúp hần ta nữa, vậy đã được chưa?”

Cô Giả đã bị chọc giận: “Con nhóc chết tiệt kia, con dám bảo mẹ nói nhiều à? Mẹ...”

Điện thoại vang lên âm báo hết pin, giọng nói của cô Giả hoàn toàn biến mất. Giả Thước vứt trả chiếc điện thoại cho Chân Lăng: “Hết pin rồi.”

Chân Lăng đón lấy chiếc điện thoại, khẽ nháy mắt, ra hiệu cho Giả Thước xoay người lại.

Giả Thước vội vã xoay người, đối tượng xem mặt lúc này đang mặt mày ngây ngốc nhìn cô, rồi lại nhìn Chân Lăng, ánh mắt quái dị vô cùng...

Vừa rồi mình đã nói cái gì ấy nhỉ? Trời ơi, hãy cho một tia sét xuống đây đánh chết con luôn đi cho rồi!

Giả Thước chột chịt lấy cánh tay Chân Lăng, cười giả lả giải thích: “Anh ấy... anh ấy là anh trai tôi... anh trai tôi.”

Ngón tay cô mò đến chỗ thịt non ở phía trong cánh tay Chân Lăng, véo một cái thật mạnh.

Chân Lăng bình tĩnh chia tay ra phía trước: “Chân Lăng!”

Anh chàng kia nhiệt tình bắt tay Chân Lăng, rồi đột nhiên cảm thấy có chút nghi hoặc: “Anh họ Chân sao?”

“Đúng vậy.” Giả Thước lập tức trả lời thay một cách trôi chảy. “Anh ấy mang họ cha.”

Đây chính là cái hay của tiếng Trung Quốc, một câu nói rõ ràng là rất bình thường, nhưng khi được đặt vào hoàn cảnh đặc biệt, ý nghĩa liền trở nên hoàn toàn khác.

Anh chàng kia giật mình hiểu ra: “Thì ra là thế, thì ra là thế.”

Chân Lăng liếc mắt qua phía Giả Thước, liền nhận được câu trả lời là một nụ cười ngây ngô. Ánh mắt anh rất bình lặng, khiến Giả Thước hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của anh lúc này.

“Chúng ta qua chỗ khác ăn trưa nhé, nhà hàng Trung Hoa Thực Vị ở phía trước cũng khá ổn đấy.” Chân Lăng đưa tay định lấy ví, đáng vẻ bình tĩnh của anh khiến Giả Thước cũng phải thâm tán thưởng.

Anh chàng kia đã nhanh hơn anh một bước, móc ví ra: “Để tôi đi!”

Chân Lăng cũng không tỏ ra khách sáo chút nào, thân nhiên đồng ý, đổi lại một ánh mắt coi thường của Giả Thước.

Khi anh chàng kia đưa tiền cho cô nhân viên phục vụ, ánh mắt Chân Lăng thoáng liếc nhìn qua chiếc ví da cao cấp của anh ta, trên khóe miệng đột nhiên xuất hiện một nét cười kỳ lạ.

Ba người lặng lẽ bước ra ngoài quán cà phê, rồi lái xe rời khỏi đó.

“Này, tại sao anh lại đi theo ăn chực thế hả?” Giả Thước ngoảnh đầu nhìn chiếc xe phía sau một chút, rồi tức tối trừng mắt nhìn Chân Lăng.

“Không phải cô nói tôi là anh trai cô sao? Anh trai cô ăn bữa cơm này cũng không có gì là quá đáng chứ nhỉ?” Câu trả lời của Chân Lăng khiến cô càng thêm bức tức, nhưng chẳng làm gì được.

Chân Lăng không đưa ra lời bình luận gì về đối tượng mà Giả Thước xem mặt lần này, còn Giả Thước cũng không ngốc nghếch đến mức tự đi hỏi, bàn tay cô đang đặt trên bụng, bắt đầu suy nghĩ xem trưa nay nên ăn những gì.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã ở trong một căn phòng được bày biện trang nhã của quán ăn Thực Vị. Chân Lăng liên tục gấp thức ăn, bỏ vào bát Giả Thước, còn mình thì chẳng mấy khi động đũa, chủ yếu là ngồi nói chuyện với anh chàng kia.

“Anh Hạ đang làm việc tại văn phòng luật sư Hán Xương sao?”

“Đúng vậy.”

“Đó là văn phòng của luật sư Chu Hán Xương đúng không nhỉ? Không biết gần đây ông ấy có khỏe không?”

Anh chàng kia ngăn người: “Anh biết ông ấy sao?”

Tổng giám đốc của anh ta chính là Chu Hán Xương, một luật sư nổi tiếng hàng đầu toàn tỉnh, đã theo nghề được mấy chục năm, có thể coi là một nhân vật thần thông quảng đại, không phải vụ án lớn thì đừng hòng mời được ông ta. Vậy mà người trẻ tuổi trước mặt này lại có vẻ quen biết ông ta như thế, thực khiến anh ta có chút bất ngờ.

“Cũng từng có chút qua lại.”

Quả thực chỉ là có chút qua lại, nguồn cơn cũng là bởi một cuộc phẫu thuật nhỏ mà thôi.

Giả Thục ngẩng lên, nhưng vừa định nói gì đó thì một miếng măng đã được gấp vào bát cô rồi, ngay sau đó giọng nói hòa nhã của Chân Lăng lại vang lên: “Ăn cua không?”

Cô nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định im lặng.

Chân Lăng cầm một con cua tới, vặt từng cái chân, bỏ xuống trước mặt, sau đó lại cẩn thận cậy mai và lột yếm con cua, để lộ ra phần gạch cua béo ngậy và thịt cua trắng nõn, rồi đặt vào bát của Giả Thục.

Lần này thì Giả Thục không từ chối, cô móc thịt cua ra ăn một cách ngon lành, đôi mắt híp lại đầy vẻ hưởng thụ, chẳng buồn để ý đến cuộc nói chuyện của hai gã kia nữa.

“A...” Chân Lăng dường như chợt nhớ ra điều gì đó, quay mặt qua nói với Giả Thục: “Vừa rồi mẹ còn chưa nói xong thì điện thoại đã hết pin, liệu mẹ có cho rằng em cố ý gác máy không nhỉ?”

Giả Thục vốn đang vui đầu vào ăn uống, nghe thấy thế thì giật nảy mình, đánh rơi cả thức ăn đang gắp.

Với tính cách của vị hoàng thái hậu kia thì chắc chắn sẽ cho là như vậy, và hậu quả của việc này thì cô khó mà chịu đựng cho nổi.

“Không được, em phải đi gọi điện giải thích với mẹ một chút cái đã.” Cái tính cách mới nghe nổi gió đã tưởng mưa rơi của Giả Thục khiến cô không thể ngồi yên được nữa, lập tức nhảy phắt dậy, định đi ra cửa, nhưng đã bị Chân Lăng kéo lại.

“Anh giải thích có vẻ có tác dụng hơn em đấy, để anh đi cho!” Chân Lăng đứng dậy, khẽ cười nói với anh chàng kia: “Tôi ra ngoài gọi điện thoại giải thích với mẹ tôi một chút, hai người cứ ngồi nói chuyện đi!”

Cái chữ “mẹ” đó nghe mới tự nhiên và chân thành làm sao, ngay đến Giả Thục cũng gần như đã tin vào điều này.

Anh chàng kia lập tức móc điện thoại ra: “Dùng của tôi đi, bây giờ điện thoại công cộng cũng không dễ tìm.”

“Cảm ơn!” Chân Lăng cầm chiếc điện thoại, lịch sự rời khỏi căn phòng. Một lát sau, anh đã quay lại, trả điện thoại cho anh chàng kia, rồi ngồi xuống bên cạnh Giả Thục.

Chân Lăng múc một bát canh cho Giả Thục, sau đó lại tiếp tục tán gẫu với anh chàng kia, từ đầu chí cuối không hề nhìn Giả Thục chút nào, nhưng mỗi lần cô vừa ăn hết thức ăn trong bát, anh lại kịp thời gắp thêm.

“Ăn no chưa thế?”

Giả Thục đưa tay xoa bụng, tỏ ý bảo cũng no được bây, tám phần rồi. Chân Lăng nở một nụ cười kỳ lạ, nói: “No rồi thì tốt.”

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp bước vào, nhẹ nhàng cất tiếng: “Xin hỏi...”

Nhưng vừa nói tới đây, cô chợt nhìn thấy anh chàng đang ngồi cạnh bàn, không kìm được kinh ngạc kêu lên: “Nguyễn Hy, anh đến rồi à?”

Trên khuôn mặt anh chàng kia thoáng qua nét ngạc nhiên và lúng túng, còn Chân Lăng lúc này đã đứng dậy cười bảo: “Thì ra là người quen, mau ngồi xuống đi!”

Chân Lăng rất ga lăng, lấy ghế ra cho cô gái kia. Cô ta khẽ mỉm cười, rồi ngồi xuống ngay bên cạnh Hạ Nguyên Hy: “Sớm biết có Nguyễn Hy ở đây, tôi đã không tới rồi.”

Chân Lăng cười mỉm, ánh mắt đầy ý vị nhìn qua: “Không biết cô là gì của anh Hạ nhỉ?”

“Tôi là bạn gái anh ấy.” Cô gái nhẹ nhàng trả lời, đồng thời mỉm cười nhìn qua phía anh chàng kia,

mà lúc này sắc mặt anh chàng đã trở nên trắng bệch, hết sức khó coi.

Đúng lúc này, lại có một tiếng gõ cửa.

Chân Lãng bước ra mở cửa, không biết vô tình hay cố ý mà cơ thể lại che hết tầm mắt của người bên ngoài, chỉ nghe thấy một giọng nữ êm tai: “Chào anh, tôi là bạn gái của Hạ Nguyên Hy, vừa rồi nghe nói...”

Không đợi Chân Lãng kịp có động tác gì, sau lưng đã có người đẩy mạnh anh qua một bên, rồi cô nàng xinh đẹp vừa nãy tròng mắt nhìn ra phía ngoài cửa: “Cô là ai đấy, cô trở thành bạn gái của Hạ Nguyên Hy từ lúc nào thế hả?”

Khuôn mặt quẩn rũ của cô gái ngoài cửa lập tức trở nên khó coi, rồi không nói lời nào, xông thẳng vào trong phòng, ngó qua phía anh chàng đang ngồi kia: “Nguyên Hy, anh nói với cô ta đi, em có phải là bạn gái của anh không?”

Giả Thước đang ăn một chiếc bánh bao nhỏ, cặp mắt to tròn cứ hết nhìn cô này lại nhìn cô kia, chẳng hiểu đầu của tai nghe ra sao.

“Cô dụ dỗ bạn trai tôi, đồ hồ ly tinh!” Cô gái xinh đẹp lập tức chạy tới, vung tay gạt cánh tay đang đặt trên người Hạ Nguyên Hy của cô gái quẩn rũ ra.

“Sao cô không nhìn lại mình đi, có cho không cũng chẳng ai thèm đâu!” Cô gái quẩn rũ cũng không phải loại vừa, lập tức ăn miếng trả miếng.

Giọng nói của hai người đó càng lúc càng lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, từ hồi thăm cơ thể của đối phương cho đến hồi thăm người nhà của đối phương, chiến tranh leo thang với tốc độ nhanh đến chóng mặt, khiến người ta phải tấm tắc khen hay.

“Vì anh ấy, tôi đã từng phá thai một lần, sao tôi lại không phải bạn gái của anh ấy chứ?”

“Cô mới phá một lần đã là gì, tôi đã phá hai lần rồi đây này!”

Giả Thước thiếu chút nữa thì bị nửa cái bánh bao làm cho tắc nghẹn, chẳng lẽ bây giờ đang thịnh hành kiểu cạnh tranh thế này hay sao?

Sắc mặt anh chàng kia càng lúc càng khó coi, đang muốn mở miệng, chợt nghe có tiếng gõ cửa vang lên lần nữa: “Tôi là vợ của Hạ Nguyên Hy, đến để lấy...”

Lần này không cần Chân Lãng phải ra mở cửa, hai cô gái kia đã chủ động lao ra: “Cô đã phá thai mấy lần rồi? Dựa vào đâu mà dám tự xưng là vợ của anh ấy thế hả?”

Cô gái ngoài cửa ngăn ra: “Tôi chưa...”

“Đồ không biết xấu hổ!” Cô gái xinh đẹp “hừ” một tiếng. “Nguyên Hy, đám hàng nát này anh dụ dỗ được từ đâu về thế?”

Cô nàng quẩn rũ kia cũng không chịu kém cạnh, lập tức nhảy dựng lên: “Nguyên Hy, hai người này từ đâu lòi ra thế? Kêu bọn họ cút đi!”

“Chuyện này là sao vậy?” Cô gái ngoài cửa tức tối bước vào, nhìn anh chàng đang ngồi ôm đầu trên ghế kia: “Hạ Nguyên Hy, anh mau nói rõ cho tôi!”

Anh chàng kia câm tịt, không nói tiếng nào, Chân Lãng thì lại cười hỏi: “Bọn họ đều nói mình là bạn gái của anh Hạ, còn cô thì lại nói mình là vợ của anh Hạ, tôi nên tin ai đây?”

“Bạn gái?” Hai hàng lông mày của cô gái đi vào cuối cùng lập tức dựng đứng. “Tháng sau chúng tôi kết hôn rồi, bạn gái của anh ta ở đâu ra chứ?”

Những tiếng riu ra riu rít của ba cô gái đan xen vào nhau, khiến căn phòng càng lúc càng trở nên ồn ã. Giả Thước nhìn những bóng người không ngừng chạy qua chạy lại trước mặt, hoàn toàn không hiểu chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Chân Lãng cúi đầu, ghé tai cô hỏi: “Ăn no chưa thế?”

Giả Thước khẽ gật đầu, còn chưa kịp nói gì tiếp thì đã bị Chân Lãng nắm tay kéo đi: “Ăn no rồi thì đi thôi, ở đây chắc sắp có chiến tranh đấy.”

Cặp mắt Giả Thước lập tức sáng rực: “Có kịch hay để xem sao?”

“Ra ngoài rồi xem!” Chân Lãng túm chặt lấy Giả Thục, lôi cô nàng đứng lên, trước lúc ra ngoài, anh còn quay lại nói với cô vợ chính thức kia: “Bọn họ, một người nói đã từng phá thai một lần, một người nói đã từng phá thai hai lần, đều là vì chồng chưa cưới của cô cả. Cô nhớ nói với anh ta, phá thai nhiều quá sẽ rất có hại cho cơ thể phụ nữ, không tốt đâu.”

Nói xong, anh liền đẩy Giả Thục ra khỏi phòng. Trong phòng lập tức vang lên tiếng kêu chói tai của một cô gái, còn có tiếng bát đĩa rơi, nghe có vẻ hỗn loạn vô cùng.

Hai người đứng bên ngoài cửa, lắng nghe tiếng động càng lúc càng lớn trong phòng, và cả tiếng giải thích yếu ớt của anh chàng kia. Giả Thục ôm bụng cười nghiêng ngả, bị Chân Lãng kéo lê khỏi đó.

Đứng cạnh xe, Giả Thục khẽ hích khuỷu tay vào sườn Chân Lãng một cái: “Anh làm à?”

“Cái gì?” Sắc mặt Chân Lãng bình tĩnh như thường, tỏ ra chẳng liên quan gì đến mình hết. “Tôi có phải bạn gái anh ta đâu, tôi có thể làm gì được chứ?”

Giả Thục khẽ “hừ” một tiếng, ra vẻ biết tông: “Người khác có thể không hiểu anh, nhưng tôi lại không hiểu anh chắc? Có phải anh mượn điện thoại của người ta, sau đó gọi cả đám bạn gái của người ta tới đây không?”

Chân Lãng khẽ cười, trông đầy sức hấp dẫn: “Làm nghề luật sư đa phần là phải tiếp xúc với nhiều người, do đó thông thường đều có thói quen phân loại các số điện thoại. Tôi chỉ vô tình mở một mục trong danh bạ của anh ta, sau đó lại lỡ tay gửi tin nhắn chửi, nói là mình nhặt được điện thoại, nhờ bạn của người mất đến lấy về, ai ngờ lại có nhiều người đến như thế chứ.”

Giả Thục ngồi bên ghế phụ, tò mò ngoảnh đầu qua: “Sao anh lại nhìn ra được thế? Trông anh ta rất lịch sự, cũng không nói lời nào quá đà hết.”

“Ánh mắt.” Chân Lãng đưa ra một đáp án mà cô khó có thể tưởng tượng cho được. “Ánh mắt của đàn ông khi nhìn phụ nữ có rất nhiều loại, là đùa bỡn hay thật lòng, từ ánh mắt có thể nhìn ra được hết.”

“Anh chỉ dựa vào cái thứ hư ảo đó để phán đoán á?” Giả Thục có chút không dám tin. “Lỡ anh nhìn nhầm thì sao?”

“Khi anh ta móc ví ra trả tiền, tôi thấy trong đó có kẹp hai chiếc bao cao su. Nếu bên cạnh anh ta không có người phụ nữ nào, việc gì phải mang thứ này bên người chứ?” Chân Lãng khẽ cười một tiếng, thắt dây an toàn giúp cô.

Thứ trong ví tiền của người ta mà cũng có thể nhìn rõ được, cô có nên nói tay Chân Lãng này có mắt lừa người vàng không nhỉ?

Chân Lãng chuẩn bị lùi xe thì Giả Thục đột nhiên lên tiếng: “Đợi một chút!”

Cô nàng tháo dây oan toàn rồi nhảy xuống xe, lon ton chạy đến bên cạnh chiếc xe của anh chàng vừa rồi, nhìn ngó xung quanh một chút, sau đó liền nhanh chóng nhặt mấy viên đá dưới đất lên, bỏ chúng vào ống xả của chiếc xe đó.

Giả Thục phui tay mấy cái cho sạch, sau đó mới leo lên xe, quay qua phía Chân Lãng khoát tay bảo: “Đi thôi!”

Chiếc xe chạy trên đường một cách vững chãi, Giả Thục đưa tay chống cằm, im lặng không nói gì.

“Này, nhóc con!” Chân Lãng cất tiếng gọi cô. “Bây giờ có nhiều người lợi dụng việc xem mặt để lừa đảo lắm, đàn ông tốt làm gì có ai chịu đi xem mặt, bị con gái theo đuổi còn không ứng phó kịp nữa kia, tạm thời đừng đi nữa nhé?”

Giả Thục uể oải đáp lại một tiếng, rồi lại chìm vào trầm tư.

Hôm nay cho dù Chân Lãng không nói, cô cũng không định đi xem mặt nữa. Cô im lặng, đó là vì còn có một chuyện chưa thông suốt.

Đàn ông có phải đều rất tùy tiện không? Giống như cái gã hôm nay vậy, đã sắp kết hôn rồi mà vẫn còn có một đồng bạn gái. Còn cả cái gã lần trước nữa, cứ đòi vợ là gái trinh, đối với bản thân thì lại chẳng có yêu cầu gì.

Cô ngẩng đầu lên hỏi: “Này, bác sĩ thú y, anh còn trinh không? Anh không có ham muốn hay sao vậy? Hay là anh không bình thường?”

“Két... Két...”

Tiếng phanh xe chói tai đột ngột vang lên, Giả Thước trao cho tấm kính chắn gió ở phía trước một nụ hôn hết sức thân mật.

Giả Thước còn chưa kịp báo cáo lại với cô bạn tốt về kết thúc của công cuộc xem mặt rằm rộ vừa qua thì đã bị tấm áp phích cực lớn dán trước cửa Hướng Dương Vàng làm cho ngáy người.

Hướng Dương Vàng là tiệm chụp hình hàng đầu trong toàn thành phố, bố trí hết sức trang nhã và hài hòa, hoàn toàn khác với những tiệm chụp hình cỡ lớn thoáng nhìn thì hào nhoáng nhưng bên trong lại hỗn loạn. Thêm vào đó, khách hàng tới đây đều nhận được sự phục vụ tận tình của rất nhiều nhân viên, do đó rất dễ cảm thấy mình cao quý hơn người khác, hiếm có người lại không hài lòng.

Mà càng kỳ lạ hơn, Hướng Dương Vàng xưa nay chưa từng treo mấy thứ kiểu như áp phích tuyên truyền ngoài cửa, cũng không bắt khách hàng phải ưỡn ẹo làm cùng một tư thế rồi chụp ra những tấm hình muôn người như một. Các nhiếp ảnh gia ở đây thường có thể chớp lấy những hình ảnh thật đẹp của khách hàng, có đôi khi khách hàng còn đang ngồi tán gẫu với nhân viên thì việc chụp hình đã kết thúc.

Mỗi bức hình được chụp ở đây đều là riêng biệt, mang đặc điểm riêng của bản thân, toát ra những vẻ đẹp muôn hình vạn trạng, có lẽ đây chính là nguyên nhân thật sự khiến Hướng Dương Vàng trở nên đắt khách.

Nhưng chuyện lạ đã xảy ra, Hướng Dương Vàng vốn chưa từng làm quảng cáo, hôm nay lại treo một tấm áp phích cực lớn ngoài cửa. Trên áp phích là một cô gái xinh đẹp có đôi mắt mơ màng, những ngón tay che hờ khuôn ngực, khuôn mặt thoáng ngóang lại phía sau, ẩn hiện nét rụt rè, e ấp. Còn lưng cô gái là một mảng trắng ngần, kéo dài xuống tận eo, và kết thúc tại nơi mà ánh mắt người ta muốn nhìn xuyên qua nhất, trông vẻ quyến rũ vô cùng.

Khi đi ngang qua, rất nhiều người đã không kìm được phải dừng chân, vừa ngấm nhìn vừa khen không ngớt. Còn có không ít cô gái sau khi nhìn thấy tấm áp phích liền hưng phấn chạy ngay vào Hướng Dương Vàng, yêu cầu được chụp ảnh.

Khi Giả Thước đang xoa cục u lớn trên đầu, chuẩn bị tới tiệm chụp hình làm việc, bất ngờ lại nhìn thấy tấm áp phích lớn đó từ xa, còn cả đám người đông đúc đang chen chúc trước cửa Hướng Dương Vàng. Sau khi nhận ra người trên tấm áp phích đó là ai, đáng vẻ ngái ngủ của cô đã biến mất, thay vào đó là một gương mặt... đầy sát khí.

“Phương! Thanh! Quý!” Giả Thước gầm lên một tiếng, lao vút đi với tốc độ còn nhanh hơn cả âm thanh. Khi Phương Thanh Quý nghe thấy tiếng kêu của Giả Thước, vội ngẩng lên, chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa lớn sau nhảy mất đã nứt toác.

Vô số mảnh thủy tinh vụn rơi đầy xuống đất, Phương Thanh Quý lúc này đang ở giữa đám đông, nhưng về mặt lại không hề tỏ ra đau xót như thường ngày, ngược lại còn cười vui vẻ nói: “Ha ha, nhân vật chính của chúng ta tới rồi đây.”

Cả đám người ngoảnh lại, gần như đồng loạt kêu lên: “Ồ...”

Vô số đôi mắt nhìn Giả Thước, rồi lại nhìn tấm áp phích lớn ngoài cửa, sau đó lại nhìn Giả Thước, tựa như có một đôi tay vô hình đang điều khiển ánh mắt của mọi người, qua qua lại lại không ngớt.

“Mọi người đều nhìn thấy rồi đấy, bức ảnh này chính là sản phẩm của Hướng Dương Vàng chúng tôi, hiện giờ người mẫu cũng ở đây rồi. Để kỷ niệm ba năm ngày thành lập tiệm chụp hình, chúng tôi sẽ giảm giá mười phần trăm lần đầu tiên và có thể là duy nhất, ngày mai giá cả sẽ trở lại bình thường...” Phương Thanh Quý không bỏ lỡ thời cơ quảng cáo, không ít cô gái đã có vẻ lung lay.

Mà lúc này cô nàng đẹp trai nào đó đang đưa tay hất mái tóc, căn bản chẳng thèm để ý tới vô số ánh mắt đang nhìn mình, cứ thế lao thẳng vào đám đông, dễ dàng lôi Phương Thanh Quý ra, ánh mắt dữ dần đến mức có thể phun lửa: “Cậu làm cái trò gì thế hả? Dám nhân lúc tớ thay đồ mà chụp trộm, lại còn trưng ra cái ảnh hở hang thế này ư!”

Phương Thanh Quỳnh khẽ nhún vai tỏ vẻ vô can: “Tớ cũng có biết gì đâu, có thể hôm đó khi trang điểm cậu đã quên tắt máy, khi tớ vô ý nhìn thấy thì bức ảnh này đã ở trong máy ảnh rồi. Tớ thấy nó thật sự rất đẹp mà, cậu xem, vụ quảng cáo này hiệu ứng tốt quá đấy chứ!”

“Tháo ngay xuống!” Giả Thước bực bội nói.

Phương Thanh Quỳnh đưa mắt nhìn tấm áp phích cỡ lớn đó như đang nhìn một con gà đẻ trứng vàng: “Cậu có biết không, lượng khách tới đây trong buổi sáng hôm nay đã nhiều hơn lượng khách bình quân trong ba ngày khi trước rồi đấy, tháo xuống thì lỗ lắm, để tớ treo thêm ba ngày nữa được không? Tớ trả cậu ba mươi ngàn đồng.”

“Cậu còn không cho tháo xuống, tớ sẽ dỡ luôn cái Hướng Dương Vàng này ra đấy!” Giọng Giả Thước nghe hết sức kiên quyết, dường như không định thương lượng chút nào. Ánh mắt cô ngó quanh bốn phía, rồi dừng lại trên chiếc bàn trà nhỏ mà Phương Thanh Quỳnh vừa mua, khóe miệng hơi nhếch lên, chuẩn bị xông thẳng tới.

Nhưng Phương Thanh Quỳnh đã kịp thời kéo cô lại, giờ nắm ngón tay ra trước mặt cô: “Năm mươi ngàn, ba ngày, chỉ ba ngày thôi.”

“Hừ!” Giả Thước nở một nụ cười hết sức giả tạo. Trong ánh mắt sáng rực của Phương Thanh Quỳnh, cô khẽ lắc đầu, nói giọng chắc nịch: “Cậu mà còn không cho tháo nó xuống, ngay bây giờ sẽ bị tổn thất một chiếc bàn đấy, hơn nữa lần này tớ không đền đâu.”

“Một ngày!” Phương Thanh Quỳnh vẫn không chịu bỏ cuộc, giờ một ngón tay, đưa qua đưa lại trước mặt Giả Thước. “Chỉ một ngày thôi!”

“Máy ảnh là của tớ, cậu thật sự cho rằng tớ là đồ ngốc hay sao chứ? Không ngờ cậu lại dám chơi xỏ tớ như thế, đợi lát nữa tớ sẽ tính sổ với cậu!” Giả Thước vừa nói vừa giờ hộp đồ ăn sáng trong tay lên. “Sau khi tớ ăn xong mà cái thứ kia vẫn chưa được tháo xuống, tớ sẽ giúp cậu tân trang lại Hướng Dương Vàng một chút.”

Giả Thước cầm hộp cơm, chậm rãi bước lên tầng trên, còn Phương Thanh Quỳnh thì khẽ thở dài một tiếng, ngón tay bấm nhao nhao trên chiếc máy tính, khẽ lầm bầm: “Mới một buổi sáng mà đã có thêm hai mươi đơn đặt hàng, kiếm được sáu mươi ngàn đồng, nếu cậu không cho tớ treo, tớ chỉ đành nghĩ cách khác để bù đắp tổn thất này vậy.”

Có điều, những lời này Giả Thước đều không nghe thấy, hiện giờ cô đang ăn sáng, vừa sờ cục u trên trán vừa suy nghĩ đến thần thờ.

Hôm qua, khi ở trên xe...

“Rầm!” Một tiếng va chạm thật lớn vang lên, khuôn mặt Giả Thước đâm sầm vào tấm kính chắn gió phía trước.

“Au...” Cô đưa tay lên ôm trán, đau đớn kêu rên.

Một đôi tay đưa tới đỡ lấy hai bờ vai cô: “Đề tôi xem nào!”

Mặt mày cô lúc này đã méo xệch vì đau đớn: “Cái đồ bác sĩ thú y chết tiệt, anh có biết lái xe không đấy hả?” Nhưng vì tin tưởng vào đạo đức nghề nghiệp của đối phương, cô vẫn ngoan ngoãn ghé đầu tới.

Bàn tay đang ôm trán của cô bị Chân Lãng kéo xuống, rồi anh đưa một ngón tay ra trước mặt cô: “Nói cho tôi biết, đây là số mấy?”

Giả Thước trợn trừng mắt, thiếu chút nữa thì động chân động tay: “Anh có ý gì đấy hả, tưởng tôi là trẻ con học mẫu giáo hay sao?”

Ánh mắt Chân Lãng không hề có vẻ đùa cợt chút nào, một tia sáng sắc lẹm thoáng qua trong mắt anh: “

Trả lời đi, đây là số mấy?” Giả Thước hậm hực lườm anh một cái, rốt cuộc vẫn trả lời: “Một.”

Nét mặt nghiêm túc của Chân Lãng cuối cùng cũng dần ra một chút, anh lại giơ tiếp một ngón tay nữa ra: “Đây là số mấy?”

“V.” Giả Thước cười nhăn nhăn nói. “Nhưng tôi không ngại vận nó thành chữ S đâu.”

Chân Lãng khẽ thở phào một hơi: “Có cảm thấy chóng mặt không, có cảm thấy buồn nôn không?”

“Có.” Giả Thước nghiêm túc trả lời, thấy khuôn mặt Chân Lãng sau nháy mắt đã căng cứng, cô chậm rãi nói tiếp: “Vừa nãy ăn no như vậy, xe lại dừng đột ngột, không cảm thấy buồn nôn mới lạ đấy.”

“Đây chính là hậu quả của việc không thắt dây an toàn.” Chân Lãng vừa nhẹ nhàng day trán giúp cô vừa nói: “Để tôi day giúp cô một chút, cổ chịu đau nhé!”

Nhưng anh mới bắt đầu dùng sức một chút, Giả Thước đã kêu la oai oái, cơ thể vô thức lùi lại phía sau, dán sát người vào cửa xe.

“Dừng có tránh!” Bàn tay Chân Lãng lại đưa tới. “Trước đây khi cô tập luyện cũng không ít lần bị thương, đừng có nói là một chút đau đớn thể này cũng không chịu đựng được nhé!”

“Tôi không sợ đau, chỉ sợ anh thừa cơ trả thù thôi.” Giả Thước đưa mắt nhìn anh, cơ thể co rúm lại, cố lùi về phía sau thêm một chút. “Này, anh nhẹ tay chút nào!”

So với người không chuyên, động tác của bác sĩ chuyên nghiệp có điểm khác biệt nào lớn nhất?

Nếu hỏi Giả Thước, câu trả lời của cô sẽ là: nhanh, chuẩn, độc!

Đưa tay ra cực nhanh, tìm kiếm vị trí cực chuẩn, ra tay cực kỳ độc địa, còn về mặt thì không hề thay đổi, cứ như đang nhào bột mỳ vậy, động tác mạnh không tả xiết.

Giả Thước không ngừng lùi về phía sau, Chân Lãng đành không ngừng nhích về phía trước. Không biết bắt đầu từ lúc nào, tư thế của hai người bọn họ đã trở nên hết sức mờ ám. Giả Thước lúc này chỉ còn ngồi hờ trên ghế, một nửa người đã nhích ra ngoài, Chân Lãng thì đã nhô người lên, một tay chống xuống bên cạnh Giả Thước, tay kia đang day trán cô. Hơi thở của anh phả lên mặt cô, khiến cô cảm thấy âm ẩm.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Lúc này khuôn mặt Chân Lãng chỉ còn cách mặt cô chưa đến ba mươi centimet, nhìn từ góc độ của cô, không ngờ lại cảm thấy có mấy phần xa lạ.

Hơi thở của anh lướt nhẹ qua trán cô, làm mấy sợi tóc ngắn mềm mại của cô hơi lay động. Cặp mắt anh đen láy và sâu như hồ nước, trên người tỏa ra mùi đàn ông thoang thoảng, trong sự quen thuộc lại có đôi phần xa lạ.

Nói là quen thuộc bởi cô có thể phân biệt được rõ ràng đây là mùi của Chân Lãng; còn nói là xa lạ bởi tới lúc này cô mới phát hiện ra, thì ra khi ở gần, thứ mùi này lại dễ chịu như vậy.

“Bác sĩ thú y, anh đã đổ nước hoa rồi à?” Cô hấp háy mắt đầy vẻ tò mò, khịt khịt cái mũi.

“Cái gì?” Chân Lãng hơi nhướn mày, khiến đôi mắt lại có thêm sức hút, bàn tay đang day trên trán Giả Thước dần trở nên nhẹ nhàng hơn.

Một sợi tóc buông xuống trước trán anh, theo từng động tác của anh mà nhẹ nhàng đung đưa qua lại. Giả Thước đưa tay gạt nó qua một bên, khẽ nở một nụ cười hài lòng: “Bác sĩ thú y, sau này anh lái xe nhớ chú ý một chút có được không hả, kỹ thuật tệ quá đấy!”

Khuôn mặt đang lơ lửng trên không trung kia đột nhiên nhích tới gần, khoảng cách giữa hai người lúc này chỉ còn gần mười centimet mà thôi, nụ cười của Chân Lãng trở nên hết sức mờ ám, giọng nói có vẻ khàn khàn: “Vừa rồi cô nói gì ấy nhỉ?”

Bị thứ áp lực vô hình ấy làm cho có chút khó chịu, Giả Thước vô thức lùi tiếp về phía sau, nhưng chẳng còn chỗ nào để lùi thêm nữa, hơi thở không hiểu sao lại trở nên dồn dập.

Đưa tay lên ngực Chân Lãng, đẩy anh ra xa một chút, tới lúc này Giả Thước mới tìm lại được giọng điệu thường ngày: “Tôi nói anh là đồ khốn, anh rốt cuộc có biết lái xe không? Có cần tôi đây dạy anh cách lái xe không?”

“Không phải câu này.” Khóe miệng Chân Lãng hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười mỉm. “Vừa rồi cô hỏi tôi có còn trinh không, đúng vậy chứ?”

“Không hề!” Cô nàng rướn cổ, nhất quyết không chịu thừa nhận. “Anh nghe nhầm rồi.”

“Tôi nghe nhầm ư?” Giọng nói của Chân Lãng hơi khàn khàn, hết sức dễ nghe. Giả Thục đột nhiên phát hiện hơi thở của mình đã trở nên dồn dập và nặng nề.

Cô liền vung tay đấm, nhắm thẳng vào mặt Chân Lãng: “Tránh ra, anh hít hết không khí của tôi rồi đấy!”

Nắm đấm của cô đấm sượt qua khuôn mặt Chân Lãng, rồi cô bật người định đứng dậy, nhưng cái trán lại va phải bàn tay Chân Lãng. Chỗ đau bị đụng phải, lập tức khiến cô đau đớn kêu toáng lên, rồi lại ngồi phịch xuống.

Chân Lãng khẽ mỉm cười, lòng bàn tay lại đặt lên chỗ bị đau của Giả Thục.

Giả Thục lại vung chân đá mạnh, nhưng vì không gian trong xe quá hẹp, Chân Lãng nhẹ nhàng tránh khỏi. Rồi một tiếng va chạm vang lên, đầu gối cô đập mạnh vào chiếc ghế kéo.

“Ngoan ngoãn chút nào!” Chân Lãng dùng một tay đè đầu gối của cô xuống, bàn tay còn lại thì day nhẹ trên trán cô, những động tác như vậy càng khiến hai người trông có vẻ thân mật hơn, nửa trên cơ thể của anh gần như đã dán vào người cô rồi.

Giả Thục cảm thấy việc hít thở càng lúc càng trở nên khó khăn, lồng ngực cô cứ phập phồng không ngừng.

Đôi mắt Chân Lãng nheo lại, ánh mắt trở nên sâu sắc vô cùng.

“Bộp, bộp, bộp!”

Cửa sổ xe bị người ta đập mạnh ba cái, cả hai người cùng ngẩng lên, chỉ thấy người bên ngoài đã rút tay lại, rồi ngay sau đó một mảnh giấy được gí sát vào tấm kính, bên trên viết: “Muốn vận động trên xe thì xin hãy về ga ra nhà mình, còn nếu thật sự không nhận được, xin nép vào lề đường! Cảm ơn!”

Giả Thục: !!!

Chân Lãng: ...

Chương 6

“Mặc cho nước Nhược ba ngàn, tôi đây chỉ uống một bầu mà thôi.” [\(1\)](#) Tuy rằng cái chỗ nào đó của cô còn chẳng đủ nhét đầy nửa cái bầu, nhưng tôi cũng đành xài tạm vậy.”

[Trích lời Chân Lăng]

Khi bước vào phòng, Phương Thanh Quỳnh đã nhìn thấy một cảnh tượng thế này: Bát hoành thánh đặt trước mặt Giả Thục sớm đã nguội ngắt, những miếng hoành thánh ngâm nước quá lâu nên phần vỏ đã vữa ra, chiếc thìa mà Giả Thục cầm trong tay thì đang nhỏ nước tong tong, làm bắn ra khắp bàn. Mà cô nàng cứ ngồi đó thần thờ, căn bản chẳng biết gì cả, mức canh lên rồi lại đổ xuống, sau đó lại mức lên...

“Sao cậu cứ giống như trẻ con thế hả? Làm bắn hết ra bàn rồi đây này.” Phương Thanh Quỳnh nhìn những miếng hoành thánh đã vữa ra với vẻ bức tức. “Thế cậu có ăn nữa không đây? Không ăn thì vứt đi nhé?”

“Ừ.” Giả Thục vẫn cứ mơ mơ màng màng, trả lời với vẻ lơ đãng.

“Áy?” Bát hoành thánh rõ ràng là chưa được động đến, đây hoàn toàn không phải là phong cách của Giả Thục mà cô biết, chuyện này thật lạ quá đi. “Sao đến bữa sáng mà cậu cũng không ăn vậy? Chẳng lẽ bị ốm rồi sao?”

Giả Thục lúc này đang thần thờ, chẳng nghe thấy lời của Phương Thanh Quỳnh, bàn tay vẫn giữ nguyên tư thế cầm thìa, người cứ ngây ngốc.

“Cậu rốt cuộc bị làm sao thế?” Phương Thanh Quỳnh ghé tới trước mặt Giả Thục, tò mò nói: “Quái lạ thật, sao nhìn cậu lúc này lại giống như thiếu nữ đang yêu thế nhỉ?”

“Cái gì?” Giả Thục giật mình tỉnh táo trở lại, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp đang ở ngay sát mặt mình, lập tức sợ hãi ngã người tránh về phía sau: “Này, cậu đến gần tớ như thế từ lúc nào vậy?”

Phương Thanh Quỳnh uốn éo cái eo thon đi tới bên Giả Thục, rồi ngồi ngay xuống bàn, mấy ngón tay thon dài đưa ra nâng cằm Giả Thục lên: “Nào, nói cho tớ biết, có phải hôm qua cậu đã gặp được anh chàng nào đó rất tuyệt, do đó cậu mới thần thờ như thế này không?”

“Hôm qua à?” Đầu óc Giả Thục lại một lần nữa trở lại với cảnh tượng nóng bỏng trong chiếc xe kia, sắc mặt biến hóa không ngừng, rồi sau đó tâm hồn lại không cẩn thận chạy lên Càn Đầu Vân của Tôn Đại Thánh, không biết bay đi đâu mất hút.

Cô có muốn tự kiểm tra không?

Đó là lời hôm qua Chân Lăng đã nói vào tai cô với nụ cười bí hiểm trên khóe môi, thái độ mờ ám của hắn ta, ánh mắt hút hồn của hắn ta, giọng điệu tự nhiên của hắn ta, tất cả dường như đang ám chỉ điều gì đó.

“Rầm!” Giả Thục đập đầu xuống bàn, rồi uể oải bò xoài ra đó.

Chân Lăng có đôi mắt đào hoa thì cô biết, đôi mắt đó ngay từ hồi trung học cơ sở đã làm mê đắm vô số cô nhóc cô cũng biết, ánh mắt hút hồn của Chân Lăng đã đánh gục vô số chị em trong trường đại học cô lại càng biết, nhưng vấn đề là, nét cười trong khóe mắt của hắn ta hôm qua, những tia sáng rực rỡ trong ánh mắt của hắn ta hôm qua, không ngờ lại khiến cô quên cả phản bác.

Có một khoảnh khắc nào đó cô thậm chí còn cảm thấy nụ cười đó rất đẹp, rất cuốn hút. Ôi, thời oanh liệt nay còn đâu...

“Hóa ra đúng là vậy!” Phương Thanh Quỳnh túm chặt lấy vai Giả Thục lắc lắc, khó khăn lắm mới lôi được hồn phách của cô nàng từ trên chín tầng mây trở về: “Nói đi, việc xem mặt hôm qua thế nào?”

“Hôm qua á?” Hiện giờ năng lực phản ứng của Giả Thục đã chậm hơn nhiều so với thường ngày, cô cố gắng nhớ lại, rồi nhanh chóng kể sơ qua câu chuyện hôm qua một lượt. Kể xong còn hậm hực thêm vào một câu: “Tớ thì là sau này sẽ không bao giờ đi xem mặt nữa!”

Trong mắt Phương Thanh Quỳnh thoáng qua vẻ suy ngẫm, ánh mắt không ngừng quan sát Giả Thục: “Nói như vậy, biểu hiện bất thường của cậu hôm nay không phải là vì cậu đã tìm được một anh chàng tuyệt

vời khi đi xem mặt, mà là vì một anh chàng khác, có đúng không?”

Câu hỏi của cô lại một lần nữa bị Giả Thước bỏ qua. Cô nàng đang ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, suy nghĩ về câu nói kia của Chân Lãng. Mà nếu phải nói một cách thật chính xác thì bắt đầu từ hôm qua cô đã suy nghĩ về câu nói kia.

Tại sao cô lại phải kiểm tra việc hấn có còn trinh hay không cơ chứ? Mà cô nên kiểm tra như thế nào đây? Chẳng lẽ cái thứ đó cũng có tem chống hàng giả?

Một ngón tay thon dài gi lên trán cô, đôi mắt đầy vẻ quả quyết kia lại một lần nữa tiếp xúc với cô ở cự ly gần: “Giả Thước, có phải trong đầu cậu lúc này đang nghĩ đến anh chàng nào đó không hả?”

Giả Thước hấp háy mắt không ngừng, cuối cùng không phủ nhận vấn đề này.

Chân Lãng hình như đúng là thuộc giống đực.

Trong nụ cười của Phương Thanh Quỳnh toát lên một vẻ quái dị khó mà miêu tả bằng lời. Cô khề véo má Giả Thước một cái: “Tiểu Thước Tử, nhìn tớ nào, hãy trả lời mấy câu hỏi dưới đây của tớ để xem có phải cậu đã thích anh ta rồi không...”

Giả Thước ngẩn ngơ gật đầu một cách bị động, bên tai là giọng nói như có tác dụng thôi miên của Phương Thanh Quỳnh: “Thứ nhất, có phải cứ khi nghĩ đến anh ta là cậu liền cảm thấy ngọt ngào, đột nhiên muốn cười không?”

Nét mặt ngẩn ngơ biến mất, Giả Thước khẽ “hừ” một tiếng lạnh lùng: “Cười á? Tớ muốn khóc.”

“Thứ hai, khi cậu nghĩ đến anh ta, có cảm thấy nụ cười của anh ta rất cuốn hút không?”

Giả Thước bực bội gật hai ngón tay trên má mình ra: “Cuốn hút? Có mà cuốn chiếu thì có!”

“Thứ ba, khi cậu nghĩ đến anh ta, trong lòng có cảm thấy nhẹ nhàng, êm ái không?”

“Nhẹ nhàng, êm ái?” Đôi mắt Giả Thước bắt giác mở to hơn. “Tớ thậm chí còn cảm thấy muốn giết người ấy, cậu nói xem có nhẹ nhàng, êm ái không nào?”

“Ặc...” Khuôn mặt vốn đầy vẻ quả quyết của Phương Thanh Quỳnh cứng đờ, rồi cô quyết định tung ra chiêu thăm dò cuối cùng: “Thứ tư, khi cậu nghĩ đến anh ta, có hy vọng anh ta lập tức xuất hiện trước mặt cậu không, và có khi nào mới nửa ngày không gặp mà đã nhớ nhung anh ta không?”

“Rầm!” Giả Thước đập mạnh tay xuống bàn, mặt mũi hầm hè, trừng mắt nhìn cô. “Tớ hy vọng hấn vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tớ. Nếu không, tớ sẽ xé nát cái khuôn mặt nhăn nhó của hấn ra, rồi vứt xuống dưới chân, giẫm thành thịt vụn.”

“A!” Phương Thanh Quỳnh không kịp được bật thốt lên kinh ngạc. “Chắc cậu không định nói với tớ là anh chàng đã khiến cậu thần thờ từ sáng đến giờ chính là Chân Lãng đấy chứ?”

Bị điểm trúng tử huyệt, Giả Thước lại một lần nữa trở nên uể oải.

Phương Thanh Quỳnh đưa hai tay tới, túm chặt lấy hai bờ vai Giả Thước, giọng nói lập tức lớn hẳn: “Cậu... cậu... cậu rốt cuộc đã...”

“Tớ rốt cuộc đã không cần phải nương tay với hấn nữa rồi!” Giả Thước đột nhiên nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, cười một tràng dài kỳ quái. “Cậu có biết không, lời hứa mà tớ nợ hấn cuối cùng cũng đã trả xong rồi. Bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần hấn dám trêu chọc tớ, tớ nhất định sẽ cho hấn một trận no đòn, giờ thì không cần phải nhần nhịn gì hết.”

Hai cánh môi hồng của Phương Thanh Quỳnh há hốc, ánh sáng rực rỡ vừa bùng lên trong mắt lập tức tắt lịm, cô lặng lẽ ngoảnh đầu qua hướng khác, bên tai vẫn còn vang vọng tiếng cười phớt lờ của Giả Thước.

Có lẽ cô thật sự không nên hy vọng quá nhiều vào cô nàng đầu óc đơn giản này, nếu không, nhất định sẽ bị làm cho tức chết. Xin Chúa hãy phù hộ cho anh chàng đáng thương kia!

Giả Thước múa may, nhảy nhót một cách hưng phấn, còn Phương Thanh Quỳnh thì đưa tay chống cằm về bất lực, nghe Giả Thước ở bên cạnh kêu lên quang quác không ngừng, cô buồn bực gõ ngón tay xuống bàn, làm phát ra những âm thanh trong trẻo.

“Cậu nói cái gì?” Khi nghe thấy một câu nói nào đó, Phương Thanh Quỳnh đột nhiên mở miệng, nhìn chằm chằm vào thân hình phẳng lì của cô nàng kia. “Cậu nói mục đích cậu đi xem mặt là để làm ngực to lên á?”

“Đúng vậy.” Giả Thước lập tức gật đầu thật mạnh, ngay sau đó lại ừ ừ cúi đầu. “Bây giờ không đi xem mặt nữa rồi, ngực tớ làm sao mà to lên được đây?”

“Đây thật sự là mục đích của cậu ư?” Phương Thanh Quý không dám tin vào tai mình nữa. “Làm ngực to lên rồi mang về cho Chân Lăng xem?”

“Đúng thế!”

“Cậu nghĩ là ngực của con gái hai mươi lăm tuổi còn có thể to thêm nữa à?” Cô cười phì một tiếng vẻ coi thường. “Đến cái tuổi tác như cậu hiện giờ, trừ phi làm phẫu thuật nâng ngực, nếu không, căn bản không thể to lên được nữa.”

“Vậy sao?” Giả Thước lắng nghe một cách nghiêm túc, sau đó cúi đầu ngẫm nghĩ điều gì đó.

“Ừ!” Phương Thanh Quý cố gắng thuyết phục cô bạn tốt của mình từ bỏ suy nghĩ điên rồ kia: “Cậu tốt xấu gì cũng là một cô gái hiện đại có học thức cao, không có lý nào lại thiếu tri thức về mặt sinh lý, chẳng lẽ ngay cả vấn đề đơn giản này mà cậu cũng không thể phân biệt được đúng sai à?”

Cô bắt đầu khoa tay múa chân khuyên bảo: “Cho dù có khả năng to thêm một chút xíu nữa, vậy thì cũng không thể trở nên đồ sộ như trong tưởng tượng của cậu được đâu, do đó...”

“Do đó tớ phải bị Chân Lăng cười cả đời à?” Giả Thước ngẩng lên, có chút âm ỉ nói.

Phương Thanh Quý thờ dài một hơi: “Cậu thật sự cho rằng Chân Lăng sẽ cười cậu sao?”

Giả Thước gật đầu, gật đầu thật mạnh, vô cùng mạnh.

Tiếng nghiêng răng ken két vang lên, khuôn mặt Giả Thước đã trở nên méo mó: “Không những hấn ta cười tớ ngực lép, hôm qua còn cười tớ là gái ế không ai thèm lấy!”

Đúng vậy, cô đã suy nghĩ suốt cả một đêm, lại thêm từ sáng đến giờ, rốt cuộc đã hiểu ra tại sao nụ cười của Chân Lăng lại có vẻ kỳ lạ và xấu xa như thế. Hấn ta rõ ràng là đang chế giễu cô không có ai thèm lấy.

“Thanh Thanh, tớ quyết định rồi.” Giả Thước nhìn ra ngoài cửa sổ. Dưới ánh mặt trời, bức áp phích bên ngoài gần như có thể nhìn xuyên qua, bên dưới bờ vai trắng ngần kia, bộ ngực của cô không ngừng lay động theo làn gió. “Tớ phải đi nâng ngực!”

“Ồi!” Phương Thanh Quý đang ngồi trên bàn, nghe thấy thế thì giật nảy mình, không cẩn thận ngã phịch xuống đất, đầu gối va mạnh vào chiếc ghế mà Giả Thước đang ngồi, cô nhìn cô bạn tốt bằng ánh mắt ngạc nhiên đến tột độ: “Cậu... cậu điên rồi sao?”

“Thanh Thanh, mỗi người đều có chấp đối với một số chuyện cá biệt.” Giả Thước nói bằng giọng kiên định, trong ánh mắt thoáng qua nét thù hận. “Gã đó luôn chế giễu là ngực tớ phẳng lì, tớ phải chứng minh cho hắn thấy, tớ sẽ không phẳng cả đời đâu!”

Phương Thanh Quý hơi hé miệng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Giả Thước, cô lại nuốt những lời định nói vào trong.

Tuy bốn câu hỏi trước đó Giả Thước đều trả lời hoàn toàn trái ngược với đáp án, nhưng cô vẫn còn câu hỏi thứ năm, đó là: “Có bao giờ cậu đặc biệt để tâm, thậm chí là để tâm đến mức độ quá khích, đối với một câu nói tình cờ của anh ta không?”

Và giờ cô nghĩ, cô không cần phải hỏi câu đó nữa rồi.

Hơn nữa, Phương Thanh Quý còn phát hiện, người điên không phải chỉ có một mình Giả Thước, anh chàng Chân Lăng xưa nay luôn công tư phân minh, làm việc gì cũng hết sức bình tĩnh và tỉnh táo kia không ngờ cũng xuất hiện trong tiệm chụp hình của cô vào lúc này.

Phương Thanh Quý đưa tay dụi mắt, xác định là mình không nhìn nhầm, anh chàng đẹp trai, cao ráo kia chính là Chân Lăng. Rồi cô lại dụi mắt lần nữa, nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường, lúc này đúng là mười giờ mười phút, không sai, giờ này đúng là Chân Lăng phải ở bệnh viện mới đúng.

Phương Thanh Quý không khỏi ngăn người, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại vẻ bình thường, nở nụ cười tươi nói: “Anh Lăng đến đây sớm như vậy, chẳng lẽ bệnh viện sắp phá sản rồi hay sao?”

Ánh mắt Chân Lăng nhìn thoáng qua một chút, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của cô nàng điên trai kia. Còn Giả Thước thì chạy nhanh tới, ngẩng lên hằm hè nhìn anh: “Anh đừng cho rằng tôi không biết

anh đang nghĩ gì nhé, tôi sẽ không cho anh có cơ hội chế giễu tôi đâu!”

Không đợi Chân Lãng kịp nói gì, cô đã đưa tay gạt nhẹ mái tóc của mình một chút, che đi vết bầm tím trên trán, sau đó nghiêng ngang bước ra ngoài cửa.

Phương Thanh Quỳ dõi mắt nhìn theo bóng lưng cô bạn tốt. Sau khi Giả Thước đã rời đi hẳn, cô liền quay sang cười tươi, nói với Chân Lãng: “Anh Lãng có hứng thú bàn chút chuyện làm ăn không?”

Tại một nơi khác, Giả Thước của chúng ta lúc này chỉ tập trung vào một chuyện, đó là bỏ ra một ngày để thu thập các loại tài liệu, cuối cùng thì lựa chọn một bệnh viện thẩm mỹ được nhiều người khen ngợi nhất, có kỹ thuật nổi trội nhất, sau đó lon ton tìm tới. Cô muốn... nâng ngực!

“Xin hỏi chị muốn tìm hiểu về phương diện nào vậy?” Cô lễ tân ngoài cửa nở một nụ cười hòa nhã, thái độ phục vụ quả thực là hoàn toàn khác so với bệnh viện công lập trong ấn tượng của Giả Thước.

“Tôi...” Giả Thước ngây ra, không kịp nhìn xuống ngực mình. Cô lễ tân lập tức hiểu ý, liền giới thiệu: “Kỹ thuật nâng ngực ở chỗ chúng tôi có thể nói là đứng đầu toàn quốc, chị cứ thử tham khảo một chút, nếu cảm thấy lo lắng thì có thể không làm.”

Giả Thước gật đầu một cách cứng nhắc, cứ như là một bác nhà quê lên tỉnh, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, bên tai là thứ âm thanh ma quái như có khả năng tẩy não.

“Chỗ chúng tôi có kỹ thuật tiên tiến nhất toàn quốc, đảm bảo sẽ không để lại sẹo, còn có thể dựa theo yêu cầu của chị mà tạo ra các hình dạng khác nhau, chẳng hạn như hình giọt nước, hình trái lê, hình đài sen. Ngoài ra, chị cũng có thể tự lựa chọn kích thước, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến việc cho con bú sau khi kết hôn. Còn nữa...” Nụ cười gần như hoàn mỹ của cô lễ tân khiến người ta không cách nào từ chối được. “Tất cả những phần cơ thể giả cũng đều do chị tự lựa chọn, thậm chí chị còn có thể đặt hàng từ nước ngoài, chúng đều có mã số chứng nhận quốc tế, chị có thể kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Oh, her Lady Gaga!

Giả Thước trở nên choáng váng, thể này có tính là cô sắp có đôi gò bồng đảo có chứng nhận quốc tế không nhỉ?

Cô lễ tân tươi cười nhìn cô: “Chị có muốn nghe bác sĩ tư vấn một chút không? Việc tư vấn này chúng tôi không thu phí. Nếu không cảm thấy hài lòng, chị có thể lựa chọn không phẫu thuật.”

Nhìn vô số cô gái từ màn hình phẳng biến thành đồi núi trập trùng trên bức tranh quảng cáo, trong đầu Giả Thước bắt gặp tưởng tượng ra khung cảnh mình mang bộ ngực đồ sộ đi tới trước mặt Chân Lãng mà khoe khoang, không kịp gật đầu một cái.

“Vậy chị muốn tự chọn bác sĩ hay là để chúng tôi chọn giúp chị?” Trong giọng nói ngọt ngào đó dường như tràn đầy sự mê hoặc. “Nếu tự lựa chọn, chị có thể lựa chọn bác sĩ tốt nhất của chúng tôi, có điều việc làm phẫu thuật thì phải chờ một thời gian mới có thể thực hiện.”

“Lựa chọn bác sĩ tốt nhất ư?” Giả Thước ngẫm nghĩ một chút. “Vậy bây giờ vị bác sĩ tốt nhất đó có thời gian kiểm tra và tư vấn cho tôi không?”

“Chị đợi một chút!” Cô lễ tân quay lại bàn làm việc của mình, mở cuốn sổ đăng ký ra xem, một lát sau ngẩng đầu nói: “Chị thật may mắn, cuộc phẫu thuật sáng nay của vị bác sĩ tốt nhất của chúng tôi phải rời ngày, anh ấy vừa khéo có thể kiểm tra cho chị. Gian phòng đầu tiên bên tay trái ở tầng hai chính là phòng của anh ấy, chị có cần tôi đưa đến đó không?”

Giả Thước khẽ khoát tay, nhẹ nhàng cất bước đi lên tầng hai, ngó qua căn phòng đầu tiên bên tay trái, cô nhìn thấy tấm bảng tên ngoài cửa có đề ba chữ: Lâm Tử Thần.

Không kịp moi móc lại ký ức xem mình đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu và bao giờ, Giả Thước đã nhẹ nhàng bước vào trong căn phòng kia.

Điểm tốt của bệnh viện tư nhân là phục vụ chu đáo, thiết kế đẹp mắt, ngay đến phòng làm việc của bác sĩ cũng hết sức trang nhã, bức tường màu xanh nhạt không hề đem lại áp lực tâm lý như màu trắng

thường thấy ở bệnh viện công, còn cánh cửa sổ thì mở rộng, rèm cửa khẽ đung đưa theo từng làn gió ẩm áp.

Vị bác sĩ đó lúc này đang quay mặt ra phía ngoài cửa sổ mà ngắm cảnh, ánh nắng chiếu xuống mặt bàn, làm ánh lên một mảng màu vàng kim rực rỡ.

“Xin chào...” Giả Thước quả thực không ngờ nổi phòng làm việc của bác sĩ lại có thể như thế này. Trong trí nhớ của cô, các bác sĩ đều phải cúi đầu, cặm cụi viết lách, trước mặt là một tập sổ khám bệnh bừa bộn, ngoài ra còn có đám người không ngừng ra ra vào vào, hết sức ồn ào và náo nhiệt.

Sao trông người này lại có vẻ thanh thoi thế nhỉ?

Người ngồi sau chiếc bàn khẽ xoay chiếc ghế lại, ánh nắng màu vàng chiếu vào lưng anh ta, khiến chiếc áo bác sĩ màu trắng gần như trong suốt.

Mọi người đều nói bác sĩ là thiên sứ, một lúc nào đó Giả Thước cũng tán đồng với câu nói này. Nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt cùng với nụ cười tươi rọi của vị bác sĩ kia, cô cảm thấy phía sau chiếc áo bác sĩ màu trắng của anh ta dường như đang mọc ra một đôi cánh dơi màu đen cực lớn.

Thiên sứ?

Thiên sứ cái khi gió gì chứ!

Giả Thước mở to đôi mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười của vị bác sĩ kia, ngón tay chỉ về phía trước, hồi lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: “Sao anh lại ở đây?”

Ác mộng là gì, đó là thứ chỉ xuất hiện trong giấc mộng.

Oan hồn là gì, đó là thứ chỉ thò đầu ra vào lúc nửa đêm.

Đối với cô, người trước mắt này quả thực còn đáng sợ hơn ác mộng, còn đáng ghét hơn oan hồn, lúc ban ngày ban mặt khi cô không ngủ mà hắn cũng xuất hiện trước mặt cô.

Trời ơi, xin hãy cho một tia sét xuống đây đánh chết... cái gã trước mặt cô đi!

Đáp lại cô là một tiếng cười trong trẻo cùng với câu trả lời hết sức nhẹ nhàng: “Làm việc bán thời gian.”

Làm việc bán thời gian?

“Nhưng...” Cô nói lắp ba lắp bắp, suýt cắn phải lưỡi mình. “Tấm bảng tên ngoài cửa viết là Lâm Tử Thần.”

“Vậy à?” Người ngồi trên ghế thần nhiên nói. “Có thể là y tá bạn quá, quên chưa thay bảng tên.”

Cô nguyên rủa cô nàng y tá kia. Nếu không vì cô ta, dựa vào sự nhạy cảm của cô, chỉ cần trong tầm mắt xuất hiện chữ Chân hoặc chữ Lăng, cô nhất định sẽ dừng lại, ngó nghiêng quan sát tình hình, tuyệt đối không bao giờ bước qua cái cánh cửa đáng ghét này.

Lâm Tử Thần, cô rốt cuộc đã nhớ ra chủ nhân của cái tên này là ai, chính là gã bạn thân thiết nhất của Chân Lăng, cũng là kẻ xui xẻo từng bị cô cho chổng vó một lần.

“Bệnh viện thẩm mỹ La Thị này là do thầy hướng dẫn tôi mở.” Chân Lăng dường như biết cô đang nghĩ gì, ngón tay khẽ gõ lên cuốn sách có in hình quảng cáo về bệnh viện.

Hôm nay Ngũ Hoàng nhập trung cung, mọi việc đều không thuận lợi. [\(2\)](#)

Trong đầu Giả Thước thoáng qua câu nói này, cô lùì nhanh ra phía ngoài cửa.

“Cô đến đây làm gì vậy?” Giọng nói của Chân Lăng nhanh hơn bước chân của cô một chút, khi cô chỉ còn cách cửa chừng ba bước chân, Chân Lăng đã lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Nơi này là bệnh viện thẩm mỹ, còn tôi là...”

“Đi tìm nhà vệ sinh!” Giả Thước chẳng buồn nghĩ ngợi, trả lời ngay, rồi lập tức co chân chạy ra ngoài. Nhưng cô vừa mới bước được một chân ra cửa, trước mặt đột nhiên lại xuất hiện một bóng người màu xanh lam.

Chính là cô lễ tân xinh đẹp hồi nãy. Giả Thước phản ứng cực nhanh, lập tức dừng chân, nhảy qua bên cạnh, vừa khéo tránh được một cuộc tiếp xúc thân mật giữa hai người.

“A...” Cô lễ tân đó giật mình kêu lên một tiếng, chợt nhìn rõ khuôn mặt Giả Thục, vội vã nói: “Chào chị, vừa rồi chị quên chưa đăng ký và lấy sổ y bạ, tôi đã giúp chị đăng ký bác sĩ Chân làm bác sĩ chỉ định rồi.”

Cô lễ tân đón lấy cuốn sổ y bạ, trong lòng tin chắc rằng với giọng nói của cô lễ tân này, cái gã ở trong kia đã nghe rõ mồn một rồi, huống chi thân kinh nhạy cảm của cô còn cảm nhận được có hai luồng vật chất vô hình đang chiếu thẳng vào lưng cô.

“Đã đến chỗ tôi rồi, tại sao còn phải đi?” Giọng nói đó rất nhẹ nhàng, nhưng trong sự nhẹ nhàng còn mang theo sức mạnh khiến người ta không thể từ chối: “Chẳng lẽ cô nghi ngờ trình độ của tôi?”

Về trình độ của anh thì tôi không nghi ngờ gì, nhưng tôi nghi ngờ nhân phẩm của anh, vậy đã được chưa hả?

Chân Lăng đang làm gì ở đây, và cô đến đây làm gì, hai người bọn họ đều biết rõ, dù cô có bỏ đi thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Giả Thục xoay người một cách cứng nhắc, mang theo nét mặt đau thương và căm phẫn, bước trở vào phòng.

Vừa vào cửa, cô liền nhìn thấy Chân Lăng đang đóng cửa sổ lại, đồng thời ngoảnh đầu lại bảo cô: “Khóa cửa lại đi!”

Có lẽ việc mỗi ngày khi cô vào nhà hẳn đều nói ra câu này đã khiến cô hình thành nên phản xạ có điều kiện, lúc này không ngờ cô lại rất nghe lời, tiện tay đóng cửa rồi khóa lại.

Trong lúc cánh cửa vừa được khóa lại, cô còn loáng thoáng nghe thấy giọng nói đầy vẻ nghi hoặc của cô lễ tân ở bên ngoài: “Ày, sáng nay mình rõ ràng đã thay bảng tên rồi cơ mà, sao lại vẫn là bác sĩ Lâm nhi? Chẳng lẽ mình đã nhầm?”

Cửa đã khóa lại, rèm cửa sổ cũng được khép kín mít, căn phòng vốn sáng sủa lập tức trở nên âm u. Giả Thục chợt cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, toàn thân run lên bần bật.

Chân Lăng lúc này không cười nữa, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Bầu không khí này khiến Giả Thục dễ dàng nhận ra hẳn đang làm việc, chứ không còn là anh chàng ở cùng một nhà với mình nữa.

Nào ngờ, câu đầu tiên mà Chân Lăng nói ra thiếu chút nữa đã khiến Giả Thục bị sặc chết: “Cởi áo ra!”

Cúi đầu nhìn chiếc áo thun trên người, Giả Thục lúng túng nói: “Tôi... tôi chỉ mặc có một áo thôi.”

Đang là cuối tháng Năm, người bình thường có thể mặc được mấy chiếc áo chứ? Huống chi Giả Thục còn là một cô nàng hiếu động, dễ ra mồ hôi và sợ nóng hơn người khác rất nhiều.

“Tôi biết.” Chân Lăng đã đeo lại chiếc kính không độ, trông hơi khác so với Chân Lăng mà cô vẫn biết. Vẻ thận trọng và bình tĩnh hết sức chuyên nghiệp của anh thực ra lại càng khiến cô tin tưởng, nhưng câu nói tiếp theo đó thì thực đúng là...

“Cởi áo ra, cởi hết!”

“Tại sao?” Cho dù bọn họ đã quen nhau từ bé, nhưng vẫn còn chưa thân thiết đến độ có thể ngồi với nhau mà không mặc gì, huống chi lần này chỉ có mình cô phải cởi.

“Cô mà không cởi hết ra, tôi làm sao biết kết cấu khung xương của cô thế nào, cần động dao động kéo từ đâu, làm ở đâu thì đẹp nhất.” Chân Lăng trả lời rất nhanh, như thể trong đầu anh sớm đã chuẩn bị sẵn rồi. “Cô nghĩ tôi là Tôn Đại Thánh, chỉ cần nhìn thoáng qua là biết rõ mọi thứ bên trong hay sao? Tôi không những phải nhìn, còn phải làm cho cô một bản thiết kế hợp lý nhất, ưu việt nhất. Tôi là bác sĩ, tất nhiên cần phải có trách nhiệm với người bệnh.”

Anh tiện tay mở ngăn kéo, lấy một cây bút dạ.

Chắc không phải hẳn ta định vẽ bìa bắn súng lên người mình đấy chứ?

Cô nàng bắt đầu tưởng tượng, một cái bút ngọ nguậy trên người, lấy một vị trí nào đó làm trung tâm, không ngừng mở rộng ra ngoài, bên trên viết: vòng 10, vòng 9, vòng 8...

Nghĩ xa quá rồi, nghĩ xa quá rồi...

“Thật sự phải cởi sao?” Giả Thục lúc này đã chẳng còn lòng dạ nào mà để tâm đến cái gọi là quan hệ

giữa bác sĩ và người bệnh nữa, cô đang suy nghĩ về việc mình bước vào phòng của Chân Lăng liệu có phải là một quyết định cực kỳ sai lầm hay không.

Mà không đúng, phải nói là bước vào phòng làm việc của Chân Lăng.

“Tất nhiên.” Chân Lăng đưa tay lên chống cằm, vẻ chờ đợi: “Có người eo to, như vậy thì nên chĩa xuống dưới một chút, có người eo nhỏ, như vậy thì có thể chĩa lên trên, có người vai rộng, do đó cần phải sử dụng kiểu đài sen sẵn chắc, cô hiểu chứ?”

Hiểu, nói đi nói lại rốt cuộc vẫn là phải xem bệnh bốc thuốc, trước hết cần nghiên cứu cơ thể của cô một chút mới được...

Cuối cùng Giả Thục cũng chỉ đành thỏa hiệp và bắt đầu cởi áo, nhưng trông có vẻ rất vất vả. Đầu tiên cô kéo một bên ống tay áo cho nó dẫn ra, sau một hồi giằng co kịch liệt, cô cũng rút được cánh tay ra khỏi ống tay áo đã trở nên dài ngoằng đó. Tiếp theo, cô bắt đầu kéo ống tay áo còn lại, vẫn là những động tác tương tự, cuối cùng thì co tay lại. Trông cô lúc này thật chẳng giống như đang cởi áo, mà có vẻ giống như đang lột da, mỗi động tác đều làm cô đau đớn.

Anh chàng ngồi phía đối diện vẫn thản nhiên chống cằm, hai ngón tay gãi nhẹ trên cánh mũi, lặng lẽ ngắm nhìn sự giãy giụa cuối cùng của cô.

Từ lúc cô bắt đầu cởi áo, tư thế của anh vẫn chưa thay đổi chút nào.

Trong phòng lúc này chỉ có anh và cô, cùng với tiếng hít thở của hai người.

Công việc với hai ống tay áo cuối cùng đã kết thúc, lúc này hai cánh tay cô đang thò ra phía dưới chiếc áo, vén dần nó lên trên. Cái bụng nồn nà của cô nhấp nhô lên xuống theo từng nhịp thở, vòng eo thon thả khiến cô càng có thêm mấy phần liễu yếu đào tơ, lại lên trên nữa...

Giả Thục đột nhiên kéo mạnh chiếc áo xuống, che hết vùng bụng vừa lộ ra, sau đó đứng bật dậy: “Tôi yêu cầu đối bác sĩ!”

Cô không chịu nổi nữa rồi, khi đối mặt với Chân Lăng, cô không cách nào bình tĩnh được. Chẳng buồn nghĩ ngợi gì thêm, Giả Thục xô tay vào ống tay áo, xoay người bước nhanh ra ngoài. Nhưng khi ngón tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa, sau lưng liền vang lên giọng nói khàn khàn quen thuộc: “Ồ trước mặt tôi mà cô còn không dám cởi, cô cho rằng cô dám cởi trước mặt người khác ư?”

Ầm! Một tia sét từ tí trên chín tầng trời đánh xuống, lại một lần nữa đánh trúng Giả Thục của chúng ta.

Bàn tay đang đặt trên tay nắm cửa của Giả Thục dần buông xuống, cô chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt như thể chỉ muốn xé nát Chân Lăng ra thành từng mảnh vụn mà nhai, mà nuốt: “Tôi sẽ yêu cầu đối bác sĩ nữ, chỗ các anh chắc không đến nỗi không có bác sĩ nữ chứ hả? Nếu không, cùng lắm thì tôi đối bệnh viện.”

“Roạt...” Rèm cửa được kéo ra, ánh nắng đột nhiên chiếu vào khiến Giả Thục không kịp phản ứng, chớp mắt.

“Bác sĩ nữ thì cũng cần sờ, cần nắn, cần vẽ cả thôi.” Chân Lăng uể oải dựa lưng vào ghế, hờ hững nói. “Tuy tính cách cô xuê xòa, tùy tiện nhưng bình thường lại không thích người khác đến quá gần mình, cô cho rằng cô có thể chấp nhận một đôi tay lần mò, sờ nắn khắp trên người cô sao, cho dù là bác sĩ?”

Sắc mặt Giả Thục biến hóa không ngừng, trở nên nặng nề vô hạn.

Chân Lăng nói không sai, ngoài người mà cô hết sức tin tưởng, cô không thích người khác đến quá gần mình, đến bản thân cô cũng không biết đây là do luyện võ quá nhiều hay là do vấn đề về tâm lý nữa. Cô có cảm giác rất mãnh liệt về không gian cá nhân, chỉ cần có người nào đó đến gần, cô sẽ không kìm được mà né tránh hoặc sinh lòng cảnh giác. Còn nếu có người nào đó đột nhiên chạm vào người cô, cô thậm chí sẽ tung nắm đấm.

Do đó, cô không thích đi xe buýt, cô thà phải ngồi xe của kẻ thù chứ không muốn chen lấn với người khác. Đương nhiên, thường ngày cô luôn cố gắng hết sức để kiềm chế, cũng chưa từng nói cho người khác biết khuyết điểm nhỏ này của mình, Chân Lăng làm thế nào mà nhìn ra được chứ?

“Tôi... có thể nhịn được.” Khi nói ra mấy từ đó, cô đã phải nghiêng răng nghiêng lợi, không biết là đang thuyết phục Chân Lăng hay là đang thuyết phục bản thân mình.

“Vấn đề này chúng ta cứ tạm để đó, sau này hãy thảo luận!” Chân Lăng đột nhiên không muốn tranh luận tiếp với cô nữa. “Nếu cô kiên quyết muốn làm, tôi cũng nên nói cho cô biết những tình huống không hay có thể xảy ra, dù sao chúng ta cũng ở cùng một nhà, tôi sẽ nói tường tận hết mức có thể.”

Nghe đến đây, vẻ kiên định của Giả Thục đã thoáng lung lay, cô suy nghĩ một chút rồi rào bước quay lại, kéo chiếc ghế vừa nãy rồi ngồi xuống: “Nói đi!”

“E hèm...” Chân Lăng tìm kiếm một chút, rút ra một tờ giấy, đưa tới trước mặt Giả Thục: “Đây là đơn đồng ý phẫu thuật, cô cầm lấy! Giờ tôi sẽ giảng giải cặn kẽ vấn đề này cho cô nghe, coi như quà tặng của bạn bè đi.”

Chân Lăng ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cho Giả Thục đến gần mình một chút. Cô nàng vốn đang rướn cổ, thấy vậy bèn dứt khoát bê cái ghế đến bên cạnh Chân Lăng, ngồi xuống ngay sát cánh tay anh, đồng tai lắng nghe.

“Tuy bây giờ phẫu thuật kiểu này chỉ là chuyện vặt, nhưng không ai có thể đảm bảo rằng sẽ không xảy ra tình huống bất ngờ, đúng không?” Giọng của Chân Lăng rất nghiêm túc, không hề có vẻ đùa cợt. “Còn có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn sau khi phẫu thuật nữa, chẳng hạn như tai nạn xe cộ hay va chạm nghiêm trọng, tất cả đều có thể khiến cho phần cơ thể giả nứt vỡ, đến lúc đó nhất định phải lấy phần cơ thể giả đó ra, nếu không sẽ...”

“Sẽ thế nào?” Không đợi Chân Lăng nói tiếp, Giả Thục đã vội vã hỏi ngay.

“Sẽ bị lệch chữ sao.” Chân Lăng thân nhiên trả lời. “Tức là một bên là A- trừ, một bên là D+ ăy.”

“Vậy thì phải đi lại thế nào?” Giả Thục buột miệng nói. “Chẳng lẽ lại cứ xiêu xiêu vẹo vẹo hay sao?”

Chân Lăng khẽ nhún vai, nở một nụ cười đầy vẻ xấu xa.

“Không đúng.” Giả Thục ngẫm nghĩ một chút rồi hậm hực nói: “Vẫn có thể cấy lại cái mới vào, đúng vậy không?”

“Đúng vậy!” Chân Lăng trả lời rất thành khẩn. “Có điều cần phải lấy ra hết toàn bộ phần giả bị hỏng, rồi lại xử lý sạch sẽ vết thương bên trong, đợi sau khi đã bình phục hoàn toàn mới có thể cấy cái mới vào.” Anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Giả Thục, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn. “Một khi lớp da của con người bị kéo giãn ra, sau đó lại lấy đi cái thứ ở bên trong nữa, cô có thể tưởng tượng được kết quả sẽ là như thế nào không?”

Khóe miệng Giả Thục không kìm được khẽ giật giật: “Giống như quả bóng bay đã được thổi căng từ rất lâu, đột nhiên bị xì hơi chứ gì?”

Chân Lăng khẽ gật đầu, vẻ mặt như muốn nói: “Cô thông minh lắm!”

“Còn nữa...” Anh đưa tay véo nhẹ má Giả Thục, cô nàng bực tức gạt tay anh ra, trợn trừng mắt thể hiện sự bất mãn. Nhưng cô không hề phát hiện, khi cô và Chân Lăng có tiếp xúc da thịt, khi hơi thở của hai người phả vào nhau, cô không hề cảm thấy khó chịu chút nào.

“Độ dày của da người cũng có giới hạn, nếu làm một lần không thành công, chỉ nên làm thêm một lần nữa thôi, sau đó nếu muốn làm thêm thì phải hết sức cẩn thận. Mà cô nhớ đấy, sau này không được mặc áo dây nữa đâu.” Vừa nói anh vừa chỉ tay vào chỗ dưới nách: “Sẽ có sẹo đấy.”

Chân Lăng cứ nói xong một câu, khuôn mặt Giả Thục lại xị thêm một phần, đợi đến khi anh nói xong, khuôn mặt cô đã hoàn toàn biến dạng.

“Tôi khuyên cô, nên suy nghĩ kỹ càng thêm chút nữa!” Giọng nói của Chân Lăng dường như có chút cảm dỗ. “Dù sao một khi cấy vào rồi, không phải cứ muốn lấy ra là lấy ra được đâu.”

Giả Thục chớp chớp mắt, còn muốn nói gì thêm thì Chân Lăng đã lấy ra một tấm ảnh từ trong tập tài liệu trước mặt, đẩy qua chỗ cô: “Đây là hình ảnh về một cuộc phẫu thuật thất bại, tôi thường dùng nó làm ví dụ để nghiên cứu, cô cứ xem đi!”

Bức ảnh đó có thể nói là vô cùng đáng sợ, máu thịt bầy nhầy. Giả Thục nhìn thấy rất nhiều vết mổ, rất nhiều vết sẹo, còn có một bộ ngực đã biến dạng hoàn toàn, da thịt khô quắt lại, kích thước hai bên chênh lệch rõ. Đặc biệt là màu sắc quái dị của bức ảnh, cảm giác cứ như được chụp ở hiện trường của một vụ tai nạn xe cộ, khiến cô chỉ dám nhìn thoáng qua một chút rồi lập tức ngoảnh mặt đi.

Trái tim cô lúc này đang đập thình thịch không ngừng, trong dạ dày có một thứ dịch thể nào đó đang nhộn nhạo, mấy lần đã trào lên tận cổ họng.

Chân Lăng thân nhiên cất bức ảnh đó đi: “Bức ảnh này là cảnh thực đấy, vừa là để cảnh tỉnh phụ nữ dù yêu cái đẹp cũng nên có giới hạn, đồng thời cũng là để nhắc nhở các bác sĩ không được để xảy ra chút sơ sót nào, bảo hiểm y tế không trả tiền cho tổn thương về mặt tâm lý đâu.”

Giả Thước khẽ ho một tiếng, khó khăn lắm mới có thể bình tĩnh lại. Cô bắt đầu trầm tư suy nghĩ, trong lòng là hai ý nghĩ trái ngược nhau đang không ngừng giao tranh.

Ánh mắt cô dừng lại trên đôi tay đang thu dọn tài liệu của Chân Lăng, những tờ giấy không ngừng lướt qua trước mắt cô, khiến trí nhớ của cô trở lại, gấp nên vô số chiếc máy bay giấy hư ảo.

Đầu óc rối bời đột nhiên trở nên tỉnh táo, Giả Thước lập tức ngẩng lên, nhìn chằm chằm vào Chân Lăng: “Anh cố ý phải không?”

“Cái gì?” Chân Lăng dừng động tác, đáp lại câu hỏi của Giả Thước một cách rất tự nhiên.

“Không có gì.” Cô chậm rãi đứng dậy nói: “Tôi quyết định vẫn phẫu thuật, không phải bệnh viện này đã từng thực hiện hơn nghìn ca phẫu thuật mà chưa từng thất bại lần nào sao? Tôi không tin mình sẽ trở thành ví dụ về sự thất bại, tôi kiên quyết muốn làm. Nếu anh không nhận, tôi sẽ đi tìm bác sĩ khác.”

Chân Lăng vẫn mỉm cười, vẻ hết sức điềm tĩnh: “Tất nhiên là nhận chứ.”

“Vậy có cần cởi áo để kiểm tra không?” Hai tay người nào đó lại vén áo lên, dáng vẻ như đang phải dấn thân vào hồ đao biển lửa. “Bắt đầu nhé?”

Có điều chiếc áo của cô còn chưa được vén lên, đôi tay của người nào đó đã ấn nó xuống rồi: “Đợi một chút!”

“Cái gì thế?” Giả Thước bức tức hỏi, cúi đầu nhìn đôi tay đang giữ chặt chiếc áo vào eo mình. Mấy ngón tay dài mảnh khảnh của anh đang dán sát lên người cô, chiếc áo thun mỏng manh không ngăn được nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền tới, khiến cô cảm thấy người nóng rực.

Bàn tay anh thật lớn, bám vào eo cô như vậy, đã có tới gần hai phần ba vòng eo của cô đang nằm trong tay anh rồi. Cô phát hiện, đứng bên cạnh Chân Lăng, cô không ngờ lại có cảm giác bản thân thật nhỏ bé và yếu đuối đến vô chừng.

“Cô nói đi, muốn làm to đến cỡ nào?” Hai tay Chân Lăng kéo mạnh một cái, ấn cô trở lại chiếc ghế.

Ý của hắn là, hắn đồng ý làm phẫu thuật cho cô rồi ư?

“Tôi muốn... to thế này này.” Bàn tay Giả Thước khua khoắng trên không trung để mô tả, lại úp hờ trước ngực để thể hiện kích thước.

“Hai trái lê?” Chân Lăng đưa ra một ví dụ đầy hình tượng.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn cảm thấy như vậy là hơi nhỏ, bàn tay lại rời ngực ra xa hơn một chút: “To thế này này.”

“Hai trái dưa gang?” Khóe miệng hơi nhếch lên, Chân Lăng như đang cười.

Giả Thước chợt nghĩ đến những thân hình bốc lửa thường xuất hiện trên ti vi, liền lắc đầu về kiên định, rồi lại một lần nữa tăng kích thước lên: “To thế này này!”

Chân Lăng khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại nói với giọng đầy ý vị: “Vậy là hai trái dưa hấu Táo Xuân Hồng Ngọc⁽³⁾ rồi.”

“Ừm.” Lần này Giả Thước đã mỉm cười hài lòng.

“Được.” Chân Lăng nói với giọng hết sức dứt khoát, rồi đứng dậy, cởi chiếc áo bác sĩ trên người ra, dặt tay cô đi ra ngoài: “Đi thôi!”

Giả Thước bị anh kéo đi như vậy, cảm thấy có chút khó hiểu: “Anh làm gì thế?”

Chân Lăng dừng lại, đột nhiên xoay người, Giả Thước không kịp phản ứng liền lao vào lòng anh.

Cô ngẩng đầu, phát hiện khuôn mặt với nụ cười tươi rộ của Chân Lăng đang ở rất gần mình: “Đưa cô đi thích ứng với cuộc sống sau này chứ sao, coi như là để làm quen trước.”

Cái này mà cũng có thể làm quen trước được sao?

Trong lòng Giả Thục của chúng ta lúc này đang tràn đầy nghi vấn, cô bị Chân Lăng nhét vào trong xe, đi tới siêu thị gần đó nhất, rồi lại đi thẳng một mạch tới khu vực bày bán hoa quả.

“Rốt cuộc anh định làm gì vậy?”

Giả Thục đẩy một chiếc xe mua hàng đi theo phía sau, nhìn Chân Lăng đang cực kỳ hào hứng lượn lòng vòng xung quanh khu bày bán hoa quả, chẳng hiểu anh có ý đồ gì.

Chân Lăng nở một nụ cười quái dị, chọn lấy bốn quả dưa hấu có kích cỡ tương đương bỏ vào trong xe, rồi khoác tay qua vai Giả Thục: “Được rồi, về nhà thôi!”

Lúc thanh toán, Chân Lăng còn mua thêm ba túi nylon cỡ lớn, bỏ hai quả dưa hấu vào một túi, hai quả còn lại, mỗi quả được bỏ vào một túi, sau đó buộc hai chiếc túi đó vào nhau.

Chân Lăng quan sát một chút, xách lên xem thử, cuối cùng ngoắc ngoắc ngón tay với Giả Thục về hết sức hài lòng. Giả Thục lơ ngơ ngó đầu tới hỏi: “Cái gì thế?”

Chữ “thế” vừa ra khỏi miệng, cô chợt cảm thấy cổ mình nặng trĩu, suýt chút nữa thì ngã lộn ra đất: “Ủi chao...”

Tới lúc này cô mới phát hiện, thì ra hai chiếc túi nylon đó đã được treo lên cổ mình rồi, hai quả dưa hấu, một bên trái một, bên phải vừa khéo nằm ngay trên ngực cô, nặng đến nỗi khiến cổ cô bị chuột rút đến nơi rồi.

Cô vừa há miệng định nói, Chân Lăng đã khoác tay qua vai cô một cánh hết sức thân mật, ghé vào bên tai cô nói: “Không phải cô muốn to như vậy sao? Tạm thích ứng một chút đi đã. Nếu không, nhớ sau này cô nói không thoải mái muốn tháo ra thì tôi không có cách nào khôi phục lại dáng vẻ hiện giờ cho cô đâu.”

Không thoải mái? Ai nói là cô không thoải mái chứ?

Lời đã ra đến miệng nhưng Giả Thục đành nuốt trở lại, cổ ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, bước đi một cách khó khăn trong nụ cười tươi rói của Chân Lăng.

Mới đi được một quãng từ siêu thị đến bãi đỗ xe, Giả Thục đã cảm thấy mình sắp không thở nổi rồi. Hai quả dưa nặng nề đè ép khiến cô khó thở thì thôi cũng đành vậy, nhưng thỉnh thoảng chúng còn lắc lư từ bên nọ sang bên kia, khiến cô khó khăn lắm mới có thể giữ được thăng bằng.

“Này, đợi tôi với!” Thấy Chân Lăng đã đi trước mình một quãng chừng mười bước chân, cô liền vội vã đuổi theo. Nếu là trước đây, cô chắc chắn có thể đuổi kịp một cách dễ dàng mà không tốn chút công sức nào, nhưng lúc này quãng đường ấy lại có vẻ xa xôi biết mấy.

Mới chạy được hai bước cô đã phải dừng lại, hai quả dưa hấu lắc lư đè lên ngực cô, khiến cô hít thở cũng khó khăn, tư thế thì trở nên quái dị vô cùng.

Cô rướn cổ cố hít vào mấy hơi, phát hiện Chân Lăng đã đứng bên cạnh chiếc xe rồi, hắn đang mỉm cười nhìn cô.

Giả Thục vừa thở hồng hộc vừa chạy đến chỗ chiếc xe, bám vào cửa xe mà thở dốc, đáng vẻ hết sức thảm hại, bên tai còn vang lên giọng nói của Chân Lăng: “Ưỡn ngực, ngẩng cao đầu nào! Mỹ nữ là phải cất bước thông dong, đoan trang, thanh lịch, có ai lại cúi đầu, khom lưng giống cô thế này không, cứ như một con rùa vậy.”

Cô nằng nghe thế, liền ngẩng đầu, ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng về phía trước, mở cửa xe, chui tọt vào trong.

Trên đường xe đi, Giả Thục cảm thấy con đường ngày xưa vốn bằng phẳng đột nhiên trở nên khúc khuỷu, gồ ghề, xóc nảy lên khiến hai quả dưa hấu cứ cọ qua cọ lại trước ngực cô, rồi lúc thì bắn lên cao, lúc thì rơi xuống thấp, khiến cô gần như không thở nổi nữa rồi.

Cô đưa tay ra, nâng hai quả dưa hấu trước ngực lên, rốt cuộc cũng cảm thấy dễ thở hơn một chút, khẽ nở nụ cười.

Nhưng nụ cười ấy còn chưa kịp rạng rỡ thì đã bị giọng nói vang lên bên cạnh đánh tan: “Sau này, đi đường mà cảm thấy mệt, cô cũng dùng tay đỡ ngực thế này à?”

Giả Thục không khỏi ngẩn người, chậm rãi buông tay, hai quả dưa hấu nặng nề lại rơi về chỗ cũ, còn kéo cái cổ vừa thẳng lên của cô cong hẳn xuống.

Rồi lẳng lẳng, Giả Thục cuộn tròn người lại, lén đặt hai quả dưa hấu lên đùi, miệng thở phì phò. Cô cảm thấy không chỉ riêng cổ, ngay đến lưng mình cũng mỏi nhừ.

“Xuống xe!”

Sự thoải mái mới kéo dài được vài phút, giọng nói của Chân Lăng đã vang lên như tiếng quỷ gọi hồn, khiến mặt cô méo xệch.

Giờ đây, chân cô đã xiêu vẹo, cơ thể cũng xiêu vẹo, không cách nào đi đứng bình thường được.

Chỉ một quãng đường ngắn ngủi nhưng lại khiến cô đau khổ vô cùng. Khó khăn lắm mới vào được thang máy, thấy đã sắp về đến nhà rồi, trong ánh mắt cô tràn ngập vẻ chờ mong.

Trong khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, người bên cạnh khẽ buông một câu hờ hững: “Dây giày của cô tuột rồi.”

Giả Thục cúi đầu, rồi buồn bực phát hiện mình đã không thể dễ dàng nhìn thấy mọi thứ từ trước ngực cho đến dưới chân như trước kia nữa, tầm mắt cô đã bị hai quả dưa hấu cản lại, cô chẳng thể nhìn thấy gì.

Cô gạt hai quả dưa ra, hai quả dưa lại lăn trở lại, cô gạt tiếp lần nữa, nhưng chẳng còn thừa cái tay nào để buộc dây giày.

Đang lúc cô chân tay luống cuống, cửa thang máy dần khép lại, anh chàng đứng ngoài cửa thân nhiên nhìn về hoàng hôn của cô, còn tỏ ra không nhận được cười.

“Đợi một chút!” Cô kêu lên, vội chạy ra khỏi thang máy.

Bất ngờ chân trái giẫm phải dây giày bên chân phải, cô loạng choạng ngã chúi đầu xuống đất.

May mà hai bàn tay cô đã kịp đẩy mạnh vào bức tường bên cạnh một cách linh hoạt, giúp cô thay đổi phương hướng, tránh khỏi cánh phải tiếp đất bằng mặt. Rồi cô lao ra khỏi thang máy, loạng choạng chạy thêm một đoạn, chống hai tay vào một bức tường khác.

“Phù...” Cô thở phào một hơi. “May mà lần này không quá mất mặt.”

“Rắc...” Một âm thanh trong trẻo vang ra từ trước ngực cô, nói một cách chính xác là vang ra từ hai chiếc túi nylon lủng lẳng giữa cơ thể cô và bức tường.

Nhìn xuyên qua hai chiếc túi nylon trong suốt, có thể thấy rõ ràng hai vết nứt đang dần dần lan rộng, dòng nước màu đỏ lặn lẽ rỉ ra ngoài.

“Ặc...” Giả Thục ngoảnh đầu qua hỏi: “Bác sĩ thú y, anh đã vá vết nứt kiểu như thế này bao giờ chưa?”

Chương 7

“Nếu tôi tu mười năm để rồi phải ngồi cùng thuyền với anh, tôi thà nhảy xuống sông làm bạn với tôm cá!”

[Trích lời Giả Thục]

Giả Thục cầm cây chổi, lặng lẽ nhìn quả dưa hấu đã nứt toác ra trên bàn, tâm trạng hết sức chán nản.

Chẳng lẽ cô thật sự không thể có một đôi gò bồng đảo đủ để kiêu ngạo với đời hay sao? Khao khát bao nhiêu năm như vậy rồi, chẳng lẽ kết quả lại là bị bản thân dè nạt?

Vụ việc xảy ra ngoài cửa là một sự đã kích không nhỏ với cô, cô không kìm được, đưa tay sờ cặp bánh bao nhỏ xinh của mình, vẫn cảm thấy hơi đau.

Thì ra không chỉ có dưa hấu bị vỡ, cô cũng chẳng dễ chịu chút nào. Ai bảo cô đã quen chống tay vào tường với khoảng cách như vậy chứ, đột nhiên lại có thêm hai quả dưa hấu to uyển, cơ thể không kịp thích ứng cũng là lẽ dĩ nhiên.

Không biết cái ngực vốn đã phẳng lì của cô liệu có phẳng hơn không đây?

“Thế nào, đau à?” Khi Giả Thục nghe thấy giọng nói của Chân Lăng, khuôn mặt anh đã ở ngay trước mặt cô rồi, cặp mắt đào hoa ẩn chứa nét cười tủm tỉm, giọng nói vẫn chẳng có vẻ gì là nghiêm túc.

Cô lập tức ngửa đầu ra phía sau, muốn kéo dài khoảng cách giữa mình và Chân Lăng, nhưng lại quên mất sau lưng là một bức tường. Và rồi chuyện gì phải đến cũng đã đến, “rầm” một tiếng thật lớn, kèm với đó là một tiếng kêu đau đớn: “Au...”

Vứt chiếc chổi đi, cô ôm đầu, ngồi xồm xuống đất, cảm thấy trong đầu mình lúc này vẫn còn những tiếng ong ong.

“Thế nào rồi?” Cơ thể cô bỗng nhẹ bẫng, một đôi tay rắn chắc bế cô lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống sofa, một bàn tay đang xoa đầu cô thật nhẹ.

Xui xẻo quá, đúng là cả ngày đều gặp xui xẻo!

Bắt đầu từ sáng nay, khi đi bệnh viện gặp phải tên sao Chổi đó, suốt cả một ngày cô chưa được nghỉ ngơi chút nào, đã thế lại bị mồi cổ, tê lưng, đau ngực, bây giờ còn đập đầu vào tường nữa.

Chân Lăng đang vòng tay qua lưng Giả Thục, để cô dựa vào lòng mình, bàn tay thì nhẹ nhàng đưa lên xoa chỗ bị đau trên đầu cô: “Công lực của cô kém nhiều rồi.”

“Cái gì?” Đầu cô nằng nừa bị va đập, bây giờ cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nghe vậy liền ngẩng lên, ngây ngô hỏi.

Bàn tay Chân Lăng không ngừng xoa nhẹ đầu cô, tiếng cười của anh vang ra từ trong lồng ngực, làm khuôn mặt cô hơi rung lên: “Tường nhà tôi không ngờ lại không bị nứt.”

Hắn ta có ý gì vậy?

Giả Thục chớp chớp đôi mắt to tròn, phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn, rồi lại hậm hực kêu lên: “Đều là tại anh cả, kẻ mặt trời gần như vậy làm gì chứ?”

“Tôi đã gọi cô mấy lần nhưng cô không nghe thấy.” Chân Lăng ôm cô trong lòng, bàn tay đang xoa bóp đầu cô kia khiến cô cảm thấy rất thoải mái, lại nghe anh nói: “Tôi thấy bữa tối cô chẳng ăn gì mấy nên nấu cho cô một bát canh trứng với thịt, định hỏi cô có muốn ăn không.”

“Ăn chứ!” Giả Thục chẳng nghĩ ngợi gì, trả lời ngay, dường như linh hồn đã trở lại với cơ thể cô rồi.

Lúc ngẩng lên cô mới phát hiện, không ngờ mình lại đang ngồi trên đùi Chân Lăng, sau lưng là cánh tay anh, bên dưới khuôn mặt là lồng ngực anh, còn mặt cô hiện giờ chỉ cách mặt anh chừng vài centimet.

Mùi cơ thể của Chân Lăng thật thơm, kết hợp với hương kem cạo râu vẫn còn vương vất, càng làm tăng thêm sự nam tính của anh. Mà mùi sữa tắm tươi mới thì giống như bàn tay của một đứa bé, không ngừng gãi nhẹ trong lòng cô, cái cảm cong cong cùng bờ môi cuốn hút kia, tất cả đều ở rất gần cô, lại còn cái yết hầu đang trượt lên trượt xuống kia nữa...

A! Cô chỉ muốn nhào tới, cắn một miếng.

Mông cô bỗng bị vỗ một cái, không nặng cũng không nhẹ, rồi giọng nói của Chân Lăng vang lên bên tai cô: “Muốn ăn thì đi tắm trước đi, nhảy nhót suốt cả ngày rồi, hơi chết đi được!”

Cô... cô... cô không ngờ mình lại dựa cái cơ thể hôi rình vào người hấn ta lâu như vậy, trời ơi...

Giả Thục muốn đập đầu vào tường, chết quách đi cho rồi.

Cô nhảy bật dậy, lắc lắc đầu, lúc này đầu cô đúng là không đau nữa, nhưng lại rất chóng mặt.

Lặng lẽ cầm hai quả dưa hấu còn nguyên vẹn trên bàn lên, cô nàng hết như một bóng ma đi vào phòng tắm.

“Này, cô ôm dưa hấu vào phòng tắm làm gì đây?”

“À...” Giả Thục vẫn bước vào phòng tắm trong vô thức. “Anh nói ngực không được rời người, người không được rời ngực, tôi vào phòng tắm thì phải mang ngực theo chứ!”

Phòng khách lập tức trở nên tĩnh lặng. Giả Thục bước vào phòng tắm, xả nước, cởi quần áo một cách dờ dẩn, rồi ngẩn ngơ ngâm mình trong bồn tắm. Trong đầu cô lúc này đang tràn ngập hình ảnh về một khuôn mặt điển trai cùng với một vòm ngực rắn chắc đằng sau chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình.

Không ngờ cô lại cảm thấy hấn ta rất cuốn hút, cảm thấy mùi cơ thể hấn ta rất hấp dẫn, cô rất muốn... cắn hấn ta mấy miếng.

Chắc cô đã đói rồi, nhất định là như thế.

Hắt ít nước lên mặt cho tỉnh táo, Giả Thục đột nhiên phát hiện trên mặt nước trong bồn tắm của mình không ngờ lại có hai thứ gì đó màu xanh tròn tròn trôi nổi.

“Chuyện này là sao chứ?” Cô mở to mắt, nhìn chằm chằm vào hai vật tròn tròn nửa chìm nửa nổi kia, cố gắng nhớ lại xem mình rốt cuộc đã làm những gì.

Ánh đèn bên ngoài chiếc rèm che trong phòng tắm chợt tối đi, một bóng người cao lớn hiện lên trên tấm rèm, rồi một bàn tay thò vào bên trong, giọng nói của Chân Lăng vang lên: “Cô tắm cho ngực xong chưa thế?”

“Ặc...” Giả Thục vội vớt hai quả dưa hấu đã ướt nhep lên, đưa cho Chân Lăng. Tiếng bước chân vang lên, nhỏ dần, ánh đèn cũng lập tức sáng rõ trở lại.

Cô đưa hai tay lên ôm mặt, thở dài buồn bã.

Cô lại làm một chuyện mất mặt nữa rồi.

Đội chiếc khăn bông trên đầu, cô lê những bước chân nặng nề đi vào phòng khách, chờ đợi sự chế giễu và bốn cột từ Chân Lăng. Nhưng hoàn toàn không giống như suy nghĩ của cô, anh chỉ vỗ nhẹ xuống chỗ bên cạnh, chỉ tay vào bát canh kê trên bàn.

Giả Thục lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Chân Lăng, bung bát canh lên húp một ngụm lớn.

“Nóng...”

“Ừ...”

Hai người gần như đồng thời kêu lên. Chân Lăng nhìn về mặt của Giả Thục, khẽ lắc đầu, rồi lấy chiếc khăn bông trên đầu cô xuống, nhẹ nhàng lau tóc giúp cô.

“Sao hôm nay cô cứ thần thờ suốt thế?” Chân Lăng vừa lau mái tóc ngắn mềm mại của Giả Thục vừa khẽ cất tiếng hỏi.

Giả Thục rút một tờ khăn giấy lên lau miệng, rồi hậm hực vứt nó vào thùng rác, sau đó bung bát canh, nhấp một ngụm nhỏ.

Cô cũng rất muốn biết điều này, tại sao hôm nay cô cứ thần thờ suốt như vậy nhỉ?

“Này, có phải anh gạt tôi không?” Uống được hai ngụm canh, cô đột nhiên ngoảnh đầu qua hỏi: “Tôi càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề. Tại sao anh bắt tôi đeo hai quả dưa hấu, chạy lăng xăng khắp nơi như thế? Tôi không tin cây hai bầu ngực giả vào mà lại nặng đến vậy. Còn nữa, hai quả dưa đó cứ lắc lư không ngừng, nhưng thứ được cấy vào ắt là được cố định lại rồi, làm sao có thể lắc lư như thế chứ?”

Bàn tay đang lau tóc giúp cô chợt dừng lại. Chân Lăng khẽ ho một tiếng: “Trên thực tế, hai quả dưa hấu đó mỗi quả mới nặng có hơn một cân, cộng lại cũng chỉ gần hai cân rưỡi mà thôi. Dựa theo yêu cầu của cô, trọng lượng như vậy cũng là hợp lý rồi.”

“Thật sự nặng như vậy sao?” Giả Thước vừa hỏi vừa nghiêng đầu qua một bên, lại nghĩ đến sự vất vả khi phải đeo hai quả dưa hấu trên người, chợt cảm thấy cổ và vai mình càng đau.

Thấy cô uống hết canh, Chân Lăng liền vỗ nhẹ vào đùi mình, nói: “Qua đây, tôi bóp vai cho cô một chút!”

Giả Thước bỏ chiếc bát xuống, lấy giấy lau miệng, rồi ngoan ngoãn ngồi lên đùi Chân Lăng, để anh bóp vai.

Lần này, sở dĩ Giả Thước chịu nghe lời như vậy, thực ra chỉ là vì nóng lòng muốn chứng minh một chuyện mà thôi.

Cô lặng lẽ ghé sát mặt đến bờ vai anh, khịt mũi mấy cái, một thứ mùi quen thuộc lập tức xộc vào mũi cô. Bờ má cô lúc này đang dán sát lên làn da ngay cạnh cổ anh, mà cái yết hầu kia lúc này cũng đang ở ngay trước mắt cô rồi.

Chết tiệt thật, tại sao cô vẫn muốn cắn như vậy chứ? Cô đã uống một bát canh lớn rồi cơ mà.

Đúng rồi, nhất định là cô vẫn chưa no.

Cô ngó nghiêng, rồi đột nhiên ôm quả dưa hấu bị mình làm nứt ở trên bàn lên, lẳng lẳng bừa ra làm đôi, cầm lấy một nửa, dùng thìa múc ăn.

“Còn về vấn đề rung rung lắc lắc mà cô nói ấy, cô thử nghĩ xem, một khi tuổi tác cao rồi, ngực nhất định sẽ bị xệ, bây giờ chẳng qua là cho cô trải nghiệm trước một chút thôi.” Chân Lăng nói một cách rất tự nhiên, những ngón tay không ngừng xoa bóp huyết vị trên vai Giả Thước, hoàn toàn không phát hiện ra cô nàng lúc này đã bắt đầu để đầu óc ở trên mây.

“Còn nữa, nếu cô làm lớn như vậy, sau này sẽ không thể vừa chạy vừa nhảy được nữa đâu, sẽ khó chịu lắm đấy.” Anh còn ra vẻ “tốt bụng” nhắc nhở thêm: “Tốt nhất cô cũng đừng tới chỗ võ quán Nhu đạo để chỉ dạy cho đàn em nữa! Cô thử nghĩ xem, nếu cô mà ra sân, lại giằng co với người ta một hồi, không cẩn thận là hỏng hết cả ấy chứ. Mà bây giờ là mùa hè, cô lại hay mặc có mỗi chiếc áo rồi ra ngoài chạy lẳng xăng khắp nơi, bình thường cũng chẳng có ai phát hiện, nhưng nếu làm to lên, cô không mặc áo ngực là không được đâu. Cô sợ nóng như thế, nói không chừng ngực lại bị ủ cho nảy mẩn lên ấy chứ.”

Anh cứ nói xong một câu, khuôn mặt cô lại xị xuống thêm một chút. Bây giờ đối với cô, vấn đề đã không phải là có nên tiếp tục nâng ngực hay không, cô đang muốn chứng minh một chuyện khiến cô không cách nào tin nổi.

“Nhóc con này, hay là đừng làm nữa nhé?” Anh vừa nói vừa nâng khuôn mặt đang vui đùa vào ăn dưa hấu kia lên. “Thế này thực ra cũng không tệ!”

“Còn không phải là vì anh nói sao?” Bên khóe miệng vẫn còn dính nước dưa hấu, Giả Thước hậm hực ngẩng lên. “Anh nói...”

Chân Lăng hơi nhướn mày: “Tôi nói gì nào?”

Lời đã ra đến miệng lại nuốt ngược trở lại, Giả Thước cầm cái thìa vào quả dưa hấu, xoay một vòng, múc lên một miếng rất to, bỏ vào miệng, vì thế giọng nói cũng trở nên không rõ ràng: “Đàn ông không phải đều thích ngực to sao? Không biết có phải vì hồi nhỏ chưa được bú đủ nên đến lúc lớn vẫn còn hoài niệm hay không nữa, và lại tôi cũng không muốn bị người ta nói là không ra cái.”

Chân Lăng khẽ mỉm cười, bàn tay vẫn đang lau mái tóc đã gần khô của Giả Thước: “Không phải tất cả đàn ông đều thích ngực to đâu.”

“Vậy anh thì sao?” Cô nuốt miếng dưa hấu trong miệng, liếc qua phía anh bằng ánh mắt coi thường. “Anh thích ngực to hay là ngực bé?”

“Tôi à?” Chân Lăng nở một nụ cười đầy ý vị. “Tôi thích đàn ông.”

“Phi...” Giả Thước bật cười, cũng chẳng muốn để ý tới câu nói dối rõ ràng ấy của anh. “Anh thật là thù dai đấy, chuyện hồi ở trường mà vẫn nhớ rõ ràng như vậy, đừng cho rằng tôi không biết anh được các cô gái mến mộ đến mức nào!”

Anh cúi đầu, nhìn cô nàng đang múc dưa hấu ăn trong lòng, lẳng lặng vòng cánh tay qua. Còn Giả Thục lúc này chỉ biết vùi đầu vào ăn dưa hấu, hoàn toàn không phát hiện ra không gian của mình đang càng lúc càng nhỏ lại.

“Có ngọt không?” Anh ghé miệng đến bên tai cô, khẽ cất tiếng hỏi.

Giả Thục hơi rụt cổ, chèn cánh tay lên ngực anh, muốn đẩy anh ra xa mình một chút: “Trên bàn còn nửa quả đấy, anh ăn đi!”

“Tôi không có thìa.” Không biết tại sao, khi hơi thở của anh phả vào tai cô, cô lại cảm thấy hơi chóng mặt. “Cô múc một miếng cho tôi nếm thử nào!”

“Ừm...” Giả Thục nhìn nửa quả dưa hấu lúc này chỉ còn lại vỏ trong lòng mình, lại liếc qua phía nửa quả dưa còn nguyên trên bàn kia, sau đó hơi nhồm nhồm, đưa tay ra định lấy.

Nhưng cô vừa mới rướn người ra phía trước, cánh tay trên eo đột nhiên kéo mạnh cô về phía sau, cô ngạc nhiên ngoảnh đầu lại...

Khuôn mặt điển trai kia đang ở ngay trước mắt cô, không cho cô có thời gian né tránh, đôi môi anh đã dán chặt lên bờ môi cô rồi.

Không mềm mại như trong tưởng tượng, còn hơi cứng, đôi môi anh ngậm lấy cánh môi cô, mơn man. Cô thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ nơi đầu lưỡi của anh, nó đang chuyển động không ngừng. Rồi không tốn chút sức lực nào, anh cạy được hai hàm răng của cô ra, đầu lưỡi lùa thẳng vào, dễ dàng cuốn lấy lưỡi cô, không ngừng đưa đẩy.

Cô ngây người, một cảm giác mới mẻ bao trùm lên toàn bộ cơ thể. Sự mạnh bạo của anh khiến cô không thể nào thở nổi, không thể nào động đậy nổi, để mặc cho anh càn lướt, ra vào trong không gian của cô. Dưới sự dẫn dắt của anh, cô đã đáp lại trong vô thức, được anh dẫn vào trong vùng đất của anh, không ngừng mờ mịt.

Sự tấn công càng lúc càng mãnh liệt, anh vòng tay ra sau gáy cô, không ngừng đòi hỏi. Lúc này cô cảm thấy cơ thể mình thật mềm, thật tê...

Không biết đã bao lâu, đầu lưỡi Chân Lăng tới lúc này mới chịu rời khỏi miệng cô trong lưu luyến, nhưng vẫn liên tục hôn lên khóe môi cô: “Ngọt lắm!”

Còn Giả Thục lúc này đã hoàn toàn ngây ngốc và đờ đẫn, hai tay vẫn đang ôm nửa quả dưa hấu chỉ còn lại vỏ kia, ngồi trên đùi Chân Lăng, mà hôn phách thì đã bay lên tận chín tầng mây.

“Anh...” Đôi môi vừa bị hôn của cô trở nên tê rần, nói năng cũng không lưu loát nữa. “Có ý gì vậy?”

Đầu lưỡi của Chân Lăng lướt nhẹ trên môi cô, cảm giác ướt át khiến trái tim cô không kìm được hơi nhói lên.

Miệng cô thật nóng, còn sưng tấy và tê tê, cô phải liếm tới mấy lần mới tìm lại được một chút cảm giác, thấy hơi đau, rồi cô chợt nhớ ra chỗ mình vừa liếm hồi nãy còn bị Chân Lăng cắn.

Đưa mu bàn tay lên chùi chùi, cô cảm thấy đau hơn. Bàn tay cô nắm chặt miếng vỏ dưa, chỉ muốn đập thẳng tới cho cái mặt tươi cười đắc chí kia của hắn ta nát bét.

“Cô nghĩ tôi có ý gì nào?” Nụ cười của anh có chút xấu xa, đầu lưỡi vẫn dừng lại trên bờ môi không chịu rụt về, dường như đang nhắm nháp dư vị của nụ hôn vừa nãy.

Cô nghĩ hắn có ý gì ư?

Nhất định là hắn muốn đã kích cô, chế giễu cô, đùa bỡn cô, hoặc giống như trước đây, chọc ghẹo cô một hồi rồi đứng đó xem trò vui.

Nhất định là như vậy rồi!

Sức mạnh cơ thể đều tập trung vào lòng bàn tay, ánh mắt Giả Thục dừng lại trên khuôn mặt Chân Lăng.

Miếng vỏ dưa trong tay cô đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sao, không dám đấu tiếp với tôi à?” Chân Lăng chợt hờ hững nói, lập tức khiến miếng vỏ dưa chuẩn bị được ném ra dừng lại trong tay cô.

Cô biết mà, hấn muốn thấy cô không kiềm chế được bản thân, sau đó thì chế giễu cô.

“Ai bảo vậy nào?” Giả Thước cắn chặt môi, không chút do dự vứt ngay miếng vỏ dưa xuống sàn nhà, rồi vòng cánh tay qua cổ đối phương, ghé sát miệng tới.

Cô cắn lên môi Chân Lăng, trong lòng chỉ hận không thể cắn rời luôn cánh môi hấp dẫn của hấn ta.

Dám coi thường cô sao?

Cô mút môi anh một cách vụng về, học theo các động tác của anh vừa nãy, bắt đầu cạy hai hàm răng anh ra, đưa lưỡi vào trong.

Cổ họng Chân Lăng phát ra những tiếng rên ri khe khẽ, ngón tay vuốt ve gáy cô, rồi vòng tay ôm cô thật chặt.

Hai người dán vào nhau, nụ hôn càng lúc càng trở nên nóng bỏng, hơi thở nặng nề của Chân Lăng không ngừng phả lên khuôn mặt cô.

Anh không hề phản kháng, chỉ nhắm hờ mắt, cảm nhận cảm giác mà đôi môi vụng dại của cô đem lại, yết hầu liên tục nhấp nhô lên xuống.

Cho đến khi không khí trong phổi đã cạn kiệt, Giả Thước mới chịu dừng động tác, đưa tay lên gạt nhẹ mái tóc ngắn, nhìn Chân Lăng hỏi: “Còn muốn đầu nữa không?”

Chân Lăng khẽ liếm môi, đột nhiên nhìn thấy đôi môi của Giả Thước đã sưng tấy, đỏ ửng, anh khẽ mỉm cười: “Tôi thua rồi, không đầu nữa.”

Giả Thước chống tay lên ngực anh, bò xuống, lại lắc lắc cái đầu vẫn còn hơi choáng váng của mình, tung tăng nhảy chân sáo vào phòng, không biết sau lưng có một anh chàng đang xoa môi khẽ cười, trong ánh mắt tràn ngập vẻ đắc chí và... dịu dàng.

Giả Thước nằm trên giường mà đầu óc cứ mơ mơ màng màng, người thì mềm nhũn, vừa mới nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện ra bờ môi của Chân Lăng, nụ cười của Chân Lăng, còn cả cảm giác khi bàn tay Chân Lăng đặt trên người mình.

Cô túm lấy cái chăn rồi vò thật mạnh. Chân Lăng chết tiệt, không ngờ lại nghĩ ra trò này để đầu với cô, thực là quá khốn kiếp!

Vừa nãy hình như là nụ hôn đầu của cô...

Không đúng, nụ hôn đầu phải tặng cho đàn ông thì mới là nụ hôn đầu. Chân Lăng có tính là đàn ông không nhỉ? Trong mắt cô, hấn ta có lẽ thuộc loại không rõ giới tính.

Thôi bỏ đi, càng nghĩ lại càng rối, dù sao hấn ta cũng nhận thua rồi, ván này nên tính là mình thắng chứ nhỉ?

Lúc này đầu óc Giả Thước rối như tơ vò, hoàn toàn không biết bản thân đang nghĩ gì cả, rồi cô lại đưa tay lên sờ cái miệng sưng tấy, chẳng bao lâu sau đã đắm mình vào giấc mộng đẹp.

Ngày hôm sau, ngay từ sáng sớm, Giả Thước đã xách va li hành lý đến Hướng Dương Vàng. Phương Thanh Quý vừa nhìn thấy cô liền lập tức mở to mắt, kinh ngạc kêu lên: “Oa, miệng cậu làm sao vậy?”

Giả Thước thản nhiên đưa tay lên sờ miệng, hơi chun mũi: “Một cuộc chiến đấu mới mà thôi.”

Phương Thanh Quý như bị trúng phép định thân, ngăn người ra đó: “Chân Lăng rốt cuộc đã ra tay rồi sao?”

“Không hề...” Giả Thước hoàn toàn không hiểu ý của cô. “Bọn tớ chỉ dùng miệng, không động chân động tay.”

“Ặc...” Trong mắt Phương Thanh Quý đầy vẻ tò mò. “Cảm giác thế nào?”

Giả Thước đi tới chỗ chiếc xe chuyên dụng của tiệm chụp hình lúc này đang đậu bên ngoài cửa, vứt

va li lên trên đó: “Hắn ta kém lắm, cần không lại tớ, nhận thua rồi.”

“Cần...” Phương Thanh Quỳnh thiếu chút nữa đã làm gãy chiếc giày cao gót cao hơn mười lăm phân, nhìn về thân nhiên của Giả Thục mà há hốc miệng. “Chắc cậu không định nói với tớ là cậu không hiểu gì đây chứ?”

“Hiểu cái gì cơ?” Giả Thục đưa tay lên dụi mắt, sáng nay ngủ dậy quá sớm nên đến bây giờ cô vẫn chưa tỉnh hẳn: “Tớ với hắn cần nhau từ nhỏ đến lớn, chẳng qua là mấy năm nay không cần nhau nữa mà thôi.”

Phương Thanh Quỳnh lắc đầu, thờ dãi hỏi: “Chân Lãng không nói gì sao?”

“Nói cái gì?” Giả Thục nhìn ngó xung quanh tìm chỗ ăn sáng. “Khi tớ ra ngoài hắn còn chưa dậy nữa kia, không biết hắn có muốn nói gì không nữa.”

Phương Thanh Quỳnh rút cuộc cũng hiểu ra phần nào: “Ý của cậu là hôm qua bọn cậu đã cần nhau, rồi hôm nay vừa mới sáng sớm cậu đã mang hành lý chạy mất?”

“Tớ không chạy!” Giả Thục chạy đi mua một bịch sữa đậu nành về, cắm ống hút, uống một ngụm thật lớn. “Tớ phải ra ngoài chụp hình, đây là đơn đặt hàng chết tiệt mà cậu nhận, địa điểm là cảnh sông ở thành phố F, cậu quên rồi à?”

Phương Thanh Quỳnh tất nhiên biết điều này, có điều...

Chân Lãng chắc chắn không biết.

Cô nở một nụ cười nhả nhặn, lại cầm một chiếc ống hút khác lên, cắm vào bịch sữa đậu nành, cùng uống với Giả Thục.

Giả Thục vừa nhai đồ ăn sáng vừa lầm bầm nói bằng giọng không rõ ràng: “Đừng có quên đây, sau khi làm xong vụ này, tớ sẽ nghỉ dài ngày! Tớ phải về nhà nghỉ ngơi một tháng, tất cả đơn đặt hàng cứ để đó, giải quyết sau!”

Phương Thanh Quỳnh cười tươi nói: “Biết rồi, biết rồi.”

Giả Thục đã ăn no uống đủ, tất cả thiết bị đều được chuẩn bị xong xuôi. Sau khi các nhân viên đều có mặt, chiếc xe liên chuyển bánh, đưa bọn họ đến thành phố F.

Đang lúc Phương Thanh Quỳnh dõi mắt nhìn theo chiếc xe dần biến mất ở phía cuối con đường, một chiếc xe khác chợt dừng lại ngay trước cửa Hướng Dương Vàng, tiếng phanh hết sức chói tai.

Phương Thanh Quỳnh nhìn về phía chiếc xe đó, thấy anh chàng vừa vội vàng nhảy xuống trong mắt tràn ngập nét cười.

Áo sơ mi hơi nhàu, dường như quên chưa thay.

Ông tay áo xắn đến tận khuỷu tay, không được gọn gàng như thường ngày.

Áo vét còn chưa mặc, hình như là không kịp.

Mái tóc hơi rối, có thể là còn chưa chải.

Sau khi quan sát xong xuôi, cô mới ngẩng lên, nở một nụ cười ngọt ngào: “Anh Lãng, bây giờ mới bảy giờ sáng, hình như còn chưa đến giờ đi làm, anh đến mời em đi uống trà buổi sáng hay sao?”

Tuy cô gọi Chân Lãng là anh Lãng, nhưng thực ra bọn họ cùng tuổi và học cùng khóa, chỉ là Chân Lãng từ trước đến giờ luôn tỏ ra chín chắn, điềm tĩnh, mọi người đều quen gọi anh như vậy. Có điều, lúc này nghe giọng của cô, rõ ràng là có ý trêu chọc.

Chân Lãng không nói một lời thừa thãi, nhìn thẳng vào bên trong cửa lớn của tiệm chụp hình phía sau cô, rồi lại ngó qua phía cô một chút, nhắc chân chuẩn bị đi vào.

Ánh mắt đó khiến trái tim Phương Thanh Quỳnh không kìm được, hơi run lên một chút.

Hê hê, Chân Lãng mà cũng có lúc không kiềm chế được bản thân, quả đúng là chuyện lạ ngàn năm có một, cũng đáng lắm!

“Anh đừng nhìn nữa, cô ấy không ở đây đâu.” Phương Thanh Quỳnh tươi cười đẩy cửa ra, không hề có ý ngăn cản. “Anh Lãng muốn ăn gì, em mời.”

“Cô ấy đi đâu rồi?” Chân Lãng trầm giọng hỏi, vẻ căng thẳng lộ rõ trên khuôn mặt.

Phương Thanh Quỳnh khẽ nhún vai, tỏ vẻ vô can: “Em không biết, khi em tới đã không nhìn thấy cô ấy đâu rồi.”

Chân Lãng khẽ hít vào một hơi, trong ánh mắt dường như có mấy phần bức bối.

Hôm qua, rõ ràng là Giả Thục rất bình thường, thậm chí khi đi ngủ còn có mấy phần đặc chí, nhưng vừa mới sáng sớm đã biến mất rồi. Anh còn ngạc nhiên khi phát hiện va li hành lý của cô cũng đã biến mất, quần áo mà cô thường mặc trong tủ cũng chỉ còn lại gần một nửa, ngay đến bàn chải, kem đánh răng và khăn mặt của cô cũng đã bốc hơi mất tăm.

Một Giả Thục như vậy quả thực hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, thậm chí đây là lần đầu tiên anh thấy luống cuống.

Chân Lãng hít thở mấy hơi để lấy lại bình tĩnh, rồi ngẩng lên nhìn tấm biển hiệu treo bên ngoài cửa tiệm chụp hình: “Cửa chính của các cô đã ba năm chưa sửa sang gì rồi đúng không? Gọi người đến đi, hóa đơn đưa cho tôi!”

Phương Thanh Quỳnh lập tức nở một nụ cười tươi rọi: “Vậy thì thật cảm ơn anh Lãng quá, hôm nay tâm trạng cô ấy không tốt, em đã để cô ấy theo xe chuyên dụng của cửa tiệm tới thành phố F ở tạm một thời gian rồi. Có điều cô ấy đã xin em cho nghỉ một tháng, cụ thể sẽ đi đâu, em quả thực không biết.”

Khóe miệng Chân Lãng hơi nhếch lên để lộ một nụ cười nhạt, trong mắt có một tia sáng lóe lên: “Cô còn muốn sửa sang chỗ nào nữa?”

“Là thế này...” Phương Thanh Quỳnh chỉ tay qua phía bên cạnh. “Gần đây Hướng Dương Vàng của bọn em làm ăn không tệ, em muốn mua cửa tiệm sát vách để mở rộng quy mô, có điều, nghe nói chỗ đó đã bị tập đoàn Vân Lãng mua rồi. Anh Lãng xem có thể nghĩ cách giúp em không?”

Chân Lãng khẽ gật đầu, rồi đưa tay ra trước mặt cô: “Đưa địa chỉ của bọn họ cho tôi!”

Phương Thanh Quỳnh lấy bút, hí hoáy viết địa chỉ, không quên nói thêm một câu: “Anh Lãng yên tâm, em đảm bảo sẽ không để bất cứ ai biết đâu.”

Chân Lãng lên xe, nhanh chóng bỏ đi mất hút. Phương Thanh Quỳnh ngẩng lên nhìn tấm biển hiệu của Hướng Dương Vàng, nụ cười còn rực rỡ hơn cả tấm biển mạ vàng đó.

Tại thành phố F, Giả Thục của chúng ta lúc này đang hết lòng tập trung vào công việc, ở bên bờ sông điều chỉnh góc độ và tiêu cự của máy ảnh, còn cô chuyên gia trang điểm bên cạnh thì đang căng thẳng trang điểm cho nhân vật chính của buổi chụp hình lần này.

Hôm nay phải chụp hình cổ trang, bọn cô đã bao trọn cả khu vực này, ngoài ra còn thuê thêm một chiếc thuyền, phong cảnh được bố trí theo phong cách cổ đại. Khi cô bé vừa được trang điểm xong kia trầm trồ thốt lên vì vẻ đẹp của chiếc thuyền và chạy về phía trước, Giả Thục đã lặng lẽ ấn nút chụp hình.

Đội ngũ rầm rộ của bọn cô lần này có quy mô lớn hơn hẳn những tiệm chụp hình bình thường, khiến không ít người xem đều thầm đoán bọn họ là người mẫu và nhiếp ảnh gia của một tòa soạn nào đó. Lúc này đã có không ít người dừng chân lại từ phía xa để ngắm nhìn, chẳng bao lâu sau đã quây thành một vòng tròn lớn.

Cô bé ban đầu còn có chút ngượng ngập, nhìn Giả Thục vẻ lúng túng, thấy cô đang vừa chụp vừa liên tục đưa tay ra hiệu với mình:

“Không tệ!”

“Tốt lắm!”

“Đúng rồi, chính là vẻ mặt này đây...”

Cô bé dần thả lỏng cơ thể, động tác cũng càng lúc càng tự nhiên, chiếc quạt lụa trong tay đưa lên, che đi một nửa khuôn mặt xinh xắn, đáng yêu. Nhìn nụ cười khen ngợi của Giả Thục, cô bé e dè cất tiếng hỏi,

ánh mắt long lanh: “Em... có thể lên thuyền chơi không?”

Giả Thước ngẩng đầu nhìn trời, lúc này đang là giữa trưa, ánh nắng rất chói, màu sắc trong khung hình sẽ trở nên rực rỡ và có nhiều biến hóa, chính là cơ hội tốt để chụp hình.

Có điều, chiếc thuyền này quá nhỏ, thêm vào đó cô bé lại mặc đồ cổ trang, nếu có nhiều người lên thuyền, sẽ không thể chụp hình được nữa.

Cô khẽ gật đầu: “Hai chị em mình lên đó, em nhớ phải cẩn thận đấy!”

Giả Thước đi lên thuyền trước, xoay người lại, chuẩn bị dắt tay cô bé kia thì chiếc thuyền nhỏ đột nhiên hơi trông trảnh.

Một bóng người cao lớn, điển trai bất ngờ lọt vào tầm mắt cô, cô không kịp được mở to mắt: “Sao... sao anh lại ở đây?”

“Trùng hợp thôi, đang đi đường thì nhìn thấy cô.” Chân Lăng trả lời với giọng trầm thấp, bên khóe miệng là nụ cười mỉm, nhưng trong ánh mắt lại có những tia sáng sắc lẹm thoáng qua.

“Trùng hợp cái đầu anh ấy!” Giả Thước khẽ kêu lên vẻ đầy giận dữ. Cái gã sao Chối chết tiệt này, cô đã đi xa cả trăm cây số rồi, vậy mà còn gặp phải hắn, có quỷ mới tin đây là trùng hợp.

“Mau xuống đi!” Trời ạ, ánh nắng giữa trưa của cô sắp qua đi mất rồi!

Cánh tay anh chợt đưa tới, vòng qua eo cô, kéo cô vào lòng: “Tốt xấu gì chúng ta cũng ở cùng một nhà, tối hôm qua còn vừa thân mật với nhau, sao lại hung dữ như vậy làm gì?”

Những người vây quanh đứng xem lập tức cười vang sôi nổi, những tiếng bàn luận rì rầm không ngừng vang lên.

Giả Thước lúc này đã hoàn toàn tin rằng Chân Lăng đến đây là để gây rắc rối cho mình.

“Nếu anh còn không chịu xuống, tôi sẽ đánh cho anh phải xuống đấy.” Cô nắm chặt tay thành nắm đấm, cất tiếng đe dọa.

“Phải tu mười năm mới được ngồi cùng thuyền, chúng ta đã quen nhau hơn hai mươi năm như vậy, ngồi cùng thuyền một chút thì có vấn đề gì sao?” Anh vẫn ôm chặt lấy cô không buông. “Chụp ảnh xong, chúng ta cùng về nhà nhé?”

Bắt đầu từ lúc nhìn thấy cô cầm chiếc máy ảnh trên tay, anh đã đoán được mình đã bị Phương Thanh Quỳnh lừa, nhưng đồng thời cũng đưa ra một quyết định...

“Chúng ta làm một đôi luôn được không?”

“Nếu tôi tu mười năm để rồi phải ngồi cùng thuyền với anh, tôi thà nhảy xuống sông làm bạn với tôm cá!”

Giọng nói của anh đã bị một tiếng gào lớn đầy giận dữ át đi, Giả Thước không nghe rõ Chân Lăng vừa nói gì, lúc này cô chỉ muốn đuổi Chân Lăng xuống thật nhanh, để tiến độ công việc không bị ảnh hưởng.

Khi cô đang xô đẩy anh, chiếc thuyền nhỏ chợt trông trảnh khiến chân cô đứng không vững, loạng choạng ngã về phía sau.

Chân Lăng thấy vậy, vội đưa tay tới định đỡ lấy eo cô, nhưng cô lại giận dữ gạt mạnh tay anh ra, vì thế mà ngã xuống nhanh hơn.

Cô lùi về phía sau một bước, muốn lấy lại thăng bằng, nhưng lại giẫm vào không khí.

Chợt ngoảnh đầu lại, cô sợ hãi phát hiện mình sớm đã đứng ở mép thuyền, bước chân này đang đưa cô tới với dòng sông.

Dù hết sức linh hoạt nhưng cô cũng không thể thay đổi được sự thực này, mặt nước và cô càng lúc càng gần nhau hơn, rồi bọt nước bắn lên tung tóe, Giả Thước đáng thương đã thực hiện tuyên ngôn vừa này của mình.

Sáng hôm sau, một tờ báo địa phương đã giật ngay một cái tit gây sốc ở trang bìa: “Một người đàn ông tử tình với một người đàn ông khác, đôi phương từ chối, phần uất nhảy sông.”

“Anh là đồ sao Chối!” Cô nàng vừa được vớt từ dưới sông lên, dùng giọng khàn khàn tức tối nói với

người đang ôm mình, rồi lắc lắc đầu, làm nước bắn tung tóe.

Đúng thế, hẳn ta chính là sao Chổi, chính là thần Xui, chắc chắn là như vậy!

“Tự tôi có thể lên được, anh nhiều chuyện làm gì?”

Vừa nẩy ở dưới sông, khi anh đã ôm được cô, cô liền giãy giụa đòi tự lên bờ, kết quả là phải uống thêm hai ngụm nước sông chẳng lấy gì làm sạch sẽ.

“Đừng làm ồn nữa!” Chân Lãng hơi cau mày, người ướt sũng. “Lên xe đi!”

“Ông đây không thêm lên cái xe rách của anh!” Giả Thước giận dữ gào lên.

Trong cơn tức giận, cô nói mà chẳng lựa lời, và nếu cô biết hôm sau mình sẽ phải trả một cái giá vô cùng lớn lao cho hai chữ vừa nói ra trong cơn tức giận ấy, cô nhất định sẽ rất vui lòng tự bóp cổ mình.

Có rất nhiều người vây quanh, đủ các loại âm thanh hỗn tạp không ngừng vang lên...

“Hãy, tuổi còn trẻ, đừng nên suy nghĩ nông cạn như vậy, dù gì thì tính mạng cũng là quan trọng nhất.”

“Đúng thế, đúng thế, tính mạng mới là quan trọng nhất, đừng đem tính mạng ra làm trò đùa.”

“Anh bạn trẻ, sau này đừng như vậy nữa, đường đời còn dài lắm...”

Cả một đám người chạy tới, vây quanh, nhìn bề ngoài thì như là có lòng tốt khuyên giải, nhưng thực ra đã vây chặt lấy bọn họ rồi. Giả Thước muốn lên xe, nhưng vì bị người ta vây quanh như vậy, không thể tìm được chiếc xe chuyên dụng của tiệm chụp hình.

Gió từ bên bờ sông thổi tới, khiến cô run mình.

Chân Lãng cởi chiếc áo ướt sũng ra, khoác lên người cô. Giả Thước len lỏi trong đám đông, muốn thoát khỏi vòng vây: “Xin tránh ra một chút, tránh ra một chút...”

“Đừng đi tìm cái chết nữa!”

“Hãy quý trọng tính mạng của mình!”

“Còn sống thì việc gì cũng có thể giải quyết, đừng nên suy nghĩ nông cạn...”

Những lời khuyên can cứ vang lên bên tai không dứt, nhưng lại chẳng có ai chịu tránh ra, để mặc cho Giả Thước đứng đó, tìm đường một cách khó khăn.

Chân Lãng đưa tay ra, ôm Giả Thước vào lòng, nhìn khắp đám người một lượt, lạnh lùng quát khẽ: “Tránh ra!”

“Xoạt xoạt...” Khu vực xung quanh bọn họ sau nháy đã trống hơn không ít, Giả Thước chạy nhanh đến trước chiếc xe của tiệm chụp hình.

Người lúc này đã ướt sũng nước, Giả Thước gạt cánh tay của Chân Lãng ra, trèo lên xe, nhìn anh bằng vẻ cảnh giác: “Đồ sao Chổi, tránh xa tôi ra một chút!”

Chân Lãng không tranh cãi với cô nữa, mở cửa xe của mình, ngồi vào trong đó, hai chiếc xe đồng thời khởi động, chạy về phía khách sạn.

Giả Thước chụp lấy một chiếc khăn quần vào người, vừa mới thở phào một hơi, chiếc xe đột nhiên dừng lại, thiếu chút nữa đã hất bay cô ra khỏi ghế ngồi.

Những tiếng máy nổ liên tiếp vang lên, sau mấy lần cố gắng, bác tài xế ngoảnh đầu nhìn Giả Thước về hết cách: “Hình như chết máy rồi, cô đợi tôi sửa xe hay là chuyển sang xe khác?”

Giả Thước đang đầy một bụng tức giận, chợt ngó thấy có một chiếc xe đang dừng lại bên cạnh xe của bọn cô, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, một nụ cười tươi tắn hiện ra, rồi một bàn tay hướng về phía cô mà vẫy vẫy.

Thời tiết tháng Năm tuy không lạnh nhưng bộ quần áo và cả đôi giày của cô lúc này đã sũng nước, cứ dính chặt vào người làm cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

Mà lúc này bác tài xế ở bên cạnh lại lên tiếng: “Cô Giả, hình như động cơ có vấn đề rồi, tôi phải gọi người đến mang xe đi thôi. Cô nên quay về trước mà thay quần áo, kéo lại bị ốm đấy, ngày mai chúng ta còn phải chụp hình nữa cơ mà.”

Giả Thước hậm hực xuống xe, rồi kéo cửa xe phía bên ghế phụ của Chân Lãng, ngồi phịch vào trong xe, chiếc ghế lập tức bị ướt một mảng lớn.

Chân Lãng nhún ga, chiếc xe chạy nhanh về phía khách sạn. Ngồi trên xe, Giả Thước lúc thì vắt áo, lúc thì gõ gõ đôi giày, phát hiện những giọt nước nhỏ xuống từ trên người mình và Chân Lãng đã khiến chiếc xe rất bẩn, cơn giận trong lòng ít nhiều cũng đi đôi chút.

Về đến khách sạn, cô nghênh ngang bước vào tiền sảnh, mỗi bước đi đều để lại dấu chân đầy nước. Dưới ánh mắt chăm chú của rất nhiều người, cô hất nhẹ mái tóc ướt sũng, rồi đi tới chỗ quầy lễ tân, nhòai người lên đó: “Cho tôi cái thẻ phòng, phòng 501.”

Cô cố tỏ ra tự nhiên và phong độ nhất, vẻ mặt bình thản như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, ung dung ấn nút thang máy, sau đó một mình bước vào thang máy trong sự né tránh của tất cả mọi người.

Mà lúc này trong lòng cô sớm đã rửa xả cái gã nào đó kia bao nhiêu lần chẳng rõ.

Cô biết mà, cô không được ở quá gần hắn ta, không được có chút dây dưa vào với hắn ta, chỉ cần chạm phải hắn ta, chuyện kỳ lạ nào cũng đều có thể xảy ra cả.

Cô quẹt chiếc thẻ phòng lên cửa mấy lần, không hề có phản ứng, lại quẹt thêm lần nữa, vẫn không có chút phản ứng nào...

Giả Thước cảm thấy khó hiểu vô cùng, liền đưa chiếc thẻ phòng lên trước mắt quan sát, rồi không kìm được thở dài một tiếng về bức bối: “Không phải chứ...”

Chiếc thẻ phòng trong tay cô rõ ràng là của phòng 510, chứ không phải là 501!

Giả Thước lê những bước chân nặng nề trở lại tiền sảnh, cố nén nhịn cảm giác giá lạnh, chờ nhân viên phục vụ đổi thẻ. Mà thật trùng hợp, cô lại gặp Chân Lãng vừa quay lại từ chỗ đỗ xe.

Thế rồi, với hai cơ thể sũng nước, cô và Chân Lãng đã phải nhận ánh mắt “quan tâm” gấp đôi từ những người xung quanh. Bọn họ dắt tay nhau đi vào thang máy, rồi lại lên cùng một tầng của khách sạn.

“Anh đi theo tôi làm gì chứ?” Giả Thước nói với giọng khiêu khích, trừng mắt nhìn người đang đứng bên cạnh cô. “Cho anh tắm nhờ trong phòng tôi cũng được, nhưng tôi phải tắm trước.”

Chân Lãng thần nhiên lấy ra một tấm thẻ phòng, rồi mở cửa phòng số 503 ra ngay trước mặt cô, sau đó đóng lại.

Đồ oan hồn không tan!

Đồ ma xó hiện hình!

Trời ạ, không ngờ hắn ta lại ở cùng một tầng với mình, lại còn ở phòng sát vách nữa!

Giả Thước nhìn cánh cửa phòng đóng chặt đó một lúc rất lâu, sau đó mới mở cửa phòng mình, đi vào như một kẻ mộng du.

Cô tiện tay bật điều hòa, chế độ sưởi ấm, rồi mang theo quần áo chạy vào phòng tắm, mở vòi nước.

Đợi, đợi, rồi lại đợi...

Vặn, vặn, rồi lại vặn...

Cuối cùng, sự kiên nhẫn của Giả Thước đã đi tới giới hạn, một tiếng hét đầy giận dữ vang vọng trong hành lang: “Nhân viên phục vụ đâu, vòi nước của các người hỏng rồi, chỉ có nước lạnh!”

Nhân viên phục vụ thì không thấy tới, nhưng một người khác xuất hiện, chính là cái gã sao Chổi kia.

Bàn tay anh đưa tới kéo lấy tay cô, rồi đôi mày anh nhíu thật chặt: “Sao còn chưa thay đồ thế?”

Người anh tỏa ra mùi hương thơm mát của sữa tắm, người cô vẫn còn thoang thoảng mùi tanh của nước sông. Trên người anh, mọi thứ đều sạch sẽ, trên người cô vẫn còn dính bùn. Quần áo anh mềm mại, phẳng phiu, quần áo cô thì nhàu nhĩ, ướt nhẹp.

“Vòi nước hỏng rồi.” Cô có chút nôn nóng, mái tóc bết dính vào khuôn mặt, cặp mắt tròn xoe, trông hết sức đáng thương.

Chân Lãng đẩy cô vào phòng tắm trong phòng mình: “Cô tắm ở đây trước đi, để tôi đi tìm người tới sửa!”

Rốt cuộc cô vẫn tắm trong phòng tắm của gã sao Chổi, cảm giác cũng khá thoải mái, cô vừa tắm vừa hát vu vơ. Sau khi tắm xong và quay lại phòng mình, cô liền kéo rèm cửa sổ lại, nhảy tót lên giường, chìm vào giấc ngủ, coi như để bù lại việc hồi sáng dậy sớm.

Khi trời dần tối, Giả Thước chợt cảm thấy người lạnh cóng, cơ thể co rúm, nhưng vẫn không đỡ lạnh. Khó khăn lắm mới ngồi dậy được, cô cảm thấy đầu óc cứ quay cuồng.

Cô ngồi ôm chăn trên giường, cảm thấy trong phòng tràn ngập một luồng khí lạnh hết sức quái dị.

Rồi cô cố gắng mở to mắt, ngẩng đầu nhìn chiếc điều hòa trên tường.

Trong bóng tối, đèn tín hiệu trên chiếc điều hòa lấp lánh ánh sáng màu xanh, trông có chút rợn người. Mà nhiệt độ mười tám độ C hiển thị trên đó lại càng khiến cô run lên cầm cập.

Cô... cô... cô rõ ràng đã mở điều hòa hai mươi hai độ C, chế độ sưởi ấm, từ lúc nào lại biến thành mười tám độ C, chế độ làm lạnh vậy? Còn không ngừng thổi ra những luồng gió lạnh nữa chứ?

Cô cầm điều khiển, cố gắng điều chỉnh nhiệt độ, nhưng dù có ấn thế nào, chiếc điều hòa cũng không hề có phản ứng.

Thở hít thở vài hơi, cảm giác tắc nghẽn khiến cô không kìm được ho lên mấy tiếng, đầu lại đau hơn.

Cô xuống giường, xương cốt cứ như vừa bị người ta tấn cho một trận nhừ tử, vừa đau vừa nhức; cái đầu thì đột nhiên như to lên gấp mười lần, không ngừng đưa qua đưa lại, trước mắt là vô số chim chóc, trắng sao xoay vòng vòng; hơi thở phả ra từ mũi nóng như lửa.

Khó khăn lắm cô mới mở được cửa, hành lang bên ngoài trống trơn, chẳng có bóng dáng nhân viên phục vụ nào. Cô há miệng, nhưng cổ họng lại khô và khàn đặc, khó có thể kêu thành tiếng.

Một môi đứng ngay cạnh cửa, cô chẳng hề nghĩ ngợi liền đưa tay gõ cửa phòng kế bên, khó khăn lắm mới rặn ra được mấy chữ: “Bác sĩ thú y, mau mở cửa!”

Cửa được mở ra rất nhanh, Giả Thước vốn đang dựa vào cửa liền ngã luôn xuống dưới, vừa khéo được Chân Lãng ôm vào lòng.

Nhìn dáng vẻ của Giả Thước lúc này, anh không kìm được nhíu chặt lông mày: “Sao lại nóng thế này?”

Nóng ư? Tại sao cô lại cảm thấy khắp người đều lạnh ngắt thế nhỉ?

Có điều, nằm trong lòng Chân Lãng thật thoải mái, so với đắp chăn thì dễ chịu hơn nhiều.

“Điều hòa trong phòng tôi hỏng rồi, anh gọi nhân viên phục vụ giúp tôi đi!” Cô nằm dựa vào lòng Chân Lãng, cố gắng mở mắt. “Anh đúng là cái đồ sao Chổi, hại tôi ngã xuống nước, làm hỏng xe của tôi, làm hỏng vòi nước của tôi, còn làm hỏng điều hòa của tôi nữa, đợi sau khi ngủ dậy, tôi sẽ tính sổ với anh.”

“Đừng lộn xộn nữa!” Chân Lãng nhẹ nhàng bế cô lên, cẩn thận đặt cô xuống giường, rồi kéo chăn quăn chặt người cô, sau đó lục tìm thứ gì đó trong cặp.

“Bác sĩ thú y...” Giả Thước cố gắng ngẩng lên, bộ dạng hết sức yếu ớt. “Đầu óc tôi cứ quay cuồng, người đau ê ẩm, có phải anh nhân lúc tôi ngủ mà đánh tôi không?”

“Ngậm miệng lại đi!” Chân Lãng rốt cuộc đã tìm được chiếc nhiệt kế trong cặp, cởi áo Giả Thước, nhét nó vào trong. “Kẹp chặt cho tôi, lát nữa còn phải uống thuốc đây.”

Giả Thước đáng thương lúc này đến ngồi cũng không vững, cứ ngoẹo qua một bên. Chân Lãng liền ôm chặt lấy cô, để cô dựa vào lòng mình.

Rốt cuộc đã tìm được một chỗ ấm áp, Giả Thước liền thở ra một hơi thật nhẹ, dán sát người vào đó. Rồi cô còn ngo ngoáy cái đầu về không hài lòng, cho tới khi dựa được vào da thịt của Chân Lãng mới chịu dừng những động tác vô thức đó lại, bên khóe miệng nở một nụ cười vui vẻ.

Vừa đắm mình vào giấc mộng đẹp chưa được bao lâu, cô lại tỉnh dậy vì bị người ta vỗ nhẹ mấy cái lên má. Cô bực bội gạt bàn tay đang vỗ má mình, nhưng ngay sau đó lại bị nhét mấy viên thuốc vào miệng, kè đó là mấy ngụm nước.

Sự ấm áp vừa nãy đã biến mất, cô lăm lăm thể hiện sự bất mãn, rồi đưa tay ra lần mò.

Sau khi tìm lại được sự ấm áp đó, cô liền dùng cả chân và tay bám lấy, rúc trở lại cái chỗ dễ chịu vừa

rồi, sau đó ôm thật chặt.

“Nhóc con, dễ chịu hơn chút nào chưa?” Cái gối ôm to bự phát ra một âm thanh quen thuộc.

Cô khẽ “hừ” một tiếng, chỉnh lại cái gối ôm bên dưới cơ thể mình, sau đó vô thức xoay người lại, cặp mông vênh cao dán sát vào chiếc gối ôm.

“Cô làm thế này, tôi sẽ rất khó chịu đấy.” Anh ghé miệng đến sát tai cô, khẽ cất tiếng rử rử, bàn tay ấm áp vuốt ve bờ má cô. “Bao nhiêu năm như vậy, hiếm khi thấy cô bị ôm một lần, không ngờ hôm nay bị ôm rồi mà cô vẫn không chịu ngoan ngoãn chút nào.”

Già Thước đang say giấc nồng, chẳng hay biết gì cả. Trong giấc mơ, cô đang ôm một chiếc túi sưởi thật lớn, nó sưởi ấm toàn thân cô, khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Nếu như sau này, ngày ngày đều được ôm chiếc túi sưởi này, vậy thì tốt quá!

Trong mơ, cô nghĩ như vậy.

Già Thước của chúng ta đang nhìn chăm chăm vào con vịt quay trong đĩa với vẻ hết sức thèm thuồng, cái bụng sôi ầm ầm, miệng thì nuốt nước miếng ừng ực.

Rồi cô nở một nụ cười sung sướng, đưa tay ra định chụp lấy con vịt quay.

“Bộp...” Hai bàn tay cô không ngờ lại chụp trượt, con vịt quay vàng ngậy đó không biết đã đứng bên cạnh chiếc đĩa từ lúc nào, đang vẫy vẫy cặp cánh đã chằng còn lông, nhìn cô cười khanh khách.

Tiếng cười đó không hiểu sao lại giống tiếng cười của Chân Lãng.

“Nhóc con, có đói không...” Con vịt quay không ngờ lại còn biết nói. “Có muốn ăn chút gì không?”

Đói ư? Cô tất nhiên là đói rồi, và thứ cô muốn ăn chính là nó!

Con vịt quay lại cười khanh khách, cô không ngờ lại cảm thấy má mình hơi rung lên.

Tại sao chứ, nó thích cười thì cười, nhưng tại sao lại cười giống cái gã đó như vậy? Thật đáng ghét!

Con vịt quay vẫy vẫy đôi cánh, vừa cười vừa nghênh ngang bước đi, dần biến mất khỏi tầm mắt cô.

Không được đi!

Nó là của cô, cô còn muốn cho nó vào bụng nữa cơ mà.

“Đừng chạy!” Cô gắng sức nhào đến nắm chặt lấy chân con vịt quay, lòi mạnh vào lòng mình.

Con vịt không kìm được rên lên một tiếng, giãy giụa muốn lù về phía sau. Cô cười vang sáng khoái, ra sức giữ chặt, nhắm thẳng vào cánh vịt mà cắn một miếng rõ to.

“U...” Con vịt lại rên lên một tiếng đau đớn, đập mạnh vào cánh tay đang nắm chân nó, sau đó rụt được chân lại.

“Là của tôi!” Cô lại đưa tay ra chụp lấy, rồi một cuộc giao tranh quyết tử cứ thế diễn ra.

“Là của cô, là của cô, hai mươi năm trước đã là của cô rồi, hai mươi năm sau cũng vẫn là của cô. Nhưng nếu cô còn không buông tay ra, sau này dù có muốn cũng chẳng còn nữa đâu.” Con vịt dường như đang thờ dãi về hết cách, không giãy giụa nữa.

Hai mươi năm ư? Cái gì mà hai mươi năm chứ?

Đầu óc cô dần dần tỉnh táo trở lại, hình ảnh con vịt trước mắt trở nên mơ hồ, Già Thước cảm thấy má mình dường như đang dán sát vào một thứ gì đó rất ấm áp, còn đang phập phồng lên xuống không ngừng.

Cái gì ấy nhỉ?

Cô hơi động đậy một chút, tới lúc này mới phát hiện hai chân mình cứ tựa như xúc tu bạch tuộc, quặp chặt lấy một thứ gì đó rất ấm áp, giống như là...

Giống như một cây cột sắt được bọc lại bằng vải nhung, bên ngoài mềm mại mà bên trong cứng nhắc. Cô động đậy cái chân một chút để xác nhận cảm giác của mình, sau đó lại cạ cạ, cuối cùng quần chặt lấy một cách thoải mái.

Chợt một bàn tay ấm áp đặt lên trán cô: “Đúng là sốt nặng quá nên đầu óc có vấn đề rồi, nhóc con, đây uống thuốc đi!”

Sao giọng nói này nghe có vẻ quen tai thế nhỉ? Cô nàng lúc này vẫn còn mơ mơ màng màng bắt đầu nghĩ ngợi, hình như... hình như là giọng của tên sao Chổi kia.

Sao Chổi?

Chân Lãng?

Cô đột ngột mở mắt, ánh sáng lóa mắt khiến cô phải vội vã nhắm mắt lại, có điều chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi cô đã nhìn thấy rõ, phía trên cái đầu mình chính là khuôn mặt có nụ cười tủm tỉm kia, không phải là Chân Lãng thì là ai chứ?

Cơn buồn ngủ sau nháy mắt đã hoàn toàn tan biến, cô lại mở mắt, cơ thể đột ngột lùi nhanh về phía sau: “Sao... sao anh lại ở trên giường của tôi?”

Khuôn mặt Chân Lãng có chút méo mó, nhìn xuống phía dưới, khẽ ho một tiếng: “Tình hình hiện giờ là cô đã vào phòng tôi, lên giường của tôi, ngủ cùng tôi...”

Cô đã vào phòng của hắn ta? Lên giường của hắn ta? Ngủ cùng hắn ta?

Mơ mơ màng màng nhìn quanh bốn phía, hình như... hình như đây không phải là phòng cô thật.

Trí nhớ quay trở lại từng chút, từng chút một, cô rớt cuộc đã nhớ ra hôm qua trong lúc sắp thiếp đi mình dường như đã gõ cửa phòng của Chân Lãng, lên giường của Chân Lãng, sau đó...

Cô không nhớ gì nữa.

Hơi rút người lại, tới lúc này cô mới phát hiện hai chân mình vẫn đang quần lấy thứ gì đó, hình như là chân của Chân Lãng.

Cô nàng cẩn thận nhích người qua một chút, ngượng ngập rút đôi chân đang đan chéo vào chân Chân Lãng lại, không dám ngẩng lên nhìn anh lấy một lần, lặng lẽ rút người vào trong chăn.

“Nhóc con, tay của cô.” Chân Lãng nhẹ nhàng nhắc nhở một tiếng.

Tay của cô ư?

Cô nàng lơ ngơ giơ tay trái lên xem, làm gì có gì đâu chứ?

Lại định giơ tay phải lên, cô chợt phát hiện tay phải của mình dường như đang nắm cái gì đó...

Đây là cái gì nhỉ? Hình như trên người Chân Lãng không có chỗ nào mà cô không quen thuộc, nhưng làm gì có chỗ nào như thế này cơ chứ?

Cô chưa ăn cơm, lại đang bị ốm, phản ứng không phải chỉ chậm hơn bình thường có nửa nhịp mà thôi. Tuy đầu óc nghĩ không ra, nhưng bàn tay thì không chịu rảnh rỗi, tiếp tục mân mê, rồi lại mân mê, sau đó thì bóp, rồi kéo.

Cổ tay cô chợt bị giữ lấy, ánh mắt Chân Lãng có vẻ sâu lắng vô cùng: “Nhóc con, đừng nghịch nữa!”

Bàn tay cô đang dán sát vào đùi anh, tới lúc này cô mới chợt hiểu ra, tay cô hình như đang bóp cái gì đó ở giữa hai chân Chân Lãng.

Giả Thước giật nảy mình, vội vã buông tay, không nghĩ ngợi gì thêm nữa, lập tức nhảy ngay xuống giường.

Nhưng dường như cô đã quên mất, cơ thể vừa sốt cả một đêm của cô còn đang ê ẩm, làm sao có thể vận động mạnh được. Mà không chỉ có thế, khi nhảy xuống đất cô còn quên mất mình đang quần chân trên người, vừa mới chạm đất liền ngã lộn lỏi.

Cái gì mà nhanh nhẹn hoạt bát, cái gì mà mạnh mẽ như rồng như hổ, đó đều là chuyện của quá khứ, lúc này cô chỉ như một con mèo bị ốm.

May mà thảm trải sàn cũng khá dày, may mà trên người cô còn quần chân, do đó ngoài việc hơi

choáng váng một chút thì cô cũng không bị làm sao.

Một đôi tay rắn chắc bế cô trở lại giường, kéo chăn đắp lại cho cô. Rồi Chân Lãng nhẹ nhàng ngồi xuống, đặt tay lên má cô: “Vẫn còn sốt đấy, nhảy nhót cái gì chứ?”

“Tôi...” Cô nuốt nước miếng, lời vừa nói ra khỏi miệng nghe khản đặc, cô lại nuốt nước miếng, đưa mắt ngó nghiêng bốn phía xung quanh.

Chân Lãng rút tay lại, đứng dậy khỏi giường: “Cô nằm đó, đừng có ngo ngoáy, tôi đi đun nước nóng cho cô uống.”

Cô lặng lẽ nhìn anh đứng dậy, không muốn nói ra chuyện bàn tay hơi lạnh của anh vừa mang lại cho cô một cảm giác thoải mái khó có thể hình dung, cô không ngờ lại cảm thấy không rời xa anh.

Ánh mắt cô không kìm được bám sát theo từng động tác của anh, cho đến khi anh đi vào phòng tắm. Nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, ánh mắt cô không ngờ vẫn dừng lại trên bức tường ngoài phòng tắm, dường như muốn nhìn xuyên qua để có thể thấy anh vậy.

Nằm trên giường hồi lâu, rốt cuộc cô đã hiểu ra một điều: cô bị ốm rồi.

Hơn hai mươi năm nay, cô gần như không nhớ lần gần đây nhất mình phải uống thuốc là khi nào. Nhưng hôm qua, vừa mới ngã xuống nước, hôm nay cô đã bị cảm cúm, không chỉ bị cảm cúm, cô còn bị sốt, không phải chỉ sốt bình thường, còn sốt gần bốn mươi độ.

Khi anh mang theo mùi sữa tắm thơm tho xuất hiện trước mặt cô, trong tay đã cầm theo một cốc nước ấm. Anh ngồi xuống mép giường, cánh tay vòng ra sau gáy cô, đỡ cô dậy một cách cẩn thận: “Uống cốc nước này đi!”

Bám lấy bàn tay anh, cô uống từng ngụm, từng ngụm nước. Cô giống như con cọp bị ốm đã thu hết móng vuốt lại, chẳng khác gì một chú mèo ngoan hiền, ngoài đôi mắt to tròn linh động đang không ngừng ngó nghiêng kia, cô như biến thành người khác.

Vì động tác cúi người về phía trước mà chiếc áo choàng tắm của anh hơi xộc xệch, để lộ ra một mảng ngực rắn chắc. Giả Thước chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào hai hàng đầu rậm rõ ràng trên đó.

Những đầu rậm này hình như hơi quen mắt...

Thôi được rồi, phải nói là vô cùng quen mắt...

Cô đột nhiên nhớ ra, trong giấc mơ, mùi vị của miếng thịt vịt quay đó quả thực không tệ, hết sức không tệ. Còn cả đùi vịt nữa, cũng rất rắn chắc...

Phi... phi, cô nghĩ đi đâu thế?

Chân Lãng nhìn vẻ mặt của cô, rồi lại xuôi theo ánh mắt cô nhìn xuống ngực mình, nhẹ nhàng mỉm cười, kéo chiếc áo choàng tắm lại: “Mùi vị ừn chứ?”

Cô còn đang thần thờ, chỉ biết gật đầu một cách ngây ngốc.

Không đúng...

Cô đột nhiên lắc đầu thật mạnh, cảm giác chóng mặt càng rõ ràng.

“Nhóc con, có đói không?”

Cô gật đầu.

“Có muốn ăn chút gì không?”

Tiếp tục gật đầu.

“Tôi đi mua cháo trứng muối thịt nạc cho cô ăn nhé?”

Gật đầu, rồi lại gật đầu.

“Tôi hầu hạ cô tốt như thế, hay là lấy tôi luôn nhé, để tôi hầu hạ cô cả đời được không?”

Nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục gật đầu, từ đầu đến cuối luôn gật đầu.

Hả?

Tới lúc này cô nàng mới giật mình ngẩng lên, trước mắt là vô số những vòng tròn quay tít. Cô cố gắng

nhìn rõ bộ dạng của người trước mặt, nhưng lại chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đã cười đến híp lại, cùng vô số nụ hoa đào bay lượn khắp không trung.

“A...” Cô há hốc miệng, vẫn đang tiêu hóa những lời vừa rồi của anh.

Hắn ta hỏi mình có đói không, hắn ta hỏi mình có muốn ăn gì không, còn hỏi mình có ăn cháo trứng muối thịt nạc không, sau đó thì sao nhỉ? Hắn ta hỏi mình có bằng lòng lấy hắn không?

Cổ họng cô nghẹn lại, đột nhiên đưa tay véo mạnh lên khuôn mặt của người nào đó.

Nóng nóng, không phải nằm mơ.

“Khụ khụ, bác sĩ thú y, có phải vì tôi bị ốm nên bị ảo giác không? Hay là anh cũng bị sốt rồi?”

“Đều không phải.” Anh vắt chiếc khăn mặt trong tay một chút cho bớt nước, rồi nhẹ nhàng đắp lên trán cô. “Tôi hỏi lại một lần nữa nhé, cô có đói không?”

Cô gật đầu.

“Có muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc không?”

Tiếp tục gật đầu. “Có muốn tôi đi mua không?”

Lại gật đầu.

“Có muốn tôi đi mua cho cô cả đời không?”

Gật đầu thật mạnh.

Hừm...

Cánh môi cô bị anh đặt lên một nụ hôn thật nhẹ: “Vậy coi như là cô đồng ý rồi nhé, sau khi cô khỏi ốm, chúng ta sẽ đi mua nhẫn, coi như đính hôn luôn.”

Đính hôn?

Cô và hắn ta?

Sắc mặt Giả Thục trở nên trắng bệch, vội kêu lên: “Này sao Chối, anh muốn hại chết tôi để kết thúc cuộc chiến hai mươi năm qua thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải kiêu kãnh một cái cơ nghe hay ho như kết hôn làm gì chứ?”

Mới có một ngày mà cô đã bị hắn ta làm cho mắc bệnh, chỉ sợ không đến mười ngày là cô sẽ phải cưới hạc quy tiên, đi đến nơi nào đó đánh cờ với cụ Diêm Vương mất.

“Tôi đi mua cháo cho cô đây, ăn xong nhớ uống thuốc, sau đó ngoan ngoãn ngủ một giấc nhé!” Anh đưa tay xoa nhẹ đầu cô, lên đặt lên môi cô một nụ hôn nữa, rồi thay quần áo đi ra ngoài.

Cô nhìn thấy nụ cười bên khóe môi Chân Lăng chưa từng biến mất, có vẻ đắc chí vô cùng.

Nhất định là hắn ta muốn hại chết cô để thoát khỏi cô, thấy kế hoạch đã sắp thành công nên mới vui mừng như thế.

Giả Thục luống cuống bò xuống giường, vớ lấy chiếc điện thoại trên bàn, nhanh chóng gọi vào số của Phương Thanh Quý: “Thanh Thanh, cứu với...”

“Sao?” Người ở đầu bên kia đáp lại với giọng chẳng có chút thành ý nào, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng gõ máy tính lạch cạch.

“Chân Lăng... Chân Lăng muốn đính hôn với tớ!” Giả Thục, mặt mày ủ ê như đưa đám, cầu xin sự giúp đỡ từ phía cô bạn thân.

“Hả?” Giọng nói ở đầu bên kia nghe phẩn chấn hẳn lên. “Chân Lăng muốn đính hôn với cậu á? Vậy cậu nhớ bắt anh ta giao hết toàn bộ mọi tài sản từ tiền mặt, đất đai, cổ phiếu, thẻ ngân hàng cho cậu, sau đó mới được đồng ý, tớ sẽ giúp cậu tính toán tài sản của anh ta một chút...”

“Thanh Thanh!” Giả Thục hét to hét cỡ, ngắt giọng nói đầy vẻ hưng phấn của cô bạn lại. “Lấy hắn ta, tớ sẽ chết đấy!”

“Đương nhiên sẽ chết rồi.” Phương Thanh Quý nói giọng nhẹ tênh. “Cậu sẽ giàu đến chết.”

“Thanh Thanh...”

“Nhớ lấy này, nếu anh ta không chịu đưa hết tài sản cho cậu thì cậu không được đồng ý lấy anh ta, ít nhất cũng phải đòi được chín mươi phần trăm, không thì tám mươi phần trăm cũng được...”

“Nhưng...” Cô cầm chiếc điện thoại, đứng trên mặt đất mà toàn thân run rẩy. “Hình như tớ đã đồng ý rồi.”

“Cái gì?” Giọng nói ở đầu bên kia lập tức cao hẳn lên. “Cậu chẳng đòi hỏi gì mà đã đồng ý rồi sao?”

“Hình như là thế.”

“Vậy cậu có thể đi chết đi được rồi!” Phương Thanh Quỳnh không chút nề nang vút lại một câu: “Cho dù cậu không chết, quay về đây tớ cũng sẽ bóp chết cậu.”

Chương 8

“Cuộc sống có một nửa là những điều xui xẻo, nửa còn lại là để giải quyết những điều xui xẻo đó, gặp phải hấn ta, đó chính là điều xui xẻo mà cả cuộc đời này tôi không thể giải quyết được.”

[Trích lời Giả Thục]

“Bài báo này là ai viết đây?” Giả Thục cầm uất gào lên, đôi lại được hai tiếng ho khan gượng gạo, rồi cô lại dùng giọng khàn đặc nói tiếp: “Tôi là con gái, cái gì mà đàn ông chứ?”

Cô nàng đáng thương nào đó vốn đã bị cảm lạnh, lúc này đáng lẽ phải vừa húp cháo trứng muối thịt nạc vừa đọc tờ báo mà Chân Lăng mua về một cách khoan khoái, nào ngờ vừa mới ngó qua đã thấy ngay bài viết trên trang đầu của tờ báo kia. Mà trang đầu thì cũng đành vậy, không ngờ còn có kèm theo một tấm ảnh, người ngoài thì có thể không nhìn rõ, nhưng cô thì không nhìn rõ được sao?

Cô vốn bị cảm lạnh, lúc này thì như lửa đổ thêm dầu, cơn tức giận bốc lên cao ngút. Mà cô tức giận là sẽ vượng hỏa, vượng hỏa là sẽ khàn giọng, khàn giọng là sẽ...

“Cô còn nói nữa, sẽ càng có thêm nhiều người cho rằng cô là đàn ông đấy.” Anh chàng ngồi bên mép giường đưa tay sờ lên chiếc khăn mặt trên trán cô một chút, rồi lật ngược nó lại một cách cẩn thận.

“Đều tại anh cả đấy!” Giả Thục trút hết mọi cơn giận dữ lên anh chàng trước mặt, tay trái nắm chặt lại thành nắm đấm, đấm thẳng về phía Chân Lăng.

Nhưng khi chỉ còn cách mặt anh chừng vài centimét, nắm đấm của Giả Thục đã bị một bàn tay giữ chặt, rồi giọng nói thân thiện của Chân Lăng vang lên: “Bị ốm thì đừng có nghịch ngợm nữa, uống thuốc xong, ngủ một lát đi!”

Anh từng thấy người bị cảm lạnh, từng thấy người bị sốt cao, cũng từng thấy người vừa cảm lạnh vừa sốt cao đến gần bốn mươi độ, nhưng chưa thấy ai vừa cảm lạnh vừa sốt cao đến gần bốn mươi độ mà vẫn có thể vung nắm đấm đấm người khác thế này bao giờ.

“Không cần đâu, tôi rất khỏe.” Sau khi ăn no, Giả Thục không còn cảm thấy chóng mặt nữa, cũng không còn cảm thấy hoa mắt, chỉ có cổ họng là vẫn hơi khó chịu: “Tôi phải đến tòa soạn báo đó tính sổ với bọn họ!”

“Rất khỏe phải không?” Chân Lăng hơi nhướn mày, nở một nụ cười đầy ý vị. “Vậy chúng ta ra ngoài mua nhãn nhé? Cô thích nhãn dính hôn có dính kim cương to đến cỡ nào?”

“Ặc...” Giả Thục lập tức tỏ ra hết sức “yếu ớt” rút người vào trong chăn. “Đầu tôi đau lắm, xương cốt thì ê ẩm, chân tôi cũng rất đau.”

Hấn ta biết rõ hồi sáng cô chưa ăn cơm nên đầu óc không được tỉnh táo, có thể nói là ở trong trạng thái chết máy, vậy

mà lại thừa dịp đó để đưa ra yêu cầu dính hôn với cô, thật quá đáng!

“Vậy thì nằm trên giường mà nghỉ ngơi đi!” Bàn tay Chân Lăng luồn vào trong chiếc áo ngủ của cô một cách rất tự nhiên, lấy chiếc kẹp nhiệt độ dưới nách cô ra xem thử, sau đó ngồi trở lại đầu giường, vắt chân chữ ngũ lật xem tờ báo.

Giả Thục đáng thương của chúng ta chỉ biết co rúm trong chăn mà trợn trừng mắt, hai tay nắm chặt hai bên mép chăn, cặp mắt tròn xoe cứ ngó qua ngó lại trên người Chân Lăng không ngừng.

Cơ thể anh dán sát vào cơ thể cô, chỉ cách một lớp chăn mỏng. Từ trong dáng vẻ yên tĩnh đó toát ra một luồng sức mạnh hết sức nặng nề, khiến cô không dám tùy tiện ngọ nguậy, chỉ chớp chớp hai hàng mi thật dài, nhìn anh bằng vẻ đầy ngây thơ.

Anh ngồi đó, cô nằm đó. Khi anh lật xem tờ báo, cánh tay thỉnh thoảng lại cọ qua mái tóc cô, cái bóng chiếu xuống phủ lên khuôn mặt cô, khiến cô đột nhiên sinh ra ảo giác rằng mình dường như đang được anh che chở.

“Này, bác sĩ thú y...” Cô khẽ gọi một câu, giọng khàn khàn.

Chân Lăng buông tờ báo trong tay xuống, những ngón tay vuốt nhẹ qua bờ má cô một cách rất tự

nhiên: “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Cô khẽ lắc đầu, đẩy bàn tay anh ra, nhưng trong lòng lại đột nhiên xuất hiện cảm giác lưu luyến.

“Tại sao anh lại muốn đính hôn với tôi?” Giả Thước dù chưa từng ăn thịt heo thì cũng từng thấy con heo chạy, ít nhất cô cũng biết kết hôn là sự thăng hoa về mặt tình cảm của hai người, và cần phải trải qua một quá trình yêu đương thắm thiết, còn cô và Chân Lăng...

Cô và Chân Lăng là người yêu của nhau ư? Có mà là kẻ thù ấy.

“Hi hi...” Cô nuốt nước miếng, bắt đầu thử thuyết phục Chân Lăng từ bỏ suy nghĩ đáng sợ này: “Hai vợ chồng chung sống với nhau, do đó nhất định phải hiểu nhau và quan tâm chăm sóc cho nhau thì mới có thể duy trì được sự hạnh phúc, có đúng không nào?”

“Cô biết nấu cơm không?”

Nấu cơm à? Lắc đầu...

“Cô biết rửa bát không?”

Rửa bát á? Rửa cái kiểu năm chiếc còn lại một thì có tính không nhỉ?

Lắc đầu thật mạnh...

“Cô biết lau nhà không?”

Chắc là biết chứ nhỉ, nếu không tính đến trường hợp làm gãy cây lau nhà.

Thế là, cô lại lắc đầu...

“Cô biết giặt quần áo không?”

Cái này thì cô quả có biết.

Gật đầu thật mạnh.

“Cô biết rửa bồn tắm không?”

Biết!

Lại một lần nữa gật đầu thật mạnh.

“Tốt lắm!” Anh cúi xuống, khuôn mặt dừng lại cách khuôn mặt cô chỉ vài centimet, những hơi thở nóng bỏng phả lên bờ má cô: “Tôi biết nấu cơm, biết rửa bát, biết lau nhà, nhưng lại không thích giặt quần áo và rửa bồn tắm, cô không cảm thấy chúng ta có thể phối hợp một cách rất ăn ý sao? Cô xem đây, ngay đến sở trường và sở đoản của chúng ta cũng hợp nhau đến vậy, tất nhiên là có thể chăm sóc cho nhau thật tốt rồi.”

Nghe hình như cũng hơi có lý đấy, nhưng mà...

Nếu yêu cầu của anh ta với bà xã chỉ là giặt quần áo và rửa bồn tắm, vậy thì hình như thấp quá thì phải, so với yêu cầu khi tìm một ô sin về nhà giúp việc còn thấp hơn, tóm lại là lý do này của anh ta quả thực rất gượng ép.

Giả Thước đưa tay đẩy ngực Chân Lăng ra, hậm hực nói: “Anh thật sự coi tôi là con cóc sao? Nói thật đi!”

“Nói thật á?” Anh đột nhiên cúi người, áp môi lên môi cô, cắn một cái. Cô vội rút môi về, nhưng phát hiện trong miệng mình đã tràn đầy mùi của anh.

Hai tay anh chống xuống hai bên cơ thể cô, trong mắt ánh lên vẻ gì đó rất sâu xa mà cô không cách nào hiểu nổi: “Cô cảm thấy lý do này thì sao?”

Cô cảm thấy á? Cô làm sao có thể biết trong cái đầu đầy mưu ma chước quỷ của gã khốn này có suy nghĩ gì chứ?

“Chẳng lẽ anh muốn cưới tôi về nhà rồi bày ra đó, cứ khi nào tâm trạng không tốt là lại ức hiếp tôi một chút hay sao?” Ngoài khả năng giãy vò cô có thể khiến hắn ta cảm thấy sung sướng ra, cô không thể nghĩ ra lý do nào khác.

Anh tặc lưỡi hai tiếng, khẽ lắc đầu, rồi lại hôn phớt lên môi cô: “Tôi nhất định sẽ không giãy vò

cô, hơn nữa sẽ còn hết lòng cung nụng cô, yêu thương cô, cô có tin không?”

Hừ, cô tin hẳn ta mới lạ đấy!

“Bởi vì...” Anh đột nhiên nở nụ cười. “Người ta đều nói cha là người tình kiếp trước của con gái, nếu kiếp này tôi hết lòng yêu thương cô, kiếp sau tôi sẽ có thể làm cha cô rồi.”

Cô tròn tròn mắt, há hốc mồm!

Lý do này, quả thực là quá... quá độc đáo!

Giả Thước của chúng ta lúc này đã hoàn toàn không còn năng lực chống trả, vội kéo chân qua đầu, giấu mình trong chân, nhưng bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng cười trong trẻo đầy vẻ đắc chí của Chân Lãng.

Không được, cô tuyệt đối không được lấy Chân Lãng, cho dù không bị hắn ta hại chết, cô cũng sẽ bị hắn ta làm cho tức chết mất thôi!

Cô vén chân, phát hiện ánh mắt Chân Lãng từ đầu đến cuối luôn nhìn mình chăm chú, bên trong còn ẩn chứa nét cười vui vẻ.

Nụ cười này của hắn ta lại một lần nữa khiến cô giật thót tim, còn có cảm giác ghê sợ.

Cô đột nhiên phát hiện mình càng lúc càng sợ Chân Lãng, mỗi lần vô ý bắt gặp ánh mắt hay nụ cười của anh, trái tim cô liền trở nên loạn nhịp, hít thở cũng trở nên hết sức khó khăn.

Trong cơn kinh ngạc, cô bất giác nhớ đến những lời mà Phương Thanh Quý đã hỏi mình không lâu trước đó...

Có phải cứ khi nghĩ đến anh ta là cậu liền cảm thấy ngọt ngào, đột nhiên muốn cười không?

Khi cậu nghĩ đến anh ta, có cảm thấy nụ cười của anh ta rất cuốn hút không?

Khi cậu nghĩ đến anh ta, trong lòng có cảm thấy nhẹ nhàng, êm ái không?

Khi cậu nghĩ đến anh ta, có hy vọng anh ta lập tức xuất hiện trước mặt cậu không, và có khi nào mới nửa ngày không gặp mà đã nhớ nhung anh ta không?

Cô ồm rồi, nhất định là ồm rồi.

Chắc chắn là vì bị ồm nên cô mới cảm thấy cô quanh và yếu đuối, mới khát khao có một người ở bên bầu bạn, tuyệt đối không phải là vì Chân Lãng.

“Này, bác sĩ thú y.” Cô khẽ gọi. “Tôi...”

“Sao vậy?” Anh đưa tay sờ lên trán cô, hơi cau mày: “Có chỗ nào không thoải mái à?”

Cô không thoải mái, rất không thoải mái, ngay đến động tác cau mày của hắn ta mà cũng khiến cô cảm thấy vô cùng cuốn hút, vô cùng hấp dẫn.

Chẳng lẽ cô thật sự...

Chân Lãng đưa tay ra ôm lấy Giả Thước, kéo cô dựa vào lòng mình, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Có phải là lại thấy lạnh không?”

Lạnh cái gì chứ, cô chỉ cảm thấy nóng thôi, hai bên má cô lúc này chắc đã có thể tráng trứng được rồi. Cho dù là nhắm mắt lại, trước mắt cô vẫn toàn là hình ảnh của Chân Lãng, có nụ cười của anh, ánh mắt của anh, từng cử chỉ của anh. Những hình ảnh ấy cứ như một đoạn phim quay chậm, vô cùng sắc nét, khiến đầu óc cô quay cuồng.

Đợi mãi không thấy Giả Thước trả lời, anh liền cúi xuống hỏi: “Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái thế?”

“Hả...” Cô cảm thấy mình rất kỳ lạ, chỉ muốn đưa tay ra ôm lấy Chân Lãng, dán sát vào người anh, không bao giờ rời xa.

“Đói rồi à?” Chân Lãng buông tay, hỏi. “Muốn ăn gì nào?”

Giả Thước lắc đầu một cách lơ đãng, lúc này cô còn đang nghĩ đến dấu răng trên ngực Chân Lãng mà mình thấy hồi sáng, vòm ngực rắn chắc còn vương vài giọt nước dãi của hắn ta đúng là hấp dẫn quá đi mất!

Đúng là cô bị ốm nặng quá rồi, không ngờ lại muốn ăn thịt người.

“VẬY CÔ NẰM ĐÓ, TÔI ĐI MUA CHO CÔ.” Chân Lãng nhẹ nhàng buông cô ra, xoa người đi thay quần áo.

Cô nhìn đăm đăm từng động tác của anh, càng nhìn trái tim càng đập nhanh, càng nhìn cổ họng càng khô khốc.

Sau khi bóng dáng Chân Lãng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hơi thở của cô mới dần trở lại bình thường, đầu óc cũng khôi phục được một chút tỉnh táo.

Cô không hề nghĩ ngợi gì thêm, vội vã nhảy ngay xuống giường, mặc đại một bộ quần áo, rồi vớ lấy ví, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài cửa, bỏ đi mất hút mà không thông báo cho bất cứ ai biết.

Khi Phương Thanh Quỳnh đang lạch cạch gõ máy tính, tính toán xem hôm nay mình kiếm thêm được bao nhiêu tiền, cửa lớn đột nhiên bị người ta đẩy ra thật mạnh, rồi trước cửa xuất hiện một bóng người nhếch nhác, tóc tai rối bời, vẻ mặt vô cùng quái dị, vừa thở hổn hển vừa nói: “Thanh Thanh, tớ phát hiện hình như tớ đã thích một người rồi.”

Cuốn sổ thu chi trong tay Phương Thanh Quỳnh bất giác rơi xuống, đập vào chiếc máy tính, xóa hết những con số mà cô đang vừa tính toán được, rồi một tiếng kêu đập về kính ngạc vang lên: “Cuối cùng cậu đã trở lại bình thường rồi!”

“Nhưng...” Hơi thở của Giả Thước khó khăn lắm mới nhẹ nhàng trở lại. “Người tớ thích là cái tên sao Chối kia!”

Lần này Phương Thanh Quỳnh không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào, thản nhiên nói: “Tớ biết.”

“Phải làm sao đây?” Giả Thước kéo tay Phương Thanh Quỳnh, van nài cô bạn thân giúp đỡ. “Tớ không muốn quay về đâu, tớ không muốn gặp hấn nữa.”

“Tại sao?” Phương Thanh Quỳnh chớp chớp mắt vẻ khó hiểu.

“Tớ...”

Giả Thước còn muốn nói gì đó, nhưng từ tầng trên chợt có một bóng người vội vã chạy xuống, là chuyên gia trang điểm Tiêu Tuyết, cô vừa giờ tờ báo trong tay lên vừa nói: “Chị Quỳnh, có chuyện rồi, có chuyện rồi, đây... đây không phải là bức ảnh trên áp phích của chúng ta lần trước sao?”

Chẳng mấy chốc tờ báo đó đã xuất hiện trước mặt Giả Thước và Phương Thanh Quỳnh.

Tại mục quảng cáo của tờ báo đó, choán cả một trang báo lớn là bức hình một cô gái hết sức xinh đẹp, nhưng bất kể là khuôn mặt, thần thái hay tư thế đều giống hệt với hình ảnh trên bức áp phích lớn bên ngoài cửa Hướng Dương Vàng lúc trước. Trên bức hình đó, chỉ có nụ cười và ánh mắt là đã được chỉnh sửa lại, trở nên có chút mờ ám và căm dỗ, mà càng quan trọng hơn là bàn tay vốn đặt trước ngực kia đã bị người ta dùng PS xóa đi mất rồi, đổi thành một đôi gò bồng đảo cao vút, dưới sự che đậy của chiếc áo ngực, một cái khe sâu hun hút lộ ra, tràn ngập sự hấp dẫn đến khó tả.

Phía dưới là một dòng slogan quảng cáo đầy sức cám dỗ: Mặc Đinh Lệ, căng đầy trong tâm tay.

Giả Thước và Phương Thanh Quỳnh đưa mắt nhìn nhau, ngẩn ngơ lắm lắm: “Chuyện này là như thế nào chứ?”

Giả Thước nắm chặt tờ báo, không ngờ chỉ trong một ngày mà cô đã được lên hai tờ báo, một tờ thì mờ ám, một tờ thì căm dỗ, lần này chắc cô đã nổi tiếng rồi!

“Thanh Thanh!” Cô nghiêng răng ken két hỏi: “Ngoài cậu ra, còn ai có tấm ảnh này nữa?”

Phương Thanh Quỳnh cũng tỏ ra hết sức khó hiểu, miệng hé hé, cứ như đang lắm bầm một mình: “Ngoài tớ ra, hình như chỉ còn Chân Lãng là có thôi.”

“Sao Chối!” Giả Thước hét lên một tiếng, đập mạnh một cú vào cánh cửa, rồi cất bước thoăn thoắt rời đi. Đáng thương thay cho cánh cửa kính, sau nháy mắt đã biến thành hình mạng nhện, rồi vỡ ra tan tành.

Lúc này, trong một phòng làm việc của tập đoàn Vương Thị.

Vị giám đốc cầm một tờ báo trong tay, nói: “Tổng giám đốc, chúng ta chưa được người ta cho phép mà đã tự tiện sử dụng bức hình này, liệu có bị kiện vì xâm phạm bản quyền hình ảnh không? Hiện giờ chúng ta đang đàm phán hợp tác với tập đoàn Vân Lăng, không nên để xảy ra chuyện gì thì hơn!”

Người phụ nữ ngồi phía sau bàn lạnh lùng nhìn vị giám đốc nọ: “Tập đoàn Vân Lăng đàm phán hợp tác với chúng ta là về lĩnh vực bất động sản, đây chẳng qua chỉ là một mẫu quảng cáo đồ lót của một công ty nhỏ trong tập đoàn của chúng ta mà thôi, sẽ chẳng gây ra ảnh hưởng gì đâu. Hơn nữa, bức hình này đã được chỉnh sửa rồi, ai có thể chứng minh rằng tôi xâm phạm bản quyền hình ảnh chứ? Yên tâm đi, tôi đã hỏi ý kiến của luật sư rồi, nếu cô ta dám kiện, tôi sẽ cho cô ta biết mặt một phen!”

Chân Lăng vội vã quay về nhà, vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy mấy bóng người thập thò, chính là mấy ông mấy bác ở tầng phía dưới, còn có một di ở nhà bên cạnh.

Vừa nhìn thấy anh, mấy người bọn họ liền bước tới, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Anh liền dừng động tác móc chìa khóa từ trong túi ra, mỉm cười chất tiếng chào: “Cháu chào cụ Lý, chào bác Trương, chào dì Triệu.”

“Ừ... ừ...” Cụ Lý khẽ gật đầu. “Bác sĩ Chân này, có phải cậu đang sửa nhà không?”

Sửa nhà ư?

Chân Lăng dường như đã hiểu ra điều gì, liền gật gù về điềm tĩnh: “Dạ vâng, cháu vừa mời công ty lắp đặt sửa chữa nhà cửa đến, có phải đã làm phiền đến mọi người rồi không ạ?”

“Hà hà...” Cụ Lý cười gượng nói: “Không có gì, không có gì, nhưng cậu có thể nói với bọn họ một tiếng không, chứ bọn họ cứ đập sàn nhà vào lúc ăn cơm như thế, làm bụi từ trên trần nhà rơi cả vào bát cơm của tôi, chiếc đèn trần còn lắc lư nữa, ban đầu tôi còn cứ tưởng là động đất.”

“Phải đấy, phải đấy.” Dì Triệu cũng lên tiếng với vẻ không vui. “Chắc cậu đã mời phải công ty không chuyên nghiệp rồi, chiếc ti vi treo tường của nhà tôi thiếu chút nữa đã rơi xuống đấy.”

Chân Lăng xin lỗi bọn họ mấy câu, đợi sau khi tất cả đã quay về anh mới lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cửa mở ra, căn phòng được bố trí trang nhã giống như vừa phải trải qua một cuộc chiến tranh tàn khốc, tất cả đồ đạc đều bị đập phá tan tành. Chiếc ghế gỗ bị đập gãy một chân, nằm khóc lóc ở góc tường, sofa thì nằm chổng trơ ngay bên dưới chiếc ti vi, bên trên còn bị đè bởi một chiếc đèn trần đã vỡ tan nát, bàn ăn thì chạy từ trong bếp ra phòng khách, chỉ còn lại một cái khung và vô số mảnh vụn bắn tung tóe khắp nhà, tình cảnh thực là vô cùng bi đát!

Nhưng Chân Lăng chỉ liếc mắt ngó qua những thứ này, rồi cất bước đi về phía căn phòng của Giả Thục.

Đẩy cửa ra, anh không hề bất ngờ khi thấy bên trong căn phòng hết sức trống trải, tất cả quần áo, đồ đạc của Giả Thục đều đã bị mang đi hết, thể hiện ý chí quyết tâm rời đi của cô.

Trên cửa phòng còn có một tấm ảnh của anh bị găm chặt lên bằng con dao phay, lưỡi dao đâm xuyên qua khuôn mặt anh, cắm vào cánh cửa, chỉ để lại một nửa thân dao ở bên ngoài, qua đó đủ thấy người ra tay ghét anh đến cỡ nào.

Anh bật cười, tiếng cười đắc chí vang vọng trong căn phòng đã trở nên tan hoang, đổ nát đến thảm thương.

Theo những gì anh hiểu về cô, khi cô nổi giận thế này, chắc chắn phải tìm chính chủ để phát tiết, không đánh cho anh thành tàn phế thì chắc chắn không chịu dừng tay, vậy mà lần này lại chỉ găm ảnh của anh lên cánh cửa, như vậy có thể hiểu là cô đã nhẹ tay không đây?

Anh nhích bàn chân ra một chút, thấy phía dưới có một tờ báo nát nhàu, bức hình của cô nàng ngực bự bên trên đó lọt ngay vào tầm mắt. Anh hơi cau mày, cúi người nhặt tờ báo lên, sau khi xác định được

khuôn mặt của cô gái trên tờ báo là Giả Thục, nụ cười bên khóe môi anh lập tức biến mất, ánh mắt phát ra những tia sáng lạnh băng.

Sau khi xả con giận, Giả Thục vác theo đồng đồ đặc linh kinh của mình tìm đến một trung tâm giới thiệu nhà cho thuê, chỉ đưa ra một yêu cầu duy nhất, có thể chuyển đến ở ngay ngày mai, giá cả không thành vấn đề.

Cô ôm theo đồ đặc đến ở tạm tại phòng trang điểm của Hướng Dương Vàng một đêm. Không biết có phải vì lần trút giận đã đòi đó đã giúp cô ra mồ hôi không, cơn cảm lạnh kèm sốt cao không ngờ lại khỏi hẳn một cách thần kỳ.

Quả nhiên, rời xa Chân Lăng, mọi điều đều trở nên tốt đẹp.

Nghĩ đến bức hình trên tờ báo đó, cơn giận trong lòng Giả Thục lập tức bùng lên. Cô rất buồn bực, vô cùng buồn bực, bức hình đó bị đưa lên báo chỉ là chuyện nhỏ, bức hình đó bị chỉnh sửa cũng là chuyện nhỏ, bị chỉnh sửa ở đúng cái chỗ mà cô để tâm nhất cũng vẫn là chuyện nhỏ, điều khiến cô buồn bực là không ngờ mình lại không dám đối mặt với cái gã kia, chỉ dám lén lút tới đó, vác hết đồ đặc về như chính cô mới là người có lỗi vậy.

Cái gì mà dính hôn chứ, cái gì mà chăm sóc cho nhau chứ? Tất cả đều là trò lừa gạt của hắn ta mà thôi, cũng giống như chuyện bức hình lần này vậy, chỉ là một cuộc chiến quy mô nhỏ giữa hai người.

Hắn ta chẳng qua là muốn mình phải nhận thua, chẳng qua là muốn thấy mình gặp chuyện xui xẻo, từ nhỏ đến lớn không phải đều là như vậy hay sao?

Cô nàng nào đó tức tối nghĩ thầm, nằm cuộn người trên chiếc giường đơn giản được ghép lại từ hai cái ghế, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sau một giấc ngủ chẳng được ngon lành cho lắm, trời vừa sáng, Giả Thục đã thức dậy, đưa tay xoa bóp cái cổ đau mỏi của mình một chút, rồi vội vã rời khỏi tiệm chụp hình, vừa khéo gặp ngay Phương Thanh Quỳ ở ngoài cửa.

“Cậu đi đâu đấy?” Phương Thanh Quỳ chỉ kịp nhìn theo bóng lưng Giả Thục mà hỏi với.

Giả Thục vẫy vẫy tờ báo mà hôm qua mình không tìm được mua ở bên đường, bỏ lại một câu: “Đi tìm công ty đó tính sổ.”

Cô không dám đi tìm Chân Lăng, nhưng chẳng lẽ lại không dám đi tìm cái công ty Đinh Lệ chết tiệt gì đó hay sao?

Mười giờ sáng, trong phòng làm việc của công ty Đinh Lệ thuộc tập đoàn Vương Thị.

Vương Thiếu Hoàn khoanh tay trước ngực, trên khuôn mặt xinh đẹp là một nụ cười chế giễu hết sức lạnh lùng: “Cô nói người trên bức ảnh này là cô sao, cô lấy gì để chứng minh nào?”

Giả Thục ngồi vào chiếc ghế ở ngay trước mặt cô ta, gác hai chân lên bàn, chẳng nề nang điều gì rồi cứ ngồi im đó, không hề nói năng, chỉ nhìn Vương Thiếu Hoàn chằm chằm.

Bắt đầu từ khi vào cửa, cô luôn giữ thái độ này, không kêu gào, không chửi bới, cũng không đập phá đồ đạc, chỉ nhìn lại Vương Thiếu Hoàn bằng ánh mắt cũng hết sức lạnh lùng.

Dưới ánh mắt ấy, Vương Thiếu Hoàn không ngờ lại cảm nhận được một tia sắc bén, nhìn điệu bộ thân nhiên của người ngồi đối diện, trái tim bất giác đập nhanh hẳn lên, thậm chí sợ hãi.

Cô ngoảnh mặt qua hướng khác, hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn cảm nhận được có ánh mắt dừng lại

trên khuôn mặt mình, hết như luồng vật chất hữu hình vậy.

Ban đầu, khi cô chưa điều tra rõ về Giả Thục, chỉ cho rằng đó là một người đàn ông, đầu ngờ một người trông như thế mà lại là một cô gái đã hai mươi lăm tuổi.

Sau khi biết rõ chân tướng, cô còn mừng thầm vì Chân Lăng không phải là người đồng tính, còn cô gái này bất kể là về dung mạo hay là về gia thế đều không thể so được với cô, cho nên cô không có lý do gì mà lại không thể thắng đối phương cả.

Lần đó cô vốn chuẩn bị bỏ ra một khoản tiền lớn để mua lại Hưởng Dương Vàng, mục đích chỉ là đuổi việc Giả Thục mà thôi. Nào ngờ, vừa mới tới bên ngoài Hưởng Dương Vàng, cô đã nhìn thấy ngay bức áp phích cỡ lớn kia, vô cùng kinh ngạc, bất kể thế nào cô cũng không ngờ được cô gái xinh đẹp, quyến rũ trên áp phích lại chính là người không ra nam, chẳng ra nữ mà mình gặp hôm trước.

Ngay trong khoảnh khắc đó cô đã đưa ra một quyết định, đó là chụp lại bức ảnh trên áp phích, dùng photoshop chỉnh sửa rồi cố ý làm cho bộ ngực đó cao vút lên, sử dụng làm hình quảng cáo đồ lót. Cô phải khiến đối phương cảm thấy khó chịu, uất ức, giống như cảm giác mà cô phải chịu hôm đó.

Giả Thục bỏ chân xuống, đột nhiên nhào người về phía trước. Vương Thiếu Hoàn vội lùi về phía sau một chút. Bên khoe miệng Giả Thục lộ ra một nụ cười đùa cợt: “Ồ Hưởng Dương Vàng có bức hình nguyên bản, tôi chỉ cần mang ra so sánh một chút, rồi kiện cô tội xâm phạm bản quyền hình ảnh, chỉ e sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt lắm cho cái công ty của cô thôi.”

Vương Thiếu Hoàn cầm tập tài liệu bên cạnh lên, chậm rãi mở ra, rồi đưa tới trước mặt Giả Thục: “Đây là một số tài liệu do đoàn luật sư của tập đoàn chúng tôi liệt kê, cô cứ xem cho kỹ!”

Thấy Giả Thục đang liếc mắt ngó qua những hàng chữ dày đặc đó, về đặc ý trên khuôn mặt Vương Thiếu Hoàn càng rõ: “Hình như cô còn chưa biết, những bức ảnh đã qua photoshop hay những bức ảnh nghệ thuật vốn bản thân đã không có tính thuyết phục. Cô nói người trong ảnh là cô, tôi chỉ cần tìm đại một người mẫu nào đó, bảo cô ta trang điểm và ăn mặc y hệt, lại đứng theo đúng tư thế như vậy, ít nhất cũng có thể giống tới hơn bảy mươi phần trăm, huống chi...” Ngón tay cô ta chỉ vào vị trí bộ ngực của cô gái trên tờ báo, cười nhạt, nói tiếp: “Tôi còn có thể đảm bảo bức hình được chụp ra sẽ có kích thước giống hệt thế này, cô cho rằng vụ kiện này cô có thể thắng được sao?”

Cô ta ngồi dựa lưng vào ghế, khuôn mặt ngược nhìn lên cao như để thị uy với Giả Thục: “Tập đoàn Vương Thị chúng tôi còn có một đội ngũ nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, cô nghĩ sẽ có người tin là chúng tôi cần phải lấy trộm một bức hình rất bình thường về làm quảng cáo cho sản phẩm hay sao? Cô Giả, tôi khuyên cô hãy về đi, nếu cô cứ nhất quyết muốn kiện, một khi thua kiện rồi, tôi còn có thể kiện ngược lại cô, đến lúc đó cô sẽ mất hết danh dự, muốn sống tiếp bằng cái nghề hiện giờ cũng không dễ dàng gì đâu. Hơn nữa, nếu muốn đi kiện, cô hãy chuẩn bị bỏ ra thời gian mấy năm đi nhé!”

Quả thực, ngay đến Giả Thục cũng không tin rằng, một tập đoàn lớn, có vô số công ty con như Vương Thị lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Có điều, khi nhận ra tổng giám đốc của tập đoàn Vương Thị là cô gái trước mặt, trong lòng Giả Thục đã loáng thoáng đoán được một vài điều.

Ánh mắt Vương Thiếu Hoàn mang đầy vẻ hằn học: “Bức ảnh này là của tập đoàn Vương Thị, cũng chỉ có thể là của tập đoàn Vương Thị, lợi nhuận mấy chục triệu của tôi trong năm nay đều phải dựa vào nó. Có điều, cô Giả này, nếu cô muốn dọa dẫm, bắt chẹt tôi, dù là một xu tôi cũng không cho cô đâu.”

Ý tứ của cô ta đã rất rõ ràng, Giả Thục đương nhiên hiểu rõ.

Vương Thiếu Hoàn dùng ảnh của cô làm hình quảng cáo, muốn cô phải nhìn thấy cảnh hình ảnh của mình trở thành công cụ cho người khác kiếm tiền, bản quyền của mình thì trở thành lợi nhuận của người khác. Tiền bạc và danh tiếng đều là của người khác, không liên quan tới cô chút nào.

Giả Thục đột nhiên đứng dậy, cúi đầu tới sát mặt Vương Thiếu Hoàn. Vương Thiếu Hoàn giật nảy mình, không ngờ lại bị áp đảo bởi khí thế của Giả Thục, quên cả né tránh.

“Rõ ràng là cô cố ý!” Trong đôi mắt Giả Thục phùng lên một ngọn lửa giận dữ, bàn tay nắm chặt lại phát ra những tiếng răng rắc giòn tan.

Hơi thở của Vương Thiếu Hoàn đã trở nên rối loạn, nhưng cô ta vẫn tỏ ra cứng rắn, ngẩng đầu nói: “Nếu cô dám động chân động tay với tôi, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát, rồi kiện cô tội xâm hại cơ thể người khác, kiện cho đến lúc cô phải vào tù mới thôi.”

Giả Thước hơi nheo mắt, lạnh lùng nhìn cô ta, rồi đột nhiên cười nhếch mép, để lộ ra hai hàm răng trắng bóng.

Vương Thiếu Hoàn không kìm được phải rung mình một cái, rồi đột nhiên đưa tay đẩy Giả Thước, chạy nhanh ra bên ngoài căn phòng làm việc, kêu lớn: “Gọi... gọi bảo vệ!”

Những người ở ngoài vội vã chạy tới, mồm năm miệng mười hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương Thiếu Hoàn chỉ tay về phía Giả Thước, nói: “Cô ta... cô ta cứ nhất quyết nói mình là người mẫu trên bức hình quảng cáo đồ lót, đòi chúng ta phải trả tiền, còn định đánh tôi nữa!”

Giả Thước chấp tay sau lưng, thân nhiên đứng dựa vào chiếc bàn, rồi lại móc từ trong túi ra một chiếc máy quay phim, cười hỏi: “Mấy người thử nói xem tôi có giống người mẫu trên tờ báo kia không?”

Những người không rõ nguyên do đưa mắt nhìn về phía cô gái hết sức quyến rũ trên bức ảnh một chút, rồi lại nhìn “anh chàng” tóc ngắn mặc chiếc áo thun nhàu nhĩ trước mặt, đều lắc đầu lia lịa, có một số người còn lớn tiếng chế giễu:

“Trông anh thế này mà cũng muốn làm người mẫu đồ lót sao? Buồn cười chết đi mất!”

“Trông anh chẳng giống người mẫu trên bức ảnh kia chút nào, muốn tới đây lừa tiền phải không?”

“Gọi bảo vệ, báo cảnh sát, đưa kẻ lừa đảo này đi!”

Trong những âm thanh ồn ào ấy, Giả Thước chỉ lẳng lặng ghi hình, thỉnh thoảng còn quay ống kính về phía mình, rồi rất nhanh sau đó lại chĩa về phía đám người trước mặt.

Có được sự ủng hộ của mọi người, Vương Thiếu Hoàn liền chỉ tay về phía cửa, cao giọng nói: “Tôi đã nói rồi, bức ảnh này là của tôi, tôi sẽ không tháo nó xuống. Cô có giỏi thì cứ đi kiện, đoàn luật sư của tập đoàn Vương Thị chúng tôi sẵn sàng làm việc với cô. Nếu cô thông minh thì mau đi đi, nếu không, tôi sẽ gọi bảo vệ đây.”

“Được, tôi đi.” Giả Thước cất chiếc máy quay phim đi, thân nhiên đưa tay phủi áo, rồi đi thẳng ra ngoài, nhưng khi đi tới cửa thì đột nhiên quay đầu nhìn Vương Thiếu Hoàn, cười nói: “Cô nói người trong bức ảnh đó không phải là tôi, vậy cứ coi như không phải là tôi đi.”

Không đến nửa tiếng đồng hồ sau khi Giả Thước rời đi, có một cô gái bất ngờ xuất hiện bên ngoài phòng làm việc của Vương Thiếu Hoàn.

Cô đi đôi giày cao gót thanh lịch, làm tôn lên cặp chân thon dài, trắng nõn, mái tóc xoăn bồng bênh buông xõa sau lưng, cặp mắt ẩn hiện nét mơ màng, cuốn hút, bờ eo thon thả như khiến người ta phải nghẹt thở say mê, chiếc váy bó sát lại càng khiến những đường cong trở nên hoàn mỹ.

Chỉ sau nháy mắt, bóng dáng đầy vẻ cảm dỗ ấy đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ngay đến cô nhân viên lễ tân ở cửa cũng quên yêu cầu cô đăng ký, ngẩn ngơ nhìn cô đi thẳng tới phòng làm việc của Vương Thiếu Hoàn.

Những người đang ngồi làm việc đều liếc mắt nhìn qua, rồi ánh mắt cứ bám sát theo cô không rời, một số gã đàn ông còn không kìm được, nuốt nước miếng ừng ực.

“Cô ấy là người mẫu đồ lót kia phải không nhỉ?”

“Đúng là cô ấy rồi, đẹp thật đấy, người thật còn đẹp hơn cả trong ảnh nữa.”

“Đẹp quá đi, trong ảnh chỉ có nửa người phía trên, không ngờ phía dưới cũng đẹp vậy nữa, không biết tên cô ấy là gì nhỉ?”

“Đến phòng kế hoạch hỏi xem, chắc chỗ bọn họ có tên của người mẫu.”

Những tiếng ồn ào không thể ngăn cản bước chân của cô gái nọ. Cô đứng trước cửa phòng của Vương Thiếu Hoàn, ngẩng lên nhìn tấm bảng treo trước cửa, bên trên ghi rõ: Phòng tổng giám đốc.

Cô đưa tay ra, mà không, nói một cách chính xác hơn là vung nắm đấm.

“Rầm!” Một tiếng động thật lớn vang lên, cánh cửa bị đấm bung hằn ra, hai chiếc ốc vít rơi xuống, may mà không có ai đứng phía sau.

Cô nàng nghênh ngang bước vào trong phòng trước ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên của người đang ngồi bên trong, sau đó nhếch mép nở một nụ cười khiến đối phương cảm thấy hết sức quen thuộc, rồi đặt chiếc

máy quay phim lên bàn.

“Cô...” Vương Thiếu Hoàn đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, nụ cười đó khiến trái tim cô bất giác run lên.

Cô nàng đang cười tươi kia đưa hai cánh tay ra, chụp về phía trước, mục tiêu chính là... ngực của Vương Thiếu Hoàn.

“A!” Vương Thiếu Hoàn kêu lên một tiếng hết sức chói tai, vội vàng né tránh. Tiếc là đối phương ra tay quá nhanh, khi tiếng kêu của cô vẫn còn ở trong cổ họng thì hai bàn tay của Giả Thục đã chụp tới rồi.

Nhưng hai bàn tay đó không hề chạm vào cơ thể cô ta mà chụp lấy hai chỗ cao vút nào đó, mười ngón tay bóp chặt...

“Bộp...”

“Bộp...”

Sau hai tiếng kêu rất nhỏ, ngực Vương Thiếu Hoàn bỗng xẹp hẳn đi, sau đó còn ướt nhẹp cả một mảng.

“A!” Một tiếng kêu đáng sợ vang vọng trong phòng tổng giám đốc, Giả Thục thần nhiên rút tay về, nhìn Vương Thiếu Hoàn đang điên cuồng kêu toáng lên.

Vương Thiếu Hoàn cúi đầu nhìn ngực mình, rồi lại ngẩng lên nhìn cô nàng xinh đẹp trước mặt, thấy ngoài cửa đã tụ tập rất nhiều người, nhưng miệng thì vẫn liên tục kêu la.

Giả Thục hơi nhếch miệng, nở nụ cười quái dị, rồi ngoảnh đầu lại nhìn ra ngoài cửa, cao giọng nói: “Báo cảnh sát đi chứ, có cần tôi báo giùm không?”

Sắc mặt Vương Thiếu Hoàn trở nên trắng bệch, không ngừng run rẩy.

Cô đứng trước mặt Vương Thiếu Hoàn, cất tiếng thần nhiên: “Không phải cô muốn đi kiện sao? Không phải cô muốn kiện tôi tội xâm hại cơ thể người khác sao? Hê hê, hình như tôi chưa chạm vào cơ thể cô thì phải, chỉ bóp vỡ cái gì đó của cô mà thôi... Hê hê, hai cái bọc nước muối chứ có gì đâu, cô cùng lắm cũng chỉ có thể kiện tôi tội làm hư hại đồ vật của người khác, có điều, người làm hư hại đồ vật của cô là ai? Cô có dám nói với cảnh sát không? Bao nhiêu cặp mắt như thể nhìn thấy đó là người mẫu trên tờ báo, bọn họ vừa nãy cũng đã nói rồi, người mẫu không phải là Giả Thục. Cô đương nhiên có thể nói là tôi làm, có điều, như vậy tức là cô đã tự mình thừa nhận việc ăn trộm ảnh của tôi đi mưu lợi cho bản thân, không biết khi đó tập đoàn Vương Thị sẽ phải đền bao nhiêu tiền nhỉ? Hay là tôi không đi nữa, ngồi đây đợi cảnh sát tới nhé? Mà không biết tôi có nên gọi thêm một cú điện thoại cho đài truyền hình tới đây phỏng vấn không nhỉ?”

Cô càng nói sắc mặt Vương Thiếu Hoàn càng trắng bệch. Cuối cùng cô ghé sát đến bên tai cô ta, nói khẽ: “Bức ảnh đó cô có thể không bỏ đi, nhưng đoạn clip này cũng không tệ, tôi sẽ tung nó lên mạng, hai chúng ta coi như hòa.”

Trong ánh mắt đờ đẫn của vô số người, Giả Thục nghênh ngang rời đi, bỏ lại Vương Thiếu Hoàn với hai bầu ngực xẹp lép đang khó khăn lắm mới đứng vững được nhờ sự diu đỡ của mấy nhân viên cấp dưới.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại chói tai đột nhiên vang lên, Vương Thiếu Hoàn run rẩy đưa tay ra, cầm lấy chiếc điện thoại. Giọng nói vang ra từ trong điện thoại không ngờ lại tràn đầy vẻ giận dữ, sắc mặt Vương Thiếu Hoàn lúc trắng lúc xanh, cơ thể run rẩy chực ngã.

Không biết từ lúc nào chiếc điện thoại đã trượt khỏi tay Vương Thiếu Hoàn, rơi xuống đất. Cô ngồi đờ đẫn trên ghế.

Sao lại như vậy chứ? Sao lại như vậy chứ? Sao lại... như vậy chứ?

Chương 9

“Đối với Chân Lăng, hoặc là phải nhẫn nhịn, hoặc là phải tàn nhẫn.”

[Trích lời Giả Thục]

Hôm nay, Giả Thục rất vui vẻ, vì sau khi từ tập đoàn Vương Thị quay về, trung tâm giới thiệu nhà cho thuê đã gọi cho cô, thông báo rằng họ đã tìm được một căn nhà đúng như cô yêu cầu.

Trong nhà, đồ gia dụng có đủ, các thiết bị cũng đều là loại cao cấp, mà quan trọng nhất là chi cách Hướng Dương Vàng chừng mười phút đi bộ. Chủ nhân của căn nhà mới ở đó được hai năm thì đã chuẩn bị ra nước ngoài du học, còn đi liền một mạch ba năm, do đó mới vội vã giao cho trung tâm tìm giúp người thuê, kết quả là hời cho Giả Thục.

Sau khi tới xem thử, Giả Thục tỏ ra hết sức hài lòng, trả luôn tiền thuê nhà một năm. Đến khi quay lại Hướng Dương Vàng lấy đồ đạc, cô phát hiện Phương Thanh Quý còn đang bận rộn với công việc, cho nên chỉ viết lại địa chỉ của mình rồi để lên bàn, sau đó mang đồ đạc, vội vã rời đi.

Cô quét dọn phòng một cách vui vẻ, vừa làm vừa ngâm nga hát, sau đó lấy hết đồ đạc của mình ra, bày biện.

Căn nhà này rất lớn, so với nhà của Chân Lăng cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, một mình cô ở đây thì hoàn toàn có đủ không gian để hoạt động. Mà điều tuyệt vời nhất là trong phòng ngủ còn có một chiếc giường lớn, vừa nhìn thấy cô đã muốn nhào lên đó, lăn lộn một phen cho đã đời rồi.

Xưa nay cô đều không có yêu cầu quá khắt khe về mặt ăn ở, mong ước duy nhất chính là có một chiếc giường thật lớn để khi ngủ không bị lăn xuống đất lúc nửa đêm. Căn phòng cô thuê trước đây quá nhỏ, không cách nào thực hiện được điều này, giờ đây có thể coi như là giấc mơ đã thành hiện thực.

Vừa dọn dẹp nhà cửa cô vừa tính toán, lát nữa sẽ đi siêu thị, mua một thùng bia về, nhét đầy tủ lạnh, mua thêm một đồng hồ ăn vặt nữa. Nghĩ đến đây, cặp mắt cô liền híp lại về đầy sung sướng, làm việc cũng hăng hái hơn.

Sau khi thu dọn, bày biện xong xuôi, người cô đã đầy mồ hôi, cảm giác nhớp nháp rất khó chịu. Cô liền lôi từ trong túi đồ ra một chiếc áo sơ mi rồi chạy vào phòng tắm, thích thú thả mình trong làn nước.

Đang tắm rửa một cách vui vẻ, cô chợt nghe thấy có tiếng chuông cửa.

Chắc là Phương Thanh Quý nhìn thấy địa chỉ của cô cho nên chạy đến đây thăm cô rồi.

Giả Thục tiện tay vớ lấy chiếc khăn tắm, lau người qua qua, kêu lên: “Đợi một chút, ra ngay đây.”

Nhưng vừa cầm chiếc áo sơ mi để bên cạnh lên, Giả Thục lập tức phát hiện ra vấn đề... Chiếc áo này được làm bằng chất liệu thượng hạng, khi sờ vào cảm giác rất tuyệt, nhưng lại không có đăng ten, cũng không có những chiếc cúc bắt mắt, hình như không phải là của cô.

Giữ chiếc áo ra, cô phát hiện, đây rõ ràng là một chiếc áo sơ mi nam.

Sao cô lại mang cả áo của Chân Lăng đến đây chứ?

Nghĩ đến cái tên này, cô không khỏi có chút chột dạ. Chuyện xảy ra hồi sáng đã nói cho cô biết, tất cả đều là do Vương Thiệu Hoàn giờ trò, hoàn toàn không liên quan gì đến Chân Lăng. Vậy mà cô lại đập phá nhà anh tan nát, còn găm ảnh anh lên cánh cửa, làm vậy hình như không được đúng cho lắm.

Có điều, sự chột dạ ấy đã lập tức bị Giả Thục chối bay, nếu không vì tên sao Chổi đó, sao cô có thể trở thành đối tượng bị người ta lợi dụng cơ chứ?

Đều là lỗi của hán ta hết! Cô kiên quyết an ủi bản thân như vậy!

Tiếng chuông cửa vang lên càng lúc càng dồn dập. Giả Thục vội vã mặc chiếc áo sơ mi, để chân trần chạy ra ngoài.

“Thanh Thanh...” Sau khi nhìn thấy người trước mặt, giọng nói vốn niềm nở của Giả Thục lập tức cao hân lên: “Sao anh lại đến đây?”

Bên ngoài cửa, một anh chàng đang đứng bắt chéo chân về rất ung dung, chiếc áo sơ mi để mở cúc trên

cùng, trên cổ áo có vài nếp nhăn, chiếc áo vét thì vắt trên cánh tay vế hờ hững. Anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu sắc và khó hiểu vô cùng.

“Có người đập phá nhà tôi, tôi đến đây đòi bồi thường.” Sau khi nhìn thấy Giả Thục, vế buồn bực của anh lập tức hóa thành nụ cười mỉm, thật là thần kỳ hết sức.

Chân Lăng hơi nghiêng người về phía trước. Giả Thục vô thức giật lùi, anh không kịp chút trở ngại nào đã vào được trong nhà.

“Tôi đâu có!” Cô ngẩng lên, nói dối bằng giọng rất thiếu sức thuyết phục.

Trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, cơ thể cô trông càng mảnh khảnh, mái tóc ướt sũng nhỏ nước tí tách làm khí thế của cô kém đi mấy phần. Những giọt nước chảy xuống vai cô, làm chiếc áo sơ mi của cô ướt nhẹp, dán sát vào hai cánh tay để lộ ra làn da trắng ngần, bờ má nõn nà vì ở lâu trong hơi nước trở nên ửng đỏ, cặp môi hơi hé, trừng mắt nhìn anh về đầy cảnh giác.

Lại ngó xuống dưới, chiếc áo sơ mi chỉ vừa đủ ôm lấy cặp mông cao vút của cô, cặp chân thon dài trắng nõn lộ cả ra ngoài, phía sau lưng còn có những dấu bàn chân đầy nước.

Chân Lăng khề nở nụ cười hài lòng, đưa ngón tay ra, ngoắc vào chiếc áo sơ mi: “Vết áo của tôi thì sao? Cô ăn trộm áo của tôi làm gì?”

Giả Thục hơi rụt người lại: “Tôi không... không ăn trộm.”

“Chứng cứ đang ở đây này.” Nụ cười của anh càng rạng rỡ, nhân tiện còn đưa tay đóng cửa lại. “Tôi nghĩ giữa chúng ta có rất nhiều món nợ cần tính toán từ từ đây.”

“Đâu có...” Cô vừa lên tiếng thì đã bắt gặp ngay ánh mắt của anh, giọng nói cũng trở nên ấp úng: “Anh... anh mau đi ra... Tôi... tôi phải ra ngoài mua đồ.”

Chân Lăng bước về phía trước một bước, Giả Thục thì tiếp tục lùi về phía sau, không dám có ý kiến gì.

“Dép của cô đâu?” Tuy bây giờ đã là tháng Năm, nhưng đôi chân trần của cô đi trên mặt đất nhìn vẫn hết sức bắt mắt.

Nghe giọng nói khá nghiêm khắc của anh, Giả Thục ngó qua phía chiếc sofa, rồi đưa ngón tay lên chỉ.

“Sợ cái gì chứ, còn có một...” Chữ đôi còn chưa kịp nói ra, cô phát hiện đôi dép hình gấu Pooh của mình đã bị Chân Lăng xỏ mất rồi.

Khuôn mặt Giả Thục xị xuống, đôi chân hần ta to như vậy mà xỏ vào đôi dép kiểu nữ của cô, không sợ chật hay sao chứ?

Chân Lăng đưa chiếc áo vét trên tay tới trước mặt cô một cách rất tự nhiên: “Cầm lấy!”

Giả Thục lúc này vẫn còn đang mặc niệm cho đôi dép của mình, chỉ biết dờ dẩn đón lấy. Đợi đến khi cô ôm chiếc áo vét vào lòng mới giật mình tỉnh táo trở lại, thầm nghĩ mình rốt cuộc đang làm gì đây chứ?

Cơ thể cô bỗng nhẹ bẫng, thì ra đôi tay Chân Lăng đã vòng qua dưới chân và sau lưng cô, bế bổng cả người cô lên rồi.

Cô vừa ôm chiếc áo vét vừa hỏi: “Anh làm gì đây?”

“Mang cô đi xỏ dép.” Rồi anh bước nhanh đến chỗ chiếc sofa rồi đặt cô xuống, cầm đôi dép hình gấu Pooh khác lên. Giả Thục nhân cơ hội ấy vội vàng bò tới một góc của chiếc sofa, ôm chiếc áo vét của Chân Lăng trước ngực, mắt tròn xoe, khuôn mặt đầy vẻ cảnh giác.

Chân Lăng cầm đôi dép trong tay, cánh tay còn lại giơ lên vẫy vẫy: “Qua đây!”

Cô lập tức lác đầu, cơ thể rụt về phía sau thêm một chút.

Chân Lăng đưa cánh tay ra chụp, cổ chân cô lập tức lọt vào tay anh, rồi cả người cũng bị kéo ngã ra sofa. Giả Thục ra sức giãy giụa, muốn rút chân về, nhưng lại khiến cho chiếc áo sơ mi bị đẩy hết lên trên.

Chân Lăng trầm giọng nói: “Còn giãy giụa nữa, tôi sẽ đét mông cô đấy!”

Giả Thục thường ngày vốn dữ dằn của chúng ta giờ đây đã chẳng còn năng lực phản kháng, chỉ biết vội vã đưa tay lên che mông, rồi nhanh chóng bị Chân Lăng kéo tới.

Anh đi dép vào cho cô một cách cẩn thận, rồi cầm chiếc khăn tắm cuộn tròn trên bàn lau tóc giúp cô.

“Khỏi ốm chưa vậy?”

“Khỏi... khỏi rồi.”

Cho đến khi mái tóc của cô gần khô hẳn, anh mới buông chiếc khăn tắm xuống, nói với giọng thân nhiên: “Vậy thì được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu tính nợ.”

“Tôi không đập phá nhà anh.” Từ sau khi Chân Lãng xuất hiện, Giả Thục luôn ở trong trạng thái căng thẳng, nghe anh nói xong chẳng nghĩ ngợi gì, buột miệng đáp lại ngay.

Lời vừa mới ra khỏi miệng, cô đã muốn cắn đứt lưỡi mình, thế nào là không đánh mà tự khai chứ, biểu hiện của cô lúc này chính là ví dụ mẫu mực nhất.

“Vậy cô cũng không bỏ trốn nhì?” Chân Lãng hỏi tiếp. “Đã sốt cao còn không chịu ngoan ngoãn, bỏ đi mà chẳng nói với tôi tiếng nào, hại tôi phải đi lòng vòng quanh thành phố ba vòng tìm cô, suốt hai ngày liền không ngủ. Món nợ này phải tính thế nào đây?”

Hai ngày không ngủ á...

Giả Thục thâm áy náy, nhưng ngoài miệng thì vẫn rất cứng rắn: “Anh không thể trách tôi được, điện thoại của tôi rơi xuống nước, không dùng được nữa!”

“Vậy việc cô đập phá nhà tôi chỉ vì cho rằng tôi đã bán ảnh của cô cho tập đoàn Vương Thị, không biết phải tính thế nào đây nhì?” Anh nhìn chằm chằm vào mắt Giả Thục, cô nàng vội rụt người về phía sau, ú ớ không nói được câu nào.

Thì ra hẳn biết hết rồi sao?

“Tôi giúp cô mang đồ về nhà, rồi lại đi khắp nơi tìm cô, vậy mà cô lại găm ảnh của tôi lên cánh cửa. Cô nghĩ gì về việc này?” Những lời chỉ trích khiến Giả Thục cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Ai bảo anh là sao Chôi chứ?” Nhưng cô vẫn không chịu thua, khề cát tiếng lằm bằm.

Chân Lãng móc điện thoại từ trong túi ra, thân nhiên đe dọa: “Vậy tôi sẽ nói với cô Giả là cô vô duyên vô cớ đập phá nhà tôi.”

“Vậy...” Giả Thục vội nhào tới, níu lấy cánh tay Chân Lãng, làm vẻ mặt lầy lòng: “Tiền sửa nhà, anh để tôi trả nhé!”

“Thế quãng thời gian này tôi phải ở đâu đây?” Chân Lãng đưa tay nâng cằm cô lên. “Sửa nhà ít ra cũng cần hai tháng, chắc cô không định bảo tôi đến khách sạn ở đấy chứ? Tôi còn phải làm việc, nếu nghỉ ngơi không điều độ...”

Anh dừng lại một chút, ánh mắt ngó quanh bốn phía: “Tôi thấy chỗ này cũng không tệ.”

“Không được!” Giả Thục cắn chặt môi, hậm hực nói: “Anh đi tìm chỗ khác mà ở, đây là nhà tôi.”

Chân Lãng gạt tay cô ra, cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi: “Vậy được thôi, tôi đành nói với cô Giả là cô đập phá nhà tôi, khiến tôi không có nhà để về.”

“Thích thì nói đi!” Giả Thục khề “hừ” một tiếng.

Đây là nhà của cô, cô không muốn ở cùng với tên sao Chôi này thêm chút nào nữa. Lần này, dù mẹ có dọa sẽ lột da cô, cô cũng nhất quyết không đồng ý, có chết cũng không đồng ý!

“À, tôi quên mất, nhân tiện còn phải báo cáo với cô Giả một chút, cô đã đồng ý đính hôn với tôi.” Chân Lãng dường như chợt nhớ ra chuyện này, thân nhiên bổ sung một câu.

Giả Thục lại một lần nữa nhào tới, khiến Chân Lãng ngã ngửa về phía sau. Cô đè lên người Chân Lãng, đưa cánh tay ra muốn giật lấy chiếc điện thoại của anh, nhưng không với tới, đành giữ chặt lấy cánh tay anh không buông.

Thế là tư thế của bọn họ trở nên hết sức mờ ám. Cô nàng nào đó không biết xấu hổ, cười trên bụng của anh chàng, kéo mạnh cánh tay người ta, áp sát vào ngực mình: “Đừng gọi!”

Chân Lãng uể oải nằm đó, để mặc cô nàng kéo tay mình, cặp mắt híp cả lại: “Vậy tôi phải ở đâu đây?”

“Anh ở đây, ở đây!” Giả Thước gật đầu lia lịa.

“Đáng thương cho tôi quá, bị người ta phá tan hoang cả nhà!” Chân Lãng than vãn. “Ồ đây rồi còn phải hầu hạ cô, chẳng bằng tôi ở một mình còn hơn.”

Rốt cuộc hần ta muốn làm gì chứ? Người muốn ở đây là hần ta, cô đồng ý rồi mà hần lại không chịu là sao hả trời?

“Tôi cứ nên nói với cô Giả thôi, dù sao từ nhỏ tới lớn tôi chưa từng giấu giếm họ điều gì.” Mặt Chân Lãng đầy vẻ áy náy, cứ như mình là đứa trẻ ngoan nhất trên đời vậy.

“Tôi sẽ hầu hạ anh!” Giả Thước không hề nghĩ ngợi, buột miệng nói ngay, nhưng nụ cười trên khuôn mặt cô cứng đờ. “Đã sống ở bên ngoài rồi, đâu cần phải báo cáo mọi chuyện cho người ở nhà nữa.”

Chân Lãng ngược mắt nhìn lên: “Cô quét nhà nhé?”

Giả Thước gật đầu.

“Cô giặt quần áo nhé?”

Khuôn mặt Giả Thước đơ ra, rồi cô vẫn gật đầu.

“Mỗi ngày cô cùng tôi tới siêu thị mua thức ăn nhé?”

Khóe miệng Giả Thước giật giật, rồi cô vẫn gật đầu.

“Mỗi sáng cô dậy trước tôi, pha cà phê cho tôi nhé?”

Sắc mặt Giả Thước trở nên trắng bệch, sau khi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu một cách khó khăn.

“Cô ngủ ở sofa, tôi ngủ trên giường nhé?”

Cuối cùng cô nàng nào đó cũng không nhịn nổi nữa, nhảy dựng lên: “Tại sao tôi phải ngủ ở sofa chứ?”

Ôi, giường của cô, chiếc giường mà cô hằng mong ước, cô chuẩn bị trải lên đó một tấm ga có thêu những bông hoa đẹp đẽ, rồi thỏa thích lăn lộn trên đó...

“Tôi là bác sĩ, tôi cần được nghỉ ngơi thật tốt. Nếu cô không đồng ý, vậy tôi đành báo cáo mọi chuyện với cô Giả thôi.”

Đau khổ, đấu tranh, dằn vặt, xót xa, tuyệt vọng, vô vàn cảm xúc lần lượt thoáng qua trên khuôn mặt Giả Thước, rồi cuối cùng cô vẫn... gật đầu.

“Nhưng...” Chân Lãng vẫn do dự. “Tôi cứ cảm thấy làm thế này là có lỗi với cô Giả.”

“Không phải nghĩ nữa, cứ thế này đi!” Giả Thước ngắt lời anh, giằng lấy chiếc điện thoại trong tay anh. “Anh cứ ở đây, tôi ngủ trên sofa, tôi quét nhà, tôi rửa bát, tôi giặt quần áo, mỗi sáng tôi sẽ dậy pha cà phê cho anh, buổi tối thì đi mua thức ăn cùng anh.”

“Hày, được rồi.” Chân Lãng khẽ gật đầu về miễn cưỡng, rồi lại day day đôi mắt đã rất mỏi mệt. “Vậy tôi đi ngủ một lát, rồi chúng ta sẽ cùng đi siêu thị mua thức ăn.”

Nghe được đáp án mà mình muốn, Giả Thước hưng phấn gật đầu lia lịa, hoàn toàn không để ý thấy khóe miệng của anh chàng đang bị mình đè lên thoáng hiện một nụ cười vui vẻ.

Trên sofa, Giả Thước ngo nguẩy, ngo nguẩy, rồi lại ngo nguẩy. Cái chân cô thò ra, cái tay gãi gãi, rồi ôm chần lẩn một vòng...

“Rằm!”

“Au...”

Cô nàng nằm bò trên sàn nhà, ngược đôi mắt mơ màng, hai tay ôm chặt cái đầu đau đớn, rên ri không

ngừng.

Đây đã là lần thứ năm cô bị ngã trong buổi sáng hôm nay, tính thêm tám lần tối qua nữa, tổng cộng đã là mười ba lần, đầu cô gần như chỗ nào cũng từng thăm hỏi sàn nhà một lượt.

Cô day day đầu, rồi ôm chần bò lên sofa một lần nữa, cơn buồn ngủ khiến cô nhanh chóng thiếp đi.

Đáng thương thay cho Giả Thục, giấc ngủ mới kéo dài được gần mười phút, thảm kịch lại một lần nữa xảy ra... Cô nàng nào đó rất không ngoan ngoan, ngang nhiên xoay người một vòng, rồi âm thanh quen thuộc lại vang lên.

Lần này thì cô không thềm bò lên nữa, cứ mơ mơ màng màng nằm đó, tiện tay kéo hần cái chần từ trên sofa xuống, quặp hai chân, người cuộn tròn lại, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Một bàn tay chợt lay nhẹ vai cô: “Này nhóc con, lên kia đã rồi hãy ngủ!”

“Không...” Cô nàng nào đó vẫn đang trong cơn buồn ngủ, cầu nhàu trong vô thức. “Lên đó rồi lại rơi xuống, ngủ ở đây thoải mái hơn.”

Chân Lăng thờ dãi về hết cách: “Vậy thì lên giường ngủ.”

“Hừm.” Giả Thục uể oải kêu lên, giơ cánh tay lên vẫy vẫy, muốn xua cái âm thanh ong ong khó chịu bên tai đi: “Tôi chẳng muốn động đây.”

Chân Lăng đưa tay ôm cả Giả Thục lẫn chiếc chần lên, đi về phía phòng ngủ.

Vừa được chạm vào chiếc giường mềm mại, Giả Thục liền khoan khoái rên lên một tiếng, trên chiếc gối ở đầu giường vẫn vương mùi của đàn ông, chần đệm vẫn còn hơi ấm. Cô đưa chân khều lấy chiếc chần đắp lên người, rồi thoải mái thả mình trong mùi hương cơ thể của anh.

Chân Lăng nhẹ nhàng ra khỏi phòng, không lâu sau đã quay trở lại, trong tay là cốc cà phê thơm lừng. Anh ngồi dựa lưng vào đầu giường, nhâm nhi cà phê, chậm rãi lật giở cuốn sách trong tay, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn cô nàng vẫn đang ngủ say, suốt một hồi lâu chẳng lật thêm trang sách nào.

Cô nàng vốn đang ngủ say chợt khịt khịt mũi, mùi cà phê thơm nồng khiến bụng cô réo lên, rồi đầu óc cũng dần tỉnh táo trở lại. Cô mở đôi mắt mơ màng, nhìn về phía tỏa ra mùi hương trong vô thức.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của Chân Lăng như vẽ ra những đường nét lập thể, nơi ánh sáng chiếu qua, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy hàng lông mi của anh chớp chớp, những sợi tóc trước trán ánh lên màu nâu nhạt, loáng thoáng còn có thể thấy những màu sắc rực rỡ khác. Với chiếc mũi cao và thẳng tắp, khoe miệng hơi cong, trông anh lúc này hết như một bức tượng chưa bao giờ động đậy.

Đúng vào khoảnh khắc cô ngậy người, bức tượng vốn lặng im không động đậy kia đột nhiên ngoảnh mặt qua, mỉm cười với cô: “Đói rồi à?”

Không hỏi đã tỉnh hay chưa, chỉ hỏi có đói hay không, đây chính là sự thấu hiểu...

Giả Thục lẳng lặng ngồi dậy, khẽ lắc đầu, nhìn chăm chăm vào cốc cà phê trong tay Chân Lăng, trong ánh mắt lộ vẻ khát khao.

“Còn chưa ăn sáng, không được uống cà phê.” Chân Lăng không hề nể nang, từ chối ngay nguyện vọng của cô.

Giả Thục bĩu môi, khẽ “hừ” một tiếng: “Không phải anh cũng chưa ăn sáng mà đã uống cà phê rồi sao?”

Nhỏ mọn thì cứ nhận đi, kiếm cớ như vậy làm cái gì chứ?

Chân Lăng khẽ nở nụ cười, không tranh cãi với cô nữa, mà đưa cốc cà phê đến trước mặt cô: “Uống xong rồi đi rửa mặt, sau đó chúng ta đi mua đồ!”

Cầm cốc cà phê trong tay, Giả Thục vui vẻ uống một ngụm lớn, cho đến khi cà phê trong cốc chẳng còn lại bao nhiêu cô mới đưa trả lại cho Chân Lăng, rồi tung tăng chạy vào nhà vệ sinh.

Chân Lăng cầm cốc cà phê, nhìn bóng dáng hoạt bát kia dần biến mất khỏi tầm mắt, sau khi nghe thấy trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước chảy, anh mới đưa cốc cà phê lên miệng, uống nốt chỗ cà phê còn lại.

Giả Thước giẫm một chân lên thanh đỡ phía dưới của chiếc xe đẩy đựng đồ, chân kia thỉnh thoảng lại đạp xuống đất, chiếc xe chạy vù vù về phía trước. Cô chơi đùa một cách vui vẻ trên sàn siêu thị bóng loáng, thỉnh thoảng lại chọn lấy vài món đồ bỏ vào giỏ xe.

Chân Lãng chấp hai tay sau lưng, nhân nhả theo sau Giả Thước, thỉnh thoảng chọn mua đồ cũng đều là đồ dùng hằng ngày.

“Cô quen dùng loại cây lau nhà thế nào?” Anh hỏi bằng giọng rất hòa nhã.

“Loại dẹt.”

Thế là trong giỏ xe liền có thêm một cây lau nhà loại dẹt.

“Cô thích loại giẻ lau thế nào?” Anh vẫn hỏi với giọng hòa nhã, ánh mắt nhìn lướt qua dãy giá để đồ trước mặt như đang tuần tra.

“Loại to.”

Thế là trong giỏ xe liền có thêm một miếng giẻ lau cỡ to.

“Cô thích dùng bột giặt hay là nước giặt?” Anh nở một nụ cười tươi, hai tay giơ lên hai cái túi, giọng nói nghe trong trẻo vô cùng.

“Nước giặt.”

Thế là trong giỏ xe liền có thêm một thùng nước giặt rất nặng.

Cho tới lúc này cô nàng nào đó mới bắt đầu có phản ứng: “Tại sao anh cứ luôn hỏi tôi thích dùng loại nào thế?”

Chân Lãng lại vớt một chiếc giẻ rửa bát vào giỏ xe, thân nhiên trả lời: “Bởi vì mọi công việc đều là cô làm, tôi thấy thương, cho nên ít nhất cũng phải để cô được dùng những dụng cụ mà cô thích chứ.”

Chỉ một câu nói đã lập tức khiến khuôn mặt Giả Thước xị xuống, cô tức tối trừng mắt nhìn anh, hậm hực “hừ” một tiếng.

“Không muốn làm thì thôi, tôi báo cáo lại với cô Giả một tiếng, rồi dọn ra ngoài.” Chân Lãng vừa nói vừa đưa qua đưa lại chiếc máy lau giày trong tay. “Dù sao tôi cũng không quen để người khác phục vụ cho lắm.”

Hậm hực giật lấy chiếc máy lau giày trong tay Chân Lãng bỏ vào giỏ xe, Giả Thước nghiêng răng ken két nói: “Tôi rất quen phục vụ anh, phục vụ anh đến chết luôn!”

“Vậy thì đúng là một chuyện tuyệt vời. Nếu cô phục vụ tốt, tối nay tôi sẽ suy nghĩ đến việc nhường giường cho cô.” Anh khẽ cười hà hà, dễ dàng hóa giải lời nguyền rủa của cô, sau đó đi chọn đồ ăn.

Cô biết mà, hẳn ta muốn giày vò cô, muốn hủy hoại cô, muốn thấy cô phát điên, nếu không tại sao lại nhất quyết muốn ở cùng một nhà với cô như thế cơ chứ? Chẳng qua là muốn thấy cô gặp cảnh khó xử rồi chế giễu cô mà thôi.

Giả Thước giận dữ ngoảnh mặt đi, đột nhiên nhìn thấy trên giá để hàng có một dãy toàn là bia lon. Cô cười hà hà, chụp lấy một lốc, bỏ vào giỏ xe, làm bộ phần khởi nói: “Chân Lãng, để chúc mừng việc chúng ta lại một lần nữa ở chung với nhau, có phải hôm nay nên mở tiệc ăn mừng một chút không nhỉ?”

“Được thôi.” Chân Lãng đang bận xem thịt, dường như không chú ý tới động tác của cô.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt đầy vẻ tha thiết: “Lần này là tôi chào đón anh, vậy thì cách thức chúc mừng nên do tôi đặt ra mới đúng, anh thấy thế nào?” Như sợ anh phản đối, cô lại vội vàng bổ sung: “Chắc chắn tôi không dám làm gì anh đâu, anh sẽ tố cáo với mẹ tôi ngay.”

Chân Lãng trầm ngâm một lát, rồi cầm mớ rau trước mặt lên, trả lời với giọng hờ hững: “Tùy cô thôi.”

Cô đẩy chiếc xe về phía trước, cười tươi như hoa.

“Này, bác sĩ thú y, sao anh lại biết địa chỉ nhà tôi thế?”

Mới có một đêm mà cô đã ngã đến nỗi đau lưng nhức chân, những ngày tháng sau này phải sống thế nào đây chứ? Do đó, cô nhất định phải nghĩ cách, nhất định phải bắt Chân Lãng chủ động rời khỏi tổ ấm của cô, đồng thời không dám tố cáo với mẹ cô điều gì.

“Tôi tới Hương Dương Vàng, nhìn thấy mảnh giấy mà cô để lại trên bàn.” Trong mắt Chân Lãng thoáng qua một nét cười vui vẻ, không nói ra chuyện mảnh giấy đó là do Phương Thanh Quý “vô ý” để anh nhìn thấy sau khi đã nhận được mấy trăm đồng.

“Tôi muốn ăn thịt heo luộc thái lát, chân giò xào tương, nắm kim châm kho thịt bò.” Bàn tay cô đưa qua đưa lại trước mặt Chân Lãng, nhân lúc anh không chú ý lại nhét thêm một chai rượu nho nữa vào giỏ xe.

Khi thanh toán, Giả Thục đẩy chiếc xe chạy như bay về phía trước: “Để tôi, để tôi...”

Chân Lãng định cầm chiếc túi mua đồ lên và mở ra thì Giả Thục đã nhiệt tình giành lấy: “Để tôi, để tôi...”

Hôm nay Giả Thục ăn mặc rất đẹp. Cô mặc chiếc váy bó sát mà Chân Lãng tiện tay vút ở đầu giường, nhưng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, mặc vào rồi ra ngoài luôn.

Cũng vì thế mà trong siêu thị xuất hiện một cảnh hết sức lạ đời. Một anh chàng điển trai chấp tay sau lưng bước đi một cách ung dung, đi bên cạnh là một cô gái mảnh khảnh, trên vai gánh cây lau nhà, hai đầu treo hai chiếc túi rõ to, tay còn xách hai chiếc túi cũng không nhỏ chút nào, đi lại liêu xiêu.

Thấy cảnh này, nhiều anh chàng đi ngang qua đều thờ vắn than dài không ngớt, thầm thương thay cho cô gái kia.

Thấy Giả Thục phải bước đi một cách khó khăn, gần như là chạy theo sau mình, Chân Lãng bèn dừng lại hỏi: “Có cần tôi giúp không?”

Giả Thục khẽ nở một nụ cười ngọt ngào, lắc đầu đáp: “Cứ để tôi, hầu hạ anh là chuyện nên làm mà.”

Bao nhiêu anh chàng bên cạnh lại một lần nữa chết ngất, thầm than sao mình không có một cô bạn gái thế này.

Chân Lãng bung đĩa chân giò xào tương màu đỏ sậm từ trong bếp đi ra thì Giả Thục chạy ngay tới trước mặt anh, cầm theo chai rượu, cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Chân Lãng, để chúc mừng cho cuộc sống chung của chúng ta, cùng cạn chén nào!”

Cô gần như không cho anh có cơ hội ngồi xuống, nhét ngay chén rượu vào tay anh, lại đưa chén rượu của mình tới cùng nhẹ một cái, rồi nốc một hơi hết sạch.

Chân Lãng còn đang ngẩn người, Giả Thục đã đưa tay lên lau miệng, nói: “Ngày mai anh được nghỉ, ngày kia cũng không có cuộc phẫu thuật nào, uống chút rượu không sao đâu. Hơn nữa, tôi còn chọn loại rượu nhẹ, anh có thể uống được mà.”

Sau một thoáng do dự, anh liền đưa chén rượu lên uống cạn, nhưng còn chưa kịp đặt xuống, Giả Thục đã rót đầy hai chén: “Vì hai mươi năm quen biết của chúng ta, cạn chén nào!”

“...”

“Để tôi có thể hầu hạ anh cho tốt, cạn chén nào!”

“...”

“Vì duyên phận của chúng ta từ thời cấp một, cấp hai, cấp ba rồi đại học, cạn chén nào!”

“...”

“Vì tổ quốc vĩ đại của chúng ta, cạn chén nào!”

“...”

“Vì cuộc sống hạnh phúc của chúng ta, cạn chén nào!”

“...”

Cặp mắt Chân Lãng lúc này vẫn trong veo, anh thân nhiên hỏi: “Có phải cô muốn chuốc say tôi, sau đó thì giống như hồi đại học, chụp hình rồi dùng nó để uy hiếp tôi không?”

Bàn tay Giả Thước chợt run lên, rượu trong chén thiếu chút nữa thì đổ hết ra ngoài. Cô cười gượng nói: “Cùng là một mưu kế, sao có thể gạt anh đến hai lần được chứ?”

Chân Lãng không tỏ thái độ gì nữa. Giả Thước ợ một cái, khuôn mặt đã thoáng ửng hồng, rồi nâng chén rượu trong tay lên: “Vì bữa tiệc mừng thịnh soạn mà anh nấu hôm nay, cạn chén nào!”

Yết hầu của hai người chuyển động không ngừng, chai rượu màu đỏ chẳng mấy chốc đã cạn tới đáy. Chân Lãng hơi nheo mắt, khẽ lắc đầu, đưa tay lên day trán.

Nhìn thấy động tác này của anh, Giả Thước thâm cười trong bụng.

Cô biết rất rõ tửu lượng của Chân Lãng kém, huống chi cô còn chuốc cho hắn uống nhiều như vậy, không say mới là chuyện ngược đời. Nhưng cô vẫn chưa hài lòng, rút thêm hai lon bia nữa: “Rượu nho uống hết rồi, chúng ta uống cái khác nhé!”

Ánh mắt đã có chút mơ màng, Chân Lãng chống tay lên trán nói: “Không uống nữa, tôi đau đầu rồi.”

“Uống đi mà!” Giả Thước ghé đến ngồi sát bên cạnh anh, không biết vô tình hay cố ý mà lại chặn động tác gấp thức ăn của anh lại: “Bia này được làm lạnh rồi, uống vào đầu óc sẽ tỉnh táo.”

Chân Lãng cười rạn rở, đây là nụ cười đầy vẻ nhẹ nhõm mà cô chưa từng được thấy ở anh, rồi anh nheo mắt lại: “Cô mớm cho tôi thì tôi uống.”

Mớm, cô đương nhiên phải mớm rồi.

Cô cầm chén rượu lên đưa đến sát môi anh: “Tôi mớm, tôi mớm đây.”

Không biết có phải vì đã say hay không, nét mặt anh lúc này không ngờ lại giống như một đứa trẻ. Anh khẽ lắc đầu, chỉ tay vào cô: “Cô uống đi tôi xem nào.”

Thấy mưu kế của mình đã sắp thành công, cô đành ngửa đầu uống một ngụm, nhưng vừa mới cúi xuống, Chân Lãng đã ghé miệng tới, khóa chặt môi cô.

Trong lúc cô còn đang ngẩn người, anh đã thuận lợi tách được đôi môi cô ra, hút lấy ngụm bia mà cô còn chưa kịp nuốt. Cô còn có thể nghe thấy tiếng ừng ực vang lên trong cổ họng anh.

Rồi sau đó, anh lưu luyến chưa nỡ rời, chiếc lưỡi lại một lần nữa càn quét trong miệng cô, cuốn đi hết những thứ mùi vốn thuộc về cô, khiến mùi rượu trên người cô và anh như hòa làm một.

“Àm...” Sau nháy mắt, đầu óc cô đã như bị hơi rượu làm cho choáng váng, người đờ đẫn, thần thờ, cảm thấy cơ thể mình như đang bay lượn, không hề có chút trọng lượng nào, chỉ còn lại một ý thức duy nhất, đó là lưỡi của anh rất linh động, môi của anh rất ẩm, động tác của anh rất mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng đôi môi của cô cũng được buông ra, còn Chân Lãng lúc này đã gục đầu lên vai cô, thở đều đều.

Ba hôn bảy vía phiêu đảng trong không trung rất lâu, cuối cùng mới dần dần trở về với Giả Thước. Cô đưa tay ra khẽ lay Chân Lãng: “Này, dậy uống tiếp đi chứ!”

Người anh rất nặng, đến nỗi sắp đè ngã cô rồi, mà bất kể cô có kéo đẩy thế nào, anh cũng không có phản ứng gì.

Cặp mắt Giả Thước sáng rực, bên khóe miệng xuất hiện một nụ cười xấu xa, rồi cô vòng tay qua nách Chân Lãng, cố gắng đỡ anh đứng dậy.

Ai nói là một mưu kế không thể sử dụng đến hai lần chứ? Chỉ cần có thể thành công là được.

Khó khăn lắm cô mới đỡ Chân Lãng đến bên chiếc giường, rồi hậm hực vút anh lên đó như vút một con heo chết. Chân Lãng từ đầu đến cuối chẳng hề động đậy, lúc này lại đang nằm ngửa trên giường, thật chẳng khác gì một chàng hoàng tử ngủ trong rừng.

Nàng công chúa xấu xa vươn đôi tay ma quái về phía cổ áo chàng hoàng tử. Đang là tháng Năm,

hoàng tử chỉ mặc một chiếc áo, công chúa gần như chẳng phí chút sức lực nào đã cởi được nó rồi.

Hai vạt áo Chân Lãng bị kéo sang hai bên cơ thể, để lộ ra những múi thịt rắn chắc mà không quá mức đồ sộ trên ngực, còn cả bờ vai vững chãi với những cơ bắp căng đầy, trong hơi rượu nồng nặc, cơ thể anh toát ra vẻ cuốn hút đến khó tả.

Đôi tay Giả Thước vẫn không dừng lại, nhanh chóng vươn tới chỗ thắt lưng da của Chân Lãng.

Cô kéo chiếc thắt lưng da một cách khó khăn, không cẩn thận nên ngã bổ nhào, nằm sấp lên người Chân Lãng. Mùi đàn ông xen lẫn với mùi rượu, sức cảm dỗ còn vượt xa mùi hương hoa.

Ngón tay cô lướt nhẹ trên ngực anh, cảm nhận hơi ấm của làn da bên dưới ngón tay mình, quả thực là vô cùng kỳ diệu.

Rồi cô lại xoa xoa, bóp bóp, những ngón tay mơn man bờ ngực anh, chạy vòng quanh hai điểm đỏ thắm nào đó, sau đó trườn xuống bên hông.

Bên dưới hông anh là chiếc thắt lưng da vừa bị cô tháo ra, đang vắt ngang trên mông. Bàn tay cô thoáng dừng lại một chút, cặp mắt nhìn xuống với vẻ hết sức tò mò.

Bao nhiêu năm nay, ấn tượng của cô về anh đều là bản phóng đại của thằng nhóc hai mươi hai năm trước, vừa yếu ớt vừa mềm mại, nhưng hôm nay cô lại phát hiện, sự thực hoàn toàn không phải như thế. Lần trước khi ở trong trường, cô rất căng thẳng, mà bên cạnh còn có cả Lâm Tử Thần lúc đó cũng đã say mềm, cho nên cô không có thời gian để cảm nhận kỹ, nhưng hôm nay thì không có ai khác nữa rồi.

Cô liền kéo quần anh xuống, phải mất rất nhiều sức lực mới lột được chiếc quần dài đó ra. Trên tấm ga giường được điểm xuyết những bông hoa nhỏ, cơ thể chàng hoàng tử phơi bày ra trước mặt cô, chỉ còn lại một thứ đồ che đậy cuối cùng.

Ánh mắt cô dừng lại trên thứ đồ che đậy cuối cùng ấy, luôn cảm thấy nó khác biệt quá nhiều so với trong ký ức xưa kia. Cô chớp chớp đôi mắt, rồi lại chớp chớp mắt thêm lần nữa.

Ngón tay cô chậm rãi đưa ra, chọc nhẹ, cảm giác rất khó tả, cô tò mò kéo một bên mép chiếc quần nhỏ xíu đó lên.

Có nên xem không nhỉ?

Một khe hở đã hiện ra, cô lẳng lặng ghé đầu tới, định nhìn cho rõ ràng.

“Cô có chụp ảnh không đây?” Bên tai cô chợt vang lên một giọng nói hờ hững.

A, đúng rồi, cô còn cần chụp ảnh!

Cô chợt nhớ ra việc quan trọng nhất mà mình cần làm, liền chạy lòng vòng khắp nơi, muốn tìm chiếc máy ảnh. Tiếc là cô vừa mới dọn nhà, đồ đạc nhét lung tung khắp nơi, giờ cũng chẳng biết đi đâu mà tìm.

“Trong cái va li bên cạnh sofa ấy.” Giọng nói hờ hững kia lại một lần nữa vang lên nhắc nhở cô. “Hôm qua tôi thấy các dụng cụ chụp ảnh của cô đều để đó cả.”

“Vậy à?” Cô nàng nào đó vội vàng chạy đến bên cạnh sofa, lôi chiếc máy ảnh yêu quý của mình ra, hớn hờ quay trở lại chỗ chiếc giường. Nhưng khi cô quay trở lại, người vừa nằm ngửa trên giường lúc nãy đã ngồi dựa vào đầu giường, chiếc áo sơ mi treo ngang trên khuỷu tay, ánh mắt tỏ ra hết sức bình tĩnh: “Cần tôi tạo dáng thế nào đây, để tôi còn biết mà phối hợp.”

“A!” Cô nàng nào đó đang làm chuyện xấu rốt cuộc cũng ý thức được rằng mình đã bị bắt quả tang, vội giấu chiếc máy ảnh ra sau lưng, chạy mất hút.

Hắn, hắn vẫn chưa say ư?

Sao... sao có thể như vậy chứ?

Rõ ràng là hắn đang đùa bỡn mình!

Trong đầu Giả Thước lúc này toàn là mấy câu nói ấy, mà khi nghe thấy giọng nói hờ hững kia của Chân Lãng, cô lập tức co cẳng bỏ chạy theo phản xạ. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy có tật giat mình trước Chân Lãng, chạy ra đến bên chiếc sofa rồi mà tim vẫn đập thình thịch.

Cô căng thẳng cái gì chứ? Không phải chỉ là bị bắt quả tang thôi sao? Có gì ghê gớm đâu nào!

Vậy tim cô đập nhanh như vậy làm gì chứ?

Cô nàng nào đó đang rúc trên sofa, hậm hực đấm mạnh một vào chiếc gối ôm, thầm trách mình.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu toàn là cảnh tượng vừa nhìn thấy. Chân Lãng gần như không mảnh vải che thân, trên người toát ra một vẻ cuốn hút khó tả, bất kể cô có lắc đầu thế nào cũng không thể xua được những hình ảnh đó.

Mấy ngón tay cô xoa nhẹ vào nhau, dường như trên đó vẫn còn mùi của hắn, rồi cô khịt khịt mũi, ngửi khắp cơ thể mình.

Vẫn là mùi của hắn, hòa lẫn mùi rượu với mùi nước hoa nam. Thứ mùi ấy cứ bám lấy cô, khó mà xua đi được.

Xem ra hôm nay mình chỉ dành làm bạn với sofa thêm lần nữa rồi, cô nàng nào đó đau khổ nghĩ thầm.

Cô uể oải bò dậy, cố gắng đi thu dọn đồng tàn dư của bữa tiệc mừng, trong lòng thầm mắng Chân Lãng đúng là đồ xấu xa.

Trong bụng lăm âm mưu như vậy, hắn không sợ đau dạ dày hay sao chứ? Ước gì hắn bị lòng ruột chết luôn đi cho rồi!

“Ừc... ừc...” Bụng cô chợt kêu vang, nhắc nhở cô một sự thực rằng suốt cả buổi tối cô chưa ăn tí nào. Thức ăn trên bàn gần như vẫn còn nguyên, đang tỏa ra hương thơm nức mũi.

Gắp một miếng nạm kim châm kho thịt bò bỏ vào miệng, cảm giác vừa dai vừa thơm ngọt, Giả Thục khẽ gật đầu về hải lòng.

Tuy rằng người nào đó rất xấu xa, nhưng nấu ăn... quả thực không tệ!

Trên bàn toàn là những món khoái khẩu, Giả Thục đang gặm chiếc chân giò một cách ngon lành, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Không đúng, với tính cách của Chân Lãng, muốn bốn cọt cô đáng lẽ giờ này đã phải ra đây cười nhạo cô vài câu mới đúng, sao vẫn không có chút phản ứng nào thế nhỉ?

Thảm cảm thấy có vấn đề gì đó, Giả Thục liền buông đũa, rón rén đi tới cửa phòng ngủ.

Trong phòng không có tiếng động, Chân Lãng vẫn dựa lưng vào đầu giường. Bên dưới ánh đèn màu vàng dịu dịu, khó có thể nhìn rõ về mặt anh lúc này.

Hình như không có vấn đề gì hết.

Giả Thục rút cổ lại, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này Chân Lãng lại đột nhiên động đậy, người giật giật, một bàn tay đưa lên ôm bụng, tay còn lại vịn về phía ngăn kéo ở chỗ chiếc tủ đầu giường.

Nhìn từ phía bên cạnh. Cô thấy những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống dọc theo bên má anh, sắc mặt anh trắng bệch đến đáng sợ, bàn tay vừa chạm vào ngăn kéo đã lập tức rút trở về, hàng lông mày không kìm được hơi cau lại, nhìn về phía cốc nước trên bàn.

Giả Thục đẩy cửa, hỏi: “Này, anh làm sao vậy?”

Chân Lãng thần nhiên bỏ tay qua một bên, dựa vào thành giường, cười nói: “Hôm nay muốn ngủ trên giường sao? Vậy chúng ta đổi chỗ, tôi ra sofa ngủ.”

Giả Thục không nói gì, nhẹ nhàng đi vào trong phòng.

Đi đến gần rồi cô lại thấy rõ, trên trán anh đang lấm tấm mồ hôi, chiếc áo sơ mi cũng ướt đầm. Thời tiết hiện giờ không hề nóng, cho nên có thể khẳng định anh chắc chắn đã bị làm sao rồi.

“Anh...” Cô nhích từng tí một tới bên cạnh chiếc giường, cắn chặt môi hỏi: “Anh rất khó chịu phải không?”

“Không.” Hàng lông mày của Chân Lãng hơi giãn ra, giọng nói hết sức bình tĩnh, bên khóe miệng vẫn là nụ cười mỉm: “Đi lấy chăn của cô qua đây đi, tôi ra ngoài.”

Tính cô thẳng thắn, nhưng cô không phải là kẻ ngốc.

Giả Thục bò lên giường như một chú mèo con, rồi đưa tay sờ lên trán anh, mắt chớp chớp không ngừng: “Bác sĩ thú y, anh gạt tôi!”

Bàn tay cô dính đầy mồ hôi, vẻ mặt lập tức trở nên khó coi vô cùng, cô nắm chặt lấy bàn tay Chân Lăng: “Có phải anh ốm rồi không?”

“Không có gì.” Chân Lăng kéo Giả Thục đến trước mặt mình, mỉm cười nói: “Uống nhiều rượu quá mà không ăn chút gì nên dạ dày mới hơi đau thôi, định lấy thuốc thì mới nhớ ra ở đây không có.”

“Vậy chúng ta đi... đi bệnh viện.” Giọng nói của cô đột nhiên trở nên hơi lắp bắp, đầu óc thì hỗn loạn vô cùng.

Trời ạ, từ lúc nào lời của cô lại linh nghiệm đến thế cơ chứ?

“Không cần đâu.” Chân Lăng đưa tay nắm nhẹ cằm cô. “Rót cho tôi cốc nước sôi là được rồi.”

Cô vội vã nhảy xuống đất, rồi chẳng mấy chốc trong căn bếp liền vang lên một loạt những âm thanh loảng xoảng hỗn tạp. Chân Lăng ngồi dựa lưng vào đầu giường, nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt.

Không lâu sau, Giả Thục bưng một cốc nước sôi đến, nhẹ nhàng đặt ở đầu giường, chớp chớp mắt, ngẩn ngơ đứng đó.

Trong trí nhớ của cô, Chân Lăng là một người mạnh mẽ đến mức không có khuyết điểm nào, gần như không thể đánh bại. Một Chân Lăng như thế khiến cô cảm thấy rất lúng túng, không biết nên làm sao cho phải.

Chân Lăng vỗ nhẹ vào mép giường, Giả Thục ngoan ngoãn ngồi xuống, rồi lại ngẩn ngơ không nói gì.

Chân Lăng cầm cốc nước nóng lên, uống một ngụm, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô: “Cô còn chưa ăn cơm đấy, mau đi ăn đi!”

A! Ăn cơm!

“Có phải vì anh chưa ăn cơm nên mới đau dạ dày không?” Cô giống như bị người ta đâm cho một cú, đầu óc tỉnh táo hẳn ra. “Đề tôi đi lấy cơm cho anh.”

Nhưng vừa mới đứng lên cô đã bị anh kéo lại: “Không cần, đây là bệnh nghề nghiệp thôi.”

Bệnh nghề nghiệp?

“Tinh thần tôi thường xuyên ở trong trạng thái căng thẳng, có lúc phải đi hội chẩn không kịp ăn cơm, cho nên mới có tình trạng này, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi một chút là sẽ không sao.” Anh chỉ nói qua mấy câu, nhưng lại khiến cô cúi thấp đầu hơn.

“Vậy...” Cô rón rén ngược mắt lên hỏi: “Có phải vì tôi chuốc rượu anh nên mới khiến anh bị ốm không?”

Anh vỗ nhẹ lên má cô mấy cái, kéo cô tới để cô gối đầu lên đôi chân đã được đắp một lớp chăn của mình: “Cơ thể tôi phân giải chất cồn không được tốt lắm, có lẽ bị dị ứng, cố chịu đựng một chút là sẽ không sao.”

Sự áy náy lại trào lên trong lòng, cô ghé sát mặt tới bên cạnh bụng anh, đưa bàn tay lên nhẹ nhàng xoa bóp, những động tác đó khiến Chân Lăng không kim được bật cười.

“Nhóc con, động tác này khiến tôi nhớ lại chuyện hồi nhỏ.”

Hồi nhỏ á? Giả Thục đột nhiên cười ngây ngô, phồng mang trợn má lên thối: “Thôi cái đau đi, Chân Lăng không khóc, Thục Thục xoa nè!”

Động tác của cô khiến Chân Lăng cười lớn hơn, còn Giả Thục cũng rúc đầu vào đùi anh, cười lên khanh khách vui vẻ.

“Hồi nhỏ, khi anh bị người ta ức hiếp, toàn là tôi tới giúp anh đánh đuổi những kẻ đó đi.” Giả Thục hơi chun mũi, khẽ “hử” một tiếng. “Lại còn phải an ủi một tên nhóc khóc nhè nữa chứ.”

“Vậy sao?” Trong ánh mắt Chân Lăng thoáng hiện nét cười, ngón tay đưa lên chỉ vào bờ má, nháy nháy mắt với cô.

Giả Thục liền bò dậy, chu môi, hôn đánh chụt một cái lên má Chân Lăng: “Cái đau bị Thục Thục thơm đi hết rồi, không khóc nữa nhé!”

Tiếng cười của Chân Lăng càng lớn, anh vui vẻ hỏi: “Còn gì nữa không?”

Giả Thước suy nghĩ một chút, rồi quỳ trên giường, hai tay đưa tới vòng qua cổ Chân Lăng, ôm anh vào lòng: “Thước Thước sẽ bảo vệ cậu cả đời, có được không nào?”

Dưới ánh đèn màu vàng nhạt, cặp mắt Chân Lăng sáng lên lấp lánh: “Được.”

“Vậy cậu phải đưa kẹo mút cho Thước Thước.” Giả Thước cười rất vui vẻ. “Cả kem nữa.”

Nhớ lại chuyện hồi nhỏ, cô đột nhiên cảm thấy kinh ngạc. Trong những kỷ ức xa xăm đó, bọn họ luôn thân thiết bên nhau, không bao giờ cãi vã hay gây gổ.

So với những lần hăm hại và tố cáo nhau sau này, những kỷ ức hồi nhỏ đó không ngờ lại rõ ràng và sâu sắc hơn hẳn, điều này khiến cô thật sự rất bất ngờ.

“Điều cho cậu, điều cho cậu hết.” Anh đưa hai tay ra kéo Giả Thước ngồi lên đùi mình, nói: “Tôi không sao rồi, cô mau đi ăn cơm đi!”

Giả Thước gật đầu thật mạnh: “Vậy để tôi đi lấy cho anh một bát!”

Chân Lăng khẽ lắc đầu đáp: “Những món đó nhiều dầu quá, có lẽ dạ dày của tôi không chịu nổi.”

“Vậy...” Cô nàng nào đó vừa làm chuyện xấu, đang cố nghĩ cách sửa chữa lỗi lầm. “Tôi sẽ đi nấu cháo cho anh.”

“Cô biết nấu không?”

Câu hỏi của Chân Lăng lập tức khiến cô cúi gằm mặt, nhưng ngay sau đó lại ngẩng lên nói về kiên định: “Chắc là biết thôi.”

“Được.” Chân Lăng khẽ vỗ vào hông cô một cái. “Nếu cô nấu ngon, tôi sẽ tha thứ cho việc cô chuốc rượu tôi lần này.”

“Vậy anh phải dạy tôi cách nấu đấy!” Đằng sau sự kiên định của Giả Thước là tâm trạng vô cùng thấp thòm, giọng nói cũng không có vẻ tự tin chút nào.

“Phải cho vào chừng này gạo.” Chân Lăng dùng ngón tay vẽ lên không trung để ước lượng. “Sau đó thì cho vào chừng này nước. Cô hãy dùng nồi áp suất để nấu, khi nào được, tôi sẽ bảo cô tắt bếp.”

Giả Thước ngoan ngoãn gật đầu, rồi chạy nhanh vào trong bếp.

Lấy mấy nắm gạo bỏ vào nồi, Giả Thước vẫn cảm thấy không yên tâm, liền mang cả chiếc nồi tới cho Chân Lăng xem, sau đó mới đặt lên bếp.

Cặp mắt ngó nghiêng, thấy bên cạnh có hai quả trứng muối, Giả Thước liền thò đầu ra hỏi: “Này, tôi nấu cháo trứng muối thịt nạc cho anh nhé?”

Tiếng cười ha hả từ trong phòng ngủ vang ra: “Liệu cô có nấu được không thế?”

“Được mà!” Cô lớn tiếng trả lời.

Bếp được bật, chiếc nồi phát ra những tiếng xùy xùy. Giả Thước thỉnh thoảng lại chạy vào phòng ngủ, rót cho Chân Lăng một cốc nước nóng, rồi lại đi vào phòng tắm xả nước nóng, mọi động tác đều có vẻ rất thuần thục, tự nhiên.

Đợi mãi mới dám mở vung ra, cô cho thìa vào nồi múc một ít cháo lên nếm thử, cứ cảm thấy cái thứ trước mắt này không được giống cháo trứng muối thịt nạc mà mình thích ăn nhất cho lắm.

Đúng rồi, thịt, thịt đâu?

Trên chiếc thớt gỗ, một đồng thịt hình thù quái dị, to có, nhỏ có vẫn còn nằm lơ lửng chưa được động đến. Giả Thước lè lưỡi một cái, rồi nhanh chóng cho hết cả đồng thịt đó vào nồi.

Hơi giống rồi đấy, nhưng mà, hình như vẫn chưa giống lắm.

“Cô nhớ cho ít gừng vào nhé, không thì sẽ tanh đấy.” Chân Lăng đang ở trong phòng tắm lên tiếng nhắc nhở, cô giật mình vỗ mạnh vào trán một cái.

Gừng, gừng ở đâu nhỉ?

Cô nàng nào đó chưa từng nấu nướng, nào có biết gừng để ở đâu, cho nên cứ quay mò mò tìm kiếm mãi mà vẫn không cách nào tìm được.

Chỉ cần có gừng là được chứ gì? Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở gói mút gừng còn chưa bóc trên chiếc bàn trà, sau đó chẳng hề nghĩ ngợi bóc nó ra, đổ vào trong nồi cháo.

“Nấu xong chưa thế?” Chân Lãng vừa lên tiếng hỏi, tay Giả Thục đã không kìm được run lên, cả một gói mút gừng lớn trút hết vào nồi, những sợi mút gừng nằm rải rác bên trong, tỏa ra một thứ mùi quái dị.

Cô nhắm mắt lại, cầm chiếc thìa, chẳng biết nên làm gì.

Rồi cô nuốt nước miếng, hỏi: “Này, còn cần bỏ gì vào nữa?”

“Muối.” Nghe thấy câu trả lời của Chân Lãng, cô chẳng nghĩ ngợi gì đã xúc ngay mấy thìa muối lớn đổ vào.

Khi Chân Lãng từ trong phòng tắm bước ra, Giả Thục của chúng ta đang bung theo một bát cháo đen ngòm lăm lăm những đốm đỏ, khuôn mặt tỏ vẻ khó hiểu.

Giả Thục đang ngây người, nên khi nhìn thấy Chân Lãng, muốn giấu bát cháo trong tay đi thì đã không còn kịp nữa, đành mở to đôi mắt tỏ vẻ ngây thơ: “Hi hi, hi hi, tôi cũng không biết tại sao nó lại có màu đen nữa!”

Chân Lãng đưa tay cầm sợi mút gừng dính trên tóc cô xuống, hơi cau mày hỏi: “Mút gừng à?”

“Mút gừng cũng là gừng mà.” Cô nàng ngoan cố trả lời.

“Khi cô cho gạo vào nồi, có phải cũng bỏ trứng muối vào luôn không?” Chân Lãng cho thìa vào trong bát khuấy lên một chút, rồi xúc được một miếng thịt to.

Giả Thục nhìn anh vẻ khó hiểu: “Chẳng lẽ không nên làm thế sao?”

Chân Lãng mỉm cười im lặng, rồi thản nhiên đón lấy bát cháo trong tay cô, múc một thìa lên nếm thử.

Lông mày anh hơi cau lại trong khoảnh khắc, nhưng nét mặt thì vẫn bình tĩnh.

Giả Thục hấp háy đôi mắt to tròn vẻ đầy chờ mong, không kìm được hỏi: “Thế nào, có ngon không, đây là lần đầu tiên tôi nấu cháo đấy.”

“Không tệ.” Chân Lãng khẽ gật đầu. “Hay là để tôi ăn hết đi, cô ăn cơm ấy!”

Giả Thục hí hửng hát vu vơ, vừa ăn cơm vừa nhìn Chân Lãng thản nhiên húp hết cả bát cháo mà cô nấu.

Thì ra mình cũng có năng khiếu nấu nướng như vậy, bây giờ mình mới biết đấy, cô nàng nào đó vui vẻ nghĩ thầm.

Có điều sự vui vẻ ấy chẳng kéo dài được quá lâu, chỉ chừng hơn một tiếng đồng hồ sau khi ăn bát cháo đó của cô, Chân Lãng mồ hôi chảy ròng ròng, kéo cô dậy khỏi giường, rồi cả hai cùng tới bệnh viện.

Kết quả chẩn đoán: Viêm dạ dày cấp tính, nguyên nhân có thể là do ăn phải thứ đồ ăn đã biến chất hoặc không đảm bảo vệ sinh.

Cách xử lý: Nằm viện điều trị.

Giả Thục cúi gằm mặt, đi đi lại lại bên ngoài cửa lớn của Hướng Dương Vàng, hồi lâu sau mới hạ quyết tâm đi vào bên trong.

Nhưng bàn tay cô vừa đặt lên cánh cửa đã lập tức dừng lại, bởi sau lớp kính trong suốt cô có thể nhìn thấy Phương Thanh Quỳ đang nói chuyện với mấy người đàn ông, mà nhìn bộ dạng của mấy người đó rõ ràng không giống đến đây chụp ảnh, tất cả đều mặc đồ tây, trông giống như đến để bàn chuyện làm ăn vậy.

Nhưng thái độ của bọn họ quả thực là...

Giả Thục hơi cau mày, thấy Phương Thanh Quỳ lúc này đang tươi cười, cử chỉ lễ độ, còn mấy người kia thì không ngừng cúi đầu khom lưng, tỏ ra vô cùng dè dặt.

Không lâu sau, mấy người đàn ông đó đứng dậy chuẩn bị rời đi, Phương Thanh Quỳnh cũng nhẹ nhàng đứng dậy, tiễn đến tận cửa.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, Phương Thanh Quỳnh lập tức nhìn qua hướng khác một cách rất tự nhiên, còn Giả Thục thì dừng dừng dựa đầu vào tường, móc điện thoại ra chơi trò chơi.

Mấy người kia không hề chú ý tới Giả Thục, không ngừng gật đầu với Phương Thanh Quỳnh, sau đó dần đi dần lại điều gì đó, cuối cùng mới chịu lên xe rời đi.

Giả Thục bỏ điện thoại xuống, nhìn qua phía Phương Thanh Quỳnh, tò mò hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

“Tôi tìm cậu đấy.” Phương Thanh Quỳnh thu nụ cười giả dối trên mặt lại, khẽ vỗ mấy cái vào tờ báo trong tay, đưa đến trước mặt Giả Thục: “Tự xem đi!”

Xem cái gì chứ?

Giả Thục có chút khó hiểu nhìn tờ báo trong tay mình, một lá thư xin lỗi đầy cả một trang báo. Đó là lời xin lỗi của tập đoàn Vương Thị về việc tự tiện sử dụng ảnh của cô, lời lẽ vô cùng khẩn thiết, thái độ hết sức chân thành.

“Chắc chắc.” Giả Thục chép miệng nói: “Tập đoàn lớn đúng là tập đoàn lớn, ngay đến thư xin lỗi cũng ghê gớm hơn người, sốc thật đấy!”

Sau chuyện hôm đó, Giả Thục sớm đã quên bém mắt cô nàng Vương Thiệu Hoàn kia rồi, không nghĩ là đối phương sẽ xin lỗi mình, thậm chí còn dùng cách gây ảnh hưởng đến danh dự của bản thân như thế này để xin lỗi.

Phương Thanh Quỳnh ngoảnh đầu nhìn về hướng mấy người kia vừa rời đi, bĩu môi nói: “Cậu cho rằng cậu thật sự có bản lĩnh khiến người ta phải đăng báo xin lỗi sao? Lại còn đến tận cửa để tìm cậu xin lỗi thế này nữa chứ.”

“Bọn họ là người của Vương Thị sao?” Giả Thục ngồi dựa lưng vào ghế, thản nhiên vắt chân lên bàn: “Tôi thấy bọn họ cứ cúi đầu khom lưng với cậu suốt, hình như là có điều gì đó cần nhờ cậu.”

“Không phải là cần nhờ cậu tó.” Phương Thanh Quỳnh không khách sáo gạt ngay chân Giả Thục xuống: “Mà là cần nhờ cậu cậu.”

“Cần nhờ cậu tó á?” Giả Thục chớp chớp đôi mắt to tròn về khó hiểu. “Chẳng lẽ bọn họ muốn đòi lại đoạn video kia sao?”

Cái thứ đó vốn rất vớ vẩn, Giả Thục quay lại chẳng qua chỉ để trút nỗi bức dọc trong lòng, chẳng có ý uy hiếp. Nếu tập đoàn Vương Thị chịu hy sinh nhiều như thế chỉ vì nó, vậy thì quả thực là quá khó tin. Nhưng ngoài lý do này ra, cô còn có thứ gì đáng để đối phương phải làm như vậy chứ?

“Bọn họ nói muốn cậu giúp đỡ thuyết phục tập đoàn Vân Lăng, để sự hợp tác của hai bên có thể tiếp tục.” Nụ cười của Phương Thanh Quỳnh có chút kỳ quái. “Quãng thời gian trước tin tức hai tập đoàn này hợp tác đã được tung ra, khiến giá cổ phiếu của cả hai tăng vọt. Tập đoàn Vương Thị ngay đến việc hợp báo sau khi hợp tác cũng đã chuẩn bị xong rồi, vậy mà tập đoàn Vân Lăng lại đột nhiên thay đổi ý kiến, có lẽ vấn đề không chỉ đơn giản là mất mặt hay là khó xuống thang đâu.”

“Tập đoàn Vân Lăng á?” Giả Thục ngẩn ra một chút, vẻ mặt cũng trở nên hết sức quái dị, rồi khẽ “hừ” một tiếng. “Liên quan quái gì đến tớ chứ?”

Phương Thanh Quỳnh còn muốn nói gì đó, nhưng hai tròng mắt xoay tròn, rồi bùng cốc nước trước mặt lên tặc lưỡi nói: “Không phải có người nào đó nói muốn nghỉ dài ngày để về thăm nhà sao? Tự nhiên lại chạy đến chỗ tớ làm gì ấy nhỉ, chẳng lẽ là không nở rời xa?”

Sắc mặt Giả Thục lúc trắng lúc đỏ, vô cùng khó coi, một hồi lâu sau mới lúng ta lúng túng phun ra được một câu: “Thanh Thanh, cậu có thể dạy tớ nấu cháo không?”

“Nấu cháo á?” Phương Thanh Quỳnh mở to mắt, không kim được thốt lên: “Cậu uống nhầm thuốc đấy hả?”

Giả Thục hậm hực lắc đầu, rồi lại hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu ra về ta đây anh hùng, dùng cảm không biết sợ là gì: “Tớ nấu cháo cho Chân Lăng khiến hắn phải vào viện rồi.”

“Phi!” Phương Thanh Quỳnh phun ngay ngụm nước trong miệng ra ngoài, không kim được thốt lên: “Anh ta lại ngốc đến mức đi ăn đồ mà cậu nấu sao? Là một bác sĩ mà lại dám hy sinh lớn lao như vậy, tớ

có nên tặng cho anh ta một cái huân chương gì đó không nhỉ?”

Giả Thước lập tức sa sầm mặt: “Cậu mau nói đi, cậu có định dạy tớ không đây?”

“Dạy...” Phương Thanh Quý vừa cười vừa gật đầu lia lịa, đồng thời tò mò hỏi: “Có điều, tớ thấy lạ quá đi, dù có nấu tệ đến thế nào thì cùng lắm cũng chỉ là khó ăn mà thôi, làm gì đến mức phải vào viện chứ?”

“Tớ đâu có biết.” Nhắc đến vấn đề này, Giả Thước lại càng cảm thấy buồn bực, hôm qua vừa vào viện Chân Lăng phải kiểm tra biết bao nhiêu thứ, rồi còn bị một ông bác sĩ có tuổi dạy dỗ một trận, nói mấy câu kiểu như đã lớn thế này rồi còn ăn đồ bữa bãi, làm bác sĩ mà lại không biết cách tự bảo vệ mình, ít nhất cũng nói tới nửa tiếng đồng hồ mới chịu dừng lại.

Còn Chân Lăng từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười như có điều khó nói, thỉnh thoảng lại chớp chớp mắt với cô, vẻ mặt đó khiến cô cảm thấy khó chịu hơn.

Vốn hôm nay cô định nói với Chân Lăng chuyện mình chuẩn bị về nhà, nhưng cũng vì thế mà phải tạm gác qua một bên, rồi lặng lẽ chạy đến đây tìm Phương Thanh Quý, nguyên nhân chỉ vì một câu nói của bác sĩ, đó là dạ dày của Chân Lăng không thể chịu được kích thích thêm nữa, nên ăn cháo để điều dưỡng.

Phương Thanh Quý không hỏi những câu ngốc nghếch kiểu như tại sao không ra ngoài mua, mà rất tự giác xách chiếc túi của mình lên, vẫy vẫy tay với Giả Thước: “Đi thôi!”

“A, cháy rồi...”

“Nước tràn rồi, Thanh Thanh cứu với...”

“Lửa... lửa tắt mất rồi...”

Giả Thước đáng thương của chúng ta không ngừng kêu gào ầm ĩ trong căn bếp của nhà họ Phương khiến ông bà, bố mẹ của Phương Thanh Quý đều không kìm được ghé đến xem và chỉ đạo. Cuối cùng, dựa vào trí tuệ của sáu con người, bốn lần đổ gạo đi, đập vỡ một chiếc nồi, mặt đất bắn tung tóe nước gạo, một nồi cháo có thể khiến người ta tạm hài lòng đã được nấu xong.

Giả Thước múc cháo vào cặp lồng giữ nhiệt một cách cẩn thận, lại nhìn qua phía Phương Thanh Quý bằng ánh mắt áy náy, sau đó nhanh chóng rời đi, bỏ lại một bãi chiến trường tan hoang cho cô bạn thân dọn dẹp.

Phương Thanh Quý cười híp cả mắt, cho đến khi cái bóng dáng hùng hùng hổ hổ kia biến mất, cô mới khẽ thờ dài: “Giả Thước ơi là Giả Thước, tớ nên để cậu nhìn thấy cái bộ dạng của cậu vừa rồi. Quen biết cậu bao nhiêu năm như vậy, đây là lần đầu tiên tớ nhìn thấy vẻ dịu dàng trên khuôn mặt cậu đấy. Nếu Chân Lăng mà nhìn thấy vẻ mặt của cậu khi đó, dù có phải vào viện thêm lần nữa chắc cũng không ngại gì đâu.”

Tất nhiên, Giả Thước không thể nghe thấy những lời này, cô đang ôm chiếc cặp lồng giữ nhiệt đi về phía bệnh viện. Lúc này trời cũng đã sẩm tối, nếu còn muộn nữa chắc không kịp giờ ăn tối của Chân Lăng mất.

Từ phía đằng xa, cô nhìn thấy bên trong tòa nhà lớn của bệnh viện có một cô gái mặc váy dài màu đen đang một tay xách cặp lồng giữ nhiệt, một tay ôm bó hoa đứng chờ thang máy. Chẳng bao lâu sau, cửa thang máy mở ra, cô gái đó nhẹ nhàng bước vào.

“Đợi một chút!” Giả Thước lập tức co chân chạy về hướng thang máy, nhưng vừa mới chạy được một bước, cô chợt nhớ ra mình đang ôm cặp lồng cháo, vì thế lại vội vàng dừng lại.

Mất cả chân cô chợt đau nhói. Cô liền hít sâu một hơi, ngồi xổm xuống xoa bóp.

“Đợi...”

Mấy tiếng phía sau còn chưa kịp nói ra, cửa thang máy đã lặng lẽ đóng lại ngay trước mắt cô rồi, chỉ còn lưu lại mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ người cô gái mặc váy đen vừa nãy.

Giả Thước ngồi đó, xoa chân một lát, rồi tập tễnh bước tới, ấn nút thang máy, ôm chiếc cặp lồng giữ

nhật, lặng lẽ chờ đợi.

Khi cô nhích từng bước một đến cửa phòng bệnh của Chân Lăng, chợt nhìn thấy ngay bóng dáng màu đen xinh đẹp đang đứng trước giường, chính là cô gái một tay xách cặp lồng, một tay ôm bó hoa mà cô vừa nhìn thấy ở chỗ chờ thang máy.

Cô gái đó đang bận rộn ở đầu giường, che đi thân hình Chân Lăng. Giả Thước vốn đã đưa tay đẩy cửa, nhưng lại vô thức tránh sang một bên, không bước vào ngay.

“Không phải em mới về nước sao, việc gì phải vội vã đến đây thăm anh như thế chứ?” Đây là giọng hòa nhã thường thấy ở Chân Lăng, Giả Thước có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Cô gái đó ngồi xuống, đưa bát canh trong tay tới trước mặt anh, nói bằng giọng rất mềm mại: “Em mới về, hôm qua đi gặp các bạn trong lớp thì hỏi được số điện thoại của anh, sau đó biết được chuyện này, cho nên liền đến thăm anh.

Đây là canh đông trùng hạ thảo em nấu hồi sáng, tốt cho cơ thể lắm, dạ dày anh không tốt, uống cái này rất hợp.”

Canh đông trùng hạ thảo...

Giả Thước cúi đầu nhìn cặp lồng cháo trong lòng, thầm tính toán.

Đông trùng hạ thảo, giá gốc khoảng ba trăm đồng một gam. Còn cháo của cô, tính cả phần đã đồ đi cộng với tiền ga và tiền điện, tổng cộng cũng chưa đến năm đồng, sự chênh lệch này thật là...

“Anh không sao, vài ngày nữa là có thể xuất viện được rồi.” Chân Lăng đón lấy chiếc bát, nhẹ nhàng nói: “Lần này em về thăm nhà hay là ở lại hẳn thế?”

Cô gái đó cúi đầu, mái tóc dài mượt mà rủ xuống vai, rồi cô thở dài: “Em ở lại hẳn, rồi tìm xem có ai thích hợp không để kết hôn.”

“Vẫn chưa kết hôn sao?” Chân Lăng khẽ hỏi một câu, ngay sau đó liền bị một tiếng cười lớn át hẳn đi.

“Chân Lăng cũng chưa kết hôn đấy.” Sau tiếng cười lớn, một bóng người cao lớn khác xuất hiện ở đầu giường, hai tay xỏ vào túi áo, lắc đầu than thở: “Hôm qua bọn tôi còn nói sẽ cho cậu một điều bất ngờ lớn, kết quả là cậu còn cho bọn tôi một điều bất ngờ lớn hơn, làm người ta lo lắng đấy nhé!”

Cô gái kia then thùng đứng dậy, rồi cất tiếng chào: “Anh nghỉ ngơi cho tốt nhé, em không quấy rầy nữa.”

Chân Lăng khẽ gật đầu, nhỏ giọng dặn dò: “Đi đường cẩn thận!”

Cô gái đó đi về phía cửa, Giả Thước nhảy lùi lại đằng sau, vô thức nấp vào trong cửa thoát hiểm, lặng lẽ nhìn bóng dáng xinh đẹp đó đi sát qua bên cạnh mình.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái đó từ phía bên, Giả Thước không kìm được phải thầm khen ngợi. Đó quả thực là một khuôn mặt xinh đẹp hiếm có, mà đặc biệt nhất vẫn là khí chất kia, so với các cô gái chôn đồ thành hiện giờ thì hơn hẳn ở vẻ dịu dàng và không nhuốm chút bụi trần.

Bạch Vi!

Giả Thước lập tức nhớ ra cô gái có vẻ quen mắt này là ai, vừa rồi chỉ để ý đến thang máy, không tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của đối phương, lúc này đã nhớ lại một số chuyện từng xảy ra trong quá khứ.

Cô gái này chính là bạn gái cũ của Chân Lăng, trong vô số chuyện đã xảy ra từ hồi nhỏ đến giờ, đây là cô gái duy nhất mà Giả Thước có thể nhớ được.

Giả Thước nhìn theo bóng lưng Bạch Vi, một lần nữa thầm khen ngợi.

Thật là có khí chất!

Nếu bây giờ trong tay cô mà có máy ảnh, cô nhất định sẽ chụp Bạch Vi ngay, một cô gái thế này mà đi đóng phim cổ trang nhất định sẽ vô cùng hoàn mỹ, khó có thể tìm được chút tí vết.

Giả Thước suy nghĩ vu vơ, trong đầu toàn là những lời khen ngợi dành cho cô bạn gái cũ của Chân Lăng, bước tới đứng cạnh cửa từ lúc nào chẳng hay.

“Lần này cậu đúng là một hòn đá trúng hai con chim, vừa trị được cô nàng yêu quái kia, lại vừa có thể khiến Bạch Vi đến thăm cậu.” Giọng nói của Lâm Tử Thần từ trong phòng vang ra. “Cậu không nhìn thấy

đầu, hôm qua khi họp lớp, vừa nghe thấy tin cậu phải vào viện, mặt Bạch Vi liền biến sắc. Bao nhiêu năm như vậy rồi, người ta chưa quên cậu đâu đấy nhé!”

“Cậu không nói cũng không ai bảo cậu cầm đâu.” Chân Lăng bỏ bát canh trong tay xuống, bình tĩnh đáp.

Lâm Tử Thần chấp tay sau lưng, đi lại trong phòng: “Cậu gát được người khác chứ chẳng lẽ lại gát được tôi sao? Giấy chẩn đoán của cậu đâu? Đơn thuốc của cậu đâu? Mà cậu vừa mới vào viện, sao trên tay lại không có vết kim đâm nào thế, chẳng lẽ bệnh viện lại keo kiệt đến mức không chịu tiếp cho cậu một chai nước hay sao?” Rồi anh gõ ngón tay xuống bàn, nói tiếp: “Cậu cũng chỉ gát được cái cô nàng yêu quái đầu óc đơn giản kia thôi, muốn gát tôi thì còn thiếu một chút. Ăn những thức ăn tươi sống được nấu theo cách bình thường thì không thể nào gây viêm dạ dày được. Nghe được tin tức này, tôi đã biết cậu định giở trò gì rồi. Có phải là muốn đùa bỡn với cô nàng yêu quái Giả Thục kia không?”

Giả Thục ôm chiếc cặp lồng giữ nhiệt trong tay, đứng ngẩn ngơ ở cửa, trong đầu không ngừng vang vọng lời nói của Lâm Tử Thần...

Đùa bỡn cô.

Chân Lăng không bị ốm, chỉ muốn đùa bỡn cô mà thôi.

Tất cả mọi việc đều là vì muốn lừa gạt cô, muốn chờ cô tự bêu xấu mình.

Nghĩ đến đây, không ngờ Giả Thục lại không nổi điên lên, cũng không đập cửa, đập phá căn phòng, mà lặng lẽ quay người lại, đi ra chỗ thang máy.

Không hề giận dữ, cũng không hề đau buồn, Giả Thục chỉ lặng lẽ đi tới một siêu thị gần bệnh viện, chọn mua một túi muối và một túi đường. Trong ánh mắt dờ dẩn của cô nhân viên bán hàng, cô thản nhiên xé cả hai chiếc túi ra, đổ mỗi loại chừng hai lạng vào trong cặp lồng cháo, sau đó cười về hài lòng.

Chỗ còn thừa cô vứt hết vào thùng rác, sau đó xách cặp lồng cháo quay trở lại phòng bệnh của Chân Lăng. Sau khi bước vào phòng, cô cười tươi, đặt chiếc cặp lồng xuống, cầm bát canh đông trùng hạ thảo lên, hắt vào nhà vệ sinh: “Chỗ cháo này tôi đã phải nấu cả buổi chiều đấy, anh có ăn không?”

Rồi cô xoay người lại, đưa tay túm lấy Lâm Tử Thần đang định trốn: “Anh cũng chưa ăn tối đúng không? Nào, mỗi người một bát, mỗi người một bát!”

Hai bát cháo thơm lừng được đặt vào tay hai anh chàng cao to đẹp trai. Giả Thục cười hà hà, rồi giẫm một chân lên chiếc ghế, ánh mắt đầy vẻ uy hiếp, lần lượt liếc nhìn khuôn mặt hai anh chàng: “Chỗ cháo này là tâm huyết của tôi đấy, ai dám lãng phí, tôi sẽ vứt người đó từ tầng hai xuống!”

Nhìn bát cháo thơm lừng đang bốc hơi nghi ngút trước mặt, Lâm Tử Thần thử húp một ngụm nhỏ, sắc mặt lập tức biến đổi không ngừng, các màu xanh đỏ tím vàng thay nhau xuất hiện. Cổ họng cảm giác buồn nôn trong cổ họng lại, anh đưa tay ra định đặt bát cháo qua một bên.

“Rắm!” Một nắm đấm hạ ngay xuống chiếc ghế, khiến chiếc ghế đáng thương kêu kêu kẹt, rồi vỡ thành từng mảnh.

Bàn tay vừa mới thò ra của Lâm Tử Thần lập tức rút trở về, anh ném ánh mắt cầu cứu qua phía Chân Lăng.

Chân Lăng đang ngồi trên giường, ăn cháo một cách ngon lành, sắc mặt không hề thay đổi, sau khi ăn xong còn đưa chiếc bát tới trước mặt Giả Thục: “Còn nữa không?”

Chương 10

“Cánh tay tôi hằn suốt đời nắm chặt, kéo lê tôi đi cho tới lúc đầu bạc răng long⁽¹⁾. Nếu sớm biết sẽ bị Chân Lãng kéo đi, tôi thà đi bằng bốn chân chứ cũng không muốn để ai dắt tay hay lôi kéo cả.”

[Trích lời Giả Thục]

“Au... Ô... Oa... Ô...”

“Ha... Hi... He... Hô...”

Trên sofa, hai người một lớn một nhỏ đang nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà chỉ có bọn họ mới hiểu được, cười ngây ngô. Có điều, một người thì có hai hàm răng trắng bóc, người còn lại thì là một chú nhóc không có chiếc răng nào.

Giả Thục đưa tay tới bên mạng sườn chú nhóc mà gãi nhẹ, chú nhóc liền cười khanh khách, để lộ ra hai hàng lợi màu hồng đáng yêu, sau đó lại lăn một vòng trên cái đệm sofa mềm mại, khuôn mặt búng ra sữa ngẩng lên, cặp mắt tròn xoe đen láy chuyển động không ngừng, rồi ngo nguậy cặp móng nung núc bò lên đùi Giả Thục, nhào vào lòng cô.

Chú nhóc lúc này đã được đóng bím, cơ thể cứ như cục bông tròn xoe, cái miệng thì cười toe toét, dải bấn tung tóe, bám chặt lấy Giả Thục không buông.

Giả Thục đưa tay lên véo khuôn mặt đáng yêu của chú nhóc, cười nói: “Này nhóc, giờ chỉ có đi với nhóc là không có việc gì làm thôi, nhóc ngoan ngoãn cho đi chơi một chút, không sau này lớn rồi, có muốn cho đi chơi, đi cũng không thêm nữa đâu.”

Sau khi về nhà, Giả Thục cả ngày rúc trong nhà không đi đâu hết, cũng chẳng có việc gì làm. Cha cô ngoài thời gian đi làm ra thì chỉ tập trung vào bàn mặt chược, còn mẹ cô thì cả ngày lòng vòng quanh căn bếp, ngoài ra cũng chỉ chơi đùa với chú nhóc, con trai của chị họ. Bây giờ Giả Thục đã về rồi, việc trông trẻ con tất nhiên được giao cho cô.

Nói ra kể cũng lạ, Giả Thục vốn không thích gần đàn ông, duy có chú nhóc đáng yêu này là khiến cô cảm thấy không thể kim lòng, đặc biệt là mấy chỗ mũm mĩm, cảm giác khi véo quả thực là tuyệt vô cùng! Có chú nhóc ở bên, cô cũng không cảm thấy buồn chán lắm.

“Này nhóc con, công việc của con đang tốt thế mà sao không chịu làm, tự dưng quay về đây làm gì chứ?” Cô Giả đang lắc nhẹ cái bình sữa trong tay, bực mình trừng mắt nhìn cô con gái đang ngồi trên sofa.

Không ngờ mẹ lại nói với cô như vậy, Giả Thục có cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

Tốt xấu gì thì cũng hơn nửa năm cô mới về nhà một lần, vậy mà còn bị mẹ cô xua đuổi nữa.

Giả Thục cầm bình sữa, nhò hai giọt lên mu bàn tay để thử độ ấm, rồi bế chú nhóc lên, đưa bình sữa tới: “Con nhớ nhà nên về, vậy mà cũng không được sao?”

“Thế thì tự xây lấy một cái nhà đi, mà mẹ thấy con cũng thích trẻ con ghê đấy chứ!” Cô Giả vừa bóc hành vừa lầm bầm. “Mà nhớ nhà thì nhớ nhà, nhưng một khi con ở trong nhà suốt mấy ngày không chịu ra ngoài thế này, ắt hẳn là đang né tránh điều gì, biểu hiện đó của con, mẹ đây lại còn không biết hay sao? Mau nói thật đi, rốt cuộc con đã gây ra tai họa gì rồi hả?”

“Con có thể gây ra tai họa gì chứ?” Giả Thục lập tức gân cổ phản bác. “Chỗ con mọi thứ đều tốt, chẳng có chuyện gì hết cả.”

Cô vừa mới nói lớn một chút, chú nhóc trong lòng liền bị sặc, ho không ngừng. Giả Thục vội vàng đặt bình sữa xuống, vỗ nhẹ lưng chú nhóc.

“Còn cái búng nữa, đúng là cái kiểu giấu đầu hở đuôi, từ nhỏ đến lớn đều như vậy cả.” Cô Giả chẳng cả buồn ngẩng lên. “Không biết có phải là con đánh cho người ta phải vào viện nên mới chạy về đây lánh nạn không, mẹ phải gọi điện hỏi Chân Lãng mới được!”

“Không được gọi!” Giả Thục lập tức nắm mạnh một cái vào chiếc bàn trà trước mặt cô Giả, mấy chiếc cốc nảy lên: “Mẹ gọi cho anh ta làm gì chứ?”

Cô Giả vội bế chú nhóc, rồi ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng chú nhóc không ngừng, đưa mắt lườm Giả

Thước một cái: “Đấy nhé, kích động rồi nhé, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi.”

“Không có gì hết!” Giả Thước không kìm được nói to hơn, nhưng nhìn thấy chú nhóc đang tỏ ra sợ hãi trong lòng mẹ, cô cố kìm nén. “Từ một tháng trước con đã nói là muốn về nhà rồi, nếu gây ra chuyện rồi bỏ trốn, tại sao đến tận bây giờ con mới về chứ?”

“Cũng phải.” Cô Giả vỗ nhẹ cho tới lúc chú nhóc ợ một hơi, sau đó liền đưa cho Giả Thước: “Con bế đi, mẹ đi nấu cơm.”

Chú nhóc toét miệng cười, đôi tay trắng nõn như ngó sen bám chặt lấy Giả Thước, cái miệng vừa cười vừa kêu lên “ê... ê... a... a” không ngừng, cái đầu cứ cọ vào ngực Giả Thước, dãi chảy dề dề.

Giả Thước rút khăn giấy lau miệng cho chú nhóc, có chút buồn bực nói: “Cọ cái gì mà cọ chứ, còn cọ nữa là sẽ càng xẹp đấy.”

Đáp lại cô là những tiếng cười ngô nghê của chú nhóc.

“Lát nữa con phải đi thăm huấn luyện viên.” Giả Thước đang trêu đùa chú nhóc, chợt nghĩ mình cũng về nhà được ba ngày rồi, nên đi thăm mọi người một chút. “Còn cả buổi tối nữa, con sẽ đi thăm cô Chân, chú Chân.”

Cô Giả xua tay như đuổi ruồi: “Mau đi đi, đi đi!”

Đối với Giả Thước, những tiếng vung tay, đá chân quen thuộc đó thật chẳng khác nào một liều thuốc kích thích, khiến con khao khát đã ngủ say trong cơ thể cô bấy lâu nay dần thức tỉnh.

Cô đứng ngoài cửa, hai tay khoanh tròn trước ngực, nhìn những con người đang chăm chỉ tập luyện phía trong, khẽ mỉm cười, không kìm được muốn dần gần dần cốt một chút.

Trong cái sân rộng lớn, những cô nhóc, cậu nhóc chia ra thành từng nhóm mà luyện tập các động tác đơn giản. Trên bức tường gần đó có dán một hàng biểu ngữ cổ vũ, trông rất mộc mạc, tự nhiên, chính giữa có treo đủ các loại giấy khen, huy chương và bằng chứng nhận.

Một người đàn ông trung niên đứng bên ngoài sân, chấp tay sau lưng, ánh mắt nghiêm túc liếc nhìn những cô nhóc, cậu nhóc đang luyện tập, đột nhiên đưa tay ra chụp lấy chân của một cậu nhóc: “Cao lên một chút, cả chân trụ nữa, phải vững hơn!”

Anh trợ lý huấn luyện viên bên cạnh vội vàng ghi chép, giọng nói đồng dục mà mạnh mẽ của huấn luyện viên thỉnh thoảng lại vang lên: “Phải đá cho mạnh, cứ mềm như bún thế này thì chẳng có ích gì hết, còn nữa, ý chí của các em để đâu hết rồi? Luyện võ quan trọng nhất là phải có một bầu máu nóng, sự nhiệt tình, phải giống như...”

“Phải giống như đàn chị Giả Thước!” Những giọng nói ngậy thơ, non nớt đồng loạt vang lên, sự uy nghiêm của huấn luyện viên lập tức bị lũ nhóc con làm cho biến mất, ông hậm hực trừng mắt nhìn lũ học trò.

Trợ lý huấn luyện viên lén ngoảnh mặt qua hướng khác, cười toét cả miệng.

Huấn luyện viên khề ho một tiếng, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Biết vậy thì tốt, tiếp tục tập luyện đi!”

“Huấn luyện viên!” Một cậu nhóc ngược khuôn mặt tò mò lên hỏi: “Thầy nói đàn chị Giả Thước là đệ tử ruột của thầy, tại sao chị ấy chưa từng về đây thăm thầy chứ?”

Khuôn mặt huấn luyện viên đột nhiên xám xịt, ông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Điều này thì các em đừng có học con nhóc đó!”

“Phi...” Cô nàng ngoài cửa chợt bật cười. “Em còn đang định ngày mai sẽ mời thầy đi ăn cơm đấy, không ngờ lại bị thầy ghét như vậy, em nên rút đi cho sớm thì hơn.”

Ánh mắt huấn luyện viên lướt qua, dừng lại trên người Giả Thước. Cô nàng dứt hai tay trong túi quần, uể oải bước tới, dừng lại tại chỗ cách huấn luyện viên không xa, trên khuôn mặt là nụ cười vô cùng xấu xa: “Huấn luyện viên, mới có một năm không gặp mà thầy đã béo lên nhiều đấy, chắc là ít vận động lắm đúng

không?”

“Một năm sao?” Huấn luyện viên bức tức “hừ” một tiếng. “Đợt Tết năm ngoái tôi dẫn đội đi tham gia thi đấu, đến lúc về chỉ nhìn thấy có hai chai rượu, người thì đã chạy mất rồi.”

Giả Thước hơi rụt cổ: “Thôi được rồi, là hai năm.”

Trong đôi mắt huấn luyện viên lúc này tràn đầy vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ, rồi ông đột nhiên vẫy tay ra lệnh các trò nhỏ: “Đây chính là đàn chị Giả Thước của các em đấy, lên hết cả đi, để xem xem hôm nay ai có thể đánh ngã được con nhóc này nào.”

Đám học trò chạy nhao nhao về phía Giả Thước như đàn nghé con. Giả Thước vội vã nhảy lùi về phía sau hai bước, rồi dẫn theo một đám nhóc chạy ra ngoài, từ phía đằng xa vang lên tiếng kêu của cô: “Lão già, tôi không mời ông uống rượu nữa!”

Nét mặt huấn luyện viên càng trở nên nghiêm túc: “Chỉ cần có thể đánh ngã đàn chị Giả Thước của các em, ngày mai các em sẽ được nghỉ.”

Giả Thước mang theo một cái đuôi dài dằng dặc sau lưng, chạy lòng vòng trong sân vận động, rồi ngoảnh đầu lại, gào lên với vị huấn luyện viên lúc này đang đứng ở cửa căn phòng tập luyện: “Lão già, ông chơi xấu tôi!”

Huấn luyện viên cười hà hà nói: “Năm xưa em cũng bắt tôi phải đuổi theo mười con đường mới bắt được, chẳng lẽ bây giờ có tuổi rồi, không chạy nổi nữa sao?”

“Phì!” Giả Thước ngẩng cao đầu, cất bước chạy một cách vui vẻ, phía sau là đám nhóc con. Thỉnh thoảng cô lại chạy chậm lại một chút, tới khi sắp bị đuổi kịp, cô liền tăng tốc, chạy đi mất hút.

Huấn luyện viên đứng bên hàng lan can, nhìn cô nhóc vẫn điên cuồng như ngày nào, cười rạng rỡ.

Con bé vẫn tràn đầy sức sống như thế, vẫn tươi tắn và vui vẻ như thế, chẳng khác gì con mèo hoang nhỏ mà ông đuổi theo trên đường ngày nào.

Năm đó, ông mang theo nhiệm vụ đi tới các trường tiểu học để lựa chọn nhân tài. Bởi vì có yêu cầu về tuổi tác, do đó ông tập trung vào những đứa bé học từ lớp ba trở lên, tuy thỉnh thoảng cũng gặp được vài đứa có khả năng, nhưng rốt cuộc vẫn chưa có ai đạt yêu cầu của ông.

Đúng lúc chuẩn bị rời đi để tới trường tiểu học tiếp theo, một bé trai đẹp như búp bê chợt thu hút ánh mắt của ông. Cậu bé đó đang bị một đám học sinh lớp trên vây chặt, nhưng trong đôi mắt to tròn là vẻ bình tĩnh và thần nhiên, cái dáng vẻ đó khiến ông không kim được phải ngăn người.

Ông đang nghĩ chắc cậu bé đó sẽ bị đám học sinh lớp trên bắt nạt thì cậu bé đột nhiên đưa tay lên day trán, rồi kêu to, giọng rất trong trẻo: “Giả Thước! Có đánh nhau rồi!”

Một thân hình mảnh khảnh như chú khỉ con đột nhiên nhảy xuống, không sai, quả đúng là nhảy xuống. Đứa bé đó nhảy xuống từ cái cây ở trên đỉnh đầu cậu bé kia, giờ hai chân đạp thẳng vào mặt hai cậu học sinh lớp trên, khiến cả hai ngã ngửa về phía sau, còn đôi tay thì vẫn bám chặt cành cây, sau khi quay tròn một vòng mới nhẹ nhàng nhảy hẫng xuống dưới.

Mà vừa chạm đất, đứa bé này liền vung chân, đá vào cằm một học sinh lớp trên khác, khi cơ thể nghiêng sang một bên, hai nắm đấm tung ra, trúng mặt hai đứa nữa.

Cậu bé kia điềm nhiên đứng đó, hờ hững nhìn mọi chuyện đang xảy ra, thỉnh thoảng có lên tiếng thì cũng là lời nhắc nhở:

“Đừng đá cao quá, cứ đá ở dưới là có thể giải quyết vấn đề rồi, không cần đá vào mặt!”

“Đừng đâm vào má, nhắm vào mũi là được rồi!”

“Đừng có giữ nắm đấm của người ta, chỉ cần bẻ một ngón tay là được, như thế tiện hơn nhiều!”

“Đá bằng chân thôi, vòng ra phía sau rồi hẫng lên gối!”

Cậu bé đó nói rất nhanh, dáng người mảnh khảnh kia hành động cũng nhanh không kém, gần như là cậu bé vừa nói xong là làm được ngay. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, khiến huấn luyện viên nhìn đến ngây ra.

Trước giờ ông chưa từng thấy đứa bé nào mới từng ấy tuổi mà đã có khả năng phán đoán nhạy bén như vậy, lại tràn đầy sức sống và có sức phá hoại khủng khiếp đến thế.

Chỉ trong chốc lát, bảy, tám cậu học sinh lớp trên đã bị đánh cho tơi bời, phải bỏ chạy mất tăm, còn đứa bé mảnh khảnh kia thì thân nhiên đứng đó, đưa tay phui mũi, giữ nhẹ...

Ông đã phải nhìn rất kỹ, cuối cùng mới chắc chắn là mình không hoa mắt, đó quả thực là một chiếc váy thêu hoa. Trời ạ, con khi mảnh khảnh đó không ngờ lại là một bé gái!

Cô bé đó đưa tay lên quệt mũi, rồi một tay kéo cậu bé kia, tay còn lại chìa đến trước mặt cậu bé: “Kẹo mút hôm nay đâu?”

Cậu bé kia cười hết sức ngọt ngào, cái vẻ lạnh lùng, điềm tĩnh trước đó sau nháy mắt đã tan biến, sau đó còn bóc vỏ cây kẹo mút ra rồi mới đưa cho cô bé: “Đi nào, về nhà thôi...”

Thấy hai đứa bé chuẩn bị rời đi, ông gần như khó có thể kiềm chế được sự kích động trong lòng, vội chạy nhanh tới. Nhưng mới chạy được vài bước, đứa bé trai đó đã liếc mắt nhìn về phía ông về cảnh giác, rồi đột nhiên kêu lên: “Giả Thước, chạy!”

Cô bé đang ngậm kẹo mút, chẳng nghĩ ngợi gì liền co chân chạy, còn cậu bé thì bình tĩnh đứng im, trong ánh mắt toát ra vẻ đề phòng.

Khi ông chỉ còn cách chỗ cậu bé chừng năm bước chân, cậu bé liền nhảy lùi về phía sau hai bước, hỏi: “Bác là phụ huynh của ai vậy?”

“Tôi...” Lần đầu tiên ông bị người ta đề phòng như vậy, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười, đành dừng lại. “Tôi là giáo viên.”

Cậu bé không đáp, còn cô bé sau khi chạy được một đoạn liền dừng lại ở đằng xa, cũng trừng mắt nhìn ông về cảnh giác.

“Tôi là giáo viên, thực sự là giáo viên.”

“...”

“Tôi là giáo viên của trường thể dục thể thao, dạy Taekwondo.”

“...”

“Nếu đi theo tôi, chịu khó luyện tập, sau này em sẽ có thể giành vinh quang về cho tổ quốc.”

“...”

“Có thể nói cho tôi biết em tên là gì không? Còn cả cô bé kia nữa, có phải tên là Giả Thước không? Em có thể gọi cô bé đó đến đây cho tôi gặp một chút không?”

Ông cố nặn ra một nụ cười hòa nhã nhất có thể, rồi bước từng bước đến gần cậu bé kia. Ông vừa bước được hai bước, cậu bé liền nở một nụ cười ngọt ngào vô cùng, trông cứ như một thiên sứ nhỏ nhắn, đáng yêu.

Có điều chỉ một giây sau đó, cậu bé thiên sứ này đã biến thành ác ma, tiếng hét của cậu vang vọng khắp sân vận động của trường: “Các thầy cô ơi, thầy hiệu trưởng ơi, có kẻ xấu đang lừa gạt trẻ con này, hu hu hu...”

Ông, một huấn luyện viên quốc gia hàng đầu, từng được nhận huân chương danh dự, từng giành được vô số giải thưởng, có biết bao nhiêu người đưa con cái đến cho ông lựa chọn, vậy mà lúc đó chỉ vì một đứa bé trai, ông lại bị bảo vệ của nhà trường vây chặt, còn hai đứa bé một trai, một gái kia thì đang đứng phía sau vòng vây mà mỉm cười với ông, sau đó dắt tay nhau đi mất, cô bé vẫn còn ngậm chiếc kẹo mút.

Ôi, đúng là nghiệp chướng mà!

“Huấn luyện viên!” Anh trợ lý đứng bên cạnh khẽ hỏi: “Chú rất vui sao?”

“Vui ư?” Nụ cười của ông đột nhiên tắt lịm, thay vào đó là nỗi nuối tiếc vô cùng. “Cậu có biết thế nào gọi là phiền muộn không? Không phải là không tìm được ngọc thô, cũng không phải là không thể mài cho ngọc trở nên rực rỡ, mà là cậu đã tìm được rồi, đã mài xong rồi, nhưng ngọc lại bị người ta nhét trở về trong đất, không cách nào tỏa sáng được nữa. Mà cả đời người có thể tìm ra được mấy viên ngọc thô như vậy đây?”

“Chú đang nói tới Giả Thước sao?” Anh trợ lý vừa tới đây được một năm, đối với người mà huấn luyện viên hay nhắc đến nhất này cũng chỉ mới nghe tên chứ chưa từng gặp mặt.

“Nếu chỉ là một người thì tôi cũng đành chịu vậy.” Huấn luyện viên thở dài, rồi đột nhiên túm lấy cổ áo của anh trợ lý. “Nhưng đây là hai người, hai người, hai người đấy...”

Anh trợ lý phải đứng trên mặt đất bằng hai mũi chân, vội kêu toáng lên: “Cháu biết, cháu biết rồi, nhưng tốt xấu gì chú cũng từng là một vận động viên võ thuật, có thể buông tay ra trước được không ạ?”

Huấn luyện viên chậm rãi buông tay, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy vẻ uất ức: “Cậu có biết không, hai đứa nó, một đứa trời sinh đã có thần kinh nhạy bén, năng lực phản ứng tuyệt vời, đứa còn lại thì có khả năng phán đoán cực chuẩn, có năng lực nhìn ra sơ hở của đối phương, thế nào mới là năng khiếu chứ. Không ngờ tôi lại để bọn chúng bị mai một, tôi có lỗi với Đảng, có lỗi với đất nước, có lỗi với nhân dân.”

Anh trợ lý ngẩng đầu nhìn trời về hết cách, chỉ cần nhắc đến hai người này là huấn luyện viên sẽ có biểu hiện như vậy, hơn một năm nay anh cũng đã quen rồi.

Giả Thước dẫn theo các cô nhóc, cậu nhóc chạy quanh sân ba vòng, một vài đứa đã mệt đến mức thở phì phò, còn Giả Thước thì vẫn hít thở đều đều, tốc độ không hề thay đổi: “Này, lão già, hôm nay ông phải dạy học, tôi không mời ông uống rượu nữa, tối mai tôi tới tìm ông nhé?”

Khuôn mặt huấn luyện viên đã lấy lại được vẻ bình tĩnh, ông nhếch khóe môi, để lộ một nụ cười quái dị: “Chỉ có mình em à? Chân Lãng về chưa? Không định cùng mời tôi uống rượu sao?”

Giả Thước ngắt ra, đứng thẫn thờ ở đó. Lũ nhóc vừa bị bỏ lại một quãng lập tức nhân cơ hội chạy ào ào tới, rồi không cần biết ba bảy hai mươi một gì cả, cùng đẩy ngã cô xuống đất, rồi dè lên.

Bên dưới mười mấy cơ thể nhỏ con ấy, một giọng nói đầy vẻ căm phẫn vang lên: “Lão già kia, nếu ông còn nhắc đến cái tên đó nữa, tôi sẽ tuyệt giao với ông!”

Huấn luyện viên không kìm được cười ha hả, đưa tay lên che miệng.

Đã hơn mười năm trôi qua rồi, vậy mà vẫn không có gì thay đổi sao?

Giả Thước và đám nhóc chơi đùa với nhau rất vui vẻ, cô còn dạy cho chúng mấy chiêu, trút hết sạch nỗi buồn bực tích tụ mấy ngày vừa rồi, sau đó khoan khoái vẫy tay chào huấn luyện viên.

“Lão già, chiều mai tôi sẽ qua đây, lần này tôi có mang về cho ông hai bình rượu ngon, ông còn uống được không thế?” Giả Thước đưa tay lên lau mồ hôi, gạt mấy sợi tóc trước trán sang bên cạnh.

Huấn luyện viên khẽ “hừ” một tiếng: “Cứ thử đi rồi biết, để xem ai gục trước nhé?”

Sau khi tạm biệt huấn luyện viên, cô lượn lờ trên đường một lát, hai tay nhét trong túi quần, đi về hướng nhà mình.

Tất nhiên, cũng là đi về hướng nhà cô Chân, chú Chân nữa.

Năm đó, hai nhà ở đối diện nhau, tình cảm giữa mẹ cô và cô Chân rất tốt, gần như ngay đến lúc ăn cơm cũng bụng bát qua nhà nhau nói chuyện, còn cô và Chân Lãng thì lại càng chẳng cần phải nói, vào nhà đối phương cứ như vào nhà mình.

Về sau, khi mua nhà mới, hai nhà quyết định nối tiếp truyền thống cũ, nhưng vì kiến trúc bây giờ đã hơi khác ngày xưa, bọn họ đành chia nhau ra ở tầng trên, tầng dưới, nhà Chân Lãng ở tầng trên, nhà cô ở tầng dưới.

Mấy hôm nay, Giả Thước rúc trong nhà không dám ra ngoài, còn dặn bố mẹ đừng nói việc mình đã về cho cô Chân, chú Chân biết, nhưng sau ba ngày bản thân cô cũng cảm thấy không nhịn nổi nữa, quyết định đi lên thăm hai cô chú.

Xách theo chiếc túi, Giả Thước hăm hở leo lên từng bậc cầu thang, đi về hướng nhà của Chân Lãng. Nhưng vừa đi tới cửa nhà mình, cô gặp ngay mẹ mình ra ngoài vứt rác.

“Nhóc con!” Cô Giả vẫy vẫy tay với Giả Thước. “Qua đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Giả Thước dừng lại, nhìn qua phía mẹ về khó hiểu: “Có chuyện gì thế mẹ? Con phải đi thăm cô Chân, chú Chân, có gì thì đề tôi nói!”

“Quay lại đây.” Cô Giả tỏ ra rất nghiêm túc. “Mẹ có chuyện cần nói với con bây giờ, chuyện quan trọng lắm.”

Giả Thước hậm hực đưa túi đồ trong tay tới trước mặt cô Giả: “Vậy con không lên đó nữa, mẹ cầm lấy mà ăn đi!”

Cô Giả khẽ “hừ” một tiếng, trừng mắt nhìn cô con gái, rồi bỏ vào trong nhà, đóng cửa đánh rầm một tiếng.

Nhìn bức tường rung lên khe khẽ, Giả Thục toét miệng cười, rồi ôm cái túi, ngâm nga một bài hát vui vẻ, đi lên tầng trên, ấn chuông cửa.

“Đến đây, đến đây...” Từ phía sau cánh cửa vang ra giọng đàn ông, Giả Thục cười tươi hết sức, giơ cao cái túi trong tay.

“Chú Chân, đoán xem cháu mang gì đến cho...” Giọng nói của cô chợt dừng lại, nụ cười cũng cứng đờ ra trên khuôn mặt, cô thậm chí còn không dám tin vào mắt mình.

Một bóng người cao lớn đã che hết ánh đèn phía sau, bóng tối bao trùm lên khuôn mặt Giả Thục, một luồng khí lạnh đến thấu xương bốc lên từ gót chân cô.

“Tôi còn cho rằng cô không định lên đây nữa cơ.” Giọng nam có chút cười cợt, rồi Chân Lăng thân nhiên đứng qua một bên, nhường lối cho cô. “Bố mẹ tôi đang kể cô đã về ba ngày mà không chịu đến thăm, họ đau lòng lắm đấy.”

Giả Thục thấy vô cùng hồi hận, đến mức chỉ muốn tát cho mình mấy cái.

Quả đúng là không nghe lời người già, chịu thiệt ngay trước mắt.

Vừa nãy tại sao cô không chịu về nhà chứ? Tại sao cô không chịu nghe lời của mẹ chứ? Tại sao cứ nhất quyết muốn tới thăm cô Chân, chú Chân chứ?

Giả Thục lùi lại một bước, nhìn chằm chằm vào người trước mặt: “Sao anh lại ở đây?”

Người đứng trong nhà xắn ống tay áo đến tận khuỷu tay, đáng vẻ hết sức thoải mái, nhàn nhã, trên khuôn mặt là nụ cười rạng rỡ: “Tôi được nghỉ giữa năm cho nên về thăm nhà một chút. Sao nào, chỉ có cô được về còn tôi thì không chắc?”

Được nghỉ giữa năm cái con khi ấy, cô lại còn không biết thời gian này bệnh viện bận túi bụi hay sao, có lý nào lại cho hắn nghỉ chứ?

Dường như đã nhìn thấu tâm tư của cô, Chân Lăng khẽ cười nói: “Dạ dày của tôi không tốt, phải nhập viện, đây là tin tức mà ai cũng biết, do đó lãnh đạo đã duyệt cho tôi về nhà nghỉ ngơi vài ngày, cô không biết sao?”

Cô làm sao mà biết được chứ? Hôm đó, sau khi ép hai gã khốn kia ăn hết chỗ cháo, cô quay về, thu dọn hành lý ngay trong đêm, sau đó về nhà luôn. Vốn tưởng Chân Lăng ít nhất cũng phải ở trong bệnh viện thêm vài ngày, ai ngờ cơ thể của hắn lại hồi phục nhanh như thế, mới ba ngày đã quay về đây được rồi.

“Sao bát cháo đó không giết chết anh luôn đi chứ?” Cô cắn chặt răng, “hừ” một tiếng.

Chân Lăng khẽ mỉm cười, tỏ vẻ rất thân thiện: “Thực ra mùi vị của bát cháo đó cũng không tồi. Có điều, muốn giết tôi thì lần sau nhớ bỏ thêm chút thạch tín.”

“Tôi nhớ rồi!” Cô nghiêng răng nói. “Lần sau tôi sẽ cho thuốc chuột.”

Chân Lăng cúi đầu, ghé đến sát bên tai cô, giọng nói vang lên mang theo đầy sức cảm dỗ: “Ba ngày rồi không gặp, ừ nhớ tôi không?”

“Nhớ!” Cô cố nặn ra một nụ cười, nắm chặt nắm tay nói: “Tôi nhớ anh đến chết đi được ấy.”

“Vậy có muốn ôm tôi một cái, hay là trao cho tôi một nụ hôn nóng bỏng để thể hiện sự nhớ nhung mà cô dành cho tôi không?” Chân Lăng đưa ngón tay tới, chạm nhẹ lên môi cô, rồi lại quệt lên môi mình, tặc lưỡi nói: “Tôi thì không ngại thể hiện sự nhớ nhung của mình ngay bây giờ đâu.”

Cô giơ cái túi trong tay, hậm hực nói: “Hôn nó thì sao hả?”

Chân Lăng đưa tay chụp lấy cổ tay cô, rồi đón lấy chiếc túi, sau đó gọi với lên vào trong phòng: “Bố ơi, nhóc con mang thứ mà bố thích nhất đến rồi đây này.”

“Ái chà, nhóc con đến rồi à?” Trong phòng vang lên tiếng cười vui vẻ. “Mau vào đây, mau vào đây, lát nữa chúng ta cùng ăn luôn.”

Giả Thục đẩy Chân Lăng ra, rồi cởi giày, đi vào trong phòng: “Cô Chân, chú Chân, cháu nhớ cô chú đến chết mất!”

“Nhớ đến chết mà sao không thấy lên đây thăm cô chú, về được ba ngày rồi cơ đấy.” Cô Chân vẫy vẫy tay với Giả Thục, Giả Thục liền ngoan ngoãn ngồi xuống sofa, vùi đầu vào vai cô làm nũng.

Chú Chân nhìn túi quà mà Giả Thục mang tới, cười híp cả mắt lại: “Vẫn là nhóc con biết chú thích cái gì, nếu không phải Lãng nói cháu về nhà cần được nghỉ ngơi, chú sớm đã xuống đó kéo cháu ra đường mua đồ ăn rồi.”

“Chú Chân, cháu còn chưa cảm ơn chú.” Giả Thục đột nhiên nhớ ra điều gì, liền cười tươi nói: “Quãng thời gian trước...”

“Bác trai, bác gái.” Một giọng nói dịu dàng từ trong căn bếp vọng ra, rồi ngay sau đó một bóng người xuất hiện bên cạnh bàn, bưng theo một đĩa thức ăn. “Có thể ăn cơm được rồi.”

Giả Thục nhìn chăm chăm vào người đang đứng bên cạnh Chân Lãng ấy, cơ thể đột nhiên chấn động.

“Bạch... Bạch Vi?” Giả Thục ngẩng người nhìn cô gái đang đứng bên cạnh bàn cười tươi với mình, trong lòng chợt có cảm giác quái dị, khó diễn tả.

“Có đồ ăn cho cô rồi này, còn không mau qua đây đi?” Chân Lãng vừa đặt bát đĩa xuống vừa nói. “Coi như con quý ham ăn cô có phúc đấy, gặp đúng hôm Bạch Vi vào bếp, nếu đến sớm hơn hai ngày thì chỉ có thể ăn đồ mà mẹ tôi nấu thôi.”

Đồ mà cô Chân nấu...

Giả Thục run run, phải nói thật là kỹ thuật của cô Chân so với cô thì cũng chỉ hơn ở chỗ không đốt mất căn bếp mà thôi. Có lúc Giả Thục còn không kim được hoài nghi mình mới là con của cô Chân, nếu không tại sao trình độ nấu ăn của bọn họ lại giống nhau như vậy chứ?

Do đó, chắc là vì dạ dày của mình, chú Chân và Chân Lãng mới luyện được cái bản lĩnh nấu ăn đến mức xuất thần kia.

Bạch Vi ngượng ngùng cúi đầu, nét dịu dàng hiện ra trong khoảnh khắc ấy khiến Giả Thục lại một lần nữa chấn động. Cô thâm cảm khái vì khí chất cao nhã của Bạch Vi, thâm kinh ngạc vì sức hút của cô ấy.

Một chiếc bát được đặt nhẹ xuống bàn, rồi giọng của Chân Lãng vang lên: “Nếu cô đói thì ăn cơm đi, đừng có chảy nước miếng như vậy, trông ghê quá!”

Giả Thục hậm hực trừng mắt lườm anh một cái: “Có thể trách tôi được sao? Tôi làm nghề chụp ảnh, có phản ứng như vậy khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp là rất bình thường. Nếu Bạch Vi chịu để tôi chụp, tôi sẽ không lấy tiền.”

Bạch Vi chỉ mỉm cười lịch sự, khuôn mặt ửng hồng, cúi đầu im lặng ăn cơm.

“Nhóc con, A Lãng nói quãng thời gian trước cháu bị ốm, đúng không vậy?”

Lời của cô Chân khiến chú Chân không kim được, kinh ngạc ngẩng lên, mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Giả Thục: “Nhóc con mà cũng bị ốm sao? Lại thật đấy!”

“Chắc là một quá phải không?” Cô Chân dịu dàng nói: “Ngày mai cháu lên đây, cô nấu canh cho cháu ăn.”

Nói về kỹ thuật nấu ăn, điểm khác biệt lớn nhất giữa cô Chân và Giả Thục chính là: Giả Thục thì tự biết mình, còn cô Chân thì... không hề có được sự giác ngộ ấy.

Ngồi quanh bàn, ngoại trừ Bạch Vi không hiểu căn nguyên sự việc và cô Chân đang gật gù đắc ý, những người còn lại đều tỏ vẻ nghiêm túc và trang trọng, im lặng cúi đầu.

Giả Thục cố kìm nén để khoe miệng mình không co giật: “Cô Chân, cháu đã hứa là ngày mai sẽ đến thăm huấn luyện viên và ăn cơm ở đó rồi.”

“Vậy à?” Cô Chân có chút thất vọng, vẻ buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt. Giả Thục lập tức nhận được một nụ cười đầy vẻ “quan tâm” của chú Chân: “Nhóc con, tối ngày kia cháu tới ăn cơm nhé!”

Giả Thục làm sao dám nói không, đành vội vã gật đầu.

“Có điều...” Chú Chân nhìn qua phía cô Chân, nói: “Cao thủ thì không cần tự mình vào bếp, bà muốn nấu canh gì thì cứ nói với tôi một tiếng, để tôi làm cho.”

Tới lúc này nét mặt của Giả Thục mới dần ra được một chút, nhưng ngay lập tức cô Chân đã ném tới một quả bom cỡ lớn.

“Ngày kia ư?” Cô nhìn Chân Lãng một chút, rồi lại nhìn sang Bạch Vi, hỏi: “Có phải ngày kia hai đứa cần tới cục Dân chính đăng ký không nhỉ?”

Cục Dân chính? Đăng ký?

Giả Thục ngẩn ngơ nhìn Chân Lãng, đôi đũa trong tay không biết đã buông lỏng từ lúc nào, miếng sườn rơi vào bát.

“Vâng!” Chân Lãng nhẹ nhàng trả lời, liếc qua phía Giả Thục. “Bọn con quay về chủ yếu là để giải quyết chuyện này, chứ ở bệnh viện vẫn còn nhiều việc chờ con lắm, cho nên làm xong con sẽ đi ngay.”

“Không ở nhà thêm vài ngày sao?” Cô Chân lại tỏ ra buồn bã, sụt sịt nói.

Chú Chân liền đặt bát xuống, nghiêm túc nói: “Lãng, ở nhà thêm ba ngày nữa đi!”

Về mặt Chân Lãng không hề thay đổi, dường như còn có chút đắc chí: “Vâng, con sẽ ở thêm ba ngày.”

Rõ ràng là hắn đã tính sẽ ở lại thêm ba ngày, cố ý chứ gì?

Nếu là trước đây, Giả Thục nhất định sẽ hỷ mĩ coi thường rồi lên tiếng vạch trần ngay, nhưng hôm nay cô lại thần thờ, hoàn toàn không có lòng dạ nào mà làm chuyện đó.

Chân Lãng và Bạch Vi đi đăng ký ư? Đăng ký cái gì?

Một nam, một nữ thì còn có thể đi đăng ký cái gì được đây?

Một nam, một nữ tới cục Dân chính thì đăng ký cái gì là dễ nhất chứ?

Đúng vào lúc tư duy của cô đang hỗn loạn, Chân Lãng đột nhiên nói thêm một câu: “Mẹ, lát nữa nhớ đưa sổ hộ khẩu cho con nhé!”

Sổ hộ khẩu?

Đôi tai Giả Thục lập tức chộp ngay được từ này một cách nhạy bén.

Một nam, một nữ, lại phải có sổ hộ khẩu mới đăng ký được, cô còn cần liên tưởng gì nữa hay sao? Ngay đến kẻ ngốc cũng biết bọn họ muốn đi đăng ký cái gì.

Ba ngày trước Chân Lãng và Bạch Vi mới vừa gặp lại sau mấy năm xa cách, vậy mà chỉ ba ngày sau bọn họ đã chuẩn bị đi đăng ký kết hôn rồi sao?

Giả Thục kêu “a” một tiếng, bật cười ngờ ngạc nhiên: “Vây cũng tốt, rốt cuộc mình cũng không cần hối hận vì chuyện lúc trước nữa rồi.”

“Cái gì mà hối hận vì chuyện lúc trước cơ?” Bạch Vi cảm thấy khó hiểu vô cùng, tò mò hỏi.

Giả Thục đang định trả lời, bàn chân đột nhiên bị người nào đó giẫm cho một cú, cô ngoảnh mặt qua, thấy Chân Lãng đang chỉ tay vào chỗ ngay dưới chân mình: “Nhật giúp tôi chiếc đũa!”

Nhật cái gì mà nhật, nhật lên rồi chẳng lẽ còn có thể dùng tiếp được sao? Không biết đi lấy một đôi đũa mới hay sao chứ?

Tuy trong lòng bất mãn, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn cúi đầu, nhặt đôi đũa lên, đưa cho Chân Lãng.

“Cảm ơn!” Chân Lãng khẽ cười, ngón tay lướt nhẹ trên mu bàn tay cô, nóng nóng, ngứa ngứa.

Giả Thục vội rút tay về, cảm thấy người không thoải mái: “Cháu... cháu no rồi... Chú Chân, cháu đi bổ sầu riêng cho chú.”

“Cô còn chưa ăn gì nữa kia.” Giả Thục còn chưa kịp đứng dậy, bàn tay của Chân Lãng đã ấn vai cô xuống. “Có phải cô không nể mặt mẹ tôi, cho nên cố ý không ăn không?”

Trên khuôn mặt cô Chân lập tức lộ rõ nét thương tâm, còn khuôn mặt Giả Thục thì trở nên xám xịt, lặng lẽ bưng bát cơm, hậm hực trừng mắt nhìn anh một cái, rồi vờ lấy và để.

Thức ăn rất ngon nhưng cô nhá trong miệng mà chẳng thấy ngon chút nào. Trước đây, cứ sau khi vận động là cô có thể ăn hết hai bát cơm một cách dễ dàng, nhưng bát cơm hôm nay cô lại ăn một cách hết sức

khó khăn, cổ họng như bị ai đó bóp chặt, cảm giác rất khó chịu.

Cô không ngừng và cơm, gần như chỉ mất hai phút đã ăn hết bát cơm rồi.

Rồi cô đặt bát xuống, đứng dậy: “Chú Chân, cháu đi bỏ sào riêng cho chú đây...”

Nhưng vai cô một lần nữa bị ấn xuống: “Cô ăn nhanh như vậy chắc chắn là còn chưa no, ăn thêm bát nữa đi.”

“Anh!” Mọi sự giận dữ sau khi gặp phải ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong của cô Chân liền lập tức hóa thành tro bụi, Giả Thước lặng lẽ đón lấy bát cơm mà Chân Lãng đưa tới, tiếp tục và trong im lặng.

Ăn cơm thì cảm thấy khô khan, tẻ nhạt, ngồi trên ghế thì cảm thấy như bị gai đâm, Giả Thước chỉ muốn ăn nhanh một chút rồi rời đi cho sớm. Lúc này, trong đầu cô có một câu nói như được dát vàng, cứ lấp lánh không ngừng.

Chân Lãng sắp kết hôn rồi...

Chân Lãng sắp kết hôn với Bạch Vi rồi...

“Tôi đã nói là cô đang đói lắm mà.” Chân Lãng khẽ cười nói. “Còn chưa gấp miếng thức ăn nào mà đã ăn hết cả bát cơm rồi.”

Lần này cô không nói gì hết, lặng lẽ ôm theo quả sào riêng đi vào trong bếp, đưa tay rút con dao, nhìn quả sào riêng mà nở một nụ cười quái dị.

“Xoẹt!” Con dao bổ thẳng xuống, cắm vào chiếc thớt gỗ, lớp vỏ rắn chắc của quả sào riêng lập tức tách rời, rồi một thứ mùi quái dị sau nháy mắt đã tràn ngập khắp căn bếp.

“Tại sao tôi cứ cảm thấy cô giống như là đang bỏ đầu tôi thế nhỉ?” Một đôi tay vòng qua eo cô từ phía sau, rồi một cơ thể mang theo hơi ấm dễ chịu dán vào lưng cô. “Sao thế, không vui à?”

“Không!” Cô lập tức nổi da gà, rồi đột nhiên xoay người, vẫn nắm chắc con dao trong tay.

Cổ tay cô bị một bàn tay to lớn nắm chặt, đôi mắt Chân Lãng như có thể nhìn thấu nội tâm của cô: “Vậy hôm nay cô cứ thần thờ, lơ đãng như thế là vì cái gì? Chẳng lẽ là vì tôi và cô ấy sắp đi đăng ký?”

“Đăng ký hay lắm!” Giả Thước cười khan nói. “Lúc trước tôi làm cho vợ anh chạy mất, bây giờ cô ấy tự quay về rồi, tôi cũng không cần phải áy náy nữa, anh cứ thoải mái mà đi đăng ký đi, từ từ mà đi đăng ký đi...”

“Thật lòng đấy chứ?” Chân Lãng cúi đầu, khoảng cách quá gần khiến cô phải chịu một áp lực vô cùng to lớn.

“Đương nhiên không phải là thật lòng rồi...” Giả Thước nở một nụ cười xấu xa. “Thật ra tôi rất hy vọng loại người như anh cả đời không lấy được vợ, cũng không có con cái gì luôn.”

Cô bụng chiếc đĩa đi ra ngoài cửa, đầu óc cứ mơ mơ màng màng, tâm trạng thì vô cùng phức tạp.

Năm đó chính cô đã phá hoại tình cảm giữa Chân Lãng và Bạch Vi, bây giờ người ta đã làm lành với nhau, cô cũng đỡ phải áy náy, cô nên vui mừng mới phải.

Nên vui mừng mới phải...

Nên vui mừng mới phải...

“Tôi biết là em cũng về rồi mà.” Nghe thấy có tiếng gõ cửa, huấn luyện viên Chu liền bước tới. Nhìn thấy người bên ngoài, ông không hề tỏ ra bất ngờ chút nào: “Quả nhiên là theo sát nhóc con.”

Một hộp quà được đưa tới cho huấn luyện viên: “Thầy nghĩ em sẽ không tới sao?”

Nhìn hộp thuốc bổ cao cấp trong tay mình, sắc mặt huấn luyện viên trở nên xám xịt: “Em đúng là chuyên làm người khác phát ghét, ngay đến tặng quà mà cũng không được hợp ý tôi như nhóc con.”

“Thầy cũng có tuổi rồi, bớt uống rượu một chút.” Người ngoài cửa không hề để tâm tới sự khó chịu của ông, trên khuôn mặt thanh thoi còn mang theo mấy nét cười: “Thầy có bệnh, uống thuốc bổ thì tốt hơn, mùa hè uống thuốc trị bệnh của mùa đông, rồi năm sau sẽ thấy thoải mái.”

“Ồn quá đi!” Huấn luyện viên vội khoát tay. “Làm bác sĩ là cứ thích dạy bảo người ta, tôi khỏe lắm, không cần uống thuốc bổ gì cả, sau này không được mang những thứ thế này đến cho tôi nữa, đúng là như đang chửi tôi mà.”

Giọng nói tuy dữ dằn, nhưng trong mắt ông lại là nét cười vui vẻ. Ông nhanh chóng nhường lối cho người bên ngoài đi vào trong nhà, hai tay ôm chặt lấy hộp quà không chịu buông.

“Em còn mang mấy món đồ nhắm mà thầy thích đến nữa, xin thầy đừng có trưng cái bộ mặt như đưa đám ấy ra được không?” Cánh tay sau lưng đưa ra phía trước, lắc lắc túi đồ ăn trước mặt huấn luyện viên.

Huấn luyện viên đón lấy chiếc túi, vẫn có chút bất mãn: “Chỉ có đồ nhắm, không có rượu.”

“Không phải hôm nay cô ấy mang rượu đến biếu thầy sao?” Câu trả lời vẫn cứ hờ hững như thế. “Em mang đồ nhắm tới là hợp nhất rồi.”

Hai căn phòng thông với nhau, trên sàn nhà trải một lớp đệm mềm rất dày, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những dụng cụ bảo vệ khi luyện tập. Chân Lăng khom lưng nhặt một tấm đệm mềm lên, hỏi: “Huấn luyện viên, thói quen dạy học trò tại nhà của thầy vẫn chưa sửa sao?”

“Hà hà!” Huấn luyện viên Chu cười đáp. “Nhìn thầy có đứa nhóc nào khá là tôi lại muốn bồi dưỡng một chút, xem xem có thể thành tài được không, một số thì còn đang do dự, một số thì không muốn đưa qua trường thể dục thể thao, cứ cho luyện trong nhà thôi, chuyện này em còn không biết sao?” Ông vừa cười vừa lục tìm thức ăn, nói tiếp: “Tôi biết là hôm nay em nhất định sẽ tới, cho nên đã mua sẵn đồ ăn rồi, đợi lát nữa tôi làm cho các em ăn.”

Rồi ông lôi cái thớt ra, nhưng bàn tay chợt run lên một chút, con dao phay suýt tuột tay rơi xuống, nhưng lập tức được ông nắm chặt lại.

Chân Lăng đưa tay tới, dễ dàng giành lấy con dao trong tay ông: “Để em làm cho, cũng lâu lắm thầy chưa được thưởng thức tài nghệ của em.”

Huấn luyện viên Chu khẽ gật đầu, nụ cười càng rạng rỡ.

Chân Lăng thái rau một cách thuần thục, lên tiếng: “Mấy ngày nữa thầy xin nghỉ phép đi, rồi qua chỗ em, em đã tìm được một bác sĩ trung y rất khá rồi, cái tay của thầy nên chữa trị sớm thì hơn!”

“Không có thời gian.” Huấn luyện viên Chu trừng mắt, từ chối một cách dứt khoát: “Tay tôi không có vấn đề gì hết, không cần chữa trị.”

“Vậy em sẽ dùng danh nghĩa bác sĩ nói với trường thể dục thể thao, bảo bọn họ cho thầy nghỉ phép.” Chân Lăng cười tươi, rồi đặt con dao xuống, khoanh tròn hai tay trước ngực, dựa lưng vào tường: “Thầy là huấn luyện viên cấp quốc gia cơ mà, thầy nói xem liệu bọn họ có cho thầy nghỉ phép không?”

“Sao lại có một thằng nhóc xấu xa như em nhỉ?” Huấn luyện viên Chu đánh mặt lại. “Từ nhỏ đã làm người ta ghét rồi, lớn lên lại càng đáng ghét hơn, chẳng trách nó không thích em như vậy.”

Chân Lăng vẫn thản nhiên, còn cười hi hi nói: “Thầy và Già Thục đều ngoan cố như nhau, buông thả như nhau, tùy tiện như nhau, cô ấy là người mà em thích, em dung túng cho cô ấy cũng là lẽ bình thường, nhưng dựa vào cái gì mà em phải dung túng cho thầy chứ? Em cho thầy thời gian một tháng đấy, nếu thầy không tới, em sẽ viết thư cho trường thể dục thể thao.”

Đôi mắt huấn luyện viên Chu lập tức trợn trừng: “Có tin tôi sẽ tấn cho em một trận ngay bây giờ không?”

Chân Lăng tặc lưỡi nói: “Thật đúng là thầy thế nào thì trò như vậy, ngay đến cách ăn nói cũng giống nhau. Cái cô nàng học trò ruột của thầy ngày nói câu này đến mấy lần, thầy nghĩ nó có tác dụng gì không?”

Huấn luyện viên Chu tức điên lên, nghiêng răng ken két, cái vẻ mặt đó cứ như muốn ăn tươi nuốt sống anh chàng điên trai trước mặt vậy. Nhưng đột nhiên, sắc mặt ông thay đổi hẳn, tươi cười thích chí nói: “Mỗi ngày học trò của tôi nói câu này mấy lần, vậy tức là nó vẫn còn giận em, giận em năm đó đã không cho nó tham gia thi đấu. Đáng đời em lắm, ai bảo em chia rẽ hai thầy trò bọn tôi chứ, ai bảo em không để nó được nổi tiếng chứ, nói không chừng hôm nay học trò của tôi đã trở thành quán quân thế giới, nổi tiếng khắp toàn quốc rồi.”

“Em không cần cô ấy nổi tiếng, em cũng không cần cô ấy có tiền, em chỉ cần cô ấy được mạnh khỏe, không bệnh tật gì.” Chân Lăng hơi ngẩng đầu. “Lúc trước chúng ta đã hẹn trước với nhau rồi, chỉ cần cô ấy bị thương, em sẽ không đồng ý cho cô ấy tiếp tục thi đấu.”

“Nó bị thương ở đâu nào?” Huấn luyện viên Chu tỏ ra hết sức tức giận. “Tôi bảo vệ nó từ đầu đến chân, rõ ràng là em chơi xấu.”

“Mất cả chân của cô ấy có vấn đề, chẳng lẽ thầy không biết sao?” Chân Lăng khẽ “hừ” một tiếng. “Năm đó cô ấy tham gia thi đấu, cổ chân bị trật, còn chưa khỏi hẳn đã tiếp tục luyện tập rồi, dẫn đến việc thường xuyên bị trật khớp, điều này chắc mọi người đều rõ cả, đúng không?”

Huấn luyện viên Chu bĩu môi nói: “Đây là vết thương bình thường, nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian sẽ khỏi thôi.”

“Nhưng Giả Thục không có cái sự kiên nhẫn để nghỉ ngơi điều dưỡng như vậy, hơn nữa thầy còn muốn cô ấy vào đội tuyển quốc gia, mà như thế sự cạnh tranh sẽ càng thêm kịch liệt. Với tính cách hiếu thắng của cô ấy, chắc chắn sẽ không chịu ngồi im một chỗ đâu, cái chân đó về sau sẽ như thế nào, mọi người đều có thể tưởng tượng được, do đó, em làm vậy không tính là chơi xấu.” Chân Lăng không hề tỏ ra nhượng bộ chút nào. “Bản thân cô ấy cũng chẳng để tâm tới danh tiếng, chỉ là thích vận động mà thôi, em không muốn cô ấy vì một chút danh tiếng vu vơ mà để lại mầm bệnh, sau này đến cử động cũng khó khăn. Thầy cứ nhìn cô ấy bây giờ xem, tung tăng nhảy nhót, tốt biết bao chứ?”

“Không để nó đi, vậy...” Huấn luyện viên còn muốn nói gì đó, chợt có tiếng gõ cửa, ngay sau đó là giọng của Giả Thục: “Lão già, tôi mang rượu ngon đến cho ông rồi này, mau ra mở cửa đi!”

Hai người đồng thời im miệng, huấn luyện viên Chu cười hà hà, rồi hớn hờ chạy ra mở cửa.

“Con nhóc thôi tha!”

“Lão già thôi tha!”

Hai câu nói được nói bằng giọng điệu giống hệt nhau, đây chính là cách thể hiện tình cảm khác người của cặp thầy trò này.

“Tôi mang tới cho ông hai chai rượu ngon, để ông uống từ từ, lúc ở dưới kia tôi đã mua một két bia rồi, lát nữa chúng ta uống.”

“Sợ bị tôi cho gục phải không, nhóc con?”

Giả Thục cười vang nói: “Tôi sợ cho ông gục thì ông mất mặt thôi, tuổi cao rồi thì đừng có sĩ diện nữa!”

“Có dám tới làm vài chiêu không?”

“Tới thì tới, ai sợ ai chứ!”

Một loạt những tiếng binh binh, bốp bốp liên tiếp vang lên, anh chàng trong bếp không kìm được khẽ lắc đầu, tỏ vẻ hết cách trước cặp thầy trò này.

“Này, lão già, có phải vết thương cũ của ông tái phát rồi không?” Sau khi liên tiếp tấn công, Giả Thục đột nhiên dừng lại, cặp mắt to tròn không ngừng hấp háy nhìn huấn luyện viên Chu. “Ông không dám đỡ chính diện chiêu của tôi.”

Huấn luyện viên Chu khẽ “hừ” một tiếng: “Đây là thầy nhường trò thôi, sợ một chiêu đã đánh gục nhóc con, rồi lại cảm thấy mình đã dạy ra một cái giá áo túi com, thế thì chán ngắt.”

Giả Thục thu chân, ngồi phịch xuống chiếc sofa ở gần đó: “Lão già, tay có vấn đề thì qua chỗ tôi ở một thời gian đi, tôi bảo gã bác sĩ thú y kia giới thiệu cho ông vài bác sĩ tốt, chi phí để tôi chịu.”

“Bác sĩ thú y?”

Giả Thục liếc mắt qua phía ông: “Chính là cái tên Chân Lăng mà ông nói là bề ngoài thì đẹp đẽ nhưng bụng dạ lại hết sức xấu xa ấy, đúng là những kẻ xấu đều có tố chất từ nhỏ, hồi nhỏ đã xấu rồi, lớn lên lại càng xấu hơn.”

“Hồi nhỏ không phải hai đứa nhóc bọn em rất thân thiết sao, từ lúc nào mà lại có vẻ thù hận nhau ghê thế?” Huấn luyện viên Chu nở một nụ cười cổ quái. “Có điều nói thẳng nhóc đó bụng dạ xấu xa thì không sai chút nào, thậm chí còn phải nói là vô cùng xấu xa. Nhìn bề ngoài thì nó có vẻ dễ bắt nạt, thực ra mưu

kể thì thâm hiểm lắm, không phải là người tốt.”

“Vây cũng không phải.” Giả Thước buồn bực mở một lon bia ra đưa cho huấn luyện viên, rồi cũng tự mở một lon cho mình, uống một ngụm thật lớn. “Nói xấu thì cũng không hẳn, ít nhất hẳn cũng không hút thuốc, không uống rượu, không đánh bạc, không chơi gái, ra ngoài thì có thể giao tiếp, về nhà thì có thể nấu ăn, vừa biết kiếm tiền vừa biết quản lý gia đình, lại biết cách làm người, biết cách làm ăn, còn đẹp trai nữa...” Giả Thước đột nhiên ngậm miệng lại, rút người về phía sau, hỏi: “Lão già, ông đến gần tôi thế làm gì?”

“Sao em lại hiểu rõ về Chân Lăng thế?” Huấn luyện viên nở một nụ cười xấu xa. “Nghe em nói như vậy, hình như Chân Lăng là một lựa chọn rất tốt để làm chồng đấy nhỉ?”

“Tôi đương nhiên phải hiểu rõ hẳn!” Giả Thước vừa nói vừa ợ một hơi. “Từ nhỏ đã ở cạnh hẳn rồi, đến trên ngực hẳn có mấy sợi lông tôi cũng biết.”

“Có mấy sợi?”

“Cực một chút đi, ai thua phải uống bia.” Giả Thước nở một nụ cười kỳ quái. “Ông đoán xem trên ngực hẳn có một túm lông hay hai túm lông là được!”

Cô dựa lưng vào sofa, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh Chân Lăng mặc chiếc áo choàng tắm đi qua đi lại trước mặt mình, trên làn da trắng nõn vẫn vương mấy giọt nước, mịn màng hơn da của một cô gái như cô.

Cô ra sức lắc đầu thật mạnh, muốn xua đi khuôn mặt tươi cười có thể khiến trái tim cô loạn nhịp kia đi.

Nhớ đến hẳn làm gì chứ? Chết tiệt!

Huấn luyện viên Chu gãi đầu, rồi đột nhiên căng họng lên gọi: “Thằng nhóc kia, em có mấy túm lông ngực thế?”

Ở cửa phòng đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn, trong tay là một đĩa thức ăn nóng hổi, bên hông vẫn buộc tạp dề: “Đề thầy biết thì em được lợi gì đây?”

Bàn tay Giả Thước chợt run lên, thiếu chút nữa thì đánh rơi lon bia xuống đất: “Sao anh lại ở đây?”

Chân Lăng bưng đĩa thức ăn, đưa tới trước mặt Giả Thước: “Đây là thức ăn mà huấn luyện viên chuẩn bị cho cô, ném thử đi xem mùi vị thế nào!”

“Anh đã cho thuốc xổ vào rồi phải không?” Giả Thước trừng mắt nhìn anh về cảnh giác, cổ kìm nén lòng ham ăn. “Mau nói xem anh đến đây làm gì trước đi, lão già này là huấn luyện viên của tôi, chắc không quen biết gì anh mới đúng chứ?”

“Quen, quen lắm ấy chứ!” Huấn luyện viên Chu nhanh chóng uống hết lon bia, cầm một lon khác lên và mở ra: “Ai nói nó...”

“Trước đây tôi ngày ngày đứng ở cửa xem cô luyện tập, tốt xấu gì cũng có thể tính là nhìn cô trưởng thành, sao có thể không quen huấn luyện viên chứ?” Chân Lăng ném qua phía huấn luyện viên Chu một ánh mắt như có như không, huấn luyện viên Chu liền tự giác gấp một miếng thức ăn lên, bỏ vào miệng, gật gật đầu.

“Thế tìm giúp huấn luyện viên vài bác sĩ đi!” Giả Thước bữu môi nói.

Chân Lăng còn chưa lên tiếng, huấn luyện viên đã thò cánh tay to lớn của mình ra, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn: “Thầy chưa hả, tôi còn khỏe lắm, không cần đâu!”

Hai cặp mắt đồng thời trợn trừng nhìn ông, vị huấn luyện viên đáng thương đành cầm đĩa, gấp thức ăn, không dám ho he gì thêm nữa, nhưng vẻ hậm hực vẫn hiện rõ trên khuôn mặt.

“Thế tôi được lợi gì nào?” Chân Lăng nhìn thấy bên mép Giả Thước có dính nước, liền đưa tay khề lau.

Giả Thước nghiêng đầu qua một bên né tránh, ngón tay anh lướt qua bờ môi cô, khiến cô cảm thấy hai má mình nóng bừng, vội đưa tay lên lau môi, nhưng vẫn không thể lau đi cái cảm giác còn vương lại.

“Tùy thôi, anh thích thế nào cũng được.”

Dù sao ngày mai hẳn cũng kết hôn rồi, còn có thể chèn ép cô được bao lâu nữa chứ?

“Vây để tôi nghĩ xem!”

Suốt buổi tối hôm đó, Chân Lãng bận rộn nấu ăn trong bếp, còn Giả Thước thì ngồi với huấn luyện viên. Cặp thầy trò điên điên khùng khùng này lúc thì ca hát, lúc thì cười vang, hai người bọn họ có tính cách khá giống nhau, cứ ngồi đó quây phá một cách vô cùng vui vẻ.

Chân Lãng nhìn những vỏ lon bia đầy trên mặt đất, còn cả hai con người đang ngồi xiêu vẹo trên sofa, rồi đưa tay ra kéo Giả Thước dậy: “Nhóc con, về nhà thôi!”

“Ừm.” Đã uống bia suốt cả buổi tối, lúc này Giả Thước cũng hơi say rồi, cô vẫy vẫy tay chào tạm biệt huấn luyện viên, sau đó tựa đầu vào vai Chân Lãng mà bước đi xiêu vẹo rời khỏi đó.

Hai người chậm rãi đi dưới ánh trăng dịu nhẹ, trong con hẻm dài chỉ còn lại tiếng bước chân của bọn họ vang vọng, ánh đèn đường chiếu xuống tạo ra hai cái bóng thật dài.

“Đã bao lâu rồi chúng ta chưa về nhà cùng nhau thế này nhỉ?” Chân Lãng dặt tay cô, nhẹ nhàng hỏi. “Cũng phải mười năm rồi ấy chứ?”

“Bắt đầu từ cái lần anh hại tôi không được chọn vào đội tuyển quốc gia”, Giả Thước hậm hực nói.

“Không phải là từ cái lần cô lên nhận một đồng thư tình với quà tặng vốn được gửi cho tôi đó à? Khi đó, cô ăn hết quà tặng và gửi lại những bức thư có lời lẽ buồn nôn, về sau không dám gặp tôi luôn”, Chân Lãng phản bác.

“Là từ lần anh lên tung tin đồn rằng cô gái nào chơi với tôi đều thâm yêu tôi, làm cho tôi không có một người bạn gái nào cả.” Giả Thước ra sức tranh cãi đến cùng.

“Những cô gái đó không để ý đến cô rõ ràng là bởi cô nói ai dám đến gần tôi thì sẽ đánh người đó, cô tự khiến mình trở thành kẻ địch của mọi người.”

“Tôi chỉ muốn nói tới đám con trai, chính anh đã cố ý làm mọi người hiểu nhầm, hại tôi suốt ba năm cấp hai, ba năm cấp ba đều không có một người bạn gái nào.”⁽²⁾

“Còn cô đã dùng danh nghĩa của tôi để đi khắp nơi gửi thư tình, khiến tôi suốt ba năm cấp hai, ba năm cấp ba bên cạnh toàn là con gái.”

“Chính anh đã đồng ý với tôi ngay từ đầu rằng tất cả đều là của tôi, nhưng sau đó lại đi dụ dỗ người khác, không giữ lời hứa.”

Hai người vừa đi vừa chỉ trích lẫn nhau, những chuyện vụn vặt từ gần hai mươi năm trước đều bị Giả Thước lôi hết ra, sau khi uống nhiều rượu trí nhớ của cô lại càng trở nên rõ ràng.

“Cô đã hứa là sẽ đính hôn với tôi, sau đó lại chạy mất, cô thì giữ lời hứa lắm sao?”

Câu nói của Chân Lãng lập tức khiến cổ họng cô nghẹn lại, hồi lâu không nói được lời nào.

Mãi sau cô mới “hừ” một tiếng: “Cũng còn tốt hơn anh, mới được mấy ngày mà anh đã đi tìm người khác rồi, đồ lăng nhăng!”

“Lăng nhăng?” Cặp mắt Chân Lãng nheo lại, phát ra những tia sáng hết sức nguy hiểm, hai tay đặt lên hai vai Giả Thước, đẩy cô vào sát bức tường gần đó. “Cô nói tôi là đồ lăng nhăng sao?”

Hơi rượu trong người Giả Thước bốc lên, rồi cô không thềm để ý đến đúng sai gì nữa, gân cổ nói: “Anh chính là đồ lăng nhăng!”

Một đôi môi áp tới, trườn lên cặp môi mềm mại của cô, nụ hôn cuồng nhiệt mang theo sức mạnh có tính xâm lược.

Cô cứ ngẩn ngơ để mặc anh chiếm hữu, chỉ cảm thấy cơ thể mình lúc này thật mềm, thật mềm.

Đến khi cô tỉnh táo trở lại, Chân Lãng đã mất hút chẳng còn thấy bóng dáng, để lại cô lúc này đang dựa lưng vào tường, bên tai như còn vang vọng lời của Chân Lãng: “Tôi sẽ giúp huấn luyện viên của cô tìm bác sĩ, đây coi như là tiền đặt cọc.”

Giả Thước đưa tay lên, lau môi thật mạnh, hậm hực nắm chặt tay.

Hắn thật sự quá buồn nôn!

Bạch Vi lấy hắn, đúng là quá thiệt thòi!

Giả Thước nằm im trên giường, cặp mắt mở trừng trừng nhìn trần nhà, ánh nắng rực rỡ bên ngoài chiếu vào khiến cô không cách nào ngủ được.

Hay nói một cách chính xác, bắt đầu từ tối hôm qua, sau khi về nhà, cô chưa ngủ chút nào.

Trong đầu cô luôn lảng vảng ánh mắt của Chân Lãng, ẩn bên trong đó là sự giận dữ, sự bất lực và cả sự thương xót.

Ngón tay cô vuốt nhẹ lên cánh môi, nơi bị hấn cắn đến bây giờ vẫn còn nóng bỏng.

Trí nhớ của cô lại một lần nữa quay về buổi tối hôm qua, quay về thời điểm mà Chân Lãng trao cho cô nụ hôn bất ngờ. Trong khoảnh khắc bị hấn hoàn toàn áp chế, cô thậm chí còn cảm thấy mình không thể nào chống lại sự mạnh mẽ của Chân Lãng, cũng quên mất là mình cần phải chống lại.

Chân Lãng chết tiệt, đã sắp kết hôn rồi mà còn dám làm bừa như vậy với cô.

Giả Thước xoay người một cái, vùi đầu vào trong chăn, rồi đập mạnh mấy lần lên chiếc gối.

Ngủ thôi, phải ngủ thôi, không nghĩ gì nữa!

Giả Thước cuộn tròn người, không ngừng ngo nguẩy trong chăn, trên người tựa như là có rận bám vào, không sao ngủ được. Cuối cùng hết cách, cô liền quỳ trên giường, vênh mông, vùi đầu vào gối, học tư thế của con đà điểu.

Cơ thể cô đột nhiên lạnh ngắt, chiếc chăn đã bị kéo. Giả Thước xoay người lại, nhìn người vừa quấy nhiễu giấc ngủ còn chưa kịp bắt đầu của mình, uể oải hỏi: “Mẹ à, có chuyện gì thế?”

Người đứng bên giường đang một tay bế một đứa bé, tay kia cầm hai cây hành tây, gõ nhẹ phần củ hành lên đầu Giả Thước mấy cái: “Mau dậy đi, có chuyện cần làm!”

Giả Thước nằm bẹp trên giường, mở to cặp mắt dờ dẫm: “Hôm nay mẹ muốn làm bánh chèo hay là làm bánh bao vậy? Cần con rửa rau hay là băm thịt?”

“Đều không phải.” Cô Giả lại gõ củ hành lên đầu Giả Thước thêm cái nữa. “Hôm nay bé cưng phải đi tiêm phòng, mẹ lại không rảnh, con đưa nó đi giúp mẹ nhé!”

“Vâng!” Giả Thước vừa đưa tay gỡ đầu vừa uể oải ngồi dậy, rồi đưa tay ra đón lấy chú nhóc, bế trong lòng mà trêu đùa. Chú nhóc cứ lắc lắc cánh tay cô, không ngừng ghé miệng thơm lên đó.

Hai người chơi đùa với nhau chán chê, Giả Thước mới xuống giường đi đánh răng rửa mặt, sau đó đội cho chú nhóc một cái mũ hoa thật đẹp, bế nó đi tiêm phòng.

“Oa...”

Trên con đường đông người qua lại, tiếng trẻ con khóc xé gan xé ruột vang lên, chú nhóc nằm bò trên vai Giả Thước, nước mắt chảy ra thành hàng, khi hít thở thỉnh thoảng còn phập phồng bong bóng nước mũi, mà những thứ nhầy nhụa ấy cuối cùng đều bôi lên vai Giả Thước.

Giả Thước bế chú nhóc, không ngừng vỗ nhẹ lên lưng nó mà dỗ dành, cưng nựng: “Ngoan, đừng khóc nữa nào, đi đi mua kẹo mút cho bé cưng nhé!”

Chú nhóc ôm chặt lấy cổ Giả Thước, vẫn đang gào khóc vang trời, vè mặt đầy ảm ức. Giả Thước móc ra một cây kẹo mút, xé lớp vỏ bên ngoài đi, rồi đưa qua đưa lại trước mặt chú nhóc, tới lúc ấy tiếng gào khóc mới dần nhỏ lại rồi biến mất.

Chú nhóc đưa một bàn tay mũm mĩm ra cố gắng chụp lấy cây kẹo mút trong tay Giả Thước, miệng thì kêu lên “ê a ê a” không ngừng. Giả Thước vẫn chưa chịu đưa kẹo mút cho chú nhóc ngay, muốn thu hút hết toàn bộ sự chú ý của chú nhóc.

Bàn tay mũm mĩm kia khó khăn lắm mới chụp được ngón tay của Giả Thước, rồi cái miệng nhỏ xinh

kia ghé tới, mang theo cả nước mắt nước mũi nhầy nhụa, liếm cây kẹo mút.

Giả Thước lấy khăn giấy, lau nước mắt, nước mũi và cả nước miếng của chú nhóc một cách cẩn thận, sau đó ngẩng lên tìm thùng rác. Vừa mới ngẩng đầu, cô bắt gặp ngay mấy chữ lớn màu vàng đang tỏa ra những tia sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

“Cục Dân chính ở đây sao?” Giả Thước đưa tay lên gãi đầu, ngần ngợ tự hỏi.

Mấy năm nay, thành phố đang quy hoạch, rất nhiều cơ quan nhà nước đã chuyển chỗ, cho tới bây giờ Giả Thước mới phát hiện, thì ra cục Dân chính lại ở ngay gần với bệnh viện vừa tiêm phòng cho bé cưng nhà mình.

Cô bế bé cưng tới ngồi xuống chiếc ghế ở bên bãi cỏ ngay trước cục Dân chính, tay thì cầm cây kẹo mút để bé cưng liếm từ từ, mở một chai nước khoáng, đưa lên miệng tu một ngụm, rồi ngồi nghỉ ngơi.

“Ăn xong rồi chúng ta sẽ về nhà, đợi về rồi hẵng gào cho bà nghe nhé, bà nhất định sẽ thương lắm đấy, biết chưa hả?” Giả Thước véo nhẹ lên cái má bầu bĩnh của chú nhóc, cũng chẳng cần biết chú nhóc đầu to này có hiểu được lời của mình hay không.

Một làn gió mát mẻ thổi tới, Giả Thước đưa mắt ngó nghiêng bốn phía không ngừng. Chỗ cửa cục Dân chính có rất nhiều người qua lại, thỉnh thoảng lại có nhìn thấy một cặp tình nhân tay dắt tay nhau đi vào, cũng có những cặp vợ chồng sau khi đi ra thì mỗi người một ngã, có người khóc có người cười, sự đa dạng của cuộc đời được thể hiện rõ ràng tại nơi đây.

Đột nhiên, Giả Thước ngậy người.

Phía đằng xa, một nam, một nữ đang đi ra từ chỗ bãi đỗ xe, cười cười nói nói đi về phía cửa lớn của cục Dân chính. Chân Lãng mặc một bộ com lê màu xám, dáng người cao lớn; còn Bạch Vi thì mặc một chiếc xường xám ngắn màu hồng, trông hết sức duyên dáng và xinh đẹp.

Hai người bọn họ sóng vai nhau, trông thật xứng đôi, đồng thời còn tôn nhau lên, khiến cả hai trở nên rực rỡ, mọi thứ xung quanh đều nhạt nhòa, những người đi qua không kim được phải ngoảnh đầu nhìn lại, tiếng xuýt xoa không ngớt vang lên.

Sao lại gặp bọn họ chứ?

Ánh mắt Giả Thước bám sát theo sau bọn họ, cho tới tận khi hai người đó đi vào tiền sảnh, biến mất khỏi tầm mắt cô.

Cô không kim được đứng đây, không kim được bám theo, không kim được tìm kiếm bóng dáng hai người đó, rồi ngần ngợ đi sau bọn họ.

Một dãy bàn nối liền với nhau tạo thành một vòng tròn được đặt trong căn phòng lớn, phía sau bàn là rất nhiều nhân viên nhà nước, còn phía trước thì có rất nhiều người dân, có người thì hỏi han thông tin gì đó, có người thì ngồi điền bản kê khai, đủ các loại âm thanh hỗn tạp xen lẫn vào nhau.

Chú nhóc trong lòng Giả Thước tò mò ngó nghiêng nhìn xung quanh, còn ánh mắt Giả Thước thì từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi phương hướng, nhìn chăm chăm vào hai người đằng trước.

Cô nhìn thấy Bạch Vi móc cuốn sổ hộ khẩu từ trong túi ra, rồi nghiêm túc viết lách.

Cứ để bọn họ kết hôn như vậy hay sao? Cứ để cái gã đã ức hiếp mình, hai mươi năm nay kết hôn như vậy hay sao? Hôm qua hắn còn hôn mình, vậy mà hôm nay đã dẫn người khác đến đây kết hôn rồi.

Tại nơi sâu thẳm trong lòng, dường như có một con ác quỷ đang dụ dỗ Giả Thước, không ngừng nói vào tai cô...

Hãy đùa bỡn hắn thêm lần nữa!

Hãy khiến hắn mất mặt thêm lần nữa!

Hãy để hắn bị mọi người chê cười, chế giễu thêm lần nữa!

Đôi tay vô hình không ngừng đẩy cơ thể cô về phía trước, cho đến khi cô đã đứng trước mặt Chân Lãng và Bạch Vi mới thôi.

Chân Lãng đang đứng nhìn Bạch Vi điền bản kê khai, chợt thoáng ngoảnh đầu, vừa khéo nhìn thấy Giả Thước đang đứng bên cạnh.

Chiếc áo thun thùng thình đã bị chú nhóc vò cho nhàu nhĩ, những vết đen trên áo hình như là vết sôcôla, vạt áo phía trước còn hơi ẩm, phía dưới thì là một chiếc quần soóc, cặp chân trần lộ ra, xuống dưới nữa là đôi tông được xỏ vào một cách tùy tiện.

Trông Giả Thục nhếch nhác, xộc xệch, tả tơi.

Đôi mắt Chân Lăng lóe sáng, khoe miệng hơi nhếch lên: “Sao cô lại đến đây thế?”

“Tôi...” Tới lúc này Giả Thục mới phát hiện Chân Lăng đi đến đâu cũng rất được người ta chú ý, chỗ mình đang đứng sớm đã trở thành tiêu điểm của rất nhiều ánh mắt rồi.

Nhưng đã đến nước này rồi, cô quyết định sẽ liều một phen.

Nghĩ thế, cô liền đặt bé cưng lên bàn, đột nhiên ngẩng cao đầu: “Anh với cô ta đến đây đăng ký sao?”

Không đợi Chân Lăng trả lời, giọng của cô đã lại một lần nữa vang lên: “Anh đăng ký với cô ta rồi, vậy tôi phải làm sao chứ?”

Giọng của cô không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ để tất cả mọi người ở đây nghe thấy.

Trong chốc lát, tất cả mọi người bất kể đang làm gì đều tạm dừng công việc của mình, thậm chí ngay đến một cặp vợ chồng đang cãi nhau ầm ĩ cũng đột nhiên ngừng tranh cãi, ngoảnh đầu nhìn qua phía bọn họ.

“Không phải anh nói muốn đính hôn với tôi sao? Không phải anh nói sẽ đi mua nhẫn cho tôi sao? Mới có một tuần thôi, vậy mà anh đã dẫn cô ta đến đây đăng ký rồi sao?” Giọng nói của Giả Thục cao hơn một chút. “Anh hãy nói trước mặt bé cưng đi, anh có nói những lời đó với tôi không?”

“Nói trước mặt bé cưng ư?” Chân Lăng liếc mắt nhìn chú nhóc đang ngồi trên chiếc bàn, đá nhẹ đôi chân bụ bẫm, ngẩng cái đầu to lên, tò mò lên nhìn ngó xung quanh. “Cô mang cả bé cưng đến đây tìm tôi?”

“Đúng vậy!” Nghe thấy câu trả lời của Chân Lăng, Giả Thục không khỏi mừng thầm, cô đang chờ câu hỏi đó, nét mặt lại càng tỏ ra căm phẫn. “Nếu không phải tôi mang bé cưng đến đây tìm phòng, chắc bây giờ vẫn còn chưa biết anh đã chuẩn bị đăng ký với người khác. Anh lừa gạt tình cảm của tôi, sau này tôi và bé cưng phải làm sao chứ?”

Câu nói này lập tức khiến căn phòng rộng lớn trở nên sôi trào:

“Hả, đã có con rồi mà còn muốn lấy người khác nữa, thật quá đáng!”

“Đúng thế mà, nhìn bề ngoài cũng ra đáng lắm, vậy mà lại là cái loại lừa gạt tình cảm của người khác!”

Ngay đến cặp vợ chồng vừa cãi nhau kia cũng tỏ vẻ khinh thường ra mặt, người phụ nữ bĩu môi nói: “Chồng tôi tuy có hơi lười, nhưng ít ra cũng còn chung thủy.”

“Đúng thế mà.” Người đàn ông tự hào ra mặt. “Cô cũng mềm yếu quá đấy! Nếu là vợ tôi, chắc chắn đã lòi hủ tới đăng ký kết hôn từ sớm rồi, không cho hủ một chút cơ hội, cô nên học cách cứng rắn hơn đi!”

Người phụ nữ kia đứng dậy, rào bước đi tới bên cạnh Giả Thục, vỗ mạnh lên vai cô một cái: “Cô này, tôi ủng hộ cô, đòi hủ tiền bồi thường đi, phải bắt hủ chịu trách nhiệm chứ!”

“Bạch Vi!” Giả Thục đưa tay nắm lấy bàn tay Bạch Vi, lại giơ ngón tay, chỉ về phía Chân Lăng: “Cái gã này không phải là loại tốt đẹp gì đâu, cô ngàn vạn lần đừng tin hủ, hủ lừa gạt tình cảm của cô đấy, bên cạnh hủ có rất nhiều người phụ nữ, lại hay tráo trở thất thường, đứng núi này trông núi nọ...”

Giả Thục càng nói càng hưng phấn, mà những người kéo đến xem cũng càng lúc càng nhiều, ngay đến các nhân viên nhà nước vốn đang làm việc bận rộn cũng thò đầu ra từ sau cái bàn, tò mò hỏi han đầu đuôi câu chuyện.

Chú nhóc vỗ tay một cách vui vẻ, dãi chầy dài. Giả Thục cúi đầu lau cho nó, thừa dịp sục sịt, nói bằng giọng khàn khàn: “Chúng tôi quen nhau đã hơn hai mươi năm rồi, ở cùng nhau cũng đã mấy năm, hủ là người thế nào, tôi biết rõ nhất.”

Bọn họ đã quen nhau hơn hai mươi năm, ở cùng nhau dưới một mái nhà, cô đâu có nói dối. Mà những lời trước đó cô cũng không hề nói dối, Chân Lăng đúng là có nói muốn đính hôn với cô, cũng nói là sẽ mua nhẫn cho cô, những lời của cô đều là sự thật, không có gì là dối trá cả.

Giả Thước đưa tay lên lau khóe mắt, dưới sự che chắn của những ngón tay, lén đưa mắt liếc nhìn qua phía Chân Lãng.

Nhưng thật lạ, lúc này Chân Lãng vẫn rất bình tĩnh, không hề luống cuống, cũng không giải thích điều gì. Giữa tiếng bàn luận xôn xao của mọi người xung quanh, anh đứng đó thản nhiên nhìn Giả Thước, ánh mắt bình tĩnh của anh khiến Giả Thước không kim được, thậm chí lo lắng.

Với sự hiểu biết của cô về anh, nếu không phải đã có sẵn kế hoạch, Chân Lãng chắc chắn sẽ không tỏ ra như vậy.

“Đợi một chút!” Bạch Vi cầm bản kê khai trong tay, vội vã lên tiếng: “Giả Thước, có phải cậu hiểu lầm điều gì rồi không nhỉ? Tôi và Chân Lãng...”

Bản tay cô chợt bị Chân Lãng kéo nhẹ, rồi Chân Lãng quay sang nói với Giả Thước: “Còn gì nữa không?”

“Anh... anh... anh...” Trước ánh mắt như vậy của Chân Lãng, Giả Thước nhất thời cứng họng, không biết phải nói gì.

Chân Lãng hơi nheo mắt, giọng nói có vẻ cảnh cáo: “Cô còn muốn nói gì nữa không? Nói luôn đi!”

“Này, sao lại có loại đàn ông như mày chứ? Ăn vụng không biết chùi mép, có con rồi mà không chịu trách nhiệm, lại còn dám đe dọa người ta nữa.” Ông chồng đang chuẩn bị ly hôn kia cũng đột nhiên lao tới. “Trông mày ăn mặc thế này thì chắc là người có tiền, nhưng có tiền thì có thể lừa gạt tình cảm của phụ nữ sao? Mày còn ngông nghênh nữa ông đây sẽ đánh mày đấy.”

“Đúng thế, đồ cặn bã!”

“Đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền quả nhiên chẳng có kẻ nào tốt cả.”

“Đánh hấn đi, đúng là buồn nôn quá!”

Sự chỉ trích của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Chân Lãng, lời lẽ sắc bén vô cùng, ngay đến Giả Thước nghe mà cũng không kim được phải rút cổ lại, cảm thấy mình đùa hơi quá rồi.

Nhưng người đang ở giữa trung tâm của cơn giông tố kia thì vẫn bình tĩnh, ngay đến nụ cười bên khóe môi cũng chưa từng biến mất.

Giả Thước không kim được lùi về phía sau một chút, muốn lùi khỏi chỗ này.

“Này...” Cô đưa tay bé bé cứng lên, lắp bắp nói: “Tôi... tôi đi trước đây, mọi người cứ tiếp tục... cứ tiếp tục nhé...”

Có người đã đứng phía sau lưng cô, tức tối chặn đường, không cho cô bỏ đi: “Này cô, chúng tôi chính là chỗ dựa vững vàng cho cô, hãy bắt hấn chịu trách nhiệm đi!”

“Đúng, bắt hấn chịu trách nhiệm!”

Các bà các cô đang có mặt bắt đầu mồm năm miệng mười bàn tán rôm rả, mà có một cô nhân viên nhà nước đang đứng bên cạnh thậm chí còn lên tiếng nói với Bạch Vi: “Người đàn ông thế này mà cô cũng dám lấy sao? Không chừng anh ta sẽ đón đứa nhỏ về nuôi, rồi cô sẽ phải làm mẹ kế luôn đấy.”

Tới lúc này Giả Thước mới phát hiện, ba người bọn cô sớm đã bị mọi người vây chặt rồi, cô căn bản không còn đường nào để bỏ trốn.

Bên tai cô vang tới một giọng nói điềm đạm: “Cô muốn tôi chịu trách nhiệm thế nào?”

“A...” Giả Thước vò đầu bứt tai không ngớt, cô chỉ muốn khiến Chân Lãng và Bạch Vi không thể kết hôn mà thôi, chứ cô có thể bắt Chân Lãng chịu trách nhiệm thế nào được chứ?

Cô vội vàng xua tay nói: “Không cần, không cần anh ta chịu trách nhiệm đâu.”

“Không được!” Giọng nói này không ngờ lại được phát ra từ miệng tất cả những người phụ nữ ở sau lưng cô, hết sức đồng đều, thiếu chút nữa đã khiến cô điếc đặc.

“Bắt hấn kết hôn với cô!”

“Đúng, bắt kẻ thế nào, trước tiên cũng cần cho đứa bé có một thân phận đã.”

“Làm vợ hấn rồi, cho dù phải ly hôn thì cũng có thể lấy được một nửa tài sản, so với bộ dạng của cô

bây giờ thì tốt hơn nhiều. Cô nhìn cô xem, áo thun nhàu nhĩ, tông xộc xệch, còn hần thì mặc com lê đang hoàng, bắt hần trả tiền trợ cấp đi!”

“Đúng, đúng, đúng, dù sao cô cũng không thể bị thảm hơn bây giờ được nữa rồi, lấy hần thì tốt xấu gì cũng có danh phận, bắt hần chịu trách nhiệm đi!”

Giả Thước há hốc miệng, nghe những ý kiến của mọi người xung quanh, cô chỉ muốn đào một cái lỗ, hoặc là đục trần nhà mà chạy trốn khỏi nơi này.

Cô ôm bé cưng, khuôn mặt đỏ ửng, trông lại càng thê thảm, đáng thương.

Cái gã xấu xa nào đó kia đột nhiên cười vang, rồi đưa bàn tay tới trước mặt cô: “Được, tôi sẽ chịu trách nhiệm, lấy chứng minh thư ra đây!”

“Anh muốn làm gì chứ?” Cô vô thức đưa tay ra che chiếc túi ở sau lưng mình, nhưng lại bị mấy bà chị tốt bụng móc ra giúp rồi vút lên bàn. “Mau cùng cô ấy đi đăng ký kết hôn đi!”

“Đợi một chút, đợi một chút!” Người đàn ông chuẩn bị ly hôn kia đột nhiên lên tiếng. “Không thể kết hôn như vậy được, cái gã này hèn hạ như thế, cần bắt hần viết giấy làm bằng chứng, bảo hần nói rõ trước, một tháng sẽ chi bao nhiêu tiền để nuôi gia đình, chi bao nhiêu tiền để nuôi đứa nhỏ, như vậy sẽ an toàn hơn.”

Mấy chục ngón tay đồng thời chỉ về phía Chân Lãng: “Viết đi!”

Chân Lãng suy nghĩ một chút rồi nói: “Tất cả tiền tiết kiệm đều đưa cô hết nhé?”

“Được!” Tất cả đồng loạt nói.

“Tất cả bất động sản đều đứng tên cô hết nhé?”

“Được!” Lại giống hệt như vừa rồi, mà lần này ngay đến Giả Thước cũng bị người ta đưa tay ấn cho phải gật đầu.

“Tất cả cổ phần, cổ tức trong tay tôi cũng đều chuyển qua cho cô hết nhé?”

“Được!”

Chân Lãng viết nhoay nhoáy một hồi, sau đó nói: “Xong rồi, chúng ta đi công chứng thôi!”

Thế rồi, trong cục Dân chính xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ nhất trong lịch sử, một cô gái lồi thối, xộc xệch, một người đàn ông quần áo bảnh bao, cả hai được một đám đông không hề quen biết vây quanh và đưa đến nơi công chứng.

Giả Thước gần như là bị người ta túm lấy ngón tay ấn xuống chỗ điểm chỉ, trong khi cô còn chưa kịp tính toán kỹ xem mình rốt cuộc đã kiếm được bao nhiêu tiền, một tờ giấy đã được đưa tới trước mặt cô, khiến cô không khỏi ngây người.

Giấy đăng ký kết hôn!

“Hơ hơ...” Giả Thước thấy tất cả thông tin bên trên Chân Lãng đều đã điền xong hết cả rồi, chỉ còn thiếu mỗi phần ký tên, liền lấp bắp nói: “Kết hôn cần phải có sổ hộ khẩu, tôi... tôi không mang.”

Chân Lãng chợt nở một nụ cười kỳ quái: “Sổ hộ khẩu của cô sao? Tôi mang theo đây rồi!”

Sao... sao hần lại có sổ hộ khẩu của mình chứ?

Còn chưa kịp hỏi, cánh tay Chân Lãng đã vòng qua eo cô, rồi trong ánh mắt của vô số người, anh trao cho cô một nụ hôn nồng cháy.

Hai cặp môi dính chặt vào nhau, nhiệt độ cơ thể anh dường như sau nháy mắt đã khiến cô trở nên mềm nhũn, chỉ biết đầu lười anh đang mơn trớn đôi môi cô, đó là một loại sức mạnh ào ào cuộn chảy, khiến cô mất hết sức phản kháng.

Thứ mùi trên cơ thể anh còn dễ làm người ta say đắm hơn cả rượu. Nụ hôn của anh như mang theo một loại sức mạnh có thể hút mất hồn phách người ta. Giả Thước cảm thấy giờ đây đầu óc mình dường như đã bay về nơi xa tít, chỉ còn lại cái thân xác đang vô thức đáp lại.

Chân Lãng nhẹ nhàng dịch đôi môi qua một bên, nhìn cô gái đã trở nên mơ màng trong lòng mình, ghé vào tai cô nói khẽ: “Ký tên đi!”

Còn Giả Thước thì đã bị nụ hôn đó làm cho đầu óc quay cuồng, cứ thế ngẩn ngơ cầm bút, chờ dẫn ký tên vào tờ giấy hôn này...

Đứng ngoài cửa cục Dân chính, nhờ những tia nắng chói chang chiếu xuống mà hôn phách Giả Thước đã quay trở về cơ thể, nhìn tờ giấy đỏ chói bắt mắt trong tay, cô thật không dám tin vào sự thực vừa xảy ra.

Mười phút trước đó, cô đã ký tên mình lên tờ giấy trong tiếng hò reo của rất nhiều người, năm phút trước đó, cô bị vô số đôi tay ấn xuống một chiếc ghế, rồi cùng Chân Lăng chụp chung một bức ảnh.

Nhìn cái tên mình trên tờ giấy trong tay, cô có cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt. Hai mươi lăm năm nay, đây là lần đầu tiên cô ý thức được ký tên là cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Trên bức ảnh đó, Chân Lăng quần áo bánh bao, khôi ngô, tuấn tú, còn ở bên cạnh, trông cô thật lồi thối, lệch thếch với chiếc áo thun nhàu nhĩ. Có lẽ đây là cặp vợ chồng không xứng đôi nhất trong lịch sử của cục Dân chính từ trước đến giờ, trông cô cũng thật xấu quá đi!

“Bộp!” Giả Thước vung tay tự tát cho mình một cái.

Nghĩ cái gì thế? Cô còn có thời gian để nghĩ mình có đẹp hay không sao? Còn có thời gian để mà tính toán xem trên bức ảnh mình và Chân Lăng có xứng đôi hay không sao? Việc cô cần quan tâm nhất bây giờ là phải làm sao mới có thể giải quyết được cái tờ giấy màu đỏ trong tay.

“Ruồi đậu trên mặt hay sao thế?” Một giọng nam trầm ấm vang lên, rồi một bàn tay được đặt lên vai Giả Thước, giữ lấy cơ thể đang đờ đẫn của cô. “Xe ở bên kia.”

“Ừm.” Cô đáp lại trong vô thức, đôi mắt vẫn trợn trừng nhìn tờ giấy đăng ký kết hôn trong tay, thậm tưởng tượng mình sẽ hóa thành một siêu nhân, từ trong mắt bắn ra hai tia laser thiêu cháy tờ giấy chết tiệt này, sau đó coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chân Lăng chợt cười vang nói: “Cô bỏ quên đồ rồi.”

Bỏ quên đồ?

Cô cúi đầu nhìn lại mình, một chiếc áo thun nhàu nhĩ, một đôi tông đơn sơ, ví tiền và chìa khóa thì được nhét trong túi quần, chẳng những không thiếu thứ gì, còn có thêm một tờ giấy đăng ký kết hôn đỏ chói và một cái hộp nhỏ rất đẹp.

“Đâu có thiếu thứ gì.” Cô lầm bầm nói, rồi một lần nữa trừng mắt nhìn tờ giấy đăng ký kết hôn trong tay, đáng vẻ hung hăng, dữ tợn, vẻ mặt đầy sát khí.

Tiếng cười vang lên không ngớt, rồi dường như còn có giọng nói của Chân Lăng vang lên: “Con trai này, mẹ con không cần con nữa rồi.”

“Oa... Oe... Ô...” Lập tức có ai đó gào ầm lên bằng tiếng từ sao Hòa.

A! Bé cưng!

Giả Thước vội ngoảnh mặt qua, nhìn thấy Chân Lăng lúc này đang bế bé cưng bằng một tay, chú nhóc tựa đầu lên vai anh, tập trung nghiên cứu một chiếc cúc áo sơ mi, dường như đang rất vui vẻ.

“Để tôi!” Cô đưa tay ra muốn đón lấy chú nhóc, nhưng ngón tay vừa mới chạm vào cơ thể bụ bẫm kia, chú nhóc đã ngoáy mũi một cái, nắm chặt lấy cúc áo của Chân Lăng, khuôn mặt thì phụng phịu như sắp khóc.

Bàn tay Chân Lăng nhẹ nhàng vòng qua eo cô, cúi đầu, nở một nụ cười tự nhiên vô cùng: “Cứ để tôi là được rồi!”

“Để anh ta bế đi, bây giờ anh ta đã biết sửa sai rồi, nên để anh ta và đứa bé gần gũi một chút!”

“Đúng thế, đúng thế, nhìn cha con bọn họ thân thiết chưa kia, thật tốt quá!”

“Đúng thế, dám chịu trách nhiệm như vậy thì mới là đàn ông chân chính chứ, coi như chúng ta đã làm được một chuyện tốt rồi.”

Giả Thước ngần ngừ ngoảnh đầu lại, khóe miệng giật giật: “Mọi người... vẫn ở đây sao?”

Những người sau lưng cứ như là đang chuẩn bị chụp ảnh tập thể, đứng thành ba bốn hàng hết sức chỉnh tề trên mấy bậc thềm trước cục Dân chính, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

“Xem hai người kết hôn, còn vui hơn là chúng tôi kết hôn ấy chứ.”

Giả Thước lại ngó nghiêng cái đầu, ánh mắt nhìn qua phía cặp vợ chồng đang chuẩn bị ly hôn vừa nãy, thấy bọn họ lúc này đang ôm nhau thân mật vô cùng, người chồng còn nói: “Vợ ơi, chúng ta không ly hôn nữa nhé?”

“Vậy anh đưa hết thẻ ngân hàng, bất động sản và cổ phiếu cho em nhé?”

“Có thì anh sẽ đưa, dù sao bây giờ anh cũng chẳng có.”

Trông bọn họ lúc này thật ân ái và hòa hợp biết bao, kết quả này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vui mừng, duy có mình Giả Thước là tâm trạng rất tệ, chỉ muốn lên tiếng mắng một phen.

“Vợ ơi, về nhà thôi!” Câu nói của Chân Lãng khiến Giả Thước rùng mình, bây giờ đã là tháng Năm, nhưng cô không ngờ lại có cảm giác rằng mình đang ở trong hầm băng.

Vợ ư? Cô đã trở thành vợ của tên khốn này rồi ư? Ông trời đúng là không có mắt mà...

“Này!” Cô đưa tay khê kéo áo Chân Lãng, giơ tờ giấy bắt mắt trong tay lên. “Cái thứ này phải làm thế nào mới hủy bỏ được ấy nhỉ?”

“Hủy bỏ?”

Không đợi Chân Lãng kịp mở miệng, sau lưng đã có vô số người thốt lên, khiến đôi tai Giả Thước như muốn điếc đặc.

“Thôi được rồi.” Giả Thước tỏ vẻ hết cách. “Bác sĩ thú y, chúng ta đi ly hôn thôi!”

“Ly hôn?”

Lần này tiếng hô lại càng lớn, Giả Thước không kìm được ngẩng lên nhìn tám biển lớn phía trên cục Dân chính, rất sợ tiếng hô của bọn họ sẽ làm nó rơi xuống mất.

“Cô xấu tính quá!” Chân Lãng tỏ ra rất ảm ức. “Cô lấy hết bất động sản của tôi, lấy hết thẻ ngân hàng của tôi, lấy hết cổ phiếu của tôi, sau đó thì đá tôi, cô thật không chung thủy!”

“Đúng thế, không chung thủy chút nào!” Mọi người ở sau lưng lại đồng thanh lên tiếng.

“Tôi...” Trong đầu Giả Thước không ngừng vang lên những tiếng ong ong, hậm hực nói. “Tôi đâu có cầm thẻ ngân hàng của anh.”

Chân Lãng nhanh chóng móc ví, rồi lấy ra một xấp thẻ, nhét hết vào trong tay Giả Thước mà không hề chớp mắt: “Đây, cho cô!”

“Này cô ơi, tuy ban đầu anh ta không đúng, có lỗi với cô, nhưng bây giờ đã hồi hận rồi, cho dù cô không vui thì cũng chỉ nên mắng mỏ, chỉ trích một chút thôi, ly hôn không phải chuyện chơi đâu.”

“Đúng thế mà, mới vừa kết hôn chưa đến mười phút, ly hôn làm gì chứ?”

“Hai người bây giờ đã là người một nhà rồi, mau về nhà với nhau đi thôi!”

Vừa nãy không phải bọn họ xúi giục cô kết hôn xong lấy được tài sản rồi hãy ly hôn để dạy dỗ cái gã bạc tình phụ nghĩa này ư? Sao mới thoáng cái mà đã thay đổi hết cả như thế chứ?

Nhìn những con người “tốt bụng” xung quanh, Giả Thước hiểu rằng bây giờ mình không cách nào nói chuyện rõ ràng với Chân Lãng được, do đó đành hậm hực trừng mắt nhìn Chân Lãng, không nói năng gì.

“Vợ ơi...” Người nào đó lại một lần nữa kéo dài giọng, vòng tay qua vai cô. “Có phải chúng ta nên đi tìm nơi nào đó để chúc mừng chuyện này một chút không nhỉ?”

Chúc mừng ư? Có mà tính sổ cộng thêm nghĩ cách giải quyết chuyện này ấy!

Trong nụ cười tươi và những cái vẫy tay tạm biệt của mọi người, Giả Thước hậm hực bước lên xe của Chân Lãng, rồi rời đi với những lời chúc phúc và sự hâm mộ chất đầy trên xe.

Chiếc xe dừng lại bên ngoài một quán ăn cao cấp, Chân Lãng xem thời gian một chút, rồi tắt máy,

quay sang gạt đầu ra hiệu với cô: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm!”

“Có quý mới đi chúc mừng cùng anh.” Giả Thước buột miệng nói.

Nụ cười trên khuôn mặt Chân Lăng trở nên rạng rỡ, rồi anh đưa tay đón lấy bé cưng từ trong lòng cô: “Trưa rồi, đi ăn thôi!”

“Tôi muốn về nhà ăn cơm.” Bây giờ cô không muốn ở cùng với Chân Lăng thêm một chút nào nữa, trong đầu là vô số khúc mắc, khiến tư duy của cô trở nên rối loạn.

“Được thôi.” Chân Lăng tỏ ra rất dễ nói chuyện. “Vậy chúng ta quay về, nói với cha mẹ tôi và cả cô Giả, chú Giả tin tức tốt này.”

Giả Thước ghen hòng, rồi lặng lẽ đẩy cửa xe, ngoan ngoãn bước xuống xe.

Nếu quay về nói chuyện này với cha mẹ cô và cha mẹ Chân Lăng, chỉ e cả đời này cô đừng hòng rời khỏi hủn đờn nữa. Không được, cô nhất định phải khuyên can Chân Lăng, rồi giải quyết việc này khi mà cha mẹ hai nhà đều chưa hay biết gì.

“Đi ăn cơm, đi ăn cơm thôi!” Giả Thước cười ngây ngô. “Tôi mời anh.”

“Không cần!” Chân Lăng đưa ngón tay ra nâng cằm cô, rồi lướt nhẹ trên đó. Trong mắt cô, nụ cười rạng rỡ của hủn đờn ngập vẻ gian tà: “Đây là bữa cơm đầu tiên của hai vợ chồng chúng ta, dù thế nào cũng nên là tôi mời mới phải.”

Cô không tiếp tục dây dưa với hủn đờn về vấn đề này nữa, mà trút hết nỗi bức dọc vào các món ăn trước mặt, đồng thời không ngừng tự hỏi mình, tại sao lại thành ra thế này chứ, tại sao lại thành ra thế này chứ?

“Cái đáng ăn của cô trông còn tệ hơn cả bé cưng nữa.”

Giả Thước ngẩn ngơ ngẩn lên, thấy Chân Lăng đang cầm một bát canh, tay kia thì cầm thìa, bé cưng ngồi trong cái ghế dành cho trẻ con bên cạnh, đang uống canh cá anh bón cho một cách ngon lành.

Mà trước mặt cô, cơm và thức ăn đã vãi đầy ra bàn, trên người còn dính mấy hạt cơm.

“Tại sao anh lại bày kế lừa gạt tôi?” Cô bỏ đôi đũa trong tay xuống, hậm hực cất tiếng. “Đừng cho rằng tôi không biết gì, rõ ràng là anh cố ý.”

Chân Lăng thổi nhẹ thìa canh, cẩn thận bón cho bé cưng ăn, thản nhiên trả lời mà chẳng ngẩng đầu: “Đâu có.”

“Tôi không tin!”

Anh dừng động tác, trong mắt tràn ngập nét cười: “Thật sự là như vậy.”

“Vậy tại sao anh gạt tôi là sắp đi đăng ký với Bạch Vi?” Cô bắt đầu vạch tội.

“Bạch Vi có mua một căn nhà ở chỗ tôi, mà tôi là bạn học của cô ấy, đi giúp đỡ một chút thì cũng là chuyện nên làm chứ nhỉ?” Chân Lăng tỏ ra vô tội. “Đăng ký quyền sở hữu nhà đất thì cũng là đăng ký mà.”

Đăng... ký... quyền... sở... hữu... nhà... đất...

Khuôn mặt cô lại một lần nữa trở nên xám xịt: “Vậy... vậy anh mang sổ hộ khẩu đi làm gì chứ? Còn nữa, đăng ký quyền sở hữu nhà đất sao lại tới chỗ đăng ký kết hôn làm gì?”

“Nhà chúng ta đều đã chuyển chỗ rồi, mà chúng ta cứ ở bên ngoài suốt, chưa chuyển hộ khẩu, bây giờ về rồi tất nhiên phải đi làm cho xong chứ. Mà cô cũng vậy, cô Giả nói cô ấy bạn nên nhờ tôi đi làm giúp cô một chút, việc vật thể này thì nhà họ Chân chúng tôi vẫn còn làm được, không cần cô Giả phải tới tận nơi.” Nét mặt Chân Lăng hết sức hoàn mỹ, không thể tìm thấy một chút sơ hở nào. “Còn về việc tôi và Bạch Vi tới chỗ đăng ký kết hôn, đó là bởi căn nhà là tài sản cá nhân của cô ấy trước khi kết hôn, cho nên cô ấy cần làm một tờ giấy chứng nhận đơn thân, không tới chỗ đó làm thì tới đâu chứ?”

Giấy... chứng... nhận... đơn... thân...

Lại một tia sét nữa giáng xuống đỉnh đầu, khiến thất khiếu của Giả Thước đều bốc khói.

“Cô ta và anh đã không có quan hệ gì, tại sao lại chạy đến đây mua nhà chứ?” Chẳng qua là bạn học đại học, quen nhau ở nơi đất khách xa xôi, vậy mà lại chạy đến quê của bọn họ mua nhà, nếu nói giữa hai người đó không có chút gian tình, ai mà tin được chứ?

Chân Lăng không kìm được ho lên sặc sụa một hồi, rồi đưa tay lên lau khôe mắt: “Bạch Vi là bạn học hồi cấp ba của chúng ta, cùng khối nhưng không cùng lớp, là người gốc ở đây, ngay đến điều này mà cô cũng không biết sao?”

Bạn học hồi cấp ba? Người gốc ở đây?

Cô đưa tay lên gãi cái đầu bù xù, mặt mày méo xệch nói: “Hồi cấp ba tất cả con gái đều bị anh lừa gạt đi hết, tôi luôn phải đi lại một mình, làm gì có hơi sức đâu mà chú ý tới những điều đó chứ?”

Lúc đó, đám con gái trong lớp cô cứ nhìn thấy cô là lập tức đi đường vòng, đừng nói gì tới đám con gái lớp khác. Ngay đến việc trong lớp mình có bao nhiêu con gái cô còn không rõ, làm sao có thể rồi hỏi mà đi để ý tới các lớp khác được chứ?

“Vậy tại sao cô ta lại xuất hiện ở nhà anh?” Giả Thước vẫn không chịu bỏ cuộc, quyết tâm phải hỏi cho rõ căn nguyên sự tình.

Chân Lăng đặt chiếc bát xuống, lấy khăn giấy lau miệng cho bé cưng, rồi lại bẻ chú nhóc lên, vỗ nhẹ vào lưng nó một cách thuần thực: “Tôi giảm giá hai mươi phần trăm cho cô ấy, cô ấy đến cảm ơn cha mẹ tôi, sau đó cha mẹ tôi giữ cô ấy lại ăn cơm.”

“Cô ta còn làm cơm ở nhà anh nữa.” Đây dù gì cũng không phải là chuyện mà một người khách nên làm chứ nhỉ?

Chú nhóc ợ một cái rõ kêu, rồi Chân Lăng mới đặt chú nhóc trở lại ghế, để nó tự chơi đùa một mình: “Cô ấy học được mấy món ăn ở nước ngoài, nói là muốn mời cha mẹ tôi thưởng thức. Mà cô cũng biết tính cách của cha mẹ tôi rồi đấy, đều rất tò mò, đương nhiên là để cô ấy đi nấu ăn ngay rồi.”

Một lời giải thích hợp lý như vậy, một kết cục hợp lý như vậy, cô phải làm sao bây giờ?

“Vậy ý của anh là tất cả đều là trùng hợp đúng không?” Giả Thước đã hoàn toàn không còn gì để nói nữa, thế nào gọi là trời cao bốn cột, thế nào gọi là ý trời trên người, chính là hoàn cảnh của cô lúc này.

“Không...” Chân Lăng giơ một ngón tay ra trước mặt cô rồi đưa qua đưa lại, nhìn đăm đăm vào cô vẻ rất nghiêm túc. “Thế này gọi là tự làm tự chịu, không trách ai được.”

Tự làm tự chịu, không trách ai được.

Ai bảo cô nãy lòng trên đùa bọn họ chứ? Ai bảo cô cứ nghĩ cách ngăn cản người ta kết hôn chứ? Kết quả thì sao đây, cuối cùng bản thân mới là người chịu thiệt, nói là đã mất phu nhân lại thiệt quân cũng thực xác đáng trong trường hợp này.

Chân Lăng bưng bát cơm, bắt đầu ăn một cách tao nhã. Trông mắt Giả Thước xoay chuyển không ngừng, nói giọng nịnh bợ: “Bác sĩ thú y này, chúng ta thương lượng một chút được không?”

Chân Lăng ăn cơm ngon lành, dường như những món ăn trước mặt anh đều là sơn hào hải vị, nét mặt tỏ ra hết sức hài lòng.

Còn Giả Thước thì giống như mông đã mọc mụn, cứ ngo nguậy không ngừng, thỉnh thoảng lại nhìn Chân Lăng, khuôn mặt đầy vẻ chờ mong.

Khó khăn lắm mới đợi được đến khi Chân Lăng ăn xong, bỏ bát đĩa xuống, cô liền vội vàng nói lại một lần nữa: “Thương lượng một...”

Chân Lăng lấy khăn giấy lau miệng, ngắt lời cô: “Chuyện khác thì còn có thể thương lượng, nhưng ly hôn thì khỏi cần bàn!”

Chỉ một câu nói đã phá tan mọi hy vọng của Giả Thước.

“Cô đã lấy hết toàn bộ tài sản của tôi rồi, bây giờ lại muốn đá tôi sao?”

Giả Thước vội móc cả một đồng thẻ ra, còn cả tờ giấy biên nhận đã được công chứng: “Trả lại anh, trả lại hết cho anh.”

Chân Lăng ngó qua một chút, không hề có ý cầm lên: “Hàng đã ra khỏi cửa, không thể trả lại.”

Ý của hắn là hắn đã vào cửa nhà cô rồi, quyết không bao giờ chịu bị đá ra nữa ư?

“Nhưng...” Cô vẫn cố gắng đấu tranh đến giây phút cuối cùng. “Chúng ta thật sự không thích hợp đâu.”

“Không thích hợp?” Chân Lăng hơi nhướn mày. “Trông tôi rất xấu trai sao?”

Giả Thục lắc đầu thật mạnh, nếu Chân Lăng mà bị tính là xấu trai, chắc ít nhất cũng phải có chín mươi chín phần trăm đàn ông trên cả nước cần được đưa vào vườn thú.

“Vậy tôi nghèo lắm sao?”

Cô lại lắc đầu thật mạnh, thế nào gọi là vương lão ngũ nạm kim cương chứ, chính là để chỉ loại người như hắn, có thể nghèo được sao?

“Vậy tôi không biết làm việc nhà hay sao?”

“Biết! Rất biết!” Cơm hắn nấu ngon đến nỗi lần nào cô ăn no căng bụng, còn nhà cửa thì cũng được dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng, trên phương diện này hắn quả thực là một người đàn ông tốt hiếm có.

“Vậy tôi có tật xấu gì?”

Thế nào gọi là có nề nếp, thế nào gọi là có sức kiềm chế, thế nào gọi là chặt chẽ, cẩn thận, chính là để chỉ loại người như Chân Lăng. Cái đầu Giả Thục đã lắc nhiều đến nỗi hơi chóng mặt.

“Vừa rồi tôi trông bé cưng cũng không tệ đấy chứ?”

Giả Thục nhìn chú nhóc đang ngồi cười toe toét trên chiếc ghế, lại uể oải gật đầu.

“Vậy tôi có được tính là một người chồng tốt không?”

Cô đưa tay lên chống cằm, phát hiện mình quả thực không thể tìm ra tật xấu nào của anh hết: “Có!”

“Vậy không phải là được rồi sao?” Chân Lăng vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, rồi đứng dậy vỗ nhẹ vào vai Giả Thục lúc này đang ngồi trầm tư. “Sau này cứ thế mà sống bên anh thôi nhé, vợ yêu!”

Giả Thục: “A...”

Chương 11

“Mỗi cô gái đều là một thiên sứ gãy cánh trong kiếp trước, đi đến trần gian để tìm kiếm nửa bên kia của mình. Nếu nửa bên kia của tôi nhất định phải là Chân Lăng, tôi thà nhỏ hết lông trên đôi cánh của mình đi, làm một người chim trụi lông!”

[Trích lời Giả Thục]

Chiếc xe dừng lại trong ga ra, Giả Thục ôm bé cưng trong lòng chuẩn bị xuống xe, đáng vẻ đau buồn như chết cha chết mẹ, hoàn toàn không có chút cảm giác mừng rỡ của một người vừa mới kết hôn.

“Đợi một chút!” Chân Lăng đưa tay giữ lấy vai cô. “Sao lại đi nhanh như vậy chứ?”

“Làm gì đấy?” Cô tròn trừng mắt. “Anh còn muốn hôn tạm biệt nữa chắc?”

“Vợ yêu tự giác được như vậy, chồng đây thật sự quá bất ngờ.” Chân Lăng xuống xe rồi đi vòng qua phía bên cô, mở cửa xe một cách lịch thiệp: “Mời vợ yêu...”

Giả Thục phát hiện, từ sau khi mình đặt bút ký lên tờ giấy kết hôn kia, nụ cười trên khuôn mặt Chân Lăng chưa từng biến mất. Nhưng trong mắt cô, nụ cười đó như toát ra một vẻ lạnh lẽo đến thấu xương.

Bây giờ cô chỉ ở muốn cách Chân Lăng thật xa, nếu có cái tên lừa nào có thể đưa cô lên sao Hỏa, cô sẽ leo lên đó ngay mà chẳng do dự chút nào, bởi dù có phải sống trên sao Hỏa thì ít ra cũng tốt hơn là ở bên cạnh Chân Lăng.

“Em thật sự định cứ thế này mà đi lên à?” Trong đôi mắt Chân Lăng ẩn chứa một nét cười sâu sắc, ngón tay chỉ vào chiếc hộp màu đỏ in chữ vàng trong tay cô. “Không sợ bị mẹ nhìn thấy cái thứ này hay sao?”

Bàn tay Giả Thục chợt run lên, vội vã kéo túi áo vét của Chân Lăng, không hề nghĩ ngợi gì nhét ngay vào trong đó: “Chúng ta là anh em tốt, phải có nghĩa khí, anh không được nói đâu đấy!”

“Chuyện lớn thế này mà không nói với bọn họ, dường như có chút không đúng lắm.” Chân Lăng khẽ lắc đầu. “Chỉ bằng hãy đổi mặt đi, trực tiếp thừa nhận với bọn họ thì hơn.”

“Không được!” Giả Thục căng họng gào lên, trong ga ra trống trải tràn ngập giọng nói thê lương, thảm thiết của cô.

Nếu để cha mẹ cô biết được, cả đời này cô đừng hòng thoát khỏi sự khống chế của Chân Lăng nữa. Còn nếu giấu giếm, nói không chừng ngày nào đó Chân Lăng sẽ hối hận, rồi cô sẽ lại được tự do.

Giả Thục lắp ba lắp bắp nói: “Hi hi, hi hi, có phải chúng ta nên cho bọn họ có thời gian để chuẩn bị không? Tôi sợ... tôi sợ trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không tiếp nhận nổi chuyện này...”

“Đây là chuyện mừng, đâu phải chuyện gì xui xẻo, có lý nào mà lại không tiếp nhận nổi chứ?” Chân Lăng từ đầu chí cuối luôn tỏ ra bình tĩnh, dễ dàng phản bác lại lý do của cô: “Chắc bọn họ đều sẽ rất mừng đấy nhỉ?”

“Không phải anh nói mọi chuyện sẽ đều nghe lời vợ sao? Vậy tôi yêu cầu anh không được nói chuyện này với bất cứ người nào, nhất định phải để tôi nói với bọn họ.” Lúc này Giả Thục đã rất tự giác chấp nhận thân phận mới của mình. “Anh không được tiết lộ bất cứ tin tức nào!”

Chân Lăng âm ức mỉa mai: “Nhưng vợ này, em nữ để anh phải chịu cảnh không có danh phận mãi hay sao?”

Hắn còn âm ức cái nỗi gì chứ? Vậy cô phải đi khóc với ai đây?

Giả Thục trừng mắt nhìn người chồng mới cưới: “Tôi mặc kệ, anh đã nói là sẽ nghe tôi rồi.”

“Vậy cũng cần phải có giới hạn chứ đúng không nào?” Chân Lăng trầm ngâm một chút rồi nói: “Ba tháng nhé! Anh cho em thời gian ba tháng, ba tháng sau là anh mặc kệ tất cả đấy.”

Giả Thục ra sức gật đầu thật mạnh, rồi thờ phào một hơi.

Ba tháng thì ba tháng vậy, trong ba tháng này, cô nhất định phải nghĩ cách ép Chân Lăng đồng ý ly hôn.

“Anh đã phải chịu ảm ức như vậy rồi, tốt xấu gì cũng phải được bù đắp một chút chứ nhỉ?”

Chân Lăng vừa mới ghé đến gần, Giả Thước đã giơ bé cứng lên chặn trước mặt theo phản xạ: “Anh muốn được bù đắp cái gì đây?”

“Dù sao bây giờ chúng ta cũng là vợ chồng rồi, có nói ra hay không thì cũng như nhau cả, nhưng còn nghĩa vụ thì sao?”

Giả Thước thở dốc một chút, rồi lại hít sâu một hơi: “Được, sau khi quay về tôi không dọn đi nữa, mà ở chung với anh.”

Chân Lăng đưa tay chống cằm, lặng lẽ chờ đợi.

“Cùng lắm thì tôi sẽ làm hết mọi việc nhà, chỉ cần là việc mà tôi biết làm.” Dù sao cô bị hấn ta uy hiếp cũng không phải mới một lần, hai lần, nói nhiều quá nên bây giờ thành ra quen miệng: “Tôi rửa bát, tôi dọn dẹp nhà cửa, tôi giặt quần áo.”

“Còn gì nữa không?” Chân Lăng hơi nhướn mày. “Chỉ có thể này thôi sao?”

“Còn nữa ư?” Giả Thước cố gắng ngẫm nghĩ. “Vậy tôi sẽ gọi anh dậy mỗi sáng, pha cà phê cho anh, đưa anh đi làm và đón anh về nhà, không đánh, không mắng, không uy hiếp anh.”

Chân Lăng vẫn chưa có ý thỏa hiệp: “Tiếp tục đi!”

Còn nữa á?

Cô đã phải chịu ảm ức đến mức này rồi, nha hoàn thời xưa cũng chưa chắc đã khổ bằng cô, vậy mà hấn còn chưa hài lòng sao?

“Anh còn muốn cái gì nữa đây?” Cô khẽ gào lên, trên khuôn mặt hiện rõ nét dữ dằn. “Chẳng lẽ lại muốn tôi quỳ ở cửa đón anh vào nhà hay sao?”

“Vậy thì không cần.” Nụ cười của Chân Lăng trở nên sâu sắc và đầy ý vị. “Nhưng chúng ta đã là vợ chồng rồi, vấn đề nghĩa vụ vợ chồng thì sao nhỉ?”

Giả Thước hậm hực nói: “Vừa nãy đã nói xong hết cả rồi, anh còn muốn tôi nói gì nữa chứ?”

Chân Lăng lắc đầu than vãn: “Chắc không phải cô thật sự cho rằng quét nhà, giặt quần áo chính là nghĩa vụ vợ chồng đây chứ?”

“Vậy thì còn gì nữa nào?”

Chân Lăng đưa tay ra vuốt nhẹ lên cằm cô: “Tôi muốn nói tới việc chung chăn chung gối, ái ân cá nước, mưa gió triền miên, hiểu chứ?”

Hiểu, cô đương nhiên hiểu thế nào là ái ân cá nước, thế nào là mưa gió triền miên, nhưng trước giờ cô chưa từng nghĩ đến cảnh mình và Chân Lăng làm chuyện đó trên giường.

Thực ra, thân hình hấn không tệ, cảm giác khi ôm rất tuyệt, cảm giác khi sờ vào cũng hết chỗ chê, mà khi gối đầu lên đó thì quả thực là thoải mái vô cùng, nhưng...

“Anh thật xấu xa!” Cô hậm hực nói. “Chúng ta là bạn tốt, sao anh có thể nghĩ đến chuyện đó được chứ?”

“Anh cũng là đàn ông.” Giọng của Chân Lăng rất nhẹ, tràn ngập sự căm dỗ. “Hơn nữa còn là một người đàn ông bình thường cả về tâm lý và sinh lý, lại đang độ trai tráng khỏe mạnh, tất nhiên là phải có nhu cầu rồi.”

“Không được!” Giả Thước chỉ bỏ lại một câu: “Dù chỉ nghĩ đến thôi cũng không được!”

Cô ngoảnh đầu lại, đi thẳng lên nhà, Chân Lăng tựa người vào cửa xe, tay đút trong túi quần, ánh mắt nhìn theo bóng lưng cô, bên khóe miệng từ đầu tới cuối luôn ẩn hiện một nụ cười mỉm.

Cho đến khi bóng dáng Giả Thước đã hoàn toàn biến mất, anh mới chậm rãi đóng cửa xe lại, đi theo phía sau cô.

Giả Thước mang theo đầy một bụng ảm ức, vừa mới vào nhà, mẹ cô đã chạy ra ngay: “Bảo con mang bé cứng đi tiêm phòng chút thôi, con mang nó đi nước ngoài tiêm hay sao vậy? Đã mấy tiếng rồi, sao bây giờ mới về?”

“Con...” Giả Thục ngậy ra đó không biết nói gì, trơ mắt nhìn mẹ mình đang đi tới với vẻ mặt hết sức xót xa, trong lòng vừa thoáng thấy cảm động, bé cưng trong lòng đã bị ai đó bế đi mất. “Bé cưng của bà, để bà xem xem bị tiêm ở đâu nào, có đau lắm không?”

Một chút cảm động vừa mới xuất hiện đó giống như đóm lửa nhỏ gặp phải làn gió đông lạnh lẽo, căn bản chẳng có chút sức phản kháng nào, thoáng cái đã tắt lịm.

“Tại sao mẹ không hỏi con chứ?” Cô vẫn đứng ở cửa, dáng vẻ cứ như là đang làm nũng. “Lỡ như con gặp phải kẻ cướp, hoặc là bị người ta sàm sỡ thì sao, chẳng lẽ mẹ không lo lắng chút nào à?”

“Gặp cướp?” Cô Giả ôm bé cưng trong lòng mà cưng nựng, chỉ ngó qua phía Giả Thục một chút. “Thế thì còn phải xem tên cướp đó có đánh lại con hay không, còn về sàm sỡ ấy mà, kẻ nào có mắt chắc đều không thèm làm gì con đâu.”

Đây không ngờ lại là lời mà mẹ nói với con gái, thật là quá đáng!

Giả Thục lặng lẽ đổi dép, rồi chạy tới bật điều hòa, nằm bẹp trên sofa, trong lòng tràn đầy nỗi thương cảm.

Sớm biết thế này cô đã không quay về nữa. Mọi việc vốn cũng tốt lắm đấy chứ, cô có thể chụp ảnh của cô, ăn cơm của cô, cho dù phải ở cùng với Chân Lăng dưới một mái nhà thì cũng tốt hơn bây giờ, ít nhất cái gã đó cũng chuẩn bị đồ ăn ngon cho cô.

Tiếng chuông cửa chột vang lên, cô nhảy bật dậy chạy ra mở cửa. Không có gì bất ngờ, người đứng bên ngoài chính là gã chồng mới cưới mà cô đang thầm nhớ nhung và nguyên rủa: Chân Lăng.

“Anh đến đây làm gì?” Cô hạ thấp giọng, nhìn anh bằng ánh mắt dè phòng, rồi xoay người định đóng cửa lại.

Chân Lăng đưa tay ra chống lên cánh cửa: “Em mua điện thoại chưa thế?”

Giả Thục khẽ lắc đầu.

Từ sau lần bị ngã xuống nước đó, điện thoại của cô cũng hỏng luôn, về sau lại có một loạt sự kiện liên tiếp xảy ra, cô căn bản không có thời gian mà đi mua điện thoại, sau khi về nhà thì mấy ngày liền đều không ra ngoài, cho nên chuyện này bị cô quên khuấy đi mất.

“Anh mua rồi đây, em có muốn xem thử không?” Vừa nói anh vừa lắc nhẹ chiếc hộp trong tay.

Hừm?

Giả Thục có thể nhìn thấy rõ ràng kiểu dáng và màu sắc của chiếc điện thoại bên ngoài vỏ hộp, đôi mắt lập tức sáng rực, rồi nhào ngay tới chỗ Chân Lăng: “Cho tôi xem một chút!”

Thấy Giả Thục nhào tới chỗ mình, Chân Lăng hơi cúi đầu một cách rất tự nhiên, vừa khéo thế nào má anh lại lướt nhẹ qua đôi môi Giả Thục. Rồi anh đưa tay tới ôm lấy eo cô, lùi về phía sau một bước để làm giảm lực đẩy của cô lại.

Giả Thục đưa tay giằng ngay lấy hộp điện thoại, vui vẻ mở nó ra. Chân Lăng ôm eo cô bằng một tay, cúi đầu ghé sát tới bên tai cô nói: “Vào nhà rồi xem nhé?”

“Ừm.” Giả Thục hí hoáy với chiếc điện thoại trong tay, để mặc cho Chân Lăng kéo mình vào nhà, đi thẳng tới chỗ chiếc sofa.

“Lần trước em nhìn chăm chăm vào cuốn tạp chí mà nhỏ nước miếng, có phải là vì chiếc điện thoại này không?” Chân Lăng nhìn Giả Thục đang nghịch điện thoại một cách vui vẻ, trong mắt thoáng qua nét dịu dàng.

Giả Thục chẳng buồn ngẩng lên: “Ừm, anh làm hỏng điện thoại của tôi, bây giờ đền tôi là phải rồi.” Cô hoàn toàn không phát hiện lúc này mình đang ngồi trên đùi của một người nào đó, còn bị đối phương ôm lấy từ phía sau lưng.

“Đúng vậy.” Chân Lăng nhẹ nhàng gác đầu lên vai cô, cùng cô nghiên cứu điện thoại.

“Có điều...” Giả Thục ngẩng đầu, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên người Chân Lăng, rồi cô chia tay ra. “Của anh đâu, đưa tôi xem nào!”

Chân Lăng hơi ngẩn ra một chút: “Không đưa.”

“Đưa cho tôi!” Giả Thước tức tối túm lấy vạt áo trước ngực Chân Lãng, chẳng cần biết đây rốt cuộc là áo hiệu gì, đáng giá bao nhiêu tiền. “Anh chắc chắn có giấu đồ tốt hơn cho mình, đã bao nhiêu năm như vậy rồi, tôi hiểu anh quá rõ.”

Chân Lãng để Giả Thước đè ngã mình ra sofa, khẽ cười nói: “Đâu có.”

Cô chẳng cần biết phải trái đúng sai, đưa tay tới lục lọi trong các túi quần túi áo của Chân Lãng. Chân Lãng khẽ cười, để mặc cho cô hành động.

Sau một hồi lục lọi, Giả Thước lôi từ trong người anh ra được một chiếc điện thoại có kiểu dáng giống hệt như chiếc kia, rồi cười vang nói: “Tôi biết mà, anh có giấu đồ tốt hơn.”

“Em nhìn thấy gì rồi nào?” Ánh mắt Chân Lãng dừng lại trên màn hình chiếc điện thoại đó, mà trên màn hình chính là bức hình của anh.

“Nhìn thấy anh giữ cho mình chiếc màu trắng bạc, lại đưa tôi chiếc màu đen, cho nên bất mãn.” Giả Thước khẽ “hừ” một tiếng, nhanh chóng tháo nắp chiếc điện thoại của anh. “Đổi đi, tôi thích màu này, anh dùng màu đen nhé!”

Chân Lãng khẽ thờ dài một tiếng, tỏ vẻ hết cách: “Thì đổi, tùy em thôi.”

“Vây còn tạm được.” Giả Thước nhăn răng nở một nụ cười vui vẻ. “Nề mặt chiếc điện thoại này, tôi tha thứ cho anh đấy.”

Tha thứ cái gì chứ?

Hình như trong mấy ngày nay, anh chỉ lừa cô ký tên vào giấy đăng ký kết hôn thì phải?

Có điều cô nàng nào đó hoàn toàn không chú ý tới ý nghĩa ẩn chứa đằng sau câu cửa miệng này của mình, nhanh chóng rút sim điện thoại của Chân Lãng ra nhét vào trong chiếc điện thoại màu đen, còn mình thì cầm chiếc điện thoại màu trắng lên nghiên cứu.

“Có phần thưởng gì không?”

“Phần thưởng à?” Giả Thước ngẩng lên, quay đầu về phía căn bếp mà nói lớn: “Mẹ, hôm nay Chân Lãng ăn cơm ở đây, đùi gà nhường cho anh ta nhé!”

“A Lãng đến rồi à?” Giọng của cô Giả vang ra từ trong bếp: “Hộ khẩu của nhóc con chuyển xong chưa thế cháu?”

Chân Lãng nở một nụ cười quái dị: “Dạ, xong rồi ạ!”

“Này nhóc con, con bỏ sổ hộ khẩu vào trong ngăn kéo đi!”

Giả Thước đáp lại một tiếng, rồi cầm sổ hộ khẩu đi vào trong phòng. Còn Chân Lãng thì cầm chiếc điện thoại màu đen lên, ấn nút nguồn, màn hình lập tức sáng lên, bên trên xuất hiện một bức ảnh tràn đầy vẻ cám dỗ.

Đó là một cô gái có cặp môi đỏ như son và lông mày lá liễu, một cánh tay đang đưa lên che trước ngực, bờ vai trần, trong ánh mắt thấp thoáng một nét ai oán.

Đó chính là Giả Thước, khuôn mặt hồng hào của cô toát ra vẻ ngây thơ, quyến rũ, so với bức áp phích được treo ra bên ngoài Hướng Dương Vàng ngày đó còn đẹp và tự nhiên hơn rất nhiều.

“Đồ ngốc, anh biết tính của em mà, kiểu gì cũng sẽ giành lấy cái của anh.” Trong tiếng thờ dài của Chân Lãng tràn ngập vẻ cung chiêu, tiếc là cô nàng nào đó vừa đi vào phòng nên không có cơ hội nghe thấy.

Bữa cơm hôm nay biến thành cuộc tụ hội của nhà họ Chân và nhà họ Giả, đây đã là thói quen được hình thành từ mười mấy năm nay, khiến tình cảm của hai nhà càng thêm khăng khít.

“Nhóc con, đùi gà mà cháu thích ăn nhất đây.” Cô Chân xưa nay luôn quý Giả Thước nhất, không hề do dự gấp ngay chiếc đùi gà bỏ vào trong bát của cô.

Giả Thước cười đến híp cả mắt lại, vội vàng đưa bát ra đón: “Cảm ơn cô Chân!”

Cô lén liếc qua phía Chân Lãng, anh chàng nào đó cũng đang bung bát, ánh mắt sáng lấp lánh, toát ra một ý tứ mà cô có thể dễ dàng hiểu được.

Vừa rồi hình như cô đã đồng ý sẽ nhường đùi gà cho hắn rồi thì phải?

Giả Thước gấp chiếc đùi gà lên bỏ vào trong bát của Chân Lãng một cách rất tự nhiên: “Cho anh đấy.” Sau đó lại cúi đầu, và com.

Mới ăn được mấy miếng, cô đột nhiên phát hiện xung quanh tĩnh lặng vô cùng. Khi ngẩng lên, cô thấy cô Chân, chú Chân và còn cả cha mẹ đều đang mở to mắt nhìn mình với vẻ hết sức ngạc nhiên. Đôi đũa của chú Chân dừng lại giữa không trung, còn đang gấp một miếng sườn, như bị điểm huyết vậy.

Chân Lãng gấp đùi gà, thân nhiên cắn lấy một miếng. Cả mấy người lớn liếc qua phía anh một chút, cùng hít vào một hơi thật sâu, rồi lại rời ánh mắt từ chỗ Chân Lãng về phía Giả Thước.

Cô Giả dùng khuỷu tay thúc nhẹ chú Giả một cái: “Ông nó này, ông nhìn thấy chưa vậy? Nhóc con không ngờ lại nhường đồ ăn cho người khác.”

“Nhìn... nhìn thấy rồi.” Chú Giả lấp bắp. “Đã mười mấy năm nay nhóc con chưa từng nhường đồ ăn cho ai, chuyện này thật lạ quá!”

Giả Thước ngẩng đầu khỏi bát com, trong ánh mắt dờ dẩn của tất cả mọi người, cô chột dạ thò đũa về phía bát của Chân Lãng, gấp lại chiếc đùi gà đó về, cắn một miếng rõ to: “Vừa nãy con chưa nhìn rõ, bây giờ con ăn.”

Lần này ngay đến cô Chân cũng không kìm được phải lên tiếng: “Nhóc con này, chiếc đùi gà đó Chân Lãng vừa ăn cắn rồi đấy.”

Giả Thước có chút hoảng hốt, không biết phải làm gì với chiếc đùi gà vừa bị Chân Lãng cắn một miếng và cũng vừa bị mình cắn một miếng này, lại ngó thấy bốn cặp mắt đầy vẻ đăm chiêu kia, vô thức hất nhẹ đôi đũa, chiếc đùi gà liền bay trở lại trong bát của Chân Lãng: “Cho anh đấy.”

“Ừm.” Chân Lãng dường như chẳng cảm giác thấy điều gì, gấp chiếc đùi gà lên ăn một cách tự nhiên, ánh mắt vẫn điềm đạm.

“Hà hà...” Chú Chân không hồ là người từng lăn lộn nhiều trên thương trường, vừa nhìn dáng vẻ bình tĩnh đó là biết tính cách của Chân Lãng được di truyền từ ai, chỉ nghe chú khẽ ho một tiếng. “Gần đây cuộc sống của hai đứa thế nào?”

“Dạ, cũng không tệ.” Chân Lãng nhẹ nhàng cất tiếng trả lời, còn Giả Thước đang và com cũng gật đầu một cái.

“Vậy thì tốt.” Trong nụ cười của chú Chân mang theo những ý vị sâu xa. “Trước đây nhóc con chưa từng nhường đồ ăn cho người khác bao giờ, cũng không bao giờ chịu ăn đồ mà người khác đã ăn, mới có mấy tháng gần gũi, hình như đã khác hẳn rồi đấy.”

“Khụ... khụ...” Miếng com mà Giả Thước đang ăn bị nghẹn lại trong cổ họng, cô vội đưa tay lên che miệng, ho liên hồi, ánh mắt vô thức liếc qua phía Chân Lãng. “Dạ, đâu có, cháu có gì khác đâu chứ?”

Cô nói nhanh quá, không may lại cắn phải môi, đau đến nổi mặt mũi nhăn nhó.

Con người không nên làm chuyện gì trái với lương tâm, nếu không thì sẽ giống như Giả Thước, luôn cảm thấy ánh mắt của cha mẹ mình và cha mẹ Chân Lãng rất khác thường, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt bọn họ.

Chân Lãng thì vẫn bình thản ăn com như không có chuyện gì xảy ra: “Không phải từ nhỏ đến lớn bọn con đều thân thiết với nhau như vậy hay sao?”

Hai cặp cha mẹ suy nghĩ một chút, cuối cùng đều khẽ gật đầu.

Giả Thước đưa tay lên che miệng, đầy lưỡi liếm chỗ bị đau, ánh mắt tràn đầy vẻ đáng thương nhìn Chân Lãng đang ngồi ở phía đối diện. Nét mặt Chân Lãng chưa từng thay đổi, đang nói chuyện vui vẻ với cha mẹ cô, chẳng buồn nhìn cô lấy một lần.

Giả Thước âm ức thu ánh mắt lại, chậm rãi và com, chẳng buồn ngẩng đầu.

Chân Lãng chết tiệt, Chân Lãng tồi tệ, đều tại cái gã sao Chối đó ngồi ở chỗ đối diện với mình, cho

nên mới hại mình ăn cơm mà cũng cần phải môi thế này đây...

Giả Thục vừa thâm nguyên rửa Chân Lãng vừa dùng đũa chọc vào bát cơm, dường như đó chính là khuôn mặt của Chân Lãng vậy, cô chọc càng lúc càng mạnh hơn, nhưng lại chợt nghe thấy một câu: “Cái bọn cháu làm lúc sáng cô có muốn xem một chút không ạ?”

Giả Thục đứng bật dậy, khiến chiếc ghế mà cô đang ngồi đổ chổng gọng ra phía sau, nghe đánh rầm một tiếng: “Chân Lãng, anh...”

Không phải hẳn vừa đồng ý với cô là sẽ không nói ư? Tại sao mới thoáng cái mà đã định bán đứng cô như thế chứ?

“Nhóc con, con làm cái gì thế hả?” Cô Giả tức giận trừng mắt. “Thật thiếu lịch sự!”

Giả Thục phát hiện, trên khuôn mặt cha mẹ mình và cha mẹ Chân Lãng không hề có vẻ bất ngờ hay kinh ngạc chút nào, lời vừa ra đến miệng lại nuốt trở lại: “Con...”

Chân Lãng đưa chiếc bát đã ăn hết cơm trong tay đến trước mặt cô: “Định xới cơm phải không? Xới giúp tôi một bát, cảm ơn!”

Cô Giả cười nói: “Không cần đâu, cháu làm việc thì cô yên tâm, chỉ là chuyển hộ khẩu thôi mà, có gì đâu mà kiểm tra chứ?”

Trái tim đã nhảy ra khỏi cổ họng và lơ lửng trên không trung của Giả Thục tới lúc này mới dám quay về, rồi dần bình thường trở lại. Nhân lúc mọi người không chú ý, cô lờm anh một cái, hậm hực đưa tay đón lấy chiếc bát của anh.

Chuyển hộ khẩu thì chuyển hộ khẩu, nhưng có cần thiết phải nói nghe ghê vậy không chứ?

Cô kim nén cơn kích động muốn ném thẳng bát cơm vào đầu Chân Lãng, Giả Thục lại tiếp tục và cơm, gấp thức ăn, trong lòng thì không ngừng thâm nguyên rửa cái gã sao Chối đó.

Đều là tại hẳn hết, nếu không phải vì hẳn, thần kinh của cô cũng sẽ không trở nên nhạy cảm như vậy, vừa có chút động tĩnh là liền tưởng nguy hiểm sắp ập tới nơi.

“Đúng rồi, con gái của cô Trương ngày trước ấy, mấy hôm trước vừa mới gửi thiệp mời cho tôi, mời chúng ta tuần sau đến tham gia đám cưới của nó.” Cô Giả nói với cô Chân bằng giọng đầy vẻ ước ao.

Cô Chân cũng không kìm được nói: “Đúng thế, mà mới tháng trước con dâu của dì Lý cũng vừa sinh cho dì ấy một đứa cháu nội, trông mũm mĩm, đáng yêu lắm cơ!”

“Còn có con trai của lão Tôn nữa chứ, trông đến là khó coi, vậy mà mấy hôm trước tôi thấy nó dắt bạn gái đi dạo phố, con bé đó thật là dịu dàng, nét na!” Chú Giả cũng lập tức tham gia góp vui.

Chú Chân cũng không chịu tỏ ra yếu thế: “Yên tâm, vợ của Chân Lãng sau này nhất định sẽ đẹp hơn con bé đó.”

“Đáng tiếc cho con bé Giả Thục này của chúng ta...” Cô Giả lắc đầu than vãn. “Không biết có ai thèm lấy không nữa, trông cái bộ dạng không ra nam chẳng ra nữ của nó kia!”

“Ai nói là không ai thèm lấy con chứ?” Giả Thục đặt mạnh chiếc bát trong tay xuống. “Không phải chỉ là kết hôn thôi sao, con...”

Đôi mắt Chân Lãng lóe sáng, Giả Thục vội vã nuốt những lời đã ra đến miệng, trong ánh mắt mơ màng khó hiểu của hai cặp cha mẹ, cô khó khăn lắm mới rặn ra được mấy từ: “Con ăn no rồi, mọi người cứ từ từ ăn nhé!”

Giả Thục loạng choạng bò trở về phòng mình rồi nằm bẹp trên giường, trái tim cứ đập thình thịch, thiếu chút nữa thì đã nhảy ra khỏi cổ họng.

Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, thiếu chút nữa cô đã nói ra việc mình đã trở thành vợ của người khác, vừa nãy chỉ cần nói ra thêm vài từ nữa thôi, cô lẽ cơ sẽ phải chết mà không có chỗ chôn cất.

Đều là tại Chân Lãng cả, nếu không vì hẳn ta, cô đã không phải gặp cảnh thê thảm như ngày hôm nay.

“Nhóc con, ra rửa bát đi!” Tiếng gọi của cô Giả vang lên xen lẫn với tiếng xào bài mạt chược ở phòng bên cạnh, hiển nhiên hai cặp cha mẹ có tình cảm rất thân thiết này đã bắt đầu hoạt động sau khi ăn cơm xong.

“Dạ vâng!” Giả Thước uể oải đáp, rồi nằm trên giường ngo nguậy, rốt cuộc vẫn không muốn ngồi dậy.

Vốn dĩ cuộc sống của cô đã bị Chân Lăng làm cho hoàn toàn rối loạn, còn tưởng rằng sau khi về nhà thì sẽ được yên tĩnh một thời gian, nào ngờ...

Vừa nghĩ đến tờ giấy kết hôn đỏ chói kia, Giả Thước chỉ muốn chết ngay lập tức, rồi cô xoay người vùi đầu vào gối, không ngừng đập đầu xuống giường.

Sao cô lại ký tên cơ chứ? Tại sao cô lại ký tên cơ chứ? Tại sao cô lại bị ma ám như thế cơ chứ? Cái tên khốn Chân Lăng đó rốt cuộc đã cho cô uống bùa mê thuốc lú gì vậy? Cô phải tránh xa hắn ra mới được, càng xa càng tốt!

Tiếng xoay tay nắm cửa phòng chợt vang lên, Giả Thước chẳng cả buồn ngẩng đầu, uể oải cất tiếng: “Con đi rửa ngay đây, mẹ đừng giục nữa!”

Một bàn tay đặt lên vai cô, là cảm giác và mùi vị quen thuộc đó.

Giả Thước vội vã xoay người lại, cặp mắt to tròn đen láy nhìn chăm chăm vào người trước mặt.

Chân Lăng quỳ một chân lên mép giường, cúi người: “Vừa nãy thấy em chẳng ăn gì mấy cả, có đói không?”

Ăn cái quái gì chứ, môi cô đau muốn chết đi được đây này.

Giả Thước đưa mắt lườm anh một cái, chẳng buồn lên tiếng.

Chân Lăng nằm xuống bên cạnh Giả Thước, bàn tay đặt lên khuôn mặt cô, ngón cái vuốt nhẹ cánh môi cô: “Vừa rồi hình như em cắn phải môi, có nặng lắm không, để anh xem nào!”

Giả Thước dựa đến gần anh hơn một chút, rồi ngẩng mặt lên, chu cái môi ra giống như một con mèo nhỏ bị người ta bắt nạt. Chân Lăng đặt ngón tay lên môi cô, vạch ra một cách rất nhẹ nhàng: “Đồ ngốc, có ai lại cắn mạnh như thế này không cơ chứ?”

Nói vớ vẩn, còn không phải là vì không cẩn thận sao?

Ánh mắt Giả Thước như đang phát tiết nỗi ảm ức trong lòng, tỏ ra vô cùng bất mãn. Cái lưỡi cô thè ra chạm vào chỗ mình cắn phải, lại một cơn đau thấu tim can truyền tới, khiến cô thoáng rùng mình.

“Đồ ngốc, đau thì đừng có liếm nữa, cẩn thận ngày mai bị viêm đấy, có cần lên tầng trên anh bôi cho ít thuốc không?” Chân Lăng nằm nghiêng bên cạnh cô, cánh tay ôm lấy eo cô, ghé sát vào bên tai cô một cách thân mật.

Giả Thước khẽ lắc đầu, rồi dựa vào lồng ngực anh một cách rất tự nhiên. Lăng nghe tiếng tim đập rất có tiết tấu của anh, tất cả mọi âm thanh dường như đều biến thành hư ảo, chỉ còn lại tiếng động nhịp nhàng đó, mang đến cho cô cảm giác bình yên.

“Anh có cách này có thể khiến em không đau nữa.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên trên đỉnh đầu cô. “Có muốn thử một chút không?”

Giả Thước lúc này đã hơi buồn ngủ, lười chẳng muốn mở mắt ra, chỉ khẽ rên rỉ một tiếng thể hiện sự tò mò.

Một đôi môi ấm áp mang theo mùi của đàn ông phủ xuống, mon trớn từng chút, từng chút một trên cánh môi cô, tựa như ong mật đang thăm dò nhụy hoa vậy, mọi động tác đều rất nhẹ nhàng.

Cô thấy hơi ngượng ngùng, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác tê tê, vừa định né tránh thì một đôi tay đã vòng ra sau gáy cô, giữ chặt lấy rồi, khiến đôi môi cô và đôi môi Chân Lăng càng dán sát lại.

Động tác của Chân Lăng rất nhẹ nhàng, mang theo mùi đàn ông thanh tân, gặm nhấm linh hồn cô từng chút một.

Lần này anh không mạnh mẽ như những lần trước đó, cũng không đột nhiên xâm chiếm hết mọi ý chí của cô như những lần trước đó, mà chậm rãi tiến vào, chậm rãi thổi bùng lên ngọn lửa trong cơ thể cô.

Đầu óc cô hoàn toàn tỉnh táo, cô biết rõ từng động tác của Chân Lăng, biết rõ từng chi tiết nhỏ nhặt, thậm chí ngay đến việc anh hơi run lên trong khoảnh khắc hai đôi môi tiếp xúc với nhau cô cũng không bỏ sót.

Cảm giác lần này hơn hẳn bất cứ lần nào trước đây, cô nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được yết hầu của anh đang không ngừng trượt lên trượt xuống, vẫn có thể nghe thấy tiếng rên rỉ rất nhỏ vang lên từ trong cổ họng mình. Cả người cô mềm nhũn dán sát vào ngực Chân Lãng, bàn tay không kim được vòng ra sau lưng anh, như muốn chào đón sự xâm nhập của anh vậy.

Hơi thở của Chân Lãng dần trở nên nặng nề, rồi anh xoay người đè cô xuống, đầu lưỡi len vào trong miệng cô, làm bùng lên sự nhiệt tình của cô.

Bên tai cô vang lên những tiếng ong ong, dường như chẳng thể nghe thấy gì nữa cả, nhưng nhịp thở của anh thì cô lại nghe rất rõ. Cơ thể cô cũng đã hoàn toàn mất kiểm soát, nhưng lại cảm nhận được rất rõ mọi điều về anh, biết rằng bàn tay anh đang đặt trên eo mình, biết rằng đôi môi anh đang hôn mình, thậm chí mỗi một cái chạm nhẹ của anh đều giống như một đốm lửa nhỏ lan tỏa xuống, đang dần tích lũy nhiệt lượng.

Muốn đẩy ra, nhưng lại không nỡ, cô còn muốn nhận được nhiều hơn một chút, muốn cảm nhận được lâu hơn một chút, loại cảm giác nóng bỏng này quả thực là vừa xa lạ mà lại không hoàn toàn xa lạ.

Ngón tay cô mơn trớn dọc theo sống lưng anh, dường như còn có chút không hài lòng, liền lần mò luồn vào trong quần anh, kéo vạt áo sơ mi của anh ra, để ngón tay mình có thể dán sát vào da thịt anh.

Da thịt Chân Lãng chợt trở nên căng cứng, bên trong như ẩn chứa một sức mạnh lớn vô cùng, khi ngón tay cô dán sát lên đó, nụ hôn của anh càng trở nên mạnh bạo.

Bàn tay cô ban đầu thì vuốt ve hết sức cẩn thận, sau đó cảm thấy hơi không đủ, liền dán sát vào da thịt anh, cuối cùng vẫn không thỏa mãn mà dùng hai tay ôm chặt lấy anh không muốn buông ra.

“Nhóc con, còn không mau đi rửa bát đi hả?” Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, kèm theo đó là tiếng quát lớn của cô Giả.

Giả Thục luồng cuống đẩy mạnh một cái, gần như là dùng hết sức lực toàn thân. Chân Lãng vốn đang nằm trên người cô lập tức bị đẩy bay ra, lăn từ trên giường xuống dưới đất, đáng vẻ thê thảm vô cùng.

Cú đẩy này vừa nhanh vừa mạnh, Chân Lãng vừa mới rơi xuống đất thì cô Giả đã bước vào, mọi chuyện gần như chỉ xảy ra trong nháy mắt.

“Con làm gì đấy?” Cô Giả đứng ngoài cửa, nhìn Giả Thục đang mặt mũi đỏ bừng nằm thờ hờn trên giường, có chút lo lắng hỏi: “Con không được khỏe hay sao?”

“Dạ không!” Giả Thục rướn cổ, nhìn Chân Lãng lúc này đang nằm cạnh cái chân giường ở phía bên trái, rồi lại nhìn qua phía mẹ mình đang đứng ngoài cửa, tim đập thình thịch, giọng nói thì khàn đặc.

“Thế sao?” Cô Giả mới đi vào phòng được hai bước, Giả Thục đã nín thở, toàn thân như hóa đá. Nét mặt cô cũng không ngừng biến hóa theo từng bước chân của cô Giả, cặp mắt càng lúc càng mở to. Thấy mẹ mình đã đến rất gần, ánh mắt cô không kim được nhìn qua phía Chân Lãng đang ở ngay dưới chân giường.

Chân Lãng nằm trên mặt đất, một tay đỡ eo, một tay ôm miệng, nhưng trên mặt lại tràn ngập nụ cười, nét mặt ung dung đó hoàn toàn trái ngược hẳn với vẻ căng thẳng của Giả Thục lúc này. Khi khuôn mặt cứng đờ của Giả Thục nhìn về phía anh, anh thậm chí còn thản nhiên thè lưỡi, chậm rãi liếm lên cánh môi của mình, rồi tặng cho Giả Thục một nụ hôn gió.

“Con nhìn cái gì đấy?” Câu hỏi của cô Giả khiến sắc mặt Giả Thục lại đơ ra thêm mấy phần, ngay đến hít thở cũng không dám nữa.

“Đâu có gì!” Giả Thục không nghĩ ngợi gì buột miệng nói ngay, mặt không ngừng co giật, trái tim đã nảy lên đến tận cổ họng rồi.

Cô Giả đưa tay chống nạnh nói: “Thế thì còn không mau đi rửa bát đi? Con muốn lưỡi nhác đến bao giờ nữa hả?”

“A!” Giả Thục vội vàng nhảy ngay xuống đất, giẫm lên cơ thể của người nào đó, rồi chạy tới trước mặt mẹ mình. “Con đi ngay, đi ngay đây...”

“Đợi một chút!” Cô Giả vừa nói vừa chỉ tay vào chân cô. “Đi dép vào!”

Dép? Dép của cô ở đâu nhỉ?

Ánh mắt Giả Thục tìm kiếm khắp xung quanh, đầu giường không có, bên phải không có, chẳng lẽ

là...

Khuôn mặt của anh chàng đang nằm trên mặt đất, tay ôm cái bộ phận nào đó vô cùng méo mó, ngón tay thì lạng lẽ chỉ xuống dưới cơ thể mình.

Vậy phải đi thế nào đây? Chẳng lẽ lại gọi hắn dậy? Sau đó thì để mẹ cô bắt được ư?

“Đã xong chưa vậy? Còn dặn dò cái gì nữa thế?” Từ phòng bên cạnh vang lên tiếng gọi của chú Già, nghe đã có vẻ hơi sốt ruột.

“Đến đây...” Cô Già đáp lại một tiếng, rồi ngoảnh đầu lại nói với con gái: “Con lên tầng trên mang ít trà thượng hạng của chú Chân xuống đây nhé!”

“Vâng!” Già Thuộc vội nói ngay, ánh mắt nhìn mẹ rồi đi, không kịp được thăm thử phào một hơi.

“À...” Cô Già vừa mới bước một chân ra ngoài cửa, dường như lại nhớ đến điều gì đó, đột nhiên xoay người lại hỏi: “Lãng đâu ấy nhỉ? Sao lại không thấy nó thế?”

Già Thuộc giơ tay chỉ lên trời, cười gượng gạo nói: “Có lẽ... có lẽ đã về nhà rồi chẳng?”

“Ừ.” Cô Già không nghi ngờ gì cả, vội vã chạy sang căn phòng bên cạnh, tiếng xào bài mạt chược lại một lần nữa vang lên.

Già Thuộc toàn thân mềm nhũn, ngồi phịch ngay xuống mép giường, cảm thấy sống lưng đã lạnh ngắt.

“Không được, mình không thể ở nhà thêm được nữa, thật quá nguy hiểm!”

Hôm nay cô thiếu chút nữa đã nói lỡ lời, lại thiếu chút nữa thì bị bắt quả tang ngay tại giường, nếu còn ở nhà thêm đôi ngày nữa, cái bí mật nhỏ đó của cô sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần. Ở bên đó cũng rất nguy hiểm, nhưng ít ra thì cũng chỉ có một mình Chân Lãng, dù sao cũng tốt hơn ở nhà để bị bốn đôi mắt nhìn chăm chăm.

Cô đưa chân đá nhẹ vào anh chàng nằm trên mặt đất: “Bác sĩ thú y, anh còn sống đấy chứ?”

Người nào đó gượng bò dậy, ngồi dựa lưng vào thành giường, quần áo xộc xệch, tá toi: “Lần sau em còn giẫm mạnh như thế nữa, chỉ e em sẽ phải làm gái trinh cả đời đấy.”

Già Thuộc tới lúc này mới hoàn hồn trở lại, cặp mắt ngó nghiêng một chút, dừng lại ở chỗ giữa hai chân của anh chàng kia, sau đó lúng túng rút cổ lại, ngoảnh đầu đi hướng khác.

Vừa rồi...

Hình như cô đã giẫm phải chỗ đó thì phải?

Già Thuộc rón rén thò đầu ra ngoài, cha cô còn chưa đi làm về, mẹ cô thì bé bé cung ra ngoài chơi, lúc này không chạy còn đợi đến lúc nào nữa chứ?

Cô nhanh chóng lôi cái va li, lén nhét hết đồ đã chuẩn bị sẵn vào trong đó, rồi mở cửa phòng, mang va li ra ngoài phòng khách.

Giờ đây nhà cô đã trở thành một chốn thị phi đích thực, không tiện ở lại thêm nữa, mà cách tốt nhất chính là mau chóng chuồn đi. Dù sao qua bên kia rồi cô chỉ cần tùy tiện kiếm lấy một cái cơ là xong, người lớn ở nhà còn có thể làm gì được cô chứ?

Già Thuộc hí hoáy viết vài chữ lên một mảnh giấy rồi vứt lên bàn, xách theo chiếc va li của mình chạy nhanh ra ngoài.

Đúng vào lúc cô ấn nút thang máy và đứng đó chờ, điện thoại chọt vang lên âm báo.

Thoáng ngó qua một chút, Già Thuộc lập tức nheo mắt, hai nắm đấm cùng nắm chặt.

“Vợ ời, em ở đâu đấy?” - Chồng thân yêu.

Hắn đã động vào điện thoại của cô từ lúc nào thế chứ? Không ngờ lại thêm vào danh bạ một cái tên khốn nạn thế này.

Giả Thục cắn chặt răng, lại nhét điện thoại vào trong túi, giả bộ như chưa nhận được tin nhắn.

Nếu không vì hắn, sao cô lại phải rơi vào cảnh không có chỗ dung thân như thế này chứ?

Nếu không vì hắn, sao cô lại phải hoang mang bỏ trốn chỉ vì sợ cha mẹ phát hiện ra bí mật như thế này chứ?

Nếu không vì hắn, sao cô lại phải thấp thòm lo âu suốt cả ngày như thế này chứ?

Hôm qua, sau khi thiếu chút nữa thì bị bắt ngay tại giường, cô vừa nhắm lại là trong đầu liền xuất hiện cảnh mẹ cô đứng cạnh giường nhìn cô và Chân Lăng nằm trên đó, ôm ấp nhau, sau đó ép cô phải ở bên Chân Lăng mãi mãi. Rồi sau đó nữa, cô mơ thấy mình bị Chân Lăng bóc lột và ức hiếp thậm tệ, phải làm trâu làm ngựa một gần chết, thế là mồ hôi vã ra, rồi cô giật mình tỉnh dậy, không cách nào ngủ tiếp được nữa.

Khi trời vừa tờ mờ sáng, cô liền lén bò dậy, đi thu dọn quần áo và đồ đạc, chuẩn bị cho việc bỏ nhà trốn đi. Sau khi chờ đợi suốt một ngày, cuối cùng, trước bữa tối, cơ hội của cô đã tới, trong nhà không còn người nào hết.

Cô không để ý tới tin nhắn của Chân Lăng, lúc này trong lòng chỉ nghĩ đến việc bỏ nhà trốn đi, còn về cái tên sao Chổi Chân Lăng đó, cô có thể tránh xa hắn ra bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Thang máy cuối cùng đã đến, Giả Thục thò đầu nhìn vào trong đó với vẻ cảnh giác, xem xem có bóng dáng của cha mẹ hay không. Nhìn sơ qua một chút, không có bất cứ người quen nào, rất tốt...

Giả Thục nhanh chóng lúi ra ngoài thang máy, rồi ôm chiếc va li chạy về hướng cửa lớn của tòa nhà.

Nhưng mới chạy được mấy bước, bên tai cô đã vang lên một giọng nói quen thuộc mang theo nét cười: “Vợ yêu, đang giờ ăn cơm thế này mà em đi đâu đấy?”

Một người nào đó đang ung dung dựa lưng vào bức tường bên cạnh thang máy, hai tay đút túi quần, nhìn bóng người lén la lút kia, trong mắt tràn ngập nét cười.

Giả Thục hơi run, rồi vội vã nhảy vọt ngay tới, đưa tay bịt miệng người kia lại, giọng nói tuy rất nhỏ nhưng tràn đầy vẻ uy hiếp: “Tôi đã nói là anh không được gọi như vậy rồi cơ mà!”

Người nào đó kia tiện dịp vòng tay qua eo cô, hôn trộm lên lòng bàn tay cô. Giả Thục vội rút tay lại, không ngừng vẩy mạnh bàn tay trong không trung, khuôn mặt tràn đầy vẻ chán ghét.

Ánh mắt Chân Lăng dừng lại trên chiếc va li mà cô đang xách, cười hỏi: “Anh nói này em yêu, em định đi đâu vậy?”

“Tôi...” Giả Thục rùng mình một cái. “Tôi đi dạo một chút.”

“Đi dạo mà mang theo cái va li lớn thế này làm gì, em không thấy mệt sao?” Nụ cười của Chân Lăng càng trở nên rạng rỡ hơn. “Anh giúp em nhé?”

Giả Thục vội ôm chặt lấy chiếc va li, ánh mắt căng thẳng ngó nghiêng khắp xung quanh: “Không cần!”

“Vậy mình cùng đi nhé?” Chân Lăng vẫn không chịu bỏ qua cho cô. “Anh cũng đang định đi mua ít đồ, trùng hợp thế này, chi bằng đi cùng em luôn.”

“Không được!” Giả Thục lập tức từ chối, ánh mắt tỏ ra tức tối vô cùng.

Cô phải đi, cô phải sống tiếp cuộc sống thành thoi của mình, cô chẳng muốn ở lại đây để suốt ngày phải thấp thòm, lo âu, càng chẳng muốn ở gần tên khốn khiếp này quá.

Chân Lăng nắm lấy tay cô, Giả Thục ra sức giãy giụa, véo mạnh vào cánh tay anh: “Tôi không đi, không đi, tôi còn có chuyện.”

“Em còn lằng nhằng tiếp nữa là mẹ anh và cô Giả sẽ về đấy.” Chân Lăng thản nhiên nói. “Lúc mẹ anh ra ngoài có nói trước năm giờ sẽ về, bây giờ chỉ còn mười lăm phút nữa là năm giờ rồi, em có đi không đây?”

Bị mẹ bắt sống tại giường...

Đi theo Chân Lãng...

Giả Thước không hề do dự đứng thẳng người, nở một nụ cười nịnh bợ: “Chúng ta đi đâu đây? Chân đại thiếu gia, ngài muốn mua gì vậy? Có cần tiểu nhân góp chút sức mọn không?”

Chân Lãng dắt tay cô đi, trong nụ cười toàn là vẻ hết cách với cô vợ mới cưới này của mình: “Mau đi thôi!”

Giả Thước vội vàng bước theo, tới lúc này cô mới phát hiện trong tay Chân Lãng cũng xách theo một chiếc va li giống hệt của mình, đang định lên tiếng hỏi, Chân Lãng đã đưa tay chặn một chiếc taxi, nhét cô vào trong.

Chân Lãng bỏ hành lý vào thùng xe, ngồi xuống ngay sát bên cạnh Giả Thước, sau đó liền bình tĩnh nói: “Tới sân bay!”

Sân bay?

Trong ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên của Giả Thước, Chân Lãng đưa tay ra xoa nhẹ mái tóc ngắn của cô: “Nhóc con, không nhận được muốn trốn phải không?”

“Đâu có!” Giả Thước nhất quyết không chịu thừa nhận. “Tôi phải quay về làm việc tiếp, Hương Dương Vàng không thể thiếu tôi được.”

“Vậy à...” Chân Lãng kéo dài giọng. “Vậy thì vừa hay có thể làm bạn rồi, sáng nay anh vừa nhận được một cuộc điện thoại, bảo anh nhất định phải quay về, có một cuộc phẫu thuật lớn đang chờ anh.”

Nhìn cái vẻ mặt đó của hắn ta, có quý mới tin.

Trong lòng Giả Thước thầm khinh thường Chân Lãng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trong bụng không ngừng lăm bả lăm bầm những lời hỏi thăm sức khỏe của anh.

Vừa mới vào trong sân bay, Giả Thước đã chạy ngay về phía trung tâm chăm sóc khách hàng, muốn hỏi xem có còn vé máy bay không, nào ngờ vừa mới cất bước thì đã bị một cánh tay giữ lại.

“Anh làm gì đấy?” Giọng nói mới hơi lớn một chút, Giả Thước đã nhận được mấy ánh mắt đầy vẻ “quan tâm”, cô không dám ra tay đánh người, chỉ đành để mặc cho Chân Lãng kéo lê đi.

“Bên này...” Chân Lãng chia tay về phía cô. “Đưa chứng minh thư đây!”

“Này!” Giả Thước ra sức giãy giụa. “Tôi còn chưa mua vé mà, anh dẫn tôi đến chỗ đổi thẻ lên máy bay làm gì chứ?”

Không để tâm đến sự giãy giụa đó, Chân Lãng móc ví của cô ra từ chỗ chiếc túi sau mông một cách thuần thục, rồi lấy chứng minh thư của cô ra, vớt lên quỳ, dễ dàng đổi lấy hai chiếc thẻ lên máy bay. Cho đến lúc này Giả Thước mới loáng thoáng hiểu ra điều gì đó...

“Có phải anh sớm đoán được là tôi muốn trốn...” Cô túm lấy áo Chân Lãng, rồi kéo đầu anh xuống. “... cho nên mới đặt trước vé máy bay?”

Chân Lãng chỉ khẽ mỉm cười, nháy nháy mắt nhìn về hướng một quán ăn ở cách đó không xa: “Có muốn ăn chút gì không?”

Cô nàng nào đó khẽ lắc đầu, vẫn giữ chặt lấy áo anh không chịu buông, hậm hực nói: “Mau nói đi, có phải anh cố ý không vậy?”

“Cái gì mà cố ý hay không chứ?” Chân Lãng cảm thấy có chút mắc cù. “Từ nhỏ em đã vậy rồi, cứ làm chuyện gì thẹn với lòng là lại nghi ngờ bậy bạ, cuối cùng thì trốn biệt. Hôm qua em gặp cảnh thót tim như vậy, hôm nay không trốn đi mới là lạ đấy.”

Vậy sao? Giả Thước không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hơn chun mũi, sau đó mới buông cánh tay đang nắm chặt áo của Chân Lãng ra, nhưng vẫn nói ngang: “Tôi trốn lúc nào chứ, chỉ là công việc bận rộn thôi.”

“Vậy em muốn ăn gì nào?” Chân Lãng kéo Giả Thước lại, đặt một tay lên vai cô, uể oải nói: “Trong cái ổ kia của chúng ta chẳng có đồ ăn gì đâu, em có muốn ăn chút gì đó ở đây không?”

“Không.” Giả Thước trợn tròn mắt tỏ rõ vẻ chán ghét. “Đồ ăn ở sân bay khó ăn lắm, tôi không ăn.”

Ngón tay Chân Lãng cọ nhẹ lên bờ môi mềm mại của cô, tựa như đang chơi thứ đồ chơi mà anh yêu

thích nhất: “Vậy thì đến quán ăn Tứ Xuyên ở gần nhà chúng ta ăn được không?”

Cặp mắt sáng long lanh của Giả Thước lập tức nheo lại, ra sức gật mạnh đầu một cái, hoàn toàn không nghĩ đến việc lần này hai người cùng về, cô sẽ phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng với Chân Lăng.

Trên máy bay, Giả Thước dựa đầu vào vai Chân Lăng, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, trong giấc mơ toàn là thịt luộc thái lát cùng với cá thái sợi.

Chân Lăng ngồi lặng lẽ ngắm nghía những ngón tay của cô vợ mới cưới, những ngón tay đó chắc chắn không thể coi là đẹp, nơi đốt ngón tay còn có không ít vết chai thô ráp, đều là dấu tích do nhiều năm luyện võ để lại. Mà với tính cách tùy tiện của Giả Thước thì rõ ràng là không thèm để ý tới điều này, thành ra những ngón tay không có được sự nắn nọt và mềm mại thường thấy ở một cô gái.

“Thế này liệu đeo nhẫn có bất tiện không nhỉ?” Chân Lăng cầm cổ tay cô lên, mút nhẹ từng ngón tay một, khiến cô cảm thấy hơi ngứa ngáy.

“Đừng có hòng nhé!” Giả Thước nói giọng mơ hồ. “Không được đeo thứ gì cho tôi hết, khó chịu chết đi được, sau này làm sao có thể luyện quyền nữa chứ?”

Chân Lăng nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng tách những ngón tay của cô ra rồi lồng tay mình vào, cánh tay còn lại thì khoác qua vai cô. Giả Thước hơi động dậy một chút, rồi dựa sát vào lòng anh, cho đến khi đã tìm được vị trí thoải mái nhất mới khẽ ngáp dài, tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Còn Chân Lăng thì cúi đầu nhìn cô gái đang ngủ trong lòng mình, nét dịu dàng dần hiện lên trong ánh mắt.

Giả Thước trải qua hai giờ bay trong giấc ngủ ngon lành, cho tới khi Chân Lăng véo nhẹ má cái lên bờ má mềm mịn của cô, cô mới lơ mơ tỉnh dậy.

Thừa dịp cô mới ngủ dậy, còn chưa tỉnh ngủ hẳn, Chân Lăng nâng khuôn mặt cô lên véo nắn một hồi, khiến mặt cô như biến thành cái đầu heo: “Mau dậy đi nào, có đói không, chúng ta đi ăn cơm Tứ Xuyên!”

“Ừm.” Giả Thước vẫn còn đang ngái ngủ, để mặc cho Chân Lăng dắt đi, véo mặt mơ màng dờ dẩn hết như một đứa bé, đột nhiên khụt khịt mũi: “Bác sĩ thú y này, tôi có thể về nhà tắm trước một cái rồi đi ăn không? Người tôi hôi quá!”

Chân Lăng ngoảnh đầu qua véo nhẹ mũi cô một cái: “Em không đói sao?”

Cô trẻ môi nói: “Thà đói đến chết cũng không thể để bị hôi đến chết được.”

“Được, em nói thế nào thì là thế đó.”

Cho đến khi được ngâm mình trong bồn nước nóng, cơn mệt mỏi và buồn ngủ của Giả Thước mới hoàn toàn tan biến, ngồi đó nghịch ngợm đám bong bóng xà phòng một cách vui vẻ. Còn Chân Lăng lúc này đang ở ngoài phòng khách sắp xếp quần áo của hai người.

Anh mở va li, lần lượt lấy từng chiếc quần, chiếc áo bên trong ra phân loại, sau đó cẩn thận đặt vào trong tủ quần áo của mình và Giả Thước. Mà khi anh lấy chiếc áo cuối cùng trong va li của mình ra, phía dưới liền lộ ra một chiếc hộp màu đỏ bên ngoài có in chữ vàng.

Anh đưa tay lấy chiếc hộp đỏ ra, nhẹ nhàng mở nắp hộp. Bên trong có hai cuốn sổ màu đỏ nằm chồng lên nhau, dán sát vào nhau một cách thân mật.

Anh mở một cuốn sổ ra, bên trong có một bức ảnh, hai người trong ảnh ngồi sát cạnh nhau, có điều sắc mặt của một người rõ ràng là đang dờ dẩn, còn có chút bối rối không biết phải làm sao.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt dờ dẩn trên bức ảnh, nụ cười trên khóe môi càng lúc càng rạng rỡ.

“Đồ ngốc, ngoài em ra, anh sao có thể lấy người phụ nữ nào khác chứ?” Anh khẽ lẩm bẩm, đáng tiếc cô nàng nào đó trong phòng tắm không thể nghe thấy những lời này.

Anh cầm bức ảnh ngồi dựa vào sofa, thở ra một hơi thật dài.

“A...” Người trong phòng tắm chợt kêu lên thất thanh. Chân Lăng vội vàng nhảy bật dậy: “Sao thế?”

Giả Thước nhìn bộ quần áo bản đã bị mình ném vào trong máy giặt, lại nhìn mấy chiếc móc quần áo trống không, buồn bực nói: “Bác sĩ thú y, tôi quên lấy quần áo rồi.”

Sau một tràng tiếng cười nhẹ, một bộ quần áo được nhét vào qua khe hở cửa nhà tắm.

Giả Thước đón lấy bộ quần áo đó, rồi không kìm được buồn bực kêu lên: “Bác sĩ thú y, tại sao cứ là chiếc váy này thế?”

Cô phát hiện, mỗi lần Chân Lãng lấy quần áo giúp mình thì đều đưa chiếc váy nhỏ bó sát người này tới, chẳng lẽ hẳn không biết cô mặc một chiếc váy như vậy thì đi lại sẽ rất mệt hay sao? Không thể sai bước đi nhanh, lại còn phải đi trên đôi giày cao gót đế cứng, so với chiếc quần dài và đôi giày thể thao mà nói thì quả thực là phiền phức hơn rất nhiều.

“Vây em tự ra ngoài này mà lấy.” Người ngoài cửa bỏ lại một câu khiến cô tức tối vô cùng, nhưng rốt cuộc cũng chỉ đành mặc chiếc váy đó vào.

Hai người đã tắm rửa sạch sẽ, khoan khoái bước ra ngoài cửa. Giả Thước đã đói đến mềm nhũn cả chân, không còn từ chối việc Chân Lãng vòng tay qua eo để đỡ lấy mình nữa. Hai người chậm rãi cất bước dưới ánh trăng, đi về phía quán ăn Tứ Xuyên ở phía đầu đường.

Trong buổi đêm đầu hạ, ánh trăng dịu dịu trải xuống, những ngôi sao lấp lánh, đủ loại tiếng côn trùng, tiếng chim kêu lạnh lớt, bóng của hai người trải dài ra trên đường, dán chặt vào nhau.

“Tôi có thể gọi một suất bò xào phụ thê không?”

“Được.”

“Vây gọi thêm một suất đậu phụ cay nhé?”

“Được!”

“Bác sĩ thú y, tôi đói quá...”

“Đói đến nỗi không đi được nữa à? Vây để anh công em là được.”

Trong con hẻm tĩnh lặng chỉ có tiếng rủ rừ nói chuyện của hai người bọn họ.

Đột nhiên, Chân Lãng dừng bước. Còn Giả Thước cũng cau mày, ngoảnh đầu nhìn về phía sau.

Không biết từ lúc nào đã có mấy bóng người bám theo phía sau bọn họ, khi bọn họ dừng lại, đôi phương cũng không thèm để ý đến việc ẩn nấp nữa, chạy ào tới vây chặt lấy hai người.

“Hửm?” Giả Thước ngạc nhiên kêu lên một tiếng, hai hàng lông mày nhíu chặt, định bước tới chắn trước mặt Chân Lãng, khuôn mặt lộ rõ vẻ đề phòng.

Nhưng vừa mới nhấc chân lên, chiếc váy bó sát người đã khiến cô cảm thấy vướng víu, rồi khi cơ thể cô nghiêng ngả, Chân Lãng đã nắm tay cô và kéo về phía sau rồi. Anh thân nhiên đứng trước mặt cô, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường: “Nếu kinh tế của mấy người có khó khăn, tiền trong ví tôi cứ việc lấy hết đi là được.”

Rồi anh lẳng lẳng móc ví tiền từ trong túi ra, lấy hết toàn bộ tiền mặt trong ví đưa tới trước mặt gã đàn ông đứng gần mình nhất: “Coi như tôi mời mấy người ăn bữa cơm đi!”

Xấp tiền đó không hề ít, nhìn thoáng qua cũng phải có tới mấy ngàn. Gã đàn ông đó nheo mắt, ánh mắt liếc tới khuôn mặt Chân Lãng.

“Trên người bọn tôi không có thứ đồ trang sức gì đáng giá cả.” Chân Lãng rất tự giác kéo cổ áo xuống một chút, bên trong không hề có chiếc dây chuyền hay món đồ trang sức nào.

Gã đàn ông đó ngoảnh đầu lại liếc nhìn đám đồng bọn đang lăm lăm ống sắt trong tay phía sau lưng mình rồi chút, rồi đưa tay đón lấy xấp tiền trong tay Chân Lãng: “Coi như mày biết điều, đi đi!”

Chân Lãng nắm chặt lấy bàn tay Giả Thước, ngón tay khẽ véo một cái. Mà lúc này Giả Thước cũng rất bình thân, đứng im sau lưng Chân Lãng, chỉ chớp chớp đôi mắt tròn xoe, trông mắt đảo qua đảo lại không ngừng.

Cánh tay Chân Lãng khoác qua eo Giả Thước, đưa cô đi ra phía ngoài con hẻm. Nhưng vừa mới bước được một bước, giọng nói của gã đàn ông kia đã lại vang lên phía sau lưng bọn họ: “Đợi đã!”

Chân Lăng dừng bước chân lại, vẫn lẳng lặng chắn trước người Giả Thục.

Gã đàn ông đó đi lên phía trước hai bước, dừng lại trước mặt Chân Lăng, còn ánh mắt thì lại nhìn chăm chăm vào người sau lưng anh, vẻ mặt hết sức lạnh lùng: “Tao nói là mày có thể đi, nhưng không nói là người bên cạnh mày cũng có thể đi.”

Chân Lăng hơi nhướng mày, vẻ điềm đạm trên người sau nháy mắt đã trở nên lạnh lẽo, tia sáng tỏa ra từ trong mắt còn sáng hơn cả ánh đèn đường phía đằng xa, nhìn chăm chăm vào người trước mặt.

Đứng trước ánh mắt của Chân Lăng, gã đàn ông kia không kim được phải lùi về phía sau hai bước, còn ngậy ra vài giây.

Nhưng nhìn thấy bảy, tám tên đồng bọn bên cạnh mình, hắn ta lại ưỡn ngực: “Thằng ranh, nói thực là bọn tao chỉ muốn tìm một con bé họ Giả thôi, không liên quan gì đến mày hết. Thấy mày vừa rồi biết điều, tao cũng không muốn làm khó gì mày cả, mau rút đi cho khuất mắt tao, bây giờ không phải là lúc ra về anh hùng.”

“Một con bé họ Giả?” Chân Lăng hơi nhếch mép. “Xem ra mấy người đã có chuẩn bị từ trước rồi đúng không?”

“Bọn tao đã ngồi chờ ở đây mấy ngày rồi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc bọn mày xuất hiện, mẹ kiếp...” Một tên du côn vừa nói vừa tức tối nhổ một bãi nước bọt. “Rốt cuộc cũng có thể bàn giao...”

Những lời phía sau còn chưa kịp nói ra, hắn đã bị gã đàn ông đứng phía trước xoay người lại tát cho một cú, lập tức câm miệng.

Gã đàn ông đó hất hàm nói với Chân Lăng: “Ông đây đã chấm con bé này rồi, mày rút ngay, nếu không hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.”

“Phải rút thế nào đây?” Ánh mắt Chân Lăng vẫn bình tĩnh như thường, không hề có vẻ sợ hãi chút nào. “Anh thử cho tôi xem được không?”

Ánh mắt gã đàn ông kia lập tức trở nên dữ dằn: “Mày muốn chết hả?”

“Chết ở đâu nào? Tôi không nhìn thấy, anh tìm giúp tôi chút đi!” Chân Lăng kéo Giả Thục ra sau lưng, một bàn tay vẫn dút vào trong túi quần, dáng vẻ hết sức bình thản.

Trong mắt gã đàn ông kia thoáng qua vẻ tức giận, ổng sắt trong tay lập tức vung lên, đập thẳng tới đầu Chân Lăng: “Mày sẽ được thấy ngay bây giờ đây.”

Động tác của hắn rất nhanh, ổng sắt trong tay đập tới làm phát ra tiếng gió vù vù, có thể thấy hắn ra tay điên cuồng và độc ác đến mức nào.

Chân Lăng dường như đã sợ đến mức ngậy ra, đứng im không hề né tránh, trơ mắt nhìn ổng sắt đập tới đầu mình, nhưng nét mặt lại không hề thay đổi chút nào cả.

Còn động tác trên tay anh thì lại hoàn toàn không phù hợp với nét mặt tưởng chừng như ngậy ra của anh lúc này, lập tức đẩy Giả Thục ra sau lưng.

Đáng tiếc cú đẩy này không thể hoàn toàn cản được sức mạnh của người nào đó, một cái chân thon dài đá mạnh, tựa như một viên đạn trắng ngân vừa rời khỏi lòng súng...

“Xoẹt...”

“A...”

“Keng...”

Gã đàn ông trước mặt lập tức ngã bay về phía sau hai mét, nặng nề rơi xuống đất, còn ổng sắt trong tay thì vẽ ra một đường parabol mẫu mực giữa bầu trời đêm thanh vắng, rơi xuống tí đằng xa.

Tất cả những người đứng đó đều sững sờ.

Gã đàn ông kia ngã xuống đất, hồi lâu sau vẫn không thể động dậy, tất cả những tên đồng bọn mà hắn dẫn theo đều ngậy ra nhìn, quên cả việc bước tới đỡ hắn dậy, thậm chí còn quên cả cặp trai gái trước mặt nữa.

Giả Thục mở to đôi mắt tròn xoe, hai tay giữ chặt chiếc váy, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc, nhìn Chân Lăng chăm chăm. Cô đột nhiên cảm thấy cái người mà mình đã quen biết hơn hai mươi năm

này trở nên hơi xa lạ.

Cú đá vừa rồi là của cô, nhưng vì chiếc váy bó sát người nên động tác của cô hơi chậm, đồng thời vì dùng lực quá mạnh nên chiếc váy đã rách toạc.

Nhưng đây không phải là điều khiến cô kinh ngạc, cô kinh ngạc là bởi cú đá của mình không ngờ lại không trúng đích, chỉ kịp nhìn thấy cái gã kia ngã bay về phía sau.

“Anh...”

Sau một hồi lâu, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, ngẩn ngơ nhìn anh chàng bên cạnh.

Nếu cô không nhìn nhầm, người vừa vung chân nhanh hơn cô chính là Chân Lăng, hơn nữa khả năng tụ lực và bùng nổ của anh thậm chí còn mạnh hơn cô.

Đây tuyệt đối không phải là vì sự khác biệt về thể lực giữa nam và nữ, đặc biệt là góc độ và hướng vung chân đó, cô cảm thấy rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc.

Chân Lăng liếc nhìn qua phía cô một chút, chỉ nói ra hai chữ: “Phía sau!”

Giả Thước giật mình tỉnh táo trở lại, mà cùng lúc ấy, mấy kẻ đang bao vây xung quanh cũng đều không còn ngậy ra nữa, mùa may ống sắt trong tay cùng đập mạnh về phía hai người bọn họ.

Chẳng còn thời gian để nói điều gì nữa, Giả Thước linh hoạt nhảy vọt lên, vung chân đá thẳng vào cằm của kẻ xông tới đầu tiên, lập tức khiến hắn phải ngõi sụp xuống mà ôm cằm kêu gào không ngừng.

Lại một nắm đấm đầm đẫm trúng mũi của một gã khác, nhưng Giả Thước còn chưa kịp vui mừng thì đã bị một cánh tay kéo về phía sau, vừa khéo tránh được một ống sắt vừa đập tới.

Bên tai cô vang lên giọng nói hờ hững của Chân Lăng: “Cẩn thận một chút, đây không phải là lúc luyện tập đâu.”

Đúng vậy, đây không phải là lúc luyện tập, không có bất cứ sự hạn chế nào, tất cả đều lấy việc đánh người làm mục tiêu, mà đối phương lại có nhân số áp đảo, trong tay còn cầm theo vũ khí.

Cô nhanh, anh còn nhanh hơn, lúc này sức mạnh của anh như đang bùng nổ, gần như sau mỗi cú đấm, mỗi cú đá đều có kẻ phải ngã xuống đất.

Đây không phải một cuộc thi đấu trên võ đài, mà là một màn ẩu đả nơi đường phố, và khi có đông người thế này, còn cần phải gọi là ẩu đả tập thể.

Khi bị bảy tám người cầm gậy sắt vây chặt lấy, Giả Thước dù có giỏi hơn nữa, phản ứng nhanh hơn nữa thì cũng chỉ có thể đảm bảo sự an toàn cho bản thân, rồi dựa vào sự phán đoán chuẩn xác mà thỉnh thoảng tung đòn phản kích.

Hai người dựa lưng vào nhau, cùng bảo vệ phía sau lưng của nhau. Cô không có thời gian để đi hỏi xem tại sao Chân Lăng lại có bản lĩnh lợi hại thể này, cặp mắt nhìn chăm chăm vào mấy tên du côn trước mặt.

“Đánh con bé kia ấy!” Không biết là kẻ nào kêu lên một tiếng như thế, khiến mấy kẻ trước mặt Giả Thước đồng thời nhảy vọt lên, tay nắm chân đá cộng thêm ống sắt đập không ngừng về phía cô.

Giả Thước hơi nghiêng người qua một bên, chụp lấy cổ tay của gã đang đập ống sắt tới mặt mình, rồi vung tay chặt thẳng tới khuỷu tay của đối thủ, khiến hắn không cầm chắc được chiếc ống sắt trong tay, để nó rơi xuống đất. Rồi cô lại thừa thế bẻ mạnh một cái, kẻ đó rú lên một tiếng, ngõi sụp xuống giữ chặt lấy cánh tay đã biến dạng của mình mà rên rĩ không ngừng.

Giả Thước chỉ kịp đánh ngã một người, không có thời gian để ý tới gã đàn ông bên cạnh đang cầm ống sắt điên cuồng vọt tới. Mắt thấy ống sắt đã gần đánh tới trước mặt, nhưng cô lại chẳng thể nào né tránh.

Cô chỉ đành cố hết sức dịch người sang một bên, đồng thời chuẩn bị sẵn để chịu đòn.

Nhưng từ phía bên cạnh, một cánh tay chọt vung tới với tốc độ cực nhanh, đấm thẳng vào bụng gã đàn ông đó. Khi đối phương đau đớn gấp người lại, một cái cùi chỏ liền nện thẳng xuống lưng hắn, làm phát ra một âm thanh nghe đến rợn người.

Nhanh, chuẩn, mà quan trọng nhất là độc!

Trong khoảnh khắc cái cùi chỏ nện vào lưng kẻ kia, khóe mắt Giả Thước không kìm được hơi co giật, trong lòng còn thầm cảm thấy đau thay cho cái gã đáng thương kia. Có điều động tác của cô thì không chậm lại chút nào, mũi bàn chân hất mạnh, dùng một tư thế hết sức mạnh mẽ đá thẳng vào giữa háng của kẻ ngay trước mặt.

Giả Thước đã chẳng còn lòng dạ nào mà để ý tới lời dạy của huấn luyện viên, ra tay cũng chẳng nề nang ngần ngại điều gì. Giờ đây trong lòng cô chỉ có một tín niệm duy nhất, đó là phải bảo vệ cho Chân Lăng, bảo vệ bản thân.

Bị gần chục gã đàn ông mang theo vũ khí điên cuồng tấn công, dù là người có võ thì thể lực cũng sẽ giảm đi không ngừng. Giả Thước bắt đầu cảm thấy những cú đâm đá của mình không còn được nhanh và mạnh như lúc đầu nữa.

Hơi thở của cô dần trở nên nặng nề, cô thở dốc, lẳng lặng nhìn anh chàng đang đứng trước mặt mình, dùng sức một người để ngăn cản sự tấn công của mấy kẻ còn lại.

Những động tác của anh tựa như nước chảy mây trôi, so với cô lại càng thêm gọn ghẽ, hơn nữa mỗi động tác đều tràn đầy sức mạnh và có độ chuẩn xác cực cao, không lần nào là không đánh trúng vào nhược điểm hay sơ hở của đối phương, sau nháy mắt lại có thêm hai kẻ bị đánh gục.

Khi lại có thêm một kẻ nữa bị đánh ngã, ba tên du côn trước mặt bọn họ không còn dám lao lên nữa, run rẩy nhìn Chân Lăng và Giả Thước, xoay người bỏ chạy.

Chân Lăng quay sang hỏi Giả Thước: “Em thế nào rồi?”

Giả Thước khẽ lắc đầu, rồi hỏi lại anh: “Anh từng đi theo lão già kia luyện võ đúng không?”

Mỗi huấn luyện viên đều có những thói quen và cách dạy dỗ học trò khác nhau, vì sở thích nên dù không vào đội tuyển quốc gia nhưng những cuộc thi đấu Giả Thước cũng tham gia khá nhiều, từng cọ xát với rất nhiều cao thủ trong nước. Chỉ nhìn thói quen khi ra tay của Chân Lăng vừa rồi, cô có thể khẳng định đây chắc chắn là do huấn luyện viên của mình dạy.

Mà cách ra đòn của anh hết sức gọn ghẽ và có lực, khác hẳn với loại võ thuật biểu diễn chỉ để nhìn cho đẹp, nếu không luyện tập thường xuyên thì ắt không thể làm được đến thế. Nhưng tại sao chứ, tại sao cô lại không hay biết chút nào chứ?

Chân Lăng được công nhận là người điềm tĩnh, đừng nói là thấy anh luyện quyền luyện cước, cô thậm chí còn chưa từng thấy anh vận động mạnh bao giờ, thật không ngờ một người vốn luôn lãnh đạm như anh mà cũng có lúc bùng nổ như vậy.

“Không phải là anh đi theo huấn luyện viên luyện võ, mà là ông ấy cứ bám lấy anh.” Chân Lăng khẽ mỉm cười, đưa tay ra lau đi những giọt mồ hôi trên trán Giả Thước, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Bản lĩnh đeo bám của ông ấy thì chắc em còn biết rõ hơn anh ấy chứ.”

Cô không kìm được đưa tay tới xoa xoa nắn nắn cánh tay của Chân Lăng, sau đó lại mò lên khuôn mặt anh, véo một cái thật mạnh: “Anh có đúng là bác sĩ thú y không đấy? Chắc không phải là do người khác dịch dung⁽¹⁾ thành chứ?”

Chân Lăng đưa tay vuốt ve bờ má cô, gương cười: “Em đọc tiểu thuyết võ hiệp nhiều quá rồi đấy.”

“Nhưng...” Cô cảm thấy khó tin vô cùng, một người mà hơn hai mươi năm nay cô vẫn luôn cho rằng hết sức yếu ớt, vậy mà thoáng cái đã lặn mình biến thành một cao thủ võ lâm.

Nhớ lại trận ẩu đả vừa rồi, cô dám khẳng định, nếu Chân Lăng mà đi tham gia thi đấu, ít nhất cũng có thể giành được giải ba, mà hẳn không ngờ lại giấu giếm tốt đến vậy, quả thực là...

Khiến cô khó có thể chấp nhận nổi.

Bao nhiêu năm nay cô luôn miệng nói phải đập bẹp một người nào đó, bao nhiêu lần cô phải nương tay chỉ vì sợ khiến hắn phải vào bệnh viện, bao nhiêu lần đến khuôn mặt hắn, cô cũng không dám véo mạnh lấy một cái, không ngờ tất cả đều là do cô tưởng bở mà thôi.

Chân Lăng thấy sắc mặt Giả Thước không ngừng biến đổi, trên mặt đất còn có mấy kẻ đang nằm rên rĩ không ngừng, liền đưa tay ra đỡ cô: “Cảnh sát chắc sắp tới rồi, em có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Tới lúc này Giả Thước mới cảm thấy chỗ mắt cá chân mình bắt đầu có cảm giác đau nhức, rồi cơn đau dần dần truyền lên bắp chân, khiến cô không kìm được hơi run rẩy.

Chỗ này của cô đã từng bị thương, bình thường vận động nhẹ thì không có vấn đề gì, nhưng vừa rồi cô phải dùng lực

Cô cử động nhẹ chân một chút, cảm giác tê rần quen thuộc lập tức truyền đến, cô hơi ngẩng lên: “Hình như tôi bị trật khớp rồi.”

Chân Lãng nhẹ nhàng nói: “Đề anh đưa em đi tới bệnh viện.”

Giả Thước dựa người vào anh, lại cúi đầu kiểm tra chỗ bị thương, hoàn toàn không chú ý tới tình hình sau lưng. Cái kẻ bị cô đập ngã đầu tiên đã chậm rãi bò dậy, nắm chặt một thứ gì đó trong tay, lẳng lặng đi tới.

Gần như là dựa vào trực giác nhảy bèn, Giả Thước đột nhiên ngoảnh đầu lại. Cái thứ trong tay trái đối phương lóe lên, một luồng sáng chói lòa chiếu thẳng vào mắt cô, khiến cô tạm thời không thể nhìn thấy gì hết.

Cô ngoảnh mặt sang hướng khác theo phản xạ, né tránh luồng sáng chói mắt đó.

“Cách...” Lưỡi con dao bấm bật ra, chém thẳng tới khuôn mặt cô.

Chân Lãng đưa hai tay ra ôm chặt lấy Giả Thước vào lòng, lưỡi dao chém vào cánh tay anh.

Kẻ kia không kịp gây ra vết thương lớn hơn, cái chân của Chân Lãng đã vung lên đá thẳng vào ngực hắn rồi, khiến hắn lại một lần nữa ngã bay ra phía xa.

Tiếng còi xe cảnh sát từ đằng xa vang lại, mấy kẻ nằm trên mặt đất gắng gượng bò dậy, hoang mang bỏ trốn.

Trước mắt Giả Thước là một mảng tối đen, đôi mắt vẫn chưa thể nhìn thấy thứ gì, tiếng còi xe cảnh sát bên tai càng lúc càng gần hơn, rồi kẻ đó là một loạt những tiếng bước chân nhốn nháo.

Cô bám chặt lấy cánh tay Chân Lãng, lòng bàn tay ẩm mà ướt, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

“Bác sĩ thú y, anh sao rồi?” Cô ra sức lắc mạnh cái đầu, khó khăn lắm thị lực mới hồi phục lại, chỉ thấy trên ống tay áo vốn trắng tinh của Chân Lãng là một mảng màu đỏ ghê người.

Bên ngoài phòng cấp cứu là một mảng dày đặc toàn người là người, tí mi nhìn kỹ thấy rất dễ phân biệt.

Màu trắng và màu đen.

Màu trắng là bác sĩ, màu đen là cảnh sát, khung cảnh bận rộn lúc này hoàn toàn không phù hợp với sự tĩnh lặng vốn có của màn đêm.

Đội trưởng Tôn của đội cảnh sát hình sự rất buồn bực, buổi tối mà phải ra ngoài làm nhiệm vụ, rồi khi đến hiện trường lại chỉ nhìn thấy dấu vết của một vụ ẩu đả, đương sự thì bị thương phải vào bệnh viện, anh ta tất nhiên cũng phải đi theo. Có điều, khi đương sự vừa được đưa vào phòng cấp cứu, cô y tá trực ban đã hoảng hốt gọi điện thoại, sau đó...

“Vụ án này nhất định phải thành lập tổ điều tra, không, phải thành lập tổ chuyên án!” Khí chất nho nhã của ông lão trước mặt lúc này đã bùng phát trở thành cơn giận dữ, đôi mắt trợn trừng nhìn chằm chằm vào anh. “Nếp sống ngoài xã hội thành ra thế này, cảnh sát các anh làm việc thế nào vậy?”

“Viện trưởng, ông đừng kích động!” Một ông lão khác cất tiếng an ủi, nhờ thế mới khiến ông lão nho nhã kia dần bình tĩnh lại, có điều đội trưởng Tôn còn chưa kịp thở phào một hơi, ông lão vừa lên tiếng an ủi kia đã trừng mắt nhìn anh: “Chuyện này nhất định phải lập tức điều tra, không được chậm trễ!”

Viện trưởng hít sâu một hơi, nói: “Chủ nhiệm, ông cũng đừng kích động!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau một hồi, rồi đồng thời chỉ tay về phía đội trưởng Tôn: “Còn không mau đi điều tra đi?”

Đội trưởng Tôn tỏ vẻ hết cách nói: “Đương sự không phải còn ở trong phòng cấp cứu sao? Tôi đang đợi đề hồi han, ghi chép.”

Lời giải thích của anh hoàn toàn không thu hút được sự chú ý của hai ông lão đó, lúc này bọn họ còn đang thảo luận với nhau: “Ông đi xem thử tình hình chưa thế?”

“Vẫn chưa, nhưng tôi đã dặn bọn họ mở hết máy móc ra rồi, phải làm một cuộc kiểm tra toàn diện, bây giờ thì đang chụp X-quang.”

“Mọi người đã đến hết cả chưa? Khi nào có phim nhớ đưa tôi xem một chút!”

“Hy vọng là không có vấn đề gì lớn, chủ nhiệm khoa Ngoại, khoa Thần kinh và khoa Chính hình đều đã tới cả rồi, cũng đang đợi kết quả đấy.”

Hai người cứ đứng đó nói chuyện với nhau, hoàn toàn không để ý tới đội trưởng Tôn sắc mặt quái dị đang đứng cạnh đó.

“Viện trưởng, có phim rồi đây.” Một cô y tá vội vã kêu lên, viện trưởng, chủ nhiệm cùng với một vài vị bác sĩ có thâm niên vội vã chạy ra ngoài, hoàn toàn không còn vẻ điềm đạm thường thấy ở những người làm bác sĩ.

Cho dù đội trưởng Tôn đã từng trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng không thể nghĩ người thanh niên bình thường vừa được mình đưa tới đây có chỗ nào thật sự đặc biệt, không ngờ lại có thể khiến cho nhiều bác sĩ nổi tiếng trở nên căng thẳng đến mức này.

Anh có chút thấp thòm, mà cô gái nào đó ở phía sau căn phòng kia lại càng thấp thòm và sợ hãi hơn anh gấp nhiều lần. Qua ô cửa sổ bằng kính, Giả Thước nhìn thấy những chiếc áo bác sĩ màu trắng không ngừng đi qua đi lại trước mắt, trái tim bất giác nảy lên đến tận cổ họng.

Suốt dọc đường đến đây, Chân Lăng luôn đỡ lấy cô, an ủi cô rằng không có gì hết. Mà cô rõ ràng đã nhìn thấy cánh tay anh vẫn có thể động đậy, chắc là thần kinh còn chưa bị tổn thương, nhưng...

Cô không nhìn thấy Chân Lăng, trái tim bắt đầu trở nên hoảng loạn, lại nhìn đám đông xao động trước mắt, cô càng không dám tin tưởng vào phán đoán ban đầu của mình.

“Có thể không kích động được sao?” Một vị bác sĩ có tuổi đang xoa nắn cái chân bị đau giúp cô, không kìm được cất tiếng. “Cậu ta là bác sĩ mổ chính khoa Phẫu thuật lồng ngực hàng đầu toàn quốc, nếu tay cậu ta mà có vấn đề gì, sau này sẽ không thể cầm dao phẫu thuật được nữa.”

Không thể cầm dao phẫu thuật được nữa...

Giả Thước giống như bị đâm cho một cú thật mạnh vào người, sau nháy mắt đã không thể hít thở được nữa, ngay đến tư duy cũng dừng lại, trước mắt là một mảng trống rỗng, thứ duy nhất có thể nghe thấy được là giọng nói của vị bác sĩ già kia: “Dạo trước, không phải có một nghệ sĩ piano bỏ ra một khoản tiền lớn để mua bảo hiểm cho đôi tay của mình đó ư, người ta sợ tay mình hỏng rồi thì sẽ không thể biểu diễn cho các khán thính giả thưởng thức được nữa. Nhưng nếu tay của bác sĩ Chân mà hỏng, vấn đề không phải chỉ là thưởng thức nữa, mà là tính mạng của rất nhiều người.”

Cánh tay của Chân Lăng sẽ bị hỏng sao?

Giả Thước đột nhiên nhảy dựng lên: “Chân Lăng ở đâu? Anh ta ở đâu?”

Đã lâu như vậy rồi mà chưa thấy xuất hiện, chẳng lẽ thật sự là bị thương rất nặng cho nên đã được đưa thẳng tới phòng phẫu thuật rồi sao?

Cô không phải một người hay lo nghĩ, nhưng tình hình hiện giờ khiến cô càng nghĩ càng cảm thấy sợ, càng nghĩ trái tim lại càng lạnh ngắt.

Động tác của cô rất nhanh, vị bác sĩ già kia chưa kịp có phản ứng gì thì cô đã nhảy lên rồi, sau đó lao thẳng về phía cửa.

Nhưng bàn chân vừa chạm đất, một cơn đau tê tái truyền lên từ chỗ mắt cá chân. Cơ thể cô hơi lắc lư một chút, rồi ngã nhào ra phía cửa.

Một cánh tay nhẹ nhàng đưa tới đỡ lấy eo cô, giúp cô tránh khỏi cảnh tiếp đất bằng mặt, đồng thời còn có một giọng nói mà cô hết sức quen thuộc vang lên: “Tuy anh rất thích em tự nhào vào lòng anh thế này, nhưng ở đây có bao nhiêu người đang nhìn như vậy, anh sẽ xấu hổ đấy.”

“Chân Lãng...” Giả Thước ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt trong veo tràn ngập nét cười. Cô căng thẳng đứng lên, nhìn chăm chăm vào cánh tay phải của Chân Lãng: “Tay anh thế nào rồi?”

Những vết máu loang lổ sau khi khô lại đã thành màu nâu đen, nhuốm nửa ống tay áo, nhìn mà rợn người.

Trái tim cô không ngừng co giật, còn có cảm giác khó thở.

Vết thương thì cô đã thấy nhiều, máu cũng từng nhìn thấy không ít, nhưng cảm giác sợ hãi và căng thẳng đến tột độ thế này thì cô chưa từng trải qua bao giờ.

“Vết thương ngoài da thôi, không sao.” Chân Lãng dùng tay trái ôm lấy eo cô, cúi đầu ghé đến bên tai cô nói: “Lúc ở trên xe không phải anh đã cho em xem rồi sao?”

“Nhưng...” Giả Thước trề môi, ánh mắt liếc nhìn những người không ngừng đi qua đi lại ngoài cửa, cúi gằm mặt.

“Bọn họ chuyện bé xé ra to thôi.” Chân Lãng thản nhiên nói, nhìn về mặt của Giả Thước, anh lại cười hỏi: “Sao, em lo cho anh à?”

Giả Thước không nói gì, nhưng vị bác sĩ già kia lại lên tiếng sau khi đã im lặng khá lâu: “Đừng có mừng quá sớm, nói không chừng là do tôi bóp mạnh quá cho nên cô nhóc này mới muốn chạy trốn đấy.”

Chân Lãng ần Giả Thước trở lại chiếc ghế, rồi cười nói với vị bác sĩ già: “Chủ nhiệm Phạm, đã làm phiền chú rồi.”

Vị bác sĩ già nhìn Giả Thước một chút, rồi lại nhìn qua phía Chân Lãng: “Tay cậu có cần tôi xem giúp không? Dù sao viện trường cũng gọi hết các chủ nhiệm khoa tới rồi, tôi thì đang không có việc gì làm cả, nhân tiện xem cho cậu một chút luôn.”

Chân Lãng gượng cười xua tay nói: “Cháu không sao hết, chủ cứ xem cho cô ấy đi!”

“Không cần đâu.” Giả Thước kiên quyết nói. “Cứ xem cho anh trước đi, tôi không sao cả.”

Mất cá chân cô bị đau là chuyện thường gặp, cũng không phải vấn đề gì lớn. Nhưng tay của Chân Lãng thì khác, đã làm kiểm tra nhiều như vậy rồi mà mới chỉ cầm máu bước đầu, còn chưa cả băng bó, lỡ thật sự bị nặng thì phải làm sao chứ?

“Vết thương của anh, chủ nhiệm Phạm không xem được đâu.” Câu nói của Chân Lãng lại càng khiến sắc mặt Giả Thước trở nên khó coi.

Ngay đến bác sĩ mà cũng không xem được, chẳng lẽ thật sự rất nặng sao?

Thấy vẻ mặt đó của cô, Chân Lãng lập tức hiểu ra nguyên nhân, liền đưa tay ra véo nhẹ lên cằm cô một cái: “Đồ ngốc, chủ nhiệm Phạm là bác sĩ khoa Chính hình, còn anh bị thương ngoài da, chú ấy tất nhiên không xem được rồi.”

“A...” Giả Thước lo lắng hồi lâu, không ngờ lại nhận được một đáp án như vậy, lập tức ngẩng lên, trừng mắt nhìn Chân Lãng.

Cô còn chưa kịp nói gì, bàn tay vị bác sĩ già đã bóp mạnh một cái, cảm giác đau đớn truyền lên từ chỗ mất cá chân. Giả Thước không kịp đề phòng, liền ngoác miệng kêu một tiếng.

Chân Lãng ôm lấy Giả Thước vào lòng, đứng bên cạnh cô. Nhìn vẻ mặt dữ dằn của cô lúc này, anh không kìm được bật cười một tiếng.

“Bác sĩ Chân.” Một cô y tá thấp giọng nhắc nhở. “Tay anh còn phải khâu vài mũi, đừng chậm trễ nữa!”

Bàn tay Chân Lãng đặt lên vai Giả Thước, anh xoay người lại nói với cô y tá bên cạnh mình: “Khâu cho tôi ngay tại đây được không?”

Cô y tá lấy ra một cây kim cong lấp lánh ánh sáng màu bạc dưới ánh đèn, Giả Thước lập tức quên đi cơn đau ở chân, nhìn chăm chăm vào cây kim đó, thấy mũi kim bén nhọn xuyên vào da thịt anh, kéo theo một sợi chỉ mảnh màu đen.

Mỗi lần cô y tá khâu xong một mũi, khoe miệng Giả Thước lại giật giật. Cô khẽ rít một hơi, cặp mắt to tròn háp háy không ngừng, từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi cánh tay của Chân Lãng.

Nghe thấy tiếng rít của cô, Chân Lãng liền cúi đầu, dịu dàng hỏi: “Đau à?”

Giả Thục buồn bực lắc đầu, vẫn nhìn đắm đắm vào cánh tay anh: “Anh đau.”

Chân Lãng cười hà hà nói: “Không đau bằng em, có thuốc gây tê rồi.”

“Vậy à?” Cô khẽ đáp, nhưng cảm giác đau đớn trong lòng lại chẳng giảm phần nào, còn có chút chua xót, quả thực khó có thể diễn tả bằng lời.

Cô quen anh đã nhiều năm như vậy, quả thực chưa từng thấy anh bị thương bao giờ, mà lần này còn là bị dao chém bị thương, chiếc áo sơ mi trắng dính đầy máu, mỗi lần nhìn thấy là cô lại cảm thấy nhói đau.

Trong lòng đang buồn phiền hết sức, cô cứ cúi đầu cắn chặt môi, im lặng chẳng nói năng gì. Chỉ đến khi bàn tay Chân Lãng nhẹ nhàng vuốt bờ má cô, cô mới ghé sát khuôn mặt tới bờ vai anh, cạ nhẹ vào đó.

Lực tay của vị bác sĩ già rất mạnh, cô đã cố nén nhịn không kêu thành tiếng, nhưng cái chân vẫn rụt lại trong vô thức, toàn thân đều cứng đờ. Hai bàn tay cô thì nắm chặt lấy mép váy, chiếc váy làm bằng tơ thật đã bị cô vò cho nhăn nhúm.

Anh đưa tay vỗ nhẹ lên má cô: “Anh đến phòng làm việc thay đồ một chút, ăn mặc thế này đúng là dễ làm người ta sợ lắm, ngoan ngoãn ở đây đợi anh nhé!”

“Anh...” Cô nhìn lớp vải gạc dày quấn trên tay anh, tuy vết thương do dao chém kia đã không thể nhìn thấy được nữa, nhưng vẫn khiến cô nhìn mà đau lòng.

“Yên tâm đi!” Chân Lãng giơ cao cánh tay. “Vết khâu đẹp lắm!”

Vết khâu đẹp lắm? Anh nói năng cái kiểu gì vậy?

Giả Thục hơi nhếch mép, cố nặn ra một nụ cười, nhưng nhìn còn khó coi hơn khóc.

Khi cặp mắt bị ánh sáng rực rỡ chiếu vào, cô đã nhìn thấy con dao trong tay đối phương, thậm chí trong khoảnh khắc đó cô còn biết mình có lẽ sẽ bị thương, nhưng trong lòng lại không cảm thấy sợ hãi chút nào hết. Vậy mà giờ đây chỉ nhìn thoáng qua vết thương đã được băng bó trên tay Chân Lãng, cô đã cảm thấy sợ hãi.

Giả Thục đưa mắt nhìn cô y tá, không kìm được run rẩy hỏi: “Cánh tay của anh ấy liệu có di chứng gì không?”

Cô y tá chớp chớp đôi mắt, cười đáp: “Nếu có di chứng gì, chị cho rằng viện trưởng và các chủ nhiệm khoa có thể ung dung như vậy sao? Vết thương quả thực không nông, thiếu chút nữa thần kinh đã bị tổn thương rồi, nếu muốn nhanh lành, quãng thời gian này nhất định không được cử động tay nhiều quá. Có điều, một vết sẹo là điều khó tránh khỏi.”

Nói tới đây, cô y tá đan hai bàn tay lại vào nhau rồi đưa lên chống cằm, cặp mắt mơ màng nhìn lên trần nhà, giọng nói nghe trần trụi về ngưỡng mộ: “Bác sĩ Chân thật đúng là một anh hùng hoàn mỹ, không những đẹp trai, hòa nhã, lúc nguy hiểm còn có thể chắn dao cho vợ. Nếu có một người đàn ông chịu chắn dao cho em, em sẽ lập tức lấy anh ấy ngay.”

Giả Thục lúc này còn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ, chỉ nhớ được một câu nói của cô y tá.

Thiếu chút nữa thì thần kinh đã bị tổn thương rồi...

Thiếu chút nữa thì anh đã không thể tiếp tục cầm dao phẫu thuật...

Thiếu chút nữa thì sự nghiệp của anh sẽ phải chấm dứt vì cô...

Một chiếc áo được khoác lên người cô từ phía sau, là chiếc áo vét của anh: “Chỗ này lạnh, em khoác thêm cái này vào đi!”

Tới lúc này cô mới phát hiện, chiếc áo vét dài của Chân Lãng vừa khéo che đến chỗ đùi cô, bao bọc mảng da thịt trắng ngần kia lại.

Bàn tay vị bác sĩ già bóp mạnh một cái, toàn thân Giả Thục đều hơi co giật, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, nhưng lại cắn răng không kêu lên tiếng nào.

Sắc mặt Chân Lãng trở nên hơi căng thẳng, giọng nói cũng chùng xuống: “Chủ nhiệm Phạm, cô ấy bị nặng lắm sao?”

“Nếu đơn thuần xét vết thương thì cô nhóc này chỉ bị căng dây chằng và trật khớp, không tính là nặng

lắm”, vị bác sĩ già chậm rãi tháo chiếc kính lão xuống, nhẹ nhàng nói. “Nhưng nếu chỗ này thường xuyên bị trật khớp như hai người nói, tôi đề nghị tốt nhất là nên bó thạch cao rồi nghỉ ngơi một thời gian, đừng tùy tiện đi lại mà làm tăng thêm áp lực cho cổ chân.”

“A!” Giả Thước nhìn cái mắt cá chân đã sưng vù, mặt xị hẩn xuống, rồi nhìn về phía Chân Lăng bằng ánh mắt cầu cứu: “Tôi không sao đâu, trước đây cũng thường xuyên bị như vậy rồi, cứ quen là được mà.”

Đáng tiếc những lời nói nhẹ nhàng này lại không mang tới vận may cho cô, đôi mắt Chân Lăng đột nhiên lóe sáng: “Thường xuyên bị như vậy ư? Sao em không nói?”

“Không quan trọng mà.” Cô cúi gằm mặt.

“Bó, nhất định phải bó!” Chân Lăng không hề nể nang đập tắt ngay hy vọng của cô. “Chú xem giúp cháu xem có cần dùng thêm vật lý trị liệu nữa không, nếu cần thì để cháu đưa cô ấy đi.”

Thế là dù hết sức không muốn nhưng Giả Thước của chúng ta vẫn phải bó một lớp thạch cao thật dày. Nhìn cái chân lúc này còn to hơn cái đầu của mình, cô muốn khóc mà không ra nước mắt.

Phía ngoài chợt vang lên một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, một người đàn ông trung niên đứng cạnh cửa gạt đầu chào bọn họ, sắc mặt bình tĩnh không thể nhìn ra chút tâm tư nào, nhưng trong ánh mắt lại ẩn hiện vẻ nặng nề mà nghiêm túc: “Chào cậu Chân, chào cô Giả!”

Giả Thước nhìn theo hướng phát ra âm thanh, có chút kinh ngạc kêu lên: “Ày, chú Tạ.”

Người đàn ông trung niên bước vào cửa, nhìn cánh tay được quấn một lớp vải gạc khá dày của Chân Lăng, còn có cái chân được bó thạch cao của Giả Thước, lông mày nhíu chặt: “Sao lại như vậy chứ?”

Chân Lăng khẽ gạt đầu với ông ta, hai người lẳng lặng đi qua một bên thấp giọng chuyện trò, thỉnh thoảng Giả Thước còn thấy người đàn ông trung niên đó móc điện thoại ra gọi điện, sau đó lại cúi đầu nói chuyện.

Giả Thước từ đầu chí cuối luôn im lặng, khác hẳn với vẻ hoạt bát thường ngày, một mình buồn bực ngồi trên ghế, thậm chí còn chưa từng ngẩng lên lần nào.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Anh Chân, anh đã không việc gì rồi, chúng ta có thể nói chuyện một chút được chưa nhỉ?” Đội trưởng Tôn đang đứng ngoài cửa có chút buồn bực, giọng nói nghe cũng không được thân thiện lắm. “Nếu ai cũng bắt người ta phải đợi giống như anh, cảnh sát chúng tôi làm sao có thể làm việc được chứ, cứ phải vây quanh anh cả ngày hay sao?”

Chân Lăng còn chưa mở miệng, người đàn ông trung niên kia đã nói trước: “Anh là đội trưởng Tôn đúng không? Tôi là luật sư đại diện của anh Chân, tên là Tạ Quốc Trường, mọi chuyện cứ để tôi nói với các anh.”

Tạ Quốc Trường? Đội trưởng Tôn cảm thấy cái tên này hơi quen tai, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được là từng nghe thấy ở đâu.

“Anh có thể nói rõ được không chứ?” Phải đợi lâu như vậy mà chỉ đợi được một luật sư, thật là khó có thể chấp nhận nổi.

Tạ Quốc Trường khẽ mỉm cười nói: “Nếu anh cảm thấy không được, vậy tôi sẽ hỏi cấp trên của anh để xin ý kiến, anh xem vậy có được không? Nhân tiện cho tôi hỏi một chút, đã gọi điện cho cảnh sát rồi, tại sao trong vòng nửa giờ mà không thấy cảnh sát xuất hiện trong phạm vi năm trăm mét chứ?”

Lời của ông ta khiến đội trưởng Tôn hết sức bất mãn, trầm mặt nói: “Không được, dựa theo quy định, đương sự nhất định phải để cảnh sát hỏi chuyện và ghi chép, anh có thể ở lại cùng.”

Đang lúc giằng co, một chiếc xe chợt dừng lại bên ngoài cửa bệnh viện, rồi một người trung niên đẩy về uy nghiêm bước từ trên xe xuống, đi thẳng về phía bọn họ.

Đội trưởng Tôn thầm run lên, vội bước tới cất tiếng chào: “Cục trưởng!”

Người đàn ông trung niên đó trừng mắt nhìn đội trưởng Tôn, rồi chìa hai tay về phía Chân Lăng: “Cậu Chân, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, tôi nhất định sẽ kêu bọn họ lập tổ chuyên án để điều tra.”

Chân Lăng khẽ nở nụ cười, rồi chìa tay ra bắt tay với vị cục trưởng kia: “Vừa rồi luật sư Tạ đã nói qua

tình hình với chú rồi, cháu nghĩ chắc chú cũng đã hiểu sơ qua mọi chuyện. Vụ án này e là có liên quan đến vấn đề cướp giết, bắt cóc, hoặc thậm chí là tổ chức xã hội đen, chú xem bộ dạng của cháu bây giờ đi, trong cuộc họp mời thầu ngày mai nếu có phóng viên hỏi đến, cháu biết phải trả lời thế nào đây chứ?”

“Chuyện này...” Sắc mặt cục trưởng lúc trắng lúc đỏ, sau đó liền ngoảnh đầu lại nói với đội trưởng Tôn: “Còn không mau đi lập tổ chuyên án đi hả?”

Chân Lãng mỉm cười nói: “Chuyện này làm lớn lên e là sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt, cuộc họp mời thầu ngày mai cháu không tham gia thì hơn, nếu không có khi lại khiến người khác cảm thấy bất an, rồi ảnh hưởng tới việc thu hút vốn đầu tư của các chủ. Cháu sẽ phái người đại diện ra mặt, phóng viên chắc không biết gì cả đâu.”

Khuôn mặt cục trưởng vẫn còn căng cứng: “Cậu Chân...”

Chân Lãng khẽ gật đầu, lại quay sang thấp giọng dặn dò Tạ Quốc Trường: “Chuyện hôm nay đừng nói gì với người nhà cháu!”

Tạ Quốc Trường tỏ vẻ khó xử, nhưng cuối cùng vẫn khẽ gật đầu.

Sắc mặt cục trưởng rốt cuộc cũng trở nên nhẹ nhõm hơn: “Có cần tôi phái người hộ tống cậu về nhà không?”

“Không cần đâu.” Chân Lãng lắc đầu, rồi quay sang vẫy vẫy tay với Giả Thục: “Chúng ta về thôi!”

Giả Thục ngồi trên xe lăn, cúi gằm mặt, không nói lời nào.

Chân Lãng đẩy xe lăn bằng một tay, cúi đầu ghé đến sát bên tai cô hỏi: “Nhóc con, làm gì mà cứ ủ rũ thế?”

Giả Thục ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại cúi xuống.

“Đói rồi hả? Vậy để anh nhờ chú Tạ kêu người mang ít đồ ăn đến nhà mình nhé?”

Đói ư? Cô không muốn ăn gì cả!

Vẫn khẽ lắc đầu.

“Có phải là cảm thấy em đã gây thêm rắc rối cho anh không?”

Đáp lại anh vẫn là một cái lắc đầu buồn bã.

Chân Lãng mỉm cười, thôi nhẹ một hơi vào tai Giả Thục: “Có phải là thấy không bảo vệ được anh, cho nên nghĩ bản thân rất vô dụng không?”

Cơ thể Giả Thục chợt trở nên cứng đờ, cô không lắc đầu nữa.

Bao nhiêu năm rồi đều là cô đánh nhau giúp anh, chưa từng bị thua bao giờ, cũng chưa từng để anh bị người khác ức hiếp. Nhưng hôm nay, không những cô phải hy sinh mất một cái chân, mà Chân Lãng cũng đã đổ máu, vậy là điều duy nhất cô cảm thấy đáng để khoe khoang cũng chẳng còn nữa rồi.

“Thực ra anh còn rất nhiều việc phải cần đến em.” Chân Lãng trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu em không chịu giúp anh, chắc anh sẽ thảm lắm đây.”

Lần này cái đầu đang cúi rụp xuống kia rốt cuộc cũng đã chịu ngẩng lên, cặp mắt lặng lẽ nhìn Chân Lãng.

“E hèm...” Chân Lãng khẽ ho một tiếng. “Cánh tay này của anh bây giờ không thể cử động được, anh không cách nào tắm rửa, cũng không cách nào đánh răng, thậm chí vào nhà vệ sinh cũng không cách nào cởi thắt lưng da và cúc quần. Ngoài em ra, e rằng không ai có thể giúp anh được, em có chịu giúp anh không?”

Trong cặp mắt tròn xoe kia cuối cùng đã ánh lên những tia sáng rực rỡ, Giả Thục gật đầu một cái thật mạnh: “Có!”

Chiếc xe lăn chậm rãi rời đi, bóng dáng hai người dần biến mất khỏi cổng lớn của bệnh viện. Những người tới cùng Tạ Quốc Trường bám theo từ đằng xa, nghe thấy trong gió loáng thoáng vang lại giọng nói của bọn họ.

“Vậy em phải giúp anh hết đây nhé!”

“Được, tôi đảm bảo sẽ làm đến mức tốt nhất.”

“Nào, cười một cái nào!”

“Không cười, trông cái bộ dạng này của anh xấu chết đi được, đồ Thiên Tàn.”

“Em còn xấu hơn ấy, đồ Địa Khuyết⁽²⁾.”

Chương 12

“Cuộc đời luôn đặc sắc hơn phim, bởi vì tình tiết trong phim có thể đoán trước được, còn cuộc đời thì không bao giờ. Cuộc đời luôn sâu thẳm hơn phim, bởi vì bạn có thể lựa chọn vai nam chính trong phim, nhưng lại không thể lựa chọn người bên cạnh mình.”

[Trích lời Giả Thục]

Hai con người khốn khổ quay về nhà trong sự bảo vệ của một đám người. Khi Chân Lăng bước chân qua cửa, vẫn còn có thể nhìn thấy có mấy anh chàng to con đang khoanh tay trước ngực đứng bên ngoài.

Anh buồn bực lắc đầu, khoát tay nói với bọn họ: “Các anh đừng có đứng ở đây như vậy, sẽ khiến mọi người xung quanh sợ đấy, dưới kia có bảo vệ rồi.”

Mấy người đó lắc đầu một cách kiên định, khoanh tay trước ngực, đứng im ở đó.

“Tôi có thể yêu cầu các anh quay về không?” Chân Lăng vẫn nói với giọng hết sức hòa nhã, nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ kiên định không gì có thể thay đổi.

“Anh Chân.” Một anh vệ sĩ tỏ vẻ khó xử nói: “Chú Tà cũng đã có lời rồi, nếu chúng tôi để anh rời khỏi tầm quan sát, chúng tôi khỏi cần làm nữa luôn.”

“Không được để tôi rời khỏi tầm quan sát sao?” Chân Lăng có chút tức cười nói: “Vậy có phải là khi vợ chồng tôi ở bên nhau, các anh cũng muốn đứng bên cạnh xem không?”

“Ặc...” mấy anh vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, há hốc miệng không nói ra được lời nào.

“Thế này đi, để tôi nói với chú Tà, các anh không cần đứng đây canh gác nữa!” Chân Lăng khẽ lắc đầu, cảm điện thoại lên gọi. Sau một cuộc giao tranh ngắn ngủi, mấy người đó nhanh chóng rút khỏi cửa, trả lại cho Chân Lăng và Giả Thục một không gian yên tĩnh tạm thời.

Giả Thục ngồi trên sofa, cái chân to bự gác lên chiếc bàn trà, nghiêng người dựa lưng vào ghế, liếc mắt nhìn về phía Chân Lăng đang đứng ngoài cửa, cất giọng uể oải nói: “Bọn họ đi cả chưa?”

Chân Lăng gượng cười, lắc đầu: “Chưa, chỉ đổi sang chỗ khác, không còn dễ thấy như vừa nãy nữa mà thôi.”

“Ồ dưới kia à?” Giả Thục trợn trừng mắt nói. “Vậy thả để bọn họ đứng ngoài cửa, như vậy cùng lắm chỉ dọa được mấy gia đình sát vách, còn đứng dưới kia thì sẽ ảnh hưởng tới tất cả mọi người trong tòa nhà này đấy.”

“Chịu thôi.” Chân Lăng đi tới cạnh cửa sổ, nhìn xuống phía dưới tòa nhà. “Chú Tà cứ nhất quyết yêu cầu như vậy, nếu anh không đồng ý, chuyện của chúng ta hôm nay sẽ được báo với người lớn ở nhà, sau đó em cứ chờ người tới áp giải chúng ta về đi.”

“Ôi...” Giả Thục buồn bực than vãn. “Vừa mới trốn được tới đây, tôi không muốn quay về đâu!”

“Anh cũng không muốn quay về.” Chân Lăng ngồi xuống bên cạnh Giả Thục, ánh mắt nhìn về phía cái chân cô. “Quay về chẳng phải là rất phiền phức sao?”

Sau khi vào nhà, Giả Thục thấy nóng nên cởi ngay chiếc áo vét của Chân Lăng ra, vút qua một bên, cái chân gác lên bàn trà, chiếc váy đã bị tách thành hai nửa kia tự động trượt xuống, để lộ ra một mảng da thịt trắng ngần cùng cặp đùi thon dài thẳng tắp.

Ánh mắt Chân Lăng có ý tán thưởng, nhìn đắm đắm vào làn da trần đầy sức đàn hồi đó, khẽ cười.

“Chú Tà sẽ không báo cáo về nhà chứ?” Giả Thục vô thức ghé đầu tới dựa vào vai Chân Lăng, nhưng vừa mới chạm vào liền đột nhiên giống như bị điện giật, lập tức rút về ngay, rồi dựa vào sofa.

Chân Lăng đưa tay ra ôm cô nàng đang muốn tránh ra xa đó: “Cánh tay này của anh không việc gì.”

Giả Thục còn muốn giãy ra, nhưng khi ngẩng lên thì gặp ngay ánh mắt kiên định của Chân Lăng, liền để im cho anh ôm, rồi co người dựa vào lòng anh.

“Yên tâm đi, anh đã dặn dò chú Tà rồi, chú ấy sẽ không nói gì đâu.” Chân Lăng cúi đầu nhìn cô gái xinh đẹp trong lòng mình, ngón tay khẽ nhẹ mấy sợi tóc của cô. “Sẽ không có ai áp giải em về rồi đâu”

em lại đâu.”

Giả Thước đưa mắt nhìn cái chân của mình, uể oải cất tiếng, trong giọng nói như mang theo vẻ ảm ức vô hạn: “Vây còn tạm được.”

“Anh sẽ ở bên em.” Anh tựa cái cằm mình lên trán cô, dịu dàng nói. “Đảm bảo sẽ không để em cảm thấy buồn chán, được không?”

Giả Thước ngẩng đầu tỏ vẻ đáng thương: “Thật chứ?”

“Thật.” Chân Lăng khẽ hôn lên má cô. “Chúng ta không phải là Thiên Tàn, Địa Khuyết sao, sao có thể tách ra được chứ?”

“Có phải anh cảm thấy tôi rất vô dụng không?” Trên khuôn mặt đang ngẩng lên đó tràn đầy vẻ buồn bã, trong cặp mắt trong veo toàn là sự mất mát. “Tôi chưa từng nghĩ rằng mình lại bị thua khi đánh nhau, cũng chưa từng nghĩ đến việc để anh bị thương ngay trước mặt tôi.”

Cô nhìn vào mắt Chân Lăng, hơi chớp chớp đôi mắt, ánh mắt thoáng hiện vẻ như bị tổn thương, thậm chí đã ầng ầng nước: “Từ nhỏ đến lớn tôi luôn đánh thắng, lúc nhỏ tôi đã hứa là sẽ bảo vệ anh, còn ăn nhiều kẹo của anh như vậy, kết quả là...”

“Ha ha...” Chân Lăng bật cười. “Không sao, anh sẽ không truy cứu việc em không thực hiện lời hứa đâu, muốn ăn thì anh mua thêm cho em là được.”

“Tôi không ăn đồ ngọt nữa rồi.” Giả Thước khẽ “hừ” một tiếng, phát hiện ánh mắt Chân Lăng luôn nhìn chằm chằm vào một vị trí nào đó.

Cô cúi đầu xuống nhìn theo ánh mắt anh, phát hiện anh cứ nhìn vào đùi mình hồi lâu mà chưa từng rời ánh mắt đi chút nào, nét mặt vốn dịu dàng lập tức biến đổi hẳn, tựa như một con mèo lười nhác đột nhiên bị người ta giẫm phải đuôi, không những tròn tròn đôi mắt, mà lông lá toàn thân cũng đều dựng đứng cả lên.

“Anh nhìn cái gì đấy hả?” Cô đưa tay chụp lấy vạt áo trước ngực Chân Lăng. “Nói đi, anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Nhìn ánh mắt như muốn phun lửa của Giả Thước, nụ cười của Chân Lăng lại càng rạng rỡ hơn, ngón tay cạ nhẹ một cái lên cằm cô: “Em không cảm thấy lúc này mình rất quyến rũ sao?”

“Quyến rũ?” Giả Thước tròn tròn mắt nhìn cái chân thạch cao màu trắng của mình, dặng dấp con mèo hoang lập tức hiện ra. “Tôi biết anh miệng chó không mọc được ngà voi mà, cười tôi xấu xí đúng không? Cười tôi phải bó thạch cao đúng không? Cười tôi không thể đi lại được đúng không?”

Giọng nói của cô càng lúc càng lớn, nắm đấm không ngừng khua khoắng trong không trung, nhưng lại không dám hạ xuống, đôi mắt hăm hực trừng lên nhìn cánh tay được băng băng vải gạc của anh, rụt nắm đấm lại.

“Thật đấy.” Bàn tay anh vuốt dọc xuống bờ eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve làn da bên dưới váy, cảm giác hết sức mịn màng, khiến người ta không rời tay.

Bàn tay anh âm âm, vuốt ve rất nhẹ nhàng, cặp mắt nheo lại mang theo nét cười vui vẻ, tựa như đang thưởng thức điều gì đó. Còn Giả Thước thì nằm tựa vào lòng anh, mệt mỏi ngáp dài liên tục.

“Mệt rồi phải không?” Hôm nay phải bận rộn suốt từ sáng sớm đến tận nửa đêm, Chân Lăng nhìn cơ thể đang dần trượt xuống của Giả Thước, dịu dàng hỏi: “Đã muốn đi ngủ chưa?”

Giả Thước nhào vào lòng anh, chậm rãi lắc đầu, nói: “Không mệt.”

Cô nằm co người trên sofa, gối hờ lên đùi anh, cơ thể cuộn lại tựa như một chú mèo lười nhác, nếu không có cái chân thạch cao kia thì quả thực là không khác chút nào. Bàn tay Chân Lăng lướt nhẹ trên cặp đùi thon dài trắng muốt của cô, nhiệt độ nơi lòng bàn tay chậm rãi truyền vào làn da cô.

Âm ấm, ngra ngứa, còn hơi tê tê. Giả Thước phát hiện, gần đây Chân Lăng càng lúc càng thích ở cạnh cô, tiếp xúc da thịt với cô, không phải là vuốt ve khuôn mặt thì là véo nhẹ cánh tay, dường như cô là một món đồ chơi yêu quý của anh vậy.

“Thích lắm phải không?” Cô nhắm mắt, khẽ “hừ” một tiếng.

“Đúng vậy, da em cứ mềm mềm, khi vuốt ve cảm giác rất thoải mái.” Câu trả lời của anh mang theo

mấy phần không đứng đắn, đồng thời cũng rất uể oải.

Giả Thước giống như một con thú cưng đang được chủ nhân vuốt ve, thỉnh thoảng lại cựa mình một chút, phát ra tiếng rên rĩ thật dài.

Bàn tay đang vuốt ve đùi cô đột nhiên dừng lại, cô ngo nguẩy một chút, rồi khẽ “hừ” một tiếng, dường như đang yêu cầu anh tiếp tục.

Anh cúi đầu, ghé đến gần khuôn mặt cô, bàn tay tiếp tục vuốt ve nhẹ nhàng. Cô nàng đang gối đầu lên đùi anh chu miệng, càng gần anh hơn.

Đôi môi anh lướt nhẹ qua bờ má cô, rồi nhẹ nhàng cất tiếng lầm bầm: “Vợ yêu, đêm tân hôn đầu tiên em đã đập cho anh một cú, hôm nay có thể nói là đêm đầu tiên chúng ta ở riêng với nhau, phải kỷ niệm một chút mới được!”

Cô nhắm mắt lại, dựa vào cảm giác để tìm kiếm môi anh, cho đến khi hai đôi môi chạm nhẹ vào nhau, rồi khẽ cuốn lấy nhau một chút, cô mới khẽ cất tiếng rên, giọng uể oải: “Hôm nay cũng rất đáng để kỷ niệm đấy, ưm...”

Đúng thế, rất đáng để kỷ niệm...

Đôi môi Chân Lãng cứ vờn quanh đôi môi cô, không nỡ xa rời, còn cô cũng đáp lại trong vô thức, phối hợp với đôi môi ấm áp của anh.

Anh cứ hôn nhẹ lên môi cô một cái, rồi lại nhanh chóng tách ra. Cô thì hơi co rụt người, đồng thời cất tiếng cười vang khanh khách.

“Tập trung một chút!” Chân Lãng có chút bất mãn, liền cắn nhẹ lên cánh môi cô.

Cô cũng cắn lại anh, hai người tựa như con bướm và nhụy hoa, đang giao tranh với nhau một cách thân mật vô cùng, hơi thở của hai người như hòa quyện, không ngừng đòi hỏi.

Ban đầu chỉ là vui đùa, rồi biến thành buông lỏng bản thân, sau đó nụ hôn của bọn họ càng lúc càng sâu. Chân Lãng không ngừng khiêu khích đầu lưỡi của cô, còn cánh tay cô cũng không kìm được vòng qua cổ anh, hơi nhô môi lên một chút.

Bàn tay Chân Lãng vén mép váy cô lên, sau đó lại luồn lên trên, nhẹ nhàng vuốt ve bờ eo thon thả.

Cô ngo nguẩy một cách bất an, nhưng lại khiến động tác của anh càng thêm mạnh mẽ. Nhịp thở của hai người trở nên nặng nề, xen lẫn với tiếng gió vù vù phát ra từ chiếc điều hòa trong phòng.

Đôi môi Chân Lãng di chuyển xuống dưới dọc theo bờ má Giả Thước, hôn khắp khuôn mặt cô, sau đó dừng lại ở cổ.

Nơi được anh hôn hiện lên những vết màu đỏ, còn lấp loáng ánh nước, trông có vẻ quyến rũ vô cùng.

Hơi thở của Giả Thước càng lúc càng dồn dập, cô ôm chặt cổ Chân Lãng, cảm nhận sự tồn tại của những bông hoa lửa mà anh đốt lên trên cơ thể mình. Một cảm giác quái lạ khiến cô có chút lúng túng, chỉ biết ôm chặt lấy anh, không ngừng thở dốc.

Không khí trong căn phòng dần trở nên ướt át, hai con người trên sofa quấn chặt lấy nhau...

“Kính coong!” Tiếng chuông cửa vang lên tựa như một gáo nước lạnh dội xuống, làm tan đi ngọn lửa nóng bỏng trong lòng hai người lúc này.

Chân Lãng ngẩng lên, cất giọng khàn khàn hỏi: “Ai đấy?”

Tiếng chuông cửa liền dừng lại, phía bên ngoài vang lên một giọng nói khô khan: “Anh Chân, chú Tạ bảo chúng tôi đưa đồ ăn đêm đến cho anh, còn có cả đồ tắm nữa.”

Chân Lãng vỗ nhẹ lên má Giả Thước một cái, rồi đứng dậy đi ra mở cửa. Giả Thước nằm cuộn người trên sofa, hai mắt như vô hồn, hoàn toàn ở trong trạng thái hôn rồi khỏi xác.

Một đám người bung theo đĩa lớn đĩa nhỏ liên tục đi vào, đặt xuống trước mặt Giả Thước một hàng dài đồ ăn, sau đó lại khom người chào Chân Lãng rồi bước ra ngoài.

Chân Lãng kéo Giả Thước đang nằm đờ đẫn trên sofa dậy: “Đồ háu ăn, đói chưa thế? Dậy ăn chút gì đi nào!”

Cô hơi hé miệng, còn chưa kịp lên tiếng thì cái bụng đã phát biểu rồi. Chân Lãng liền véo nhẹ mũi cô

một cái: “Mau ăn đi!”

Mùi thơm đã khơi dậy lòng ham ăn của cô, cô liền cầm đôi đũa gấp thức ăn đưa đến bên miệng, nhưng vừa mới há miệng ra thì nhìn thấy Chân Lăng đứng ngay bên cạnh, miếng thức ăn đó không làm sao mà nhét vào miệng được nữa.

Một bàn tay xoa nhẹ trên đỉnh đầu cô, Chân Lăng cười nói: “Mau ăn đi, không phải đói rồi sao?”

Cô suy nghĩ một chút, rồi đưa tay kéo Chân Lăng xuống, đưa miếng thức ăn đến bên miệng anh: “Cùng ăn!”

Chân Lăng ngồi xuống ngay sát bên cạnh cô, đón lấy miếng thức ăn mà cô đưa tới: “Không phải em đói rồi sao, em ăn trước đi!”

Giả Thược khẽ lắc đầu, lại xúc cơm đưa đến bên miệng anh: “Tôi đã đồng ý là sẽ giúp anh, bây giờ tay trái anh không cầm đũa được, để tôi bón cho anh ăn.”

“Vây cùng ăn nhé?” Chân Lăng đưa tay vòng qua eo Giả Thược, kéo nhẹ một cái rồi bế cô ngồi lên đùi mình.

Giả Thược bung bát cơm, ngoan ngoãn đưa tới trước mặt anh, rồi đưa cơm đến bên miệng anh một cách vụng về. Bàn tay cô tuy đã hết sức cẩn thận nhưng vẫn lập cập run rẩy, bát cơm vốn đã không nhiều hầu như đều rơi xuống người Chân Lăng.

Rồi Giả Thược lại cầm thìa múc canh bón cho anh, cười ngô nghê nói: “Canh gà đây, uống nhiều một chút cho vết thương mau lành!”

“Em cũng uống đi!” Cánh tay duy nhất có thể cử động của Chân Lăng ôm lấy Giả Thược, âu yếm nhìn cô cứ uống một hớp rồi lại bón cho anh một hớp, thỉnh thoảng còn kêu toáng lên.

“A, lại vãi ra rồi.”

“Đừng động đây, đừng động đây!”

“May mà canh gà chỉ ấm chứ không nóng đây.”

“Ừ, thức ăn lại rơi rồi.”

Bất kể cô gấp cái gì Chân Lăng đều tươi cười ăn hết, đáng thương thay cho chiếc áo sơ mi cao cấp của anh, dính đầy các vết dầu mỡ rất nhiều cơm và cơ man các loại thức ăn, trông cứ xanh xanh đỏ đỏ bất mắt vô cùng.

Hai người vừa ăn cơm vừa vui đùa, thỉnh thoảng Chân Lăng lại hút lấy một ngụm canh gà từ trong miệng Giả Thược, cô cũng để mặc cho anh muốn làm gì thì làm, một bữa cơm không biết phải ăn bao lâu mới xong.

Mùa hè trời sáng từ khá sớm, khi những tia sáng lờ mờ bắt đầu ánh lên ở phía đằng đông, Chân Lăng và Giả Thược mới miễn cưỡng ăn xong bữa cơm thân ái kia.

Giả Thược há miệng ngáp dài một cái, rồi uể oải dựa đầu lên vai Chân Lăng.

“Mệt rồi phải không?” Chân Lăng cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô. “Anh đi xả nước tắm nhé?”

“Ừm.” Ăn đã quá no, máu chảy cũng chậm, Giả Thược bắt đầu mơ mơ màng màng.

“Lát nữa nhớ giúp anh cởi quần áo đây, còn nữa, giúp anh kỳ lưng...” Chân Lăng xoay người đi vào phòng tắm, bỏ lại Giả Thược đang mơ màng nhìn theo bóng lưng anh.

Vừa rồi hắn nói cái gì ấy nhỉ? Tắm á?

Vậy là phải giúp hắn cởi quần cởi áo hay sao?

Còn phải đối mặt với một Chân Lăng trần như nhộng hay sao?

Còn phải giúp hần lau người nữa sao? Trời ạ, như vậy chẳng lẽ mình sẽ phải lau sạch những giọt nước trên cơ thể hần từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, tức là phải sờ khắp cơ thể hần hay sao?

Một Chân Lãng giống như con heo bị cạo sạch lông? Một Chân Lãng trần như nhộng?

Khuôn mặt cô đột nhiên đỏ bừng, rồi màu đỏ cứ thế lan dần xuống dưới, cuối cùng ngay đến đầu ngón chân cô cũng đỏ.

Một Chân Lãng lỏa thể...

Một Chân Lãng trần như nhộng...

Một Chân Lãng không mặc quần áo...

Trong đầu Giả Thục mấy chữ đó không ngừng xoay tròn, lấp đầy cả đầu óc cô, rồi sau đó những con chữ dần biến thành hình ảnh.

Có phải chưa bắt đầu hòa không nhỉ? Hay là bị hồng rồi? Sao cô lại cảm thấy mặt mình cứ nóng bừng bừng thế này chứ?

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy rào rào, trong đầu cô liên hiện ra hình ảnh King Kong vừa tắm xong, cơ thể rắn chắc đang làm dáng, đứng trước mặt cô mà gồng hai tay lên, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, giống như bức hình quảng cáo của hãng thời trang Kinh Bá, còn nhe răng cười với cô.

Trời ạ, cô nghĩ đi đâu vậy chứ, Chân Lãng sao có thể là loại đàn ông cơ cấp như vậy được?

Tuy cô chưa từng nhìn thấy toàn bộ, nhưng tốt xấu gì cũng đã thấy một phần, thêm vào đó còn từng dùng tay sờ, dùng người cạ, dùng chân giẫm, do đó biết chắc rằng Chân Lãng tuyệt đối không phải là loại đàn ông như cô vừa nghĩ.

Thân hình Chân Lãng có lẽ thuộc loại thon dài rắn chắc, tuyệt đối không phải loại cơ bắp cuộn cuộn, nhưng cũng không phải loại thư sinh yếu đuối, cảm giác khi sờ rất tuyệt, trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh riêng biệt của đàn ông, tỷ lệ lại rất đều. Nếu như nhất định phải dùng một từ gì đó để hình dung, vậy thì nói anh tiêu sái phóng khoáng có lẽ là hợp nhất.

Đặc biệt là bờ vai rộng cùng cái eo thon của anh, còn cả cặp mông rất mẩy kia nữa...

“Nhóc con, mau tới giúp anh nào!” Chân Lãng thò đầu ra ngoài gọi.

“Ừm!” Giả Thục hít sâu một hơi, mang theo tâm trạng bi tráng và coi cái chết nhẹ tựa lông hồng mà đứng dậy bám vào tường, nhảy lò cò tới phòng tắm.

Bên chiếc bồn tắm, Chân Lãng đang khom người xả nước, hơi nước nghi ngút bốc lên, một vài giọt nước bám vào mái tóc của anh, khiến khuôn mặt anh trông càng khôi ngô, tuấn tú.

Hoàn toàn không giống như trong suy nghĩ của cô, Chân Lãng vẫn mặc quần áo, áo sơ mi thấm nước dính sát vào cơ thể, làm tôn lên thân hình hoàn mỹ của anh.

Anh thò tay vào bồn tắm thử nhiệt độ của nước một chút, rồi liếc mắt qua phía Giả Thục đang đứng bên cạnh: “Đang nghĩ gì đấy?”

“Mông của anh mẩy thật!” Giả Thục chẳng nghĩ ngợi gì, buột miệng phun ra một câu.

Lời vừa ra khỏi miệng mình cô đã muốn tát ngay một cái vào mặt mình, cô không ngờ mình lại buột miệng nói suy nghĩ trong lòng ra như thế.

“Vậy sao?” Chân Lãng hơi nhướng mày. “Muốn sờ một chút không?”

Giả Thục giật mình phát hiện ra mình đã lỡ lời, liền tức tối trừng mắt nhìn Chân Lãng. “Ai muốn sờ anh chứ?”

Chân Lãng khẽ mỉm cười, lại chỉ tay vào bồn tắm đang bốc hơi: “Để anh tắm trước nhé? Vì anh còn cần em giúp đỡ, nếu em tắm trước thì đến khi giúp anh xong người lại ướt nhẹp ngay thôi.”

Về điều này thì Giả Thục không tranh luận với anh, lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

“Sao em không ngồi xe lăn?” Chân Lãng thấy cô đang vịn một tay vào tường, lê cái chân bó thạch cao nặng nề đi, không kìm được nói: “Thế này sẽ rất mệt đấy.”

“Như vậy cứ giống như là người tàn tật ấy.” Cô nàng nào đó bắt mắt lắm lắm.

Chân Lăng bật cười hỏi: “Chẳng lẽ bây giờ em không phải là người tàn tật sao?”

“Tôi có thể đứng được là được rồi.” Cô xoay người lại, dựa lưng vào tường, đưa tay về phía anh. “Để tôi cười giúp anh nhé?”

Chân Lăng đứng trước mặt cô, nhìn đôi tay cô đang lần mò trên những chiếc cúc áo sơ mi của mình, trong ánh mắt ẩn hiện nét cười âu yếm. Căn phòng tối lúc này vô cùng yên tĩnh, chỉ có những tiếng loạt soạt rất nhẹ vang lên khi bàn tay cô cọ vào chiếc áo sơ mi của anh.

Những chiếc cúc áo lần lượt được cởi ra, vòm ngực anh bắt đầu lộ ra một phần. Nhìn những đường nét vừa xuất hiện ấy, Giả Thước bắt giặc ngây ra.

Làn da anh thật mịn, cảm giác khi sờ vào thật tuyệt, cho dù đã từng sờ không biết bao nhiêu lần, nhưng cô vẫn không thể không thừa nhận, thân hình Chân Lăng đẹp hơn hẳn so với thân hình của vô số người đàn ông không mặc áo mà cô nhìn thấy ngoài đường.

Mà đặc biệt là anh không có những sợi lông ngực đáng ghét kia.

Nếu mảng lông ngực rậm rạp của những người đàn ông ngoại quốc trong phim còn có thể coi là gợi cảm, vậy thì mấy sợi lông ngực lún phún của một số người đàn ông để trần thân trên nơi đầu đường cuối phố thật chẳng khác gì một mảnh đất hoang vu bỏ găm, hoặc cũng có người chỉ có vài sợi lông cong cong đón gió mọc xung quanh hai điểm đen đen nào đó nhô lên, thật không hề gợi cảm chút nào, chỉ khiến người ta cảm thấy hết sức thô bỉ.

Còn may là Chân Lăng không có. Cô vẫn thích nhìn bộ ngực trắng nõn, sạch sẽ này hơn.

Bên dưới ngực anh là vùng bụng đang nhấp nhô lên xuống, có thể nhìn thấy mấy mảng cơ bụng rắn chắc và đẹp mắt vô cùng, cô thật muốn đưa tay tới đó sờ thử, cảm giác khi sờ vào cái nơi như miếng sắt được bọc vải nhung bên ngoài ấy nhất định là rất tuyệt.

Cô ngẩng người ra nhìn, không kìm được nuốt một ngụm nước miếng, rồi đưa ngón tay tới, nhẹ nhàng vuốt ve.

Dưới ngón tay cô, làn da anh như ẩn chứa một sức mạnh vô cùng, còn hơi âm ẩm.

Hơi thở của anh dần trở nên gấp gáp, hàng lông mày hơi nheo lên, nhẹ nhàng ghé sát đến bên tai cô nói: “Nước nguội rồi đấy, em cởi xong chưa?”

“A!” Giả Thước vội rút tay về, nhanh chóng cởi ngay chiếc áo của anh. “Xong rồi, xong rồi...”

“Em lạnh không?” Bàn tay Chân Lăng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, rồi vén những sợi tóc ra sau tai.

Cô ngẩng lên, bắt gặp ngay ánh mắt mang theo nét cười của anh, không kìm được rung mình một cái: “Không lạnh.”

“Không lạnh thì em run cái gì chứ?” Chân Lăng bật cười, khuôn mặt ửng hồng của cô anh đã nhìn thấy rõ ràng.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại run, thậm chí còn không hiểu tại sao sau khi sờ Chân Lăng, hơi thở của mình lại trở nên rối loạn, giọng nói thì khàn khàn, ngay đến bàn tay cũng đang run lẩy bẩy.

“Anh còn không đi tắm đi?” Cô rướn cái cổ đã cứng đờ, cố gắng rặn ra được một câu: “Không phải nước đã lạnh rồi sao?”

Ánh mắt Chân Lăng nhìn xuống phía dưới, dừng lại tại chỗ thắt lưng của mình: “Còn cái quần!”

“A...” Vừa định lên tiếng phản bác, Giả Thước lại chợt nhìn thấy lớp vải gạc quấn trên tay anh, đành lúng túng thu những lời đã ra đến miệng lại, hậm hực nói: “Được!”

Bàn tay cô giống như là bị di chứng sau khi trúng gió, cứ lập cà lập cập.

Khó khăn lắm mới lần mò được tới chỗ cái cúc quần của anh, trong những hơi thở đều đều, cái bụng ấm áp của anh lại một lần nữa dán sát vào bàn tay cô, khiến cơ thể cô bất giác run lên, vội rút tay về giống như bị điện giật.

“Ấy?” Chân Lăng ngạc nhiên hỏi: “Em sao vậy?”

Cô nhắm chặt hai mắt lại, cố gắng nín thở, lấy hết can đảm kéo mạnh sợi thắt lưng da của anh, rồi lại

giật tung cái cúc, kéo chiếc quần xuống.

“Roạt...” Chiếc khóa quần phát ra tiếng rên rĩ ní non cuối cùng, sau đó thì oanh liệt hy sinh.

“Em báo đáp ân nhân cứu mạng của mình như vậy hay sao?” Ánh mắt Chân Lăng nhìn thoáng qua chiếc quần đã rách thành hai nửa, còn cả cái cúc quần vẫn vương sợi chỉ trên tay Giả Thục, không kim được khê lắc đầu.

Giả Thục mở mắt, nhưng lại ngược nhìn lên trần nhà, cổ tỏ ra cứng rắn nói: “Anh có tắm không đây?”

Trong tiếng cười nhè nhẹ, tiếng nước đập dồn chậm rãi vang lên. Giả Thục hít vào một hơi thật sâu, sau đó thở ra thật chậm, cặp mắt đã sắp bắt động đến nơi nhưng cũng không dám nhìn xuống dưới.

“Nhóc con, cợ lưng giúp anh nào!” Một chiếc khăn bông trùm lên đầu cô.

Giả Thục kéo chiếc khăn xuống, lại một lần nữa lấy hết can đảm xắn ống tay áo, tưởng tượng ra những hình ảnh mà mình chuẩn bị nhìn thấy.

Phiên bản thật của đồ nam Kinh Bá liệu có xuất hiện không đây? Hay là phiên bản 18+?

“Nhanh lên một chút!” Tiếng thúc giục vang lên, rốt cuộc đã khiến cô hạ quyết tâm.

Hơn hai mươi năm trước đã từng nhìn thấy vô số lần rồi, sợ cái gì chứ, sợ cái gì chứ, sợ cái gì chứ...

Nụ cười của Chân Lăng phiêu đảng trong không khí thổi bùng sự dũng cảm ẩn sâu trong lòng cô, rồi cô đột ngột xoay người.

Một mảng lưng rắn chắc, những giọt nước trên đó tí tách chảy xuống bên mép bồn tắm và bên dưới chân cô, mái tóc màu đen đã ướt ươn, mấy giọt nước chảy xuống dọc theo cổ anh.

“Ặc!” Cô cảm thấy có chút bất ngờ.

Lúc này Chân Lăng đang ngồi quay lưng về phía cô, thứ cô có thể nhìn thấy được chỉ là bờ lưng rắn chắc cùng mái tóc đen nhánh của anh.

“Em đúng là đồ háo sắc, muốn nhìn trộm sao?” Chân Lăng quay đầu lại, ném về phía cô một nụ cười đầy sức cám dỗ: “Còn không mau gọi đầu giúp anh đi?”

Rốt cuộc là chẳng có gì hết, uống công cô phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng như thế.

Giả Thục thầm cảm thấy nhẹ nhõm, rồi đổ dầu gội đầu ra tay, nhẹ nhàng vò đầu giúp anh.

Mái tóc đã ướt càng trở nên mềm mại, nhẹ nhàng trôi xuống giữa những ngón tay cô, từng chút, từng chút một.

Cô và anh đã từng rất thân mật, đã từng chơi đùa cùng nhau suốt bao năm, nhưng giúp anh gội đầu thế này thì mới là lần đầu. Cảm giác khi luồn hai bàn tay trong mái tóc xù lên và có đầy bọt đó quả thực rất kỳ diệu!

Dòng nước ấm vẫn chậm rãi chảy xuống, Chân Lăng ngồi dựa lưng vào thành bồn tắm, nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của Giả Thục, giọng nói cũng giống như dòng nước, dịu dàng mà chậm rãi.

“Nhóc con, có phải em rất muốn biết tại sao anh lại đi theo huấn luyện viên học võ không?”

“Ừm.” Cô chậm rãi vò đầu giúp anh, cẩn thận không để dầu gội đầu dính vào má anh, những động tác tinh tế và tỉ mỉ đó hoàn toàn không phù hợp với phong cách thường ngày của cô, vậy mà cô không hề nhận ra.

“Còn nhớ cảnh huấn luyện viên đuổi theo em, muốn em đi theo ông ấy học võ không?”

Cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Anh muốn nói đến việc ông ấy đuổi theo từ trường học đến nhà tôi, rồi chặn trước cửa nhà, vận động cha mẹ tôi, xin cho tôi đi học võ phải không?”

Tình hình khi đó quả thực là gà bay chó chạy, cô chưa từng thấy một người nào “khao khát nhân tài” như thế, ngay đến hiệu trưởng cũng không chịu được trước sự đeo bám đẳng dai của huấn luyện viên, chỉ hận không thể gói cô lại rồi đưa thẳng cho ông luôn. Còn cô thì mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bóng dáng của ông, lúc cuối tuần thậm chí còn có thể nhìn thấy ông ngồi trước cửa nhà mình từ sáng đến tối, không biết hàng xóm có cho rằng nhà cô nợ tiền người ta nên bị đòi nợ không nữa.

Nhưng rất kỳ lạ, huấn luyện viên không ngờ lại không đeo bám Chân Lãng, mà chỉ bám chặt lấy cô không buông.

“Anh nói với ông ấy, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ đi theo ông ấy ngay.” Chân Lãng thần nhiên tiết lộ sự thực.

Bàn tay cô nắm chặt lại, túm lấy mái tóc của Chân Lãng: “Thì ra kẻ đầu sỏ chính là anh!”

Chân Lãng chỉ mỉm cười, không hề phản kháng, để mặc cho cô kéo tóc mình.

Cô xoay khuôn mặt Chân Lãng lại, nhất quyết bắt anh phải nhìn thấy vẻ bất mãn trong mắt mình: “Vậy sau đó tôi đã đồng ý rồi, tại sao không thấy anh tới luyện võ cùng tôi?”

Khi đó, mỗi lần Chân Lãng đều đứng ở một bên lặng lẽ chờ cô, còn cô thì luôn cho rằng vì quý cô nên huấn luyện viên mới cho phép một cậu nhóc như vậy đi theo, bây giờ mới biết thì ra ông làm vậy vốn là để cậu học trò cưng đó có thể nghe giảng.

“Nếu anh luyện võ ở ngay trước mặt em, em sẽ không bảo vệ anh nữa.” Anh đưa tay kéo cô xuống một chút, rồi hôn phớt lên môi cô. “Cũng sẽ không bắt nạt anh nữa.”

“Hừ!” Giả Thục sớm đã quen với động tác đó của anh, cứ để mặc anh hôn mình, không hề phản kháng.

“Thực ra đối với anh thì làm gì cũng vậy thôi, chỉ cần có thể nhìn thấy em là được.” Giọng nói ti tê vang đến tai cô bất giác khiến trái tim cô xao động. “Anh biết là em hiểu động, cũng biết là em muốn đi, nhưng anh sợ em bị thương, bởi vì khi đó người ta cứ luôn nói rằng huấn luyện với cường độ cao sẽ làm tổn thương đến cơ thể, mà cũng vì thế nên cô Giả, chủ Giả mới không muốn để em đi. Nếu anh không tự mình đi luyện tập, làm sao biết em có thể chịu đựng được hay không chứ?”

Lời nói của anh như cây búa gõ vào trái tim cô, có chút chua xót nhưng rất ngọt ngào.

“Đi theo tôi làm cái gì chứ?” Cô khẽ “hừ” một tiếng. “Muốn bắt nạt tôi cả đời hay sao?”

“Là em đòi lấy cái của anh cơ mà, anh không đi theo em thì đi theo ai chứ?” Trên khuôn mặt Chân Lãng tràn ngập nét u sầu, đôi mắt nhìn cô như ầng ậng nước. “Thục Thục, người ta nghe em hết đây, em muốn làm gì thì làm đi...”

Bàn tay Giả Thục trượt qua một bên, cả người ngã nhào về phía trước.

“A...”

Thành bồn tắm vốn thấp nên không thể chặn cô nàng nào đó lại, Giả Thục kêu ré lên một tiếng rồi ngã nhào vào bồn tắm, chỉ nghe ùm một tiếng, rồi bên ngoài chỉ còn lại một cái chân thạch cao to tướng đang đưa qua đưa lại giữa không trung.

Chân Lãng đưa cánh tay còn lành lặn ra vớt Giả Thục lúc này đã ướt như chuột lột lên, cười hỏi: “Em yêu, muốn tắm uyên ương à?”

“Phì!” Đáng thương thay cho Giả Thục, lại một lần nữa bị sặc bởi nước tắm của Chân Lãng.

Cơ thể hai người dán sát vào nhau, làn nước ấm dập dờn xung quanh cơ thể bọn họ, những làn hơi nước mịn mờ mà ấm áp chậm rãi bốc lên, mang theo mùi sữa tắm thoang thoảng.

Quần áo mùa hè vốn mỏng manh, sau khi ngâm nước liền dán sát vào cơ thể, làm tôn lên thân hình thon thả và cân đối của cô, mái tóc ướt đầm chảy nước tong tong, cặp mắt to tròn ánh lên những nét mơ màng, nhìn có vẻ khá đáng thương.

Một bàn tay nhẹ nhàng đưa tới lau mặt giúp cô, rồi một anh chàng nào đó ưỡn oải dựa lưng vào thành bồn tắm, nhìn vẻ thê thảm của cô lúc này, cặp môi anh trông càng hồng hào hơn: “Vợ yêu nhiệt tình hiền lành như vậy, chồng đây thật không biết lấy gì báo đáp, chỉ có tắm thân này...”

Khi nói những lời phía sau, giọng anh rõ ràng đã cao hẳn lên, cứ như là đang hát kinh kịch vậy.

“Anh vừa nói gì đấy?” Giả Thục lắc mạnh mái tóc, làm nước bắn ra tung tóe, rồi đưa tay ra định chụp lấy vật áo trước ngực Chân Lãng theo thói quen, nhưng ngay sau đó lại ngậy người ra một chút và dừng lại.

Bây giờ Chân Lãng đâu có mặc áo, cô biết chụp lấy cái gì đây chứ?

“Em đã sốt ruột như vậy, anh cũng chỉ đành cố gắng hầu em thôi.” Chân Lãng làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên chớp chớp cặp mắt đào hoa, trên má tóc mềm mại có những giọt nước long lanh chảy xuống. Dưới ánh đèn màu vàng mờ mờ, nụ cười của anh toát ra vẻ vô cùng cuốn hút, ngón tay lạng lẽ nâng cằm Giả Thục lên.

Trong không gian nhỏ hẹp lúc này, cái chân bó thạch cao của Giả Thục gác lên thành bồn tắm, cánh tay thì bám lên vai Chân Lãng, trong mắt lấp lánh những tia sáng như muốn giết người: “Tôi hỏi anh, vừa rồi anh nói gì?”

Bọn họ không phải là kẻ địch của nhau sao?

Thôi được rồi, cho dù không phải là kẻ địch, cùng lắm cũng chỉ có thể quay lại quan hệ bạn tốt như trước đây mà thôi.

Hình như cũng không đúng, chắc nên tính là tri kỷ, có mờ ám hơn bạn tốt chút chút.

Anh ta... anh ta sao có thể nói ra những lời như vậy được chứ?

Anh ta thật sự coi cô là kẻ ngốc, chẳng biết cái gì hết sao?

Một cặp mắt tròn xoe giận dữ trừng lên nhìn Chân Lãng, tất cả tâm tư đều được thể hiện trong ánh mắt. Còn Chân Lãng từ đầu đến cuối luôn uể oải dựa lưng vào thành bồn tắm, dường như đã bị làn nước ấm làm cho mềm nhũn rồi. Nhìn Giả Thục đang nằm bò trên người mình, ánh mắt anh không biết vô tình hay hữu ý mà luôn nhìn vào chiếc áo đã ướt sũng của cô, rồi thản nhiên nói: “Anh đùa thôi mà.”

Thấy đối phương thay đổi thái độ nhanh như vậy, Giả Thục nhất thời cũng không biết nên nói gì mới phải. Nhưng sau khi nghe thấy giọng nói đầy vẻ thản nhiên đó của anh, trong lòng cô chợt nổi lên một cảm giác khó tả.

Những giọt nước được lau đi sạch sẽ, ngón tay Chân Lãng lướt nhẹ dưới cằm cô, ánh đèn lọt vào trong mắt anh trông hết như những ngọn lửa không ngừng nhảy nhót.

Ở khoảng cách gần như vậy, hơi thở của anh nhẹ nhàng phả lên khuôn mặt cô, cặp mắt sáng ngời thì gần ngay gang tấc. Trong đầm nước sâu màu đen ấy như có một dòng xoáy, khi cô và anh nhìn vào mắt nhau, ánh mắt anh như hút lấy cô, nhấn chìm cô vào trong đó.

Nhìn khuôn mặt anh đang đến rất gần, nhìn đôi môi anh đang nhẹ nhàng dán sát đến bên bờ má, rồi lại cảm nhận hai cánh môi mềm mại của anh chậm rãi di chuyển từ bờ má đến khóe môi, cô thấy mình như đang bị những hơi thở nóng bỏng của anh bao trùm.

Mọi động tác đều giống như một thước phim quay chậm, khuôn mặt anh lớn dần lên trước mắt cô, nhưng cô lại không cách nào phản kháng.

Hay nói cách khác, cô không còn sức phản kháng nữa.

Cặp môi mềm mại, hơi ươn ướt, khéo léo dán sát lên bờ môi cô, hôn một cách thuần thực, khơi dậy sự nhiệt tình trong cô, xâm chiếm trái tim cô từng chút một.

Cô ngơ nghe hé môi, cánh tay vòng tới sau gáy anh mà ôm chặt, để mình có thể dán sát vào anh thêm chút nữa, không những mặc cho anh tự do hành động, còn nhiệt tình phối hợp với anh.

Anh không ngừng luồn vào sâu hơn, còn cô thì treo mình trong lòng anh, đầu óc mơ màng, không biết phải làm gì mới phải.

Nét cười trong đáy mắt lại càng nồng hơn, Chân Lãng ghé sát đến bên tai cô nói khẽ: “Tri kỷ không phải là như thế này, đúng không?”

Chút tâm tư đó của cô không thể giấu được anh.

Mà cô lúc này rõ ràng là đã bị hôn đến nỗi thần hồn điên đảo, đầu óc quay cuồng, cặp môi hồng hồng hé, hai cánh môi đã hơi sưng chẳng còn để phòng gì nữa, toát ra một sự cảm dỗ hết sức tự nhiên.

“Em đang dụ dỗ anh hôn tiếp phải không?” Giọng anh khàn khàn, đập dềnh vang lên bên tai cô, kèm theo vài nụ hôn phớt qua nữa.

Cô vô thức mím chặt môi, trong cái cảm giác tê tê dường như còn phảng phất mùi thơm của anh. Rồi cơ thể cô đột nhiên trở nên mềm nhũn, chẳng còn lại chút sức lực nào.

Lúc này cơ thể cô đang ngồi trong bồn tắm, chân thì lại gác lên thành bồn, tư thế hết sức quái dị, trong

cặp mắt mờ màng như toát ra một nét cô quạnh mà yếu đuối.

Chân Lăng liềm nhẹ bờ môi cô khiến trái tim cô lại lần nữa rung động: “Nhóc con, còn chưa trả lời câu hỏi của anh đây, có tri kỷ nào như thế này không?”

“Chắc... chắc là có thôi.” Câu trả lời của cô hết sức mềm yếu, thậm chí đến bản thân cô cũng không biết mình đang nói gì.

“Có cặp tri kỷ nào lại tám uyên ương thân mật thế này không?” Chân Lăng khẽ “hừ” một tiếng, véo bờ eo thon của cô một cái không mạnh không nhẹ. “Có cặp tri kỷ nào lại da thịt liền kề, gần nhau san sát thế này không?”

Ánh mắt anh như có ẩn ý, nhìn chăm chăm vào bờ môi cô.

Trong tư thế lúc này, Giả Thục phải khó khăn lắm mới có thể xoay người lại, nhưng vừa khéo lại ngồi ngay lên đùi Chân Lăng. Còn Chân Lăng thì vòng tay qua eo cô, khuôn mặt trở nên méo mó, lớn tiếng kêu lên, giọng nửa đùa nửa thật: “Cẩn thận, cẩn thận một chút...”

Anh càng kêu như thế cô lại càng không dám sơ suất, một chân vịn vào trên cao, không thể dùng lực, chỉ có thể tựa vào cơ thể anh mà di chuyển một cách chậm rãi.

Một bồn nước cùng một anh chàng đang không ngừng kêu gào thảm thiết khiến cô không dám tùy tiện cử động, đặc biệt là cái anh chàng đang rên rỉ kêu đau kia thỉnh thoảng còn đưa qua đưa lại cánh tay được băng đầy vải gạc trước mặt cô.

“Anh ngồi im đó!” Giả Thục trừng mắt nhìn anh. “Tôi... tôi phải đứng đây!”

“Được, anh ngồi im.” Anh chàng nào đó buông hai tay ra, uể oải dựa lưng vào thành bồn tắm, mắt hơi nheo lại, hưởng thụ cảm giác đắm mình trong làn nước ấm.

Cô muốn chống tay vào thành bồn tắm để đứng dậy, nhưng lại phát hiện vị trí bên cạnh mình đã bị anh chiếm, không có chỗ nào làm điểm tựa. Suy nghĩ suốt một hồi lâu, cuối cùng cô chỉ đành chậm rãi đưa cái chân chưa bị thương vào trong bồn tắm.

Nước trào ra ngoài, làm ướt hết cả sàn phòng tắm, bồn tắm vốn đã chật chội lại càng chật chội hơn.

Khó khăn lắm mới chống được mũi bàn chân xuống đáy bồn tắm, cô hơi xoay người một chút, tình cờ nghe thấy tiếng hít thở của người bên cạnh đột nhiên trở nên nặng nề.

Cơ thể còn chưa thẳng bằng, cô lại đưa tay ra, lần mò xuống phía dưới.

Sờ...

Sờ...

Sờ...

Cổ tay cô đột nhiên bị túm lấy, anh chàng đang khoan khoái dựa lưng vào thành bồn tắm kia đột nhiên mở bừng mắt: “Nhóc con, em còn sờ xuống tiếp nữa, anh không đảm bảo rằng đêm động phòng hoa chúc của chúng ta có thể diễn ra trên giường đâu.”

Giả Thục mở to cặp mắt tròn xoe, cố gắng tiêu hóa những lời của Chân Lăng. Nhưng đầu óc cô lúc này đã bị hơi nóng làm cho rối loạn, bàn tay dưới nước lại vô thức nắm chặt thêm một chút.

“Rào...” Nước lại tràn ra, bàn tay của cô nàng nào đó bị kéo ra khỏi mặt nước, rồi vất lên cổ Chân Lăng. Một giây sau, chiếc áo đã ướt sũng bị xé tan, đôi môi nóng bỏng áp sát.

Sự ẩm áp truyền ra từ đôi môi anh, chạy dọc theo làn da cô đi vào trong máu, sau nháy mắt đã lan tỏa ra khắp cơ thể.

Chiếc áo rách trượt từ trên vai cô xuống, nặng nề rơi vào trong bồn tắm, cơ thể trắng ngần lộ cả ra ngoài, để mặc cho anh làm chủ.

Cô có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, bờ môi nóng bỏng đó đang quanh quẩn trên cổ mình, hôn lên từng tấc da thịt, rồi sau đó chạy dọc xuống dưới, từng chút, từng chút một.

Một nửa cơ thể lộ ra, hơi lạnh lạnh, làn nước bên dưới cơ thể thỉnh thoảng lại tràn ra, hơi lạnh và nóng giao hòa vào nhau một cách kỳ lạ, khiến cô lúng túng không biết phải làm sao.

Mà càng khiến cô lúng túng hơn là phản ứng của Chân Lăng lúc này.

Trong ấn tượng của cô, Chân Lãng xưa nay luôn là người hào hoa, lịch thiệp, tuyệt đối không bao giờ làm những chuyện thiếu lễ độ trước mặt người ngoài, cho dù có chơi xỏ cô thì cũng chỉ là dùng lời nói cạnh khõe, tình trạng thiếu kiềm chế thể này cô mới thấy lần đầu tiên.

Không đúng, hôm qua cô cũng thấy. Khi nhìn thấy cô bị người ta bao vây, khi đứng chắn trước mặt cô và sử dụng thực lực thật sự để đánh nhau với đối thủ, trên người anh cũng toát ra một khí thế điên cuồng không hề che giấu chút nào.

Nhưng... lại có chút khác biệt.

Hôm qua sự bùng nổ của anh là vì muốn bảo vệ cô, khí thế tỏa ra lúc ấy khiến người ta không dám lại gần.

Còn hôm nay trên người anh lại tràn đầy hơi thở của sự chiếm hữu, chỉ sau nháy mắt đã khiến các mạch máu trên người cô trở nên căng đầy.

Cô có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, đôi môi đang hôn lên cơ thể cô âm ẩm mà ướt ướt, mỗi nụ hôn của anh đều ẩn chứa sự cẩn thận và nhẹ nhàng, còn ngón tay thì đang gửi cho cô những ngọn lửa tình yêu nóng bỏng.

Ngọn lửa trên người cô lúc này cũng đã cháy bùng, cô ngơ ngậy một chút, nụ hôn đang đặt lên xương quai xanh của cô lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, trong miệng cô vang lên những tiếng rên rỉ dập dồn, trầm bổng.

Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác như bị thiêu đốt thể này, chỉ vào những lúc được Chân Lãng hôn cô mới có cảm giác toàn thân nóng bỏng, mà đêm nay cảm giác nóng bỏng ấy còn dữ dội hơn bất cứ bao giờ.

“Ôm anh đi!” Một mệnh lệnh vang lên, cô lập tức ngoan ngoãn vâng lời, sự phản kháng theo thói quen sớm đã bị vứt đi.

Một cánh tay ôm chặt lấy eo cô, Chân Lãng đột nhiên đứng bật dậy khỏi bồn tắm, bế lấy cơ thể đã mềm nhũn của cô bằng một tay, rồi đi thẳng về phía phòng ngủ.

Trong bồn tắm, làn nước vẫn dập dềnh, nhưng chẳng có người nào quan tâm.

Hàng dấu chân ướt sũng chạy từ phòng tắm về phía phòng ngủ, những giọt nước bắn khắp xung quanh.

Sức lực của anh thật đáng nể, chỉ dùng một tay mà có thể bế bổng cô, còn cô bất kể thể nào cũng không thể làm được như vậy. Không biết nếu hai người so tài với nhau, liệu cô có thể thắng được anh không?

Đây không ngờ lại là suy nghĩ đầu tiên của cô nàng nào đó vào lúc này.

Sau đó, tư duy của cô lại một lần nữa bị nụ hôn nóng bỏng của anh làm cho rối loạn. Chân Lãng ôm chặt lấy cô, ngậm lấy cánh môi cô, để lại những dấu tích của anh.

Rồi anh đặt cô xuống giường. Khi rời khỏi anh, cô lại thoáng có cảm giác mất mát. Nhưng cảm giác ấy còn chưa kịp trở nên rõ ràng thì cái bóng của anh đã bao trùm lên người cô rồi.

Nụ hôn của anh gần như đã chu du trên khắp cơ thể cô, đốt lên từng ngọn lửa trong cô, còn cô không những không phản kháng chút nào mà còn khao khát được có nhiều hơn.

“Nhóc con, bây giờ em còn nói chúng ta là tri kỷ nữa không?” Giọng nói hơi khàn khàn của anh, ánh mắt sâu sắc như hồ nước trong veo của anh, tất cả đều tỏa ra một sự cuốn hút vô tận, khiến hơi thở của cô trở nên dồn dập.

Trong lòng cô, không biết từ lúc nào mà sự coi khinh đối với khuôn mặt điển trai của Chân Lãng đã biến thành tán thưởng, rồi trở thành sự yêu thương quyến luyến như lúc này.

Bàn tay anh lướt đi trên làn da mịn màng trắng nõn của cô, giọng nói càng thêm trầm thấp: “Em có cho phép một người tri kỷ làm thế này với em không?”

Cô nhìn vào mắt anh, lúng túng trả lời như bị yểm bùa: “Tôi... không có người tri kỷ nào khác.”

Trong sinh mệnh của cô, từ đầu tới cuối chỉ có anh là người con trai duy nhất mà cô nhớ được, biết phải so sánh ra sao, và như vậy thì làm sao biết được kết quả đây?

Khóe miệng Chân Lăng hơi nhếch lên, vẫn có chút bất mãn: “Vậy em có cho phép một người con trai khác chạm vào em thế này không?”

Người khác ư?

Da thịt liền kề, hôn hít triền miên như lúc này ư?

Cô lập tức tròn mắt, cổ tường tượng.

Người đàn ông khác, người đàn ông khác...

Mấy nhiếp ảnh gia Tiểu Chu, Tiểu Lý, Tiểu Trần, Tiểu Triệu ở bộ phận chụp ảnh cưới của Hương Dương Vàng đó ư? Đó là những người mà cô thường xuyên tiếp xúc trong công việc, cũng miễn cưỡng có thể tính là từng đụng chạm da thịt rồi.

Giả Thước chợt cảm thấy dạ dày cồn cào, một ngụm nước chua thiếu chút nữa đã phun ra ngoài, may mà cô kịp thời nuốt ngược trở lại.

Không phải là vì Chân Lăng đẹp trai, không phải là vì Chân Lăng lịch thiệp, càng không phải là vì những thứ vật chất phù phiếm trên người Chân Lăng, chỉ là vì con người anh, chỉ là vì cô cảm thấy anh vô cùng quen thuộc, tựa như chính đôi tay của cô vậy.

Anh cần nhẹ lên cái dái tai mềm mại của cô: “Chồng của em sau này sẽ là người thân thiết nhất với em, em cho rằng còn có thể đợi được một người thân thiết với em hơn anh sao?”

Xét về tình cảm, xét về sự hiểu nhau, xét về sự ăn ý, trên đời này sẽ không có người nào khác có thể hơn được anh sao?

“Vậy nhóc con, anh có thể trở thành người chồng thật sự của em không?” Anh mạn mạn vành tai cô, khiến cô rung mình. “Một người chồng đầu gối tay ấp, suốt đời kề bên?”

Bàn tay Giả Thước lẳng lặng đưa lên vuốt ve bờ má anh, khuôn mặt tuấn tú ở gần ngay gang tấc đó đã in sâu vào đáy mắt cô, cô cứ nhìn, không chớp mắt.

Rồi cánh tay cô bám vào vai anh, kéo anh về phía mình, càng lúc càng gần hơn...

Trong những nụ hôn tới tấp như mưa, cô không cách nào thờ được, để mặc mình đắm chìm trong biển cả tình yêu của anh, để mặc mình trôi theo làn sóng.

Hơn hai mươi năm nay, cô đã quen với sự tồn tại của anh, muốn đổi sang một người khác chỉ e đã là không thể. Để anh trở thành người chồng thật sự của cô, ý tưởng này dường như không tệ.

Cô khẽ nở nụ cười, nhưng vừa hé miệng, nụ hôn của anh đã trùm lên cánh môi cô.

Đột nhiên, anh khẽ rên lên, lông mày hơi cau lại.

“Tay anh!” Giả Thước đột nhiên nhớ ra chuyện cánh tay anh vừa bị thương không thể đỡ được trọng lượng của cơ thể.

Cô muốn đỡ lấy anh, nhưng vừa mới động đậy thì...

“Bộp...”

“Au...”

Cái chân thạch cao to tướng của cô nàng nào đó đập mạnh vào thành giường, tiếng kêu rên thảm thiết lập tức vang lên.

Ngọn lửa tình yêu nóng bỏng lập tức bị cơn đau dập tắt, Chân Lăng nhìn khuôn mặt đã trở nên méo xệch của Giả Thước, liền nở một nụ cười vui vẻ, nằm xuống bên cạnh cô: “Xem ra dù ai ở bên trên thì cũng không giải quyết được vấn đề khó khăn của chúng ta lúc này.”

Thiên Tàn và Địa Khuyết, có những lúc cũng không thể bổ sung cho nhau được.

Tuy chưa thể đi nốt bước cuối cùng, nhưng đối với Chân Lăng đây đã là một chuyện đáng để thỏa mãn lắm rồi. Ít nhất thì lúc này Giả Thước cũng đã đồng ý để anh làm chồng chính thức của cô.

Trong tình huống không thể đi lại, dù có hoạt bát đến đâu thì cũng chỉ có thể rúc trong nhà. Giả Thước có thêm cơ hội để ngủ nướng, nhưng cũng buồn chán vì chỉ có thể chơi đùa một mình.

Đừng nói tới việc chơi đùa với Chân Lăng nữa, không bị anh trêu đùa đã là chuyện tốt rồi.

Ngay từ sáng sớm, vừa mở mắt ra, cô đã phải đối mặt với bàn tay ma quái xuất hiện ở mọi nơi của anh và cái miệng đáng ghét không biết khi nào thì gặm tới.

“Đi ra!” Giấc mộng đẹp bị người ta quấy rối, Giả Thước khẽ cất tiếng lầm bầm, rồi xua tay đuổi “con muỗi” trên mặt, khẽ gãi mặt một cái, sau đó xoay người tiếp tục chìm vào giấc mộng đẹp.

Sau khi xoay người, cô vòng tay qua eo Chân Lăng, chân thì gác lên đùi anh, đầu vùi vào ngực anh. Nghe tiếng trái tim anh đập thình thịch, thình thịch, cô cảm thấy khoan khoái vô cùng, chỉ muốn giấc ngủ này có thể kéo dài mãi mãi.

Chân Lăng rút bàn tay đang cầm mấy sợi tóc của Giả Thước mà gãi nhẹ trên khuôn mặt cô, cúi đầu nhìn cô gái đáng yêu trong lòng mình, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ.

Cô nàng hám ngủ tựa như một chú mèo lười rúc vào lòng anh, chỉ một động tác trong im lặng ấy thôi đã thể hiện ra sự dựa dẫm của cô đối với anh rồi, khiến anh càng không nỡ quấy rối giấc ngủ của cô.

“Hôm nay anh phải đi thay thuốc.” Anh nhìn lên trần nhà, như đang nói với không khí. “Nhân tiện định đi mua chút đồ, không biết em có muốn ra ngoài hít thở không khí một chút không?”

Cô nàng nào đó đang lim dim ngủ đột nhiên mở bừng mắt, giọng cao đôi chân nhảy xuống đất ngay lập tức: “Đi, đi ngay bây giờ thôi...”

Lời vừa mới dứt, cô lại đột nhiên kêu toáng lên rồi nằm xuống giường, ôm lấy cái chân thạch cao to tướng mà rên rỉ: “Đau, đau quá đi mất...”

Ngón tay anh đưa tới, nhẹ nhàng day lên huyết vị trên đùi cô: “Đau chỗ nào?”

Cô ngược khuôn mặt nhăn nhó của mình lên, nói với giọng như làm nũng: “Ngủ lâu quá, chân bị tê rồi.”

Thở dài về hết cách, anh lại ôm cô vào lòng: “Đồ ngốc, em vội cái gì chứ, nếu chân đau thì không ra ngoài nữa vậy.”

Ngón tay ấm áp của anh day nhẹ trên đùi cô, sau khi máu được lưu thông cô cảm thấy thoải mái vô cùng, lại đầu môi nói: “Anh đã nói là sẽ ra ngoài rồi, không được ăn gian đâu đấy!”

Cặp mắt tròn xoe sáng long lanh của cô nhìn anh đắm đắm, khuôn mặt tràn đầy vẻ chờ mong và khao khát, lại có chút nũng nịu, đáng thương.

“Được rồi, được rồi.” Bàn tay anh ấn lên huyết vị của cô, ánh mắt hết sức dịu dàng. “Nhưng em phải đồng ý với anh, em chỉ được ngồi trên xe lăn, hơn nữa chỉ được tới đó đi lại một chút, rồi chúng ta sẽ quay về ngay.”

Cô vội vã gật đầu, cặp mắt híp lại thành một đường thẳng: “Để em đi xả nước tắm cho anh, chuẩn bị bàn chải đánh răng cho anh, rồi giặt quần áo cho anh nữa...”

Trong lòng cô chỉ có niềm vui khi được ra ngoài chơi, hoàn toàn không chú ý thấy đằng sau ánh mắt dịu dàng của người nào đó là vẻ lo lắng thoáng qua.

Bệnh viện.

“Em hãy ngoan ngoãn ở đây nhé, để chủ nhiệm Phạm xem kỹ cho em!” Chân Lăng vỗ nhẹ vai cô. “Anh đi tìm viện trưởng để nói chuyện về vấn đề nghỉ phép một chút.”

Giả Thước ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt lấp lánh tiễn anh ra ngoài cửa.

Khi Chân Lăng vừa ấn vào nút thang máy, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh ngó qua số gọi tới hiển thị trên màn hình, rồi ấn nút nghe: “Chú Tạ à!”

Giọng nói ở đầu điện thoại bên kia thận trọng mà bình tĩnh, kể lại một sự việc nào đó một cách trôi chảy. Chân Lăng chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng mới trả lời đôi câu, nét mặt vẫn hờ hững.

Chân Lăng mở cửa phòng làm việc, sắp xếp lại tài liệu trên bàn. Sau khi tất cả đã được phân loại và đặt vào đúng vị trí, anh xoay người lại dặn dò cô y tá bên cạnh: “Những bệnh án này em hãy đưa tới cho chủ nhiệm Vương, trong đó có ba cuộc phẫu thuật là của tuần này, khá quan trọng đấy.”

Cô y tá chớp chớp hai hàng mi dài, vội vã ghi lại những lời của Chân Lăng, thỉnh thoảng lại khẽ gật đầu.

Sau khi ghi chép xong xuôi, cô ngược mắt nhìn Chân Lăng, ánh mắt lưu luyến không nỡ rời xa: “Bác sĩ Chân, anh định xin nghỉ phép rất lâu sao?”

Chân Lăng cười đáp: “Chừng hơn nửa tháng, tôi bận chút chuyện.”

“Chẳng lẽ bác sĩ Chân chuẩn bị kết hôn sao?” Cô y tá nhớ lại lời đồn mấy ngày trước về việc Chân Lăng xin nghỉ phép để về quê xem mặt, trong mắt ánh lên vẻ khao khát muốn được chứng thực, tất nhiên, đằng sau sự khao khát ấy, cô hy vọng mình sẽ nhận được một đáp án khác.

Chân Lăng bật cười, vẻ mặt có phần đắc chí nói: “Tới lúc đó tôi nhất định sẽ mời bọn em tới ăn kẹo mừng.”

Ánh mắt cô y tá thoáng cái đã trở nên buồn bã, cô lặng lẽ gật đầu.

Khi anh cất bước chuẩn bị ra ngoài, một bóng người tao nhã đột nhiên xuất hiện ngay trước cửa, trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên và vui mừng: “Bác sĩ Chân!”

Chân Lăng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn lướt qua khuôn mặt của cô gái xinh đẹp đó, mỉm cười hỏi: “Sao cô Vương lại ở đây thế, ông nội cô tới đây để khám lại hay sao?”

“Không.” Khuôn mặt Vương Thiếu Hoàn thoáng ửng hồng, nhưng ngay sau đó liền cố tỏ ra bình tĩnh. “Tôi nghe nói anh đã bị thương, cho nên đến đây thăm anh.”

Ánh mắt Chân Lăng dừng lại trên ống tay áo phẳng phiu của mình. Chiếc áo vét cao cấp đã bao bọc lấy thân hình cao lớn của anh, ống tay áo hoàn toàn che đi vết thương trên cánh tay anh, trông anh lúc này chẳng có vẻ gì là bị thương cả.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Nụ cười của Chân Lăng dần trở nên rạng rỡ, giọng nói hết sức nhẹ nhàng. “Nhưng sao cô Vương lại biết tôi bị thương thế?”

“Chuyện này...” Nét mặt Vương Thiếu Hoàn tỏ ra có chút thiếu tự nhiên. “Chuyện này là do ông nội tôi nói, ông rất lo lắng cho anh, nói tôi nhất định phải tới thăm anh.”

Chân Lăng cất bước rời khỏi phòng làm việc, vừa đi vừa chuyện trò với Vương Thiếu Hoàn: “Vậy cô chuyển lời cảm ơn tới ông Vương giúp tôi, hôm khác có thời gian rảnh tôi nhất định sẽ tới nhà hỏi thăm.”

Vương Thiếu Hoàn đi sau anh, sắc mặt biến hóa không ngừng, hiển nhiên là đang vui vẻ: “Vậy chỉ bằng anh đến luôn đi, ông nội tôi nhất định sẽ rất vui đấy.”

“Giờ thì không được.” Anh thoáng ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Trong nhà tôi có người đi lại không tiện, còn đang bắt tôi phải hầu hạ đấy.”

Nghe thấy lời này, sắc mặt Vương Thiếu Hoàn lập tức trở nên rất khó coi, ấp úng một hồi lâu mới nói: “Anh có bạn gái rồi sao?”

“Cũng không hẳn.” Chân Lăng trả lời rất gọn gàng, trôi chảy.

Đương nhiên không phải là bạn gái rồi, người đó lúc này đã trở thành vợ chính thức của anh.

Vương Thiếu Hoàn thở phào một hơi, hoàn toàn không phát hiện mọi sự biến hóa trên khuôn mặt mình đã bị người ta nhìn thấy rõ.

Về hy vọng lại một lần nữa hiện lên: “Bây giờ cũng đã trưa rồi, nếu bác sĩ Chân có thời gian rảnh, hay

là chúng ta cùng đi ăn trưa nhé?”

Trong khoa Ngoại của bệnh viện, Già Thước nhìn lớp thạch cao trên chân mình đang được bóc đi từng chút một, cảm giác nặng nề ở chân nhẹ dần đi, cô ấn nhẹ chân xuống đất một cái, tuy vẫn còn hơi đau, nhưng so với sự bất tiện khi cái chân bị bó chặt lại, thế này đã thoải mái hơn rất nhiều rồi.

Cái đầu cô đã không chỉ một lần nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường, tuy mới có nửa tiếng ngắn ngủi, nhưng cô cảm thấy dường như đã vài giờ trôi qua. Thế nào gọi là ngày dài tựa năm, lúc này thì cô đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Bác sĩ Chân mới rời đi được có một lúc, cô nhóc đã sốt ruột đến vậy rồi cơ à?” Trong đôi mắt của chủ nhiệm Phạm toát lên vẻ trêu chọc: “Tuy ông lão này không dễ nhìn cho lắm, nhưng ít ra cũng không bị hôi nách hay gì đó cả, có cần phải tỏ ra khó chịu như vậy không chứ?”

Khóe miệng Già Thước hơi co giật, cô đưa tay lên cào cào mái tóc ngắn cũn của mình một chút, rồi nở một nụ cười ngờ ngạc nhiên.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mới chỉ một thoáng không nhìn thấy người đó, cô đã có cảm giác da diết ngóng trông.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mới chỉ một thoáng không nghe thấy giọng nói của anh, cô lại cảm thấy trái tim mình vô cùng trống trải.

Cô nhắm hai mắt, trong đầu toàn là hình ảnh của anh. Có hình ảnh uể oải của anh khi nằm bên cạnh trên giường vào buổi sáng, có hình ảnh gọi cảm của anh khi mặc chiếc áo ngủ bị cô cạ vào làm cho xộc xệch, có hình ảnh quyến rũ của anh khi đang mặc chiếc áo sơ mi và chậm rãi cời từng chiếc cúc...

Cô đưa tay lên ôm mặt, cảm thấy khuôn mặt mình lúc này đã nóng bừng.

Cô thậm chí vẫn còn nhớ rõ, sau khi anh hôn cô, trên đôi môi vẫn còn vương vài giọt nước của anh hiện rõ về đặc chí, cặp mắt thì đột nhiên trở nên thâm trầm, giọng nói khàn khàn, tất cả đều khiến cô đắm say.

Không ổn rồi, bây giờ ngay đến cơ thể cô cũng đã trở nên nóng bỏng.

Nhưng suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô lại càng lúc càng nhiều hơn, toàn là những cảnh tượng khi anh hôn cô, ôm cô, thậm chí còn có cả cảm giác nóng bỏng khi bàn tay anh vuốt ve cơ thể cô.

Không thể nghĩ nữa, nếu còn nghĩ, cô chỉ sợ dòng máu trong cơ thể mình sẽ sôi lên mất.

Đưa tay lên bám vào khung cửa, cô đặt mũi bàn chân xuống đất, chậm rãi đứng dậy. Trọng lượng của cơ thể đè xuống đôi chân từng chút một, sau khi cảm thấy không còn quá đau, cô vui vẻ bước đi hai bước.

Có điều, cô cũng chỉ bước đi được hai bước mà thôi, ngay sau đó đã có một cánh tay ôm lấy eo cô từ phía sau, rồi bế cô lên.

“Vừa mới tháo thạch cao ra mà em đã muốn chạy rồi à?” Một làn hơi nóng phả vào gáy cô, khiến cô ngửa ngáy rụt cổ lại.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy nụ cười rạng rỡ của Chân Lăng, cô toét miệng nói: “Bác sĩ nói rồi mà, bây giờ em đã có thể đi được, vốn chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần làm lớn chuyện như vậy.”

Thấy Chân Lăng sa sầm mặt, cô liền xoay người lại, vòng tay qua cổ Chân Lăng một cách rất tự nhiên, rồi cạ nhẹ đầu vào người anh: “Đi mà, đi mà...”

“Được rồi, được rồi.” Chân Lăng vừa nói vừa hôn phớt lên má cô. “Nhưng chỉ được đi một lát thôi đấy!”

“Vâng!” Cô vui vẻ nói, thò chân về phía trước.

“Đợi một chút!” Cô nài lại một lần nữa bị tóm trở lại. “Em định cứ như vậy mà đi hay sao?”

“Tất nhiên!” Theo ánh mắt anh, cô nhìn xuống phía dưới một cách khó hiểu.

Trong ánh nhìn nhìn chăm chú, năm ngón chân trắng hồng đáng yêu kia cào nhẹ xuống mặt đất vài cái, sau đó run rẩy trốn sau chiếc chân còn lại.

Giả Thước cười ngô nghê nói: “Lúc ra ngoài còn bọc... bọc thạch cao, em quên... quên mất.”

Khi ra ngoài cái chân này của cô vẫn còn bọc thạch cao, không thể nhét vào giày được, đã thế lúc đó Chân Lãng còn đang trao cho cô những nụ hôn nóng bỏng, ướt át, cô làm sao có thể nhớ được chuyện này cơ chứ?

Chân Lãng đưa tay ra, ôm chặt lấy eo cô: “Thôi vậy, để anh bế em ra ngoài, rồi chúng ta đi xe về nhà.”

“Không được!” Giả Thước trợn tròn mắt. “Tay anh không thể vận động nhiều được!”

“Vậy...” Chân Lãng khẽ mỉm cười, cởi chiếc áo vét của mình ra đưa cho Giả Thước, rồi xoay người lại quay lưng về phía cô. “Lên đây!”

Giả Thước hơi do dự một chút, rồi liếc mắt nhìn về phía mấy người đàn ông đang ló đầu ngó nghiêng ở chỗ cách đó không xa: “Hay là để bọn họ bế nhé, dù sao cũng chỉ đến cửa thôi mà.”

Nói gì thì bọn họ cũng là vệ sĩ mà Tạ Quốc Trường phái tới, kêu bọn họ giúp đỡ chắc không có vấn đề gì nhỉ?

Chân Lãng ngoảnh đầu lại, giọng nói trầm hẳn xuống: “Em cho rằng anh sẽ để người đàn ông khác chạm vào em sao?”

Giả Thước còn đang ngần ra thì cặp mắt Chân Lãng đã lóe sáng, vẻ uy hiếp hiện ra rõ ràng. Cô lập tức ngoan ngoãn bò lên lưng anh, hai chân quặp lấy eo anh.

Chân Lãng vòng một tay ra sau lưng, vỗ nhẹ lên mông cô: “Ôm chặt đấy nhé, anh đi đây.”

Giả Thước ôm lấy cổ anh, khàn khản, mắt đã híp cả lại.

“Bác sĩ Chân!” Thấy Chân Lãng đã bước đi được vài bước, Vương Thiếu Hoàn đứng cạnh đó từ lâu, rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa mà lên tiếng.

Chân Lãng xoay người lại, khẽ xóc cô vợ sau lưng lên một chút: “Cô Vương, thật ngại quá, tôi còn phải hầu hạ bà cô này cái đã!”

Sau khi nhìn thấy Vương Thiếu Hoàn, Giả Thước trên lưng anh vốn đang vui vẻ cũng đột nhiên ngáy ra, cặp mắt hơi nheo lại: “Lãng, anh mệt rồi sao? Chúng ta mau lên xe đi!”

Chân Lãng lẳng lặng xoay người, chẳng buồn nhìn Vương Thiếu Hoàn lúc này đã mặt mũi cứng đờ, khó coi thêm lần nào nữa, rảo bước đi thẳng về phía cửa bệnh viện.

Bộ ngực của Vương Thiếu Hoàn không ngừng phập phồng lên xuống, những chiếc móng tay được sơn màu rất đẹp cắm cả vào lòng bàn tay, bờ môi hồng xinh thì bị hàm răng cắn chặt, cặp mắt nhìn chăm chăm vào hai người trước mặt.

Đúng lúc Chân Lãng chuẩn bị bước ra ngoài cửa lớn của bệnh viện, cô đột nhiên lớn tiếng nói: “Bác sĩ Chân, anh có biết người đàn bà này là vợ chưa cưới của người khác không? Cô ta rõ ràng là một người đàn bà lăng ló, đang đùa bỡn với tình cảm của anh, cô ta chắc chắn không chịu từ bỏ người chồng chưa cưới có tiền có thế kia đâu.”

Giọng nói của cô rất lớn, vang vọng trong khắp tiền sảnh của bệnh viện, khiến vô số người ném tới những ánh mắt tò mò, sau đó thì rì rầm bàn tán.

Thái độ thù địch giữa hai cô gái trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Giả Thước hơi cử động, cánh tay ôm lấy Chân Lãng càng chặt hơn, rồi liếc mắt nhìn về phía Vương Thiếu Hoàn.

Không hề có sự khiêu khích, bởi cô sớm đã là người chiến thắng, trong ánh mắt cô lúc này là sự lười nhác. Cô lười đấu đá, lười tính toán và cũng lười giải thích.

Chân Lãng ngoảnh đầu lại, trong ánh mắt sâu sắc mang theo một tia sáng mà chỉ có cô mới hiểu, rồi anh khẽ cất tiếng hỏi cô: “Chồng em rất giàu phải không?”

Giả Thước nghiêng đầu qua một bên, cũng đáp lại anh bằng một tia sáng y như thế, rồi khẽ mỉm cười trả lời: “Chắc là vậy.”

“Vậy em yêu anh hay là yêu chồng em?”

Giả Thục cười hì hì nói: “Đều yêu.”

Câu trả lời trơ tráo của cô khiến tất cả mọi người đang có mặt đều không kìm được mà tỏ vẻ khinh thường, nhưng câu nói tiếp theo của Chân Lăng thì lại trơ tráo hơn.

Anh cao giọng nói: “Vậy bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ bám váy em để em nuôi nhé?”

Giả Thục cười vang, gật gật đầu.

Hai bóng người rất nhanh đã biến mất khỏi cửa lớn của bệnh viện, chỉ còn lại cô gái bị bỏ rơi kia, sắc mặt từ xanh biến thành đỏ, từ đỏ biến thành trắng, rồi từ trắng chuyển sang tím ngắt.

“Xông lên...” Giọng nói trong trẻo của một cô gái vang vọng trong siêu thị, kèm theo đó là tiếng bánh xe lăn lộc cộc lộc cộc cùng những tràng cười vui vẻ, trông Chân Lăng và Giả Thục lúc này có vẻ nhàn nhã vô cùng.

Bàn tay Giả Thục vỗ lên tay vịn của chiếc xe lăn, đột nhiên mừng rỡ chỉ tay về phía trước: “Bia đại hạ giá kia, nhanh, nhanh lên...”

Chân Lăng đẩy xe lăn bằng một tay, chạy về phía giá bia cao vút ở cách đó không xa: “Uống ít thôi, nếu không, anh cấm em uống rượu bia luôn đấy!”

“Biết rồi, biết rồi.” Giả Thục nhìn giá bia càng lúc càng gần, cặp mắt sáng lên lấp lánh, chẳng nghĩ ngợi gì đã buột miệng nói ngay.

Sau khi từ bệnh viện trở về, Giả Thục rốt cuộc đã được Chân Lăng xóa bỏ lệnh cấm bia rượu, nhưng cô không thể thay đổi quyết định của Chân Lăng, lại một nửa bị anh ấn xuống chiếc xe lăn, rồi chiếc xe lăn đó được dùng tạm làm xe chờ hàng trong siêu thị.

Chiếc giỏ mua hàng trên đùi cô đã được đặt đầy những lon bia, mà lúc này Giả Thục vẫn không ngừng lựa chọn: “Này, vừa này ở bệnh viện anh không sợ bị người ta cười sao?”

Nói mình muốn bám váy đàn bà trước mặt bao nhiêu người như vậy, còn tỏ ra đường hoàng hết sức, da mặt anh cũng dày thật đấy.

“Đó là sự thực thôi mà.” Chân Lăng nhún vai nói về thân nhiên. “Tất cả tài sản của anh đều đã đưa cho em hết rồi, không ăn bám em thì ăn bám ai đây? Chẳng lẽ em cho rằng anh không đủ tư cách để bám váy em sao?”

Giả Thục cắn chặt môi, bật cười khúc khích nói: “Này, anh có nhớ về mặt của cô ta lúc đó không, cứ như là muốn nuốt chửng anh luôn ấy.”

Vòm ngực Chân Lăng không ngừng phập phồng lên xuống, xoa nhẹ lên mái tóc ngắn của Giả Thục, khóe mắt bỗng sáng rực: “Anh còn tưởng là em không hiểu gì hết cơ đấy.”

“Hừ...” Giả Thục làm bộ hậm hực nói: “Từ nhỏ đến lớn, những người con gái vây quanh anh có ai mà không có ánh mắt như vậy đâu, em nhìn nhiều quá thành quen rồi.”

“Vậy sao?” Chân Lăng cúi đầu, áp má vào má cô. “Thế từ nhỏ đến lớn anh cũng đều dùng ánh mắt như vậy để nhìn một người nào đó, tại sao em lại không phát hiện ra?”

“Vậy sao?” Giả Thục cười ngô nghê, làm bộ không hiểu gì.

Nhưng Chân Lăng hiển nhiên là không muốn buông tha cho cô: “Trước giờ em đều không để ý tới những cô gái bên cạnh anh, vừa rồi anh còn tưởng em sẽ vì một bữa cơm mà đồng ý đi ăn cơm cùng cô ta nữa cơ, chẳng lẽ là...”

Vừa nói anh vừa chớp chớp cặp mắt đào hoa như muốn ám chỉ điều gì đó.

“Em chỉ không có hứng thú với một số người lòng dạ xấu xa nhưng thủ đoạn quá kém cỏi thôi.” Giả Thục ôm cái giỏ mua hàng vào lòng, đưa mắt lườm Chân Lăng một cái. “Anh cho rằng em không biết anh

đang lấy em làm lá chắn sao? Thực ra anh còn không có hứng thú hơn cả em ấy chứ.”

“Đi theo anh lâu như vậy, em cũng trở nên thông minh rồi đấy.” Vừa mới nói xong, Chân Lãng đã lập tức lách người qua một bên tránh khỏi cú đâm của Giả Thục, rồi bật cười cầm một gói khoai tây chiên lên, vút vào chiếc giỏ trên đùi cô.

Hai người cất tiếng trêu chọc nhau, thỉnh thoảng lại cười vang khoan khoái.

Ôm theo một đồng đồ to tướng, Giả Thục phải khó khăn lắm mới bò về được đến nhà. Khi cửa thang máy vừa mở ra, cô không khỏi sững sờ bởi người đang đứng ngay bên ngoài: “Chú Tạ!”

Tạ Quốc Trường đưa mắt nhìn xuống chân Giả Thục, Giả Thục thấy vậy liền giơ cao cái chân trần của mình lên, nói về lấy lòng: “Cháu khỏi rồi mà, không cần lo lắng cho cháu nữa đâu!”

Tới lúc này vẻ mặt nghiêm túc đó mới dần ra một chút. Tạ Quốc Trường đưa tay véo nhẹ mũi Giả Thục: “Cái con nhóc này...”

Giả Thục lại nở một nụ cười ngây ngô: “Chú Tạ nhớ cháu hay là nhớ Chân Lãng thế?”

Nhìn thấy nét mặt đỏ của cô, dù là người nghiêm túc, ít nói hơn nữa thì cũng không kìm được phải bật cười: “Nhớ cả hai đứa bọn cháu, vậy đã được chưa?”

Cửa mở ra, Giả Thục đá chiếc giày duy nhất qua một bên, rồi vui vẻ chạy vào trong nhà: “Vậy cháu đi pha cà phê cho chú.”

Bóng người thoáng cái đã mất hút trong căn bếp.

Sắc mặt Tạ Quốc Trường trở nên có chút khó coi, Chân Lãng vốn đang xách theo một đồng túi lớn túi nhỏ đứng gần đó liền bật cười nói: “Cơm cô ấy nấu đúng là rất đáng sợ, nhưng pha cà phê thì cũng không tệ lắm đâu.”

Người nào đó thở phào một hơi, đưa mắt nhìn về phía căn bếp, nhẹ nhàng nói: “Nhóc con cũng đâu có ngốc.”

“Cháu nói cô ấy ngốc bao giờ nào?” Chân Lãng vừa nói vừa xoay người lại, đặt những cái túi trong tay lên bàn. “Người luyện võ không chỉ cần có sự tập trung và chăm chỉ, cần có khả năng quan sát nhạy bén nữa, cô ấy ngốc mới là lạ đấy, nhưng rất lười thì đúng là sự thực.”

Có một số người lười, đó là lười làm việc, lười phấn đấu.

Cũng có một số người lười, nhưng lại là lười tính toán, lười dùng mưu mô, Giả Thục hiển nhiên thuộc loại người lười thứ hai.

Tạ Quốc Trường mỉm cười gật đầu: “Tập đoàn Vương Thị gần đây đã hơi sốt ruột rồi, từ sau khi cháu cho tạm dừng hợp tác, bọn họ đã rất nhiều lần hỏi chú xem tới khi nào thì mới có thể tiếp tục.

“Bọn họ không đợi được nữa sao?” Chân Lãng hơi nhướn mày, nở một nụ cười quái dị.

Một cốc cà phê thơm lừng được đặt xuống trước mặt anh, cặp mắt tròn xoe xinh đẹp lấp lánh những tia sáng của sự mong chờ. Chân Lãng cầm cốc cà phê, nhấp một ngụm, vẻ mặt khoan khoái đã nói lên tất cả.

“Nhóc con, ngày mai hãy đi cùng anh tới nơi này nhé!”

Anh chậm rãi thưởng thức cốc cà phê, ánh mắt thoáng hiện lên những tia sáng rực như đang chờ xem vở kịch thú vị.

Tập đoàn Vương Thị là tập đoàn lớn số một, số hai trong thành phố C, từ ngày thành lập đến nay đã mở rộng đến rất nhiều lĩnh vực như thời trang, y dược, hiện giờ còn đang có sự phát triển mới trong lĩnh vực xây dựng, danh tiếng có thể nói là nổi như cồn.

Còn có tin đồn rằng sau khi tập đoàn Vân Lãng đổ bộ vào thành phố C trên quy mô lớn, phần lớn việc xây dựng của Vân Lãng được giao cho Vương Thị, ngay đến việc xây dựng một khách sạn năm sao và một

khu nghỉ mát quy mô lớn lần này cũng có đến tám, chín phần mười sẽ được giao cho Vương Thị.

Nhưng hai tháng trước, tập đoàn Vân Lăng đột nhiên tạm dừng tất cả các hợp đồng, nguyên nhân chỉ là vì một bức ảnh.

Vương Thị đã đăng báo xin lỗi, còn rất nhiều lần tới Vân Lăng để giải thích chuyện này, nhưng Vân Lăng vẫn không có động tĩnh gì cả, hợp đồng bị dừng từ đó đến nay.

Đúng lúc này, cậu chủ của Vân Lăng đột nhiên xuất hiện trong cuộc họp tổng bộ của Vương Thị, khiến những tin đồn vu vơ được chứng thực.

“Cậu chủ của Vân Lăng đẹp trai quá đi mất...” Cô thư ký vừa đi ra từ phòng họp, hai mắt sáng ngời, bước chân vẫn còn hơi chao đảo, ôm tập tài liệu trong tay mà đứng ngây ra đó.

“Vậy sao, vậy sao?” Các cô gái trẻ gần đó vội vã chạy ào tới hỏi han, có người còn lăm la lăm lét thò đầu nhìn về phía phòng họp.

“Đừng có ôm hy vọng, người ta mang cả vợ đến đây.” Cô thư ký vừa nói vừa thờ dài. “Tuy tôi đã lấy chồng, có con, nhưng nhìn mấy anh đẹp trai vẫn thích thật đấy!”

“Có vợ rồi à...” Vô số những tiếng kêu gào lập tức vang lên, khiến những ô cửa sổ kính như muốn vỡ tung.

“Có điều...” Cô thư ký ra sức ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Cô gái bên cạnh anh ta, tôi cứ cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu đó rồi, một cô gái xinh đẹp như vậy, không lý nào mà tôi lại quên được.”

Sau khi suy nghĩ một lát mà vẫn không nhớ ra được gì, cô đột nhiên tỉnh táo trở lại, vội vã chạy đi: “Giám đốc kêu tôi đi lấy bản kế hoạch của tất cả các hạng mục hợp tác, tôi phải đi ngay đây, giải tán, giải tán...”

Một lát sau, cửa phòng mở ra, ánh mắt mọi người chỉ kịp liếc nhìn thoáng qua một chút, rồi cánh cửa đã lập tức đóng lại.

Trong phòng họp, anh chàng ngồi trên ghế đầu của hàng ghế khách mời đưa một tay lên chống cằm, những ngón tay dài mảnh khảnh gõ nhẹ vào bên má, liếc nhìn mặt bàn. Trước mặt anh là bản kế hoạch rất dày đã được mở ra, nhưng trông anh có vẻ rất thanh thoi, dường như chẳng để tâm tới điều gì.

Vị trưởng phòng Kế hoạch trước mặt ban đầu thì nói với giọng hùng hồn hăng hái, sau đó thì trở nên hồ hững, điềm nhiên, đến lúc này thì biến thành ỉu xiu, uể oải, giọng nói càng lúc càng dài hơn, cuối cùng thì chỉ nói như một cái máy.

Không phải anh ta không muốn nói ra những lời khiến người ta phải rung động, nhưng vị công tử trước mặt này từ khi bước vào đến giờ chưa thêm ngó qua bản kế hoạch lần nào, lúc thì nhìn ngó xung quanh với vẻ mặt lơ đãng, lúc thì cầm bàn tay cô gái xinh đẹp bên cạnh lên mà ngẫm nghĩ, thậm chí vừa rồi vị công tử này còn ngáp dài một cái ở ngay trước mặt mọi người. Cho nên dù anh ta có vẽ ra một viễn cảnh đẹp đến đâu, người ta cũng chẳng nghe nổi tiếng nào.

“Trong khu nghỉ mát, chúng tôi dự định sẽ trồng tổng cộng ba ngàn cái cây, trong đó có một ngàn cây được trồng trên thảm xanh lớn nhất của khách sạn. Quan điểm của chúng tôi là phải tạo cho khách hàng một khu nghỉ mát xanh thân thiện với môi trường...”

Khi anh ta đang cúi đầu đọc bản kế hoạch một cách máy móc, chợt có tiếng gõ nhẹ xuống bàn, ngắt lời anh ta.

Anh ta ngẩng lên, phát hiện vị công tử vừa rồi còn nheo mắt về buồn chán kia không biết đã mở bừng mắt từ khi nào, trong đôi mắt toát lên sự lạnh lùng, sắc sảo. Khi bắt gặp ánh mắt của đối phương, anh ta không kìm được vội ngoảnh đầu sang hướng khác theo phản xạ, không dám nhìn thẳng.

Nụ cười rạng rỡ của vị công tử đó rõ ràng là rất vô hại, nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng: “Anh đọc lại những lời vừa rồi một lần nữa đi!”

“Tôi...” Anh trưởng phòng Kế hoạch vội vã cúi đầu nhìn xuống, đưa mắt tìm kiếm trên tờ giấy khổ lớn chỉ chít những chữ nhỏ như đầu ruồi, lạng lẹ nhớ lại xem vừa rồi mình đã đọc đến đâu.

“Vừa rồi anh nói sẽ trồng một ngàn cái cây trên thảm xanh lớn nhất của khách sạn, đúng vậy chứ?” Chân Lăng đưa ngón tay ra, chỉ vào đúng một hàng nào đó trên bản kế hoạch. “Bên trên anh đã viết như vậy đấy.”

Trưởng phòng Kế hoạch ngỡ ngàng gật đầu: “Vâng!”

Chân Lãng khẽ mỉm cười, rồi lại tiện tay lật qua mấy trang trước, ngón tay chỉ vào một chỗ nào đó: “Đây là bản vẽ quy hoạch của các anh, bên trên viết rõ, thảm xanh lớn nhất của khu nghỉ mát là bãi cỏ rộng hai ngàn mét vuông ở ngay phía sau khách sạn, không biết các anh định làm thế nào để trồng được một ngàn cái cây trên bãi cỏ rộng hai ngàn mét vuông ấy đây? Theo nguyên tắc, mỗi hàng cây phải cách nhau từ ba đến năm mét, như vậy thì mới có đủ không gian cho cây cối phát triển, hơn nữa...” Anh uể oải dựa lưng vào ghế, lấy lại dáng vẻ buồn chán. “Đây là thảm xanh chứ không phải rừng cây, anh có chắc là làm thế này sẽ không che mất tầm mắt của những người ở tầng thấp không? Có chắc là một rừng cây rậm rạp sẽ khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn là một bãi cỏ không? Hay anh định giải thích rằng các anh đã gõ nhầm, từ một trăm gõ thành một ngàn?”

“Tôi...”

Anh lật tiếp bản kế hoạch, ngón tay lướt đi không ngừng: “Phần thang máy thì bỏ sót bộ phận thang máy chuyên dụng. Bãi đỗ xe thì không đủ chỗ trong tình huống lượng khách đạt đến tối đa...”

Mỗi lần lật một trang, ngón tay anh chỉ vào một chỗ, sắc mặt của mọi người trong phòng Kế hoạch mỗi lúc một trắng bệch. Một bản kế hoạch dày như thế, vậy mà Chân Lãng có thể chỉ ra những sai sót, không ai có thể tưởng tượng được đây là gã công tử vừa rồi còn ngủ gà ngủ gật trên ghế.

Lật được một phần ba bản kế hoạch, Chân Lãng dường như đã mệt, vút nó lên bàn, rồi vươn người đứng dậy: “Không nói nữa, đi thôi!”

Nói tới là tới, nói đi là đi, thật là một người mừng giận thất thường, không để lại cho đối phương chút thể diện nào cả.

“Anh Chân!” Trưởng phòng Kế hoạch vội vàng đứng dậy chặn đường. “Là thế này, đây mới chỉ là bản kế hoạch chưa hoàn chỉnh của chúng tôi thôi, nếu anh thấy không hài lòng, chúng tôi có thể sửa.”

Sai sót tuy nhiều, nhưng đối với một hạng mục quy mô lớn cỡ này, đó đều là những chi tiết vụn vặt, vẫn có thể sửa chữa.

“Không cần đâu.” Chân Lãng chỉ hờ hững bỏ lại ba từ đó, không hề có bất cứ lý do nào, đi vòng qua chỗ trưởng phòng Kế hoạch mà bước ra khỏi phòng họp.

“Thế này...”

Trưởng phòng Kế hoạch vẫn còn chìm trong sự kinh ngạc, không dám tin rằng một kế hoạch hợp tác lớn như thế mà lại hoàn toàn sụp đổ chỉ vì mấy lỗi vặt.

“Thế này còn chẳng phải là cố ý gây chuyện hay sao?” Phía sau lưng, không biết là ai đã kêu lên một câu như thế.

Bóng người cao lớn đã đi tới cửa, chậm rãi xoay người lại, rồi chợt nở một nụ cười kỳ quái, nhìn về phía cô gái đang ngồi trong góc phòng, từ đầu đến cuối không chịu ngẩng lên: “Tôi đúng là đang cố ý gây chuyện đấy, mục đích của tôi hôm nay khi đến đây chính là để nói với các vị rằng, tôi sẽ không hợp tác với tập đoàn Vương Thị. Thế nào, cô Vương, cô có ý kiến gì không?”

Tất cả mọi người đều không kim được ném về phía hai người bọn họ những ánh mắt hoài nghi, trao nhau ánh mắt về phỏng đoán, nhưng không có ai dám hé răng.

Vương Thiếu Hoàn vẫn cúi gằm mặt, không nói lời nào.

Sau khi đi du học trở về, nếu không nhờ có sự nâng đỡ của gia tộc thì cô không có tư cách ngồi vào ghế giám đốc chi nhánh. Cho dù là vậy, cô vẫn không thể tiếp xúc với những hạng mục có quy mô lớn thế này. Cho nên sáng hôm nay, khi nhận được thông báo, cô không hiểu tại sao cậu chủ của tập đoàn Vân Lãng lại chỉ đích danh yêu cầu mình tham gia cuộc họp này.

Nhưng khi cô nhìn thấy cậu chủ của Vân Lãng mà nghe đồn là không ai biết mặt, mọi vấn đề đều đã trở nên hết sức rõ ràng.

Đằng sau khuôn mặt quen thuộc ấy là vẻ lạnh lùng và hờ hững mà cô hoàn toàn xa lạ.

Đằng sau nụ cười quen thuộc ấy là sự oai vệ và khí thế mà cô chưa từng thấy.

Nếu không phải vì bên cạnh anh có cô gái mà cô biết rõ đến mức không thể rõ hơn, có lẽ cô đã cho rằng mắt mình có vấn đề. Trong suốt cuộc họp, cô cảm thấy thấp thỏm, bất an, không biết bọn họ đang nói

về cái gì, cũng không biết cuộc họp đã được tiến hành đến đâu, trong đầu cứ lờn vờn cảnh tượng hồi nãy, khi ánh mắt cô và ánh mắt Chân Lãng giao nhau, cô cảm thấy anh như có thể nhìn thấu trái tim mình vậy.

Cô cứ một mực chịu đựng, không hề quan tâm tới kết quả, chỉ mong cuộc họp này mau chóng kết thúc để cô có thể rời khỏi đây.

Vừa mới hôm qua, cô đứng trong bệnh viện, kiêu căng cười nhạo cô gái bên cạnh anh, nói cô ta là đồ lẳng lơ, còn ám chỉ nếu Chân Lãng muốn bám vào một gia tộc có quyền có thế, mình sẽ là lựa chọn tốt hơn.

Tiếng cười mà anh bỏ lại hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng đối với cô, nó như đã biến thành những lời mỉa mai, chế giễu.

Trong cuộc điện thoại hôm đó, cha đã không ngừng mắng mỏ cô về việc sử dụng trái phép hình ảnh của người khác, những lời giải thích của cô chỉ đổi lại được hai câu: “Cô ta là vợ của cậu chủ tập đoàn Vân Lãng, còn cần bán ảnh để kiếm tiền hay sao? Bây giờ kế hoạch đầu tư mấy trăm triệu đã vì con mà dừng lại, tập đoàn Vân Lãng tuyên bố sẽ truy cứu việc này đến cùng.”

Cô không cam tâm, cũng không dám tin điều này.

Đối phương chỉ là một cô gái lười thôi, lếch thếch trong một tiệm chụp hình chẳng lấy gì làm to lớn lắm, vậy mà sau khi làm nhục cô xong lại có thể bắt cô phải đăng báo xin lỗi, và bây giờ cô ta còn ngang nhiên đứng ở đây, cười nhạo sự ngu ngốc của cô.

“Cô Vương, nguyên nhân trong chuyện này, tôi nghĩ cô biết rõ hơn bất cứ người nào khác đúng không?” Chân Lãng hờ hững nói, ánh mắt hết sức lạnh lùng.

Không khí trong căn phòng trở nên căng thẳng, chỉ nghe thấy tiếng thở của mọi người.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa chợt vang lên những tiếng xôn xao, kèm theo đó là những lời chào kính cẩn.

“Chủ tịch!”

“Chào ngài chủ tịch!”

Một ông lão râu tóc bạc phơ được một người đàn ông trung niên chậm rãi dìu vào phòng họp, trên tay là cây gậy. Khi bước đi, trên người ông ta toát ra một khí thế oai vệ, đôi mắt không hề có sự mờ đục của người già, ngược lại còn hết sức trong trẻo.

Chân Lãng khẽ nở nụ cười, còn nhân tiện đưa hai tay ra đỡ lấy tay ông lão: “Ông Vương gần đây khí sắc tốt quá, xem ra không cần tới khám lại nữa rồi.”

Cặp mắt tinh tường của ông lão quan sát Chân Lãng một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại trao đổi bằng ánh mắt với người con trai bên cạnh mình, không kìm được than thở: “Thật không ngờ, thật không ngờ đây, thì ra anh lại là người nổi nghiệp của tập đoàn Vân Lãng.”

Việc hợp tác giữa tập đoàn Vân Lãng và tập đoàn Vương Thị trước giờ vốn luôn do một vị tổng giám đốc khu vực phụ trách, cho nên bọn họ cũng chưa từng được gặp cậu chủ của Vân Lãng.

Cho đến khi kế hoạch bị dừng lại, ông Vương cũng chỉ cho rằng đây là sự kích động nhất thời của người trẻ tuổi, không ngờ người trẻ tuổi ấy lại là bác sĩ Chân mà ông vốn luôn khen không ngớt lời về sự vững vàng và chín chắn.

Sau khi ông Vương xuất hiện và ra hiệu, mọi người đều lẳng lặng rời khỏi phòng họp. Lúc này, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại Chân Lãng, cha con ông Vương, Vương Thiếu Hoàn, ngoài ra còn có Giả Thục vốn từ đầu đến giờ luôn bị Chân Lãng nắm tay, không cách nào bỏ đi được.

“Anh Chân, cháu gái tôi vốn tính tùy tiện, buông thả, nhưng nói gì thì cũng chỉ là chuyện cá nhân giữa anh và nó, bây giờ anh lại cho tạm dừng hợp đồng, thậm chí là đi tìm công ty khác, việc này đối với tập đoàn Vân Lãng chỉ e cũng chưa chắc đã có lợi gì đúng không?” Ông vỗ nhẹ vào tay Chân Lãng, giọng nói nghe hòa nhã vô cùng.

Về chuyện này thì ông ít nhiều cũng đã nghe nói tới, ánh mắt không kìm được liếc qua quan sát cô gái đã giành phần thắng trước cháu gái mình.

Cô có một đôi mắt rất đẹp, trong trẻo và tròn xoe, dường như mọi tâm tư đều được bộc lộ qua đôi mắt đó rồi. Mà trong đôi mắt đó, ngoài sự linh động còn có vẻ rất bình tĩnh, biết bao người vừa nhìn vào mắt

ông đã lập tức hoảng hốt tránh đi ngay, nhưng cô thì lại không sợ hãi gì, khi bắt gặp ánh mắt của ông còn nở một nụ cười tươi.

Không thể không thừa nhận, cô gái này can đảm hơn rất nhiều so với cháu gái của ông, trên người còn tỏa ra một sức hấp dẫn tự nhiên vô cùng.

Nhìn cô gái xinh đẹp đang mở to cặp mắt trong veo đó, ông Vương nhẹ nhàng nói: “Quả thực là Thiếu Hoàn có lỗi trong chuyện này, vậy hãy để nó xin lỗi phu nhân của anh Chân nhé, anh thấy thế nào?”

Thật đúng là một người lão luyện, chỉ mấy lời ngắn ngủi mà đã khiến một hợp đồng sắp đổ vỡ biến thành sự mâu thuẫn nhỏ giữa hai cá nhân, chỉ cần một câu xin lỗi là xong chuyện.

Chân Lăng còn chưa nói gì, sắc mặt Vương Thiếu Hoàn đã biến đổi hẳn, cô ta hậm hực lên tiếng: “Cháu không chịu.”

Ông Vương gõ mạnh cây gậy trong tay xuống đất, cất tiếng uy nghiêm: “Nhanh lên!”

Vương Thiếu Hoàn xưa nay luôn được ông nội cưng chiều, chưa từng bị quát nạt như vậy. Cô chậm rãi đứng dậy, lúng túng đi tới trước mặt Giả Thục, rồi lại cắn chặt môi, hồi lâu chẳng nói được tiếng nào.

Tròng mắt Giả Thục đảo qua đảo lại, hết nhìn ông Vương rồi lại nhìn Vương Thiếu Hoàn, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Chân Lăng, anh nở một nụ cười hết sức sâu xa, chẳng nói năng gì.

Cô cũng rất thông minh, cứ đứng im đó không nói năng hay tỏ thái độ gì hết.

“Tôi không nên tự tiện sử dụng ảnh của cô khi chưa được cho phép, chuyện này tôi đã đăng báo xin lỗi rồi, có thể bỏ qua được không, tôi xin lỗi!” Hết sức khó khăn, nhưng rốt cuộc cũng đã nói xong rồi. Vương Thiếu Hoàn thở phào một hơi, sau đó lại nhìn về phía ông nội với ánh mắt tủi thân.

Ông Vương mỉm cười hài lòng, rồi lại quay sang phía Giả Thục hỏi: “Cô Chân, cô thấy như vậy đã được chưa?”

“Chưa được.” Người lên tiếng không phải là Giả Thục mà là Chân Lăng.

Lần này cả cha con ông Vương đều cau mày, sắc mặt Vương Thiếu Hoàn càng trở nên khó coi.

Căn phòng hơi ngột ngạt, Chân Lăng liền cởi chiếc áo vét bên ngoài ra một cách rất tự nhiên, rồi đưa cho Giả Thục, sau đó lại xắn ống tay áo lên: “Ông Vương, ông có biết tại sao cháu lại không tham dự cuộc họp mời thầu một tuần trước không? Đó là bởi vì sau khi hai người bọn cháu xuống máy bay, đã bị kẻ xấu tấn công ở ngay dưới nhà mình.”

Trên cánh tay anh là vết thương vừa mới cắt chỉ, nhìn vẫn rất đáng sợ, nó như đang nói với mọi người về sự nguy hiểm của chuyện lần đó. Vương Thiếu Hoàn phát run, không kìm được lùi về phía sau mấy bước.

“Chuyện bức ảnh cháu cũng không muốn truy cứu thêm nữa, nhưng chuyện này thì cô Vương hình như vẫn chưa có được một lời giải thích rõ ràng.” Chỉ có mấy câu hờ hững nhưng lại khiến tất cả những người đang có mặt ngấy ra.

Giả Thục trợn tròn mắt, nhưng không phải nhìn Chân Lăng mà nhìn cô nàng Vương Thiếu Hoàn xinh đẹp kia.

Cô tin Chân Lăng, tin vô điều kiện. Chân Lăng nói là như thế nào thì nhất định là như thế đó.

“Sao có thể như vậy chứ?” Ông Vương đột nhiên đứng bật dậy, cơ thể hơi lắc lư một chút, khuôn mặt đỏ bừng, anh con trai cả bên cạnh vội vàng đưa tay ra đỡ ông.

Cây gậy trong tay ông Vương lại gõ mạnh xuống đất, phát ra âm thanh hết sức nặng nề: “Anh Chân, Thiếu Hoàn nhà tôi tuy có hơi ngang bướng, nhưng chắc chắn không bao giờ làm chuyện như vậy, nó cũng không có lý do gì mà lại thuê người tấn công anh.”

“Đúng vậy.” Cha của Vương Thiếu Hoàn từ đầu đến giờ chưa nói gì, lúc này rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa. “Con gái tôi không có lý do gì lại đi thuê người đánh anh, nếu anh không muốn tiếp tục hợp tác thì có thể đi ngay, còn việc thuê người hành hung có liên quan tới vấn đề hình sự, tội danh như vậy nhà họ Vương chúng tôi không gánh nổi đâu.”

Ông Vương thở dốc, chỉ tay về phía Vương Thiếu Hoàn, hỏi: “Thiếu Hoàn, cháu nói đi, có chuyện này không? Chỉ cần cháu nói không, cho dù phải trở mặt với tập đoàn Vân Lăng, ông cũng sẽ ủng hộ cháu

đến cùng.”

Vương Thiếu Hoàn nắm chặt vào gấu áo, chiếc áo hàng hiệu đắt tiền nhàu nhĩ cả mảng. Sắc mặt cô thì trắng bệch như tờ giấy, người run lẩy bẩy.

“Có hay không?” Ông Vương giận dữ quát lên, Vương Thiếu Hoàn lại càng run.

Những giọt nước mắt chảy xuống rào rào khiến phấn trang điểm trên mặt Vương Thiếu Hoàn nhòe nhoẹt cả đi: “Dạ, dạ không...”

Ông Vương nhìn qua phía Chân Lăng bằng ánh mắt sắc bén: “Anh Chân, Thiếu Hoàn đã nói là không rồi, nếu anh còn bôi nhọ cháu gái tôi, tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

Trong tình hình hiện giờ mà sắc mặt Chân Lăng vẫn không hề thay đổi, anh ngoảnh đầu sang nở một nụ cười dịu dàng với Giả Thục.

Giả Thục trừng mắt lườm anh, đã đến lúc này rồi mà anh còn có tâm trạng ve vãn cô nữa.

“Ông Vương nhầm rồi, mục tiêu của đám người đó không phải là cháu, mà là vợ cháu.” Chân Lăng vừa nói vừa nắm chặt bàn tay Giả Thục. “Hôm qua, cô Vương có tới bệnh viện thăm cháu, nói là biết cháu bị thương, được ông dặn dò nên mới tới thăm.” Về mặt của Chân Lăng rất hòa nhã, thậm chí còn cười mỉm, nhưng lời lẽ sắc bén của anh thì hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt ấy. “Đúng như chú Vương vừa nói vậy, đây là một vụ án hình sự. Trong đêm cháu bị thương tất cả mọi tin tức đã bị cảnh sát phong tỏa rồi, ngoại trừ người có liên quan và cảnh sát ra, ông nghĩ còn có người nào biết rằng mục tiêu là vợ cháu, nhưng người bị thương lại là cháu chứ?”

Ông Vương như bị hút cạn sức lực, ủ rũ ngồi sụp xuống ghế, đến cây gậy trong tay cũng đánh rơi.

“Bốp...” Một cái tát nặng nề giáng xuống mặt Vương Thiếu Hoàn, trên khuôn mặt con trai ông Vương hiện rõ vẻ đau đớn: “Con còn không thừa nhận hả?”

Nước mắt Vương Thiếu Hoàn chảy như mưa, sau đó cô chỉ sợ hãi lắc đầu, không nói năng gì.

“Vậy ý của cô là ông Vương nói cô đến thăm tôi, cho nên người thuê đám du côn tấn công chúng tôi chính là ông Vương phải không?” Chân Lăng không bỏ lỡ thời cơ thêm dầu vào lửa, liếc nhìn sang phía ông Vương.

“Là... tôi...” Vương Thiếu Hoàn khóc lóc, giọng nói run rẩy đến mức chính cô cũng không thể nghe rõ. “Tôi muốn trả thù việc cô ta làm nhục tôi lần trước, tôi chỉ định dạy dỗ cô ta một chút thôi.”

Chỉ định dạy dỗ mà kêu người dùng dao rạch mặt cô, chỉ định dạy dỗ mà kêu một đám du côn tới đánh cô? Nếu không phải cô có võ, nếu không phải lần đó bên cạnh cô còn có Chân Lăng...

Giả Thục không dám tưởng tượng, đổi lại là người khác, kết quả sẽ như thế nào.

Chân Lăng không nói gì, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ, nhưng càng lúc càng lạnh lẽo.

Ông Vương thở một cách khó khăn, về tình huống trước đó đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự rệu rã của một ông lão già nua đã gần đất xa trời, những tiếng thở dốc không ngừng vang lên.

Giả Thục cúi gầm mặt, đưa tay lên nhẹ nhàng mơn man vết thương của anh, động tác hết sức cẩn thận.

Nhìn thấy vẻ mặt ấy của Giả Thục, Chân Lăng lập tức đứng dậy, hồ hững nói: “Đây là một vụ án hình sự, cháu cũng không thể hủy án, có điều tốc độ bắt hung thủ của nhà họ Chân tốt xấu gì cũng nhanh hơn cảnh sát, ông Vương hãy cho người đi liên hệ với chú Tạ, chuyện này tạm dừng ở đây. Sự hợp tác giữa tập đoàn Vân Lăng và tập đoàn Vương Thị sẽ tiếp tục.”

Trong mắt ông Vương bùng lên vẻ căm kích vô tận, ông lại ho sù sù, chỉ biết gật đầu lia lịa, một lúc sau mới nói được thành câu: “Thiếu Hoàn học hành còn chưa xong, tôi sẽ cho nó ra nước ngoài học thêm vài năm nữa.”

“Vài năm...” Chân Lăng khẽ nở một nụ cười đầy ý vị.

“Chi nhánh của tập đoàn Vương Thị ở Anh cũng đang cần phát triển, tôi nghĩ Thiếu Hoàn sẽ ở bên đó một thời gian rất dài”, ông Vương ngậm ngẫm một lát, sau đó chậm rãi nói.

Chân Lăng không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Giả Thục, xoay người rời đi.

Suốt dọc đường đi Giả Thước không nói năng gì, chỉ thỉnh thoảng đưa mắt lườm anh một cái.

Khi về đến nhà, cô còn chưa kịp cởi bỏ bớt quần áo trên người, cơ thể đã bị một cánh tay ôm lấy, rồi đặt lên đùi.

Cô không dám giãy giụa quá mạnh, sợ chạm vào vết thương của anh, xịu mặt, bĩu môi nói: “Anh ác thật đấy!”

“Em muốn nói tới cô nàng họ Vương đó à?” Chân Lăng hơi nhướn mày, cười mà như không. “Anh đã tha cho cô ta rồi, đâu có bắt cô ta phải đi bóc lột, vậy còn gọi là ác à?”

Cô khẽ lắc đầu, nét mặt vẫn tỏ ra không vui.

Cô hiểu rất rõ về phương pháp để đánh bại kẻ địch, đó là phải hết sức bình tĩnh, tìm kiếm sơ hở, rồi tung đòn trí mạng.

Cho đối thủ cơ hội để nghỉ ngơi dưỡng sức, đó chính là lưu lại hậu họa cho mình, cách làm của Chân Lăng quả thực không có gì sai. Nhưng cô vẫn cảm thấy có chút bất nhẫn, không phải là vì cô nàng họ Vương kia, mà là vì...

“Ông Vương đó tung hoành trên thương trường đã mấy chục năm, còn xảo quyệt hơn cáo ấy chứ.” Chân Lăng dường như đã nhìn thấu tâm sự của cô. “Ông ta biết rõ lúc nào thì nên tỏ ra yếu đuối để nhận được sự đồng tình, nếu anh không nói là hung thủ đã bị chú Tạ ngầm phái người bắt được, em nghĩ ông ta lại chịu hợp tác như vậy sao? Câu nói cuối cùng đó chính là đảm bảo với anh rằng sau này sẽ không có ai tới làm phiền chúng ta nữa. Nếu là một ông lão đã thở không ra hơi, em nghĩ còn có thể tinh táo như vậy được hay sao?”

Giả Thước tròn mắt, miệng há hốc, cặp mắt đờ đẫn, không dám tin vào sự thực này.

Chân Lăng đưa tay véo mũi cô một cái, rồi uể oải nhắm mắt lại: “Đồ ngốc, anh là bác sĩ phụ trách việc điều trị cho ông ấy, bệnh tình của ông ấy thế nào anh lại không biết hay sao? Nếu ông ấy bị ho đến chết, chắc chông em khỏi cần làm bác sĩ nữa luôn.”

Giả Thước tức tới há miệng định cắn ngón tay anh, nhưng anh lại dễ dàng tránh được, cô nàng nào đó hậm hực lầu bầu: “Vậy anh còn giả ngốc như thế làm gì?”

Chân Lăng đưa tay ra, kéo Giả Thước vào trong lòng mình. Cô nàng ngoan ngoãn ngẩng lên, nhận những nụ hôn của anh.

Bị đối phương mặc sức hôn hít như vậy, ba hồn bảy vía của Giả Thước dường như đã bay ra khỏi cơ thể cả rồi, chỉ loáng thoáng nghe thấy một câu: “Hợp đồng vẫn được tiến hành, xuất phát từ sự cảm kích với anh, ông ấy chắc chắn sẽ giảm cho anh một, hai phần trăm gì đó, mà đây là một công trình mấy trăm triệu, em tính xem chúng ta sẽ được bao nhiêu nào?”

Công trình mấy trăm triệu, một, hai phần trăm...

Bàn tay Giả Thước vòng ra sau cổ anh, nhắm đôi mắt mơ màng lại: “Có ai từng nói chưa nhi? Anh cũng là một con cáo đấy, còn là loại cáo đã thành tinh.”

Giọng nói của cô bị những nụ hôn tới tấp cắt ngang, rồi anh cắn nhẹ vào cổ cô một cái: “Vậy con cáo thành tinh này có khiến em mê đắm đến điên đảo thần hồn không thể?”

Anh ấy...

Anh ấy thật đúng là một con cáo thành tinh đáng ghét!

Chương 13

“Mọi người đều nói hôn nhân là nắm mở của tình yêu, vậy anh chỉ đành bắt em chôn cùng với anh thôi.”

[Trích lời Chân Lăng]

Lễ ký hợp đồng của hai tập đoàn lớn được diễn ra một cách trang trọng tại khách sạn lớn nhất trong thành phố, còn có sự xuất hiện của cậu chủ vốn luôn kín tiếng của tập đoàn Vân Lăng, do đó đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người. Đây vốn chỉ là cuộc hợp tác giữa hai tập đoàn kinh tế, nhưng sức hấp dẫn chẳng thua gì một buổi họp báo của những ngôi sao hàng đầu.

Trai tài gái sắc, thần bí kín tiếng, cậu chủ kế nghiệp, vợ chồng sát cánh, mỗi cụm từ dường như đều tràn đầy không gian để khai thác. Các phóng viên đều cầm chặt chiếc máy ảnh trong tay, thần kinh ở trong trạng thái căng thẳng tới tột độ, cứ như là các chiến sĩ chuẩn bị xung phong trên chiến trường, lặng lẽ đợi chờ cơ hội...

Khi các tân khách đã lần lượt tới nơi, bọn họ vẫn không chờ được cặp nhân vật chính đó xuất hiện.

Khi nghi thức ký hợp đồng đã bắt đầu, vẫn không có phóng viên nào nhìn thấy người mà mình mong ngóng.

Khi hai bên bắt tay nhau và cùng mở sâm banh, hai nhân vật được cho là then chốt vẫn chẳng có chút tăm tích.

Trong phòng tiệc rộng lớn, rất nhiều bóng người qua lại tấp nập, những chén rượu sóng sánh ánh vàng, thỉnh thoảng lại có vài tiếng trò chuyện nhẹ nhàng kèm theo tràng cười khoan khoái, sau đó liền nhạt nhòa đi trong âm thanh giòn tan của những ly rượu va nhau.

Nhưng trái ngược với sự ồn ã ấy, phía ngoài căn phòng lại là một mảng không gian yên tĩnh mà thanh bình.

Bên cạnh chiếc cầu thang hình xoắn ốc, một cặp nam nữ mặc áo thun đơn giản đang đứng dựa lưng vào tay vịn cầu thang, đưa tay lên chống cằm, dáng vẻ thong dong, nhàn nhã, đang thấp giọng chuyện trò với nhau.

“Anh không muốn vào đó à?” Giả Thước ngáp khẽ một cái, cảm thấy có chút buồn chán.

Chân Lăng đưa tay vén mái tóc ngắn của cô lên, sự hứng thú với những sợi tóc mềm mại đó hiển nhiên là nhiều hơn với đám đông náo nhiệt trong phòng tiệc, rồi cái giọng uể oải mà độc đáo của anh lại vang lên: “Không.”

Giả Thước thay đổi tư thế một chút, đá nhẹ cái chân: “Đã mang em đến đây rồi, tại sao còn như vậy chứ?”

Khi cô còn đang phải vật và chiến đấu với một đồng đơn đặt hàng ở Hướng Dương Vàng, Chân Lăng bất ngờ xuất hiện và kéo cô chạy đi. Đáng thương cho cô, trên cổ còn đang đeo theo chiếc máy ảnh, anh đã lao vào như một cơn gió lốc và cuốn cô đi mất rồi.

Mong là ngày mai Thanh Thanh sẽ không ghi thêm cho cô cái tội ăn trộm của công, đặc biệt là trong tình trạng trên người cô đã có một đồng tội danh như lên lút đào ngũ, bí mật kết hôn và lâu không làm việc.

Anh đứng sau lưng cô, chống tay vào thành lan can, nhốt cơ thể cô vào giữa hai cánh tay mình, cất giọng thanh thoi: “Bởi vì em không thích.”

Quãng thời gian gần đây cô đã suy nghĩ rất kỹ, thân phận và địa vị của Chân Lăng là điều không thể thay đổi, những mối quan hệ rối rắm và phức tạp của anh cũng tương tự như thế, do đó cô chắc chắn không thể sống những ngày tự do, tự tại, nhàn nhã, thong dong như trước đây được nữa.

Có điều, trong lòng cô thực ra cũng chẳng cảm thấy buồn bã gì cho lắm. Sống một mình tất nhiên là rất thoải mái, nhưng được làm một cặp chim liền cánh, cây liền cành với Chân Lăng cũng có những sự ngọt ngào riêng, hơn nữa khi chán quá còn có thể tìm Chân Lăng để đánh nhau, cuộc sống nhất định là thú vị hơn trước rất nhiều, cho nên cô cũng không cảm thấy khó chịu gì cả.

“Anh lấy em là vì muốn cưng chiều em, không phải là để bắt em thay đổi.” Chân Lãng ôm cô từ sau lưng, chỉ về phía trước. “Em muốn thế nào thì làm thế đó, Giả Thước mà anh thích chính là một người như vậy, những nơi thế này không đi cũng không sao.”

Giả Thước tựa đầu vào vai anh, ngả người vào lòng anh, trên khuôn mặt là nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Tiếng ùng ục chọt phát ra từ bụng cô, nụ cười rạng rỡ sau nháy mắt đã biến thành vẻ âm ức, cô nhìn anh bằng ánh mắt tủi thân vô cùng.

Anh ôm chặt lấy eo cô: “Đi thôi, anh đưa em đi ăn cơm.”

Giả Thước ôm cánh tay anh, để mặc cho anh kéo mình đi, vẻ mặt hết sức quái dị.

Trong phòng ăn cao cấp nhất tại tầng trên cùng của khách sạn năm sao, những cây nến tỏa ra ánh sáng dịu dịu, vẻ âm áp tràn ngập khắp căn phòng. Dưới những vì sao lấp lánh, những món đồ trang trí xa hoa, đẹp đẽ ở đây đều trở nên mờ mờ ảo ảo, Giả Thước thoáng ngẩng lên, chỉ kịp nhìn thấy một mảng lấp lánh, rồi vội vàng cúi đầu.

Cô búng nhẹ ngón tay vào thành chiếc bể cá làm bằng thủy tinh trong suốt, một đôi cá bên trong vẫy nhẹ cái đuôi, rồi ghé miệng trao cho nhau một nụ hôn nóng bỏng.

“Cặp cá này thật đáng yêu!” Giả Thước dán mặt vào bể cá, nở một nụ cười vô cùng đáng yêu, mấy ngón tay thỉnh thoảng lại vỗ lên đó.

“Làm phiền người ta là không đúng đâu.” Chân Lãng mỉm cười ôm lấy cô. “Không phải em đói rồi sao? Đi ăn cơm nào!”

“Không đâu.” Cô nàng lắc đầu nguầy nguậy. “Em không thích khi ăn cơm bị người ta nhìn.”

“Không ai nhìn em đâu.” Chân Lãng chỉ tay vào chỗ ngồi bên cạnh chiếc bàn ăn, những cây nến xung quanh đều như đang nhẹ nhàng nhảy múa, ánh đèn không biết từ lúc nào đã mờ đi, làm toát lên một không khí mờ ám mà êm ả.

“Đây mới là mục đích của anh đúng không?” Giả Thước ngược khuôn mặt xinh đẹp. “Cái gì mà lễ kỷ hợp đồng chứ, căn bản anh chẳng có chút hứng thú nào cả.”

“Chỗ này tốt hơn tầng dưới.” Chân Lãng mở nắp đậy thức ăn trên bàn ăn ra. “Khi không có người nào khác em mới có thể ăn no mà không ngần ngại điều gì.”

Cô trẻ môi nói: “Em không muốn chúng ta ngồi cách nhau xa như vậy.”

Cách dùng bữa kiểu Tây là điều mà cô không thể nào quen được, cô không thích khi ăn cơm mọi người phải ngồi cách nhau quá xa, tuy rằng tao nhã, nhưng lại không có được cảm giác gần gũi và thân mật.

Cơ thể chợt bị bế thốc lên, khi cô còn chưa kịp kêu tiếng nào thì đã được đặt xuống đùi anh rồi, ngay sau đó, một bát canh tỏa ra mùi thơm nức mũi đã thu hút mọi sự chú ý của cô: “Ăn thế này đã được chưa?”

Cô gật đầu về hài lòng, rồi nở một nụ cười khoan khoái.

Suốt bữa cơm, cô đều ngồi trong lòng anh, ánh mắt liếc qua chỗ nào là Chân Lãng liền thò đũa ngay tới chỗ đó, gấp thức ăn cho cô. Còn cô thì chỉ ngồi đó mà ôm eo anh, rung đùi đá chân một cách vui vẻ, hưởng thụ cảm giác được phục vụ.

“Nhóc con, lấy anh thực ra cũng rất tốt đấy chứ, đúng không?” Cặp mắt anh đen nhánh, giọng nói thì nhẹ nhàng, tràn đầy sự cảm dỗ.

Giả Thước đang phồng má nhai thức ăn, khóe miệng dính đầy dầu mỡ, hồi lâu mới nuốt hết được thức ăn trong miệng, rồi lại lập tức chỉ tay vào đĩa bánh đa nem: “Em muốn ăn cái kia.”

Anh buồn bực đưa đũa ra, gấp một miếng bánh đa nem đưa tới bên miệng cô: “Quả nhiên là khi em đang ăn, có nói gì cũng vô ích.”

Cho đến khi đã no căng đến mức không thể ăn thêm được nữa, cô nàng nào đó mới ngồi bẹp gí trên sofa mà đưa tay xoa bụng: “Anh vừa nói gì ấy nhỉ?”

Không có câu trả lời.

Cô ngó nghiêng, thấy bóng dáng Chân Lãng sớm đã biến mất, trong phòng chỉ còn lại những ngọn nến đang rung rinh, nhảy nhót cùng với đôi cá đang mãi miết hôn nhau mà chẳng ngại điều gì.

“Bác sĩ thú y!” Chỉ có giọng nói của cô vang vọng trong căn phòng khách, Giả Thục đứng dậy, tìm kiếm khắp xung quanh.

Một cánh cửa gỗ khép chặt, một cái tay nắm cửa màu vàng, cửa phòng ngủ dường như đang lặng lẽ gọi cô.

Khẽ đưa tay gõ cửa, không có ai đáp lại, cô liền đưa tay ấn luôn xuống tay nắm, đẩy cửa ra...

“A!”

Giả Thục không kìm được bật thốt lên, đưa tay che miệng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, cô thậm chí đã quên cả thở.

Dưới chân cô là một lớp cánh hoa hồng dày tới vài centimet, đang tỏa ra mùi thơm dễ chịu, ánh đèn màu vàng mờ ảo chiếu xuống khiến màu đỏ của hoa hồng lại càng trở nên diễm lệ hơn, kéo dài tới tận chỗ chiếc giường.

Trên chiếc giường King size cũng trải đầy những cánh hoa hồng, làn gió hơi lạnh từ điều hòa thổi ra, khiến mấy cánh hoa bay tới bên dưới chân cô.

Bên ngoài ô cửa sổ kính choán gần hết cả bức tường là bầu trời đêm thăm thẳm, vàng trắng sáng treo tít trên cao.

Phía trước ô cửa sổ kính, một chàng trai mặc áo trắng trông như chàng hoàng tử khôi ngô, tuấn tú thời Trung Cổ đang đứng dưới ánh trăng, bầu trời đêm làm tôn lên khuôn mặt sâu thẳm của anh. Khi ngoảnh đầu lại, anh khẽ nở nụ cười

Sau khoảnh khắc, phong cảnh đều trở nên mờ nhạt, trở thành phông nền cho anh.

“Có thích không? Thử bước lên đi!” Anh chậm rãi cất tiếng, khiến cô tỉnh táo trở lại sau cơn kinh ngạc vì cảnh đẹp trước mắt.

Dưới chân cô là những cánh hoa mịn màng, mềm mại, chúng gãi nhẹ vào lòng bàn chân cô, lại chồi lên từ kẽ ngón chân cô, những ngón chân trắng muốt giẫm trên những cánh hoa hồng đỏ rực, cảnh tượng đẹp đến mức khiến người ta như muốn ngừng thở.

Dưới ánh trăng diu dịu, chàng hoàng tử dịu dàng nhìn nàng công chúa, hai bóng người càng lúc càng gần nhau.

“Đẹp quá!” Giả Thục chậm rãi bước về phía trước, rồi nhẹ nhàng đưa bàn tay ra.

Ngón tay cô lướt nhẹ qua ngón tay anh, bàn tay đột nhiên áp lên ô cửa sổ kính, rồi cả cơ thể dán sát vào đó, kích động kêu lên: “A, đẹp quá đi!”

Nơi đây là tầng cao nhất của khách sạn, tầm mắt vô cùng thoáng đãng, có thể bao quát hết toàn bộ cảnh đêm của thành phố này.

Xe cộ tấp nập, ánh đèn lấp lánh, tựa như một dòng sông ánh sáng đang trôi đi vùn vụt, những đốm sáng thoát ẩn thoát hiện khắp xa gần, lặng lẽ vẽ ra hình ảnh náo nhiệt của thành phố về đêm.

Giả Thục nhìn đến say mê: “Đẹp quá, anh xem bên kia kia, có phải là hướng dòng sông không? Đèn kia có phải là tháp đèn không nhỉ?”

Vừa mới kêu lên, cơ thể cô đã bị ép vào từ phía sau, dán sát lên ô cửa sổ, rồi bên tai cô vang lên giọng nói khàn khàn của anh: “Nhóc con, em cố ý phải không?”

Giả Thục chống hai tay lên cửa sổ, khuôn mặt đỏ bừng giấu vào giữa hai tay, nhất quyết không chịu trả lời, càng không dám ngoảnh đầu lại nhìn về mặt của anh.

Vừa nãy đôi mắt đen nhánh đầy sức cảm dỗ của anh thiếu chút nữa đã khiến chân cô mềm nhũn, khụy xuống ngay dưới chiếc quần Tây của anh.

“Anh...” Cô hơi giãy giụa một chút, nhưng lại phát hiện sức lực của mình sớm đã bay đi mất hút từ lúc nào không hay rồi. “Buông em ra!”

Giọng nói của cô nghe mềm nhũn, giống như là đang làm nũng hơn.

“Nhóc con, anh còn chưa cầu hôn với em đúng không?” Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bờ eo thon thả của cô, hết sức dịu dàng. Cô nàng mèo hoang trong lòng anh không biết đã biến thành mèo nhà từ lúc nào, trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Bên trong ô cửa sổ kính xuất hiện hình ảnh hai bóng người dán chặt vào nhau, anh cắn nhẹ lên gáy cô, ngón tay mơn trớn trên cơ thể lung linh uốn lượn của cô. Cái bóng trên cửa sổ vốn rất mơ hồ, nhưng cũng không thể che giấu được cặp mắt đầy vẻ yêu nghiệt của anh.

Nhìn vào mắt anh qua cái bóng trên ô cửa sổ, một dòng điện vô hình chợt chạy lên cơ thể cô, khiến đôi chân cô trở nên mềm nhũn: “Hình như anh chẳng cần quan tâm em có đồng ý hay không thì phải.”

Anh đột nhiên buông tay, Giả Thục cảm thấy toàn thân run rẩy, vội vàng bám vào cửa sổ cho khỏi ngã.

Cô lùi về phía sau một bước, va ngay vào người anh.

Anh quỳ một chân xuống bên cạnh cô, nâng chiếc hộp đồ trong tay lên: “Vợ ơi, lấy anh nhé?”

Có ai cầu hôn như vậy không chứ? Đã gọi là vợ rồi lại còn cầu hôn nữa, thật bó tay với anh luôn.

Cơn xao động vừa rồi còn chưa bình lặng, lại một lần sóng dữ tràn tới nhấn chìm cô. Mà người làm dậy lên làn sóng dữ ấy chính là Chân Lăng, anh chàng đang quỳ bên chân cô, trình diễn màn kịch cầu hôn cũ rích.

Cô chưa từng nghĩ rằng có ngày mình lại thấy cảm động vì một màn biểu diễn tẻ nhạt đến buồn nôn thế này, thậm chí còn khó có thể thở nổi, rồi mãi không nói ra thành lời.

Tất cả đều là vì người đó!

Bây giờ cô càng lúc càng không giống với bản thân, dáng vẻ của một cô gái hay e thẹn xuất hiện càng lúc càng nhiều.

“Không có hoa hồng.” Cô tựa lưng vào ô cửa sổ kính, cảm giác lạnh lạnh rớt cuộc đã khiến cô tỉnh táo lại một chút, khoe miệng hơi nhếch lên, kiêu hãnh ngẩng cao đầu.

Anh khẽ cười, ngón tay đưa tới mơn trớn chân cô, động tác hết sức nhẹ nhàng và chậm rãi: “Chín trăm chín mươi chín bông hồng, không những là hoa hồng, hơn nữa còn là những cánh hoa mà anh tự tay xé, rồi trải lên giường cho em, sao lại nói là không có hoa hồng chứ?”

Làn da nơi anh chạm phải nóng bỏng như bị lửa đốt, rồi cái nóng còn lan dần lên trên, lên trên mãi. Giả Thục cố gắng hít sâu một hơi, giọng nói hơi run rẩy: “Em... em không đeo nhẫn đâu. Như... như vậy sẽ không thể luyện quyền được.”

“Vậy tức là nếu không phải nhẫn, em sẽ đồng ý đúng không?” Anh cười gian trá, thần nhiên lấy thứ trong chiếc hộp màu đỏ kia ra.

Chợt cảm thấy cổ chân lạnh ngắt, Giả Thục vội cúi đầu nhìn xuống, lập tức nhìn thấy viên kim cương trên chiếc vòng chân bằng bạch kim đang tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, xung quanh còn được điểm xuyết bằng mấy viên ngọc ruby óng ánh, hình dáng như làn sóng uốn lượn quanh cổ chân khiến chiếc vòng vừa có vẻ cao quý mà lại không mất đi phần thanh lịch.

“Anh biết là em không thích đeo nhẫn, cái này coi như là vật làm tin được không?” Đeo chiếc vòng chân đó cho cô xong, anh chậm rãi đứng dậy. “Chiếc vòng này là do anh tự tay thiết kế, có hai móc cài, em có thể tháo mác đâm đá, đảm bảo sẽ không rơi mất đâu.”

Lạnh lạnh, bởi vì chiếc vòng đó. Ấm ấm, bởi vì bàn tay anh.

Cũng giống như cô lúc này, sau lưng là lớp kính lạnh lẽo, phía trước là cơ thể ấm áp của anh, cô được anh ôm chặt trong lòng, một cơn mưa những nụ hôn buông rơi tới tấp: “Vật làm tin đã đeo rồi, anh không cho phép em tháo ra đâu đấy!”

Chiếc vòng đó giống như là một dấu ấn, một dấu ấn mà anh in sâu lên trái tim cô để tuyên bố chủ quyền.

“Nhưng em không có cái gì để đưa cho anh, như vậy có phải là rất không công bằng không?” Lúc này cặp mắt cô đã trở nên mơ màng, nhưng vẫn cố gắng nói những lời tự đáy lòng.

“Có...” Đôi môi anh hôn dần xuống dưới, để lại trên vai cô vô số nụ hoa màu đỏ, hết sức rực rỡ.
“Em.”

Khi làn gió điều hòa thổi tới, cô cảm thấy hơi lạnh, liền hít sâu một hơi: “Anh...”

Từ lúc nào mà cô lại giống như nữ thần Venus đắm đuối trong lòng anh thế này, đôi tay nóng bỏng đó của anh đang âu yếm vuốt ve eo cô, còn dịch dần xuống dưới.

Hai bóng người trên ô cửa sổ kính quần quýt, những hơi thở ướt át tràn ngập khắp căn phòng. Cảm giác bất an khiến Giả Thước co rúm người lại, bóng dáng cô gái trong cửa sổ mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt xa xăm, còn thoáng ẩn hiện một vẻ khao khát.

Cô có thể nhìn thấy rõ ràng bàn tay anh đang xâm chiếm cơ thể cô, cảm nhận được sự biến hóa trên cơ thể anh: “Rèm, rèm cửa sổ...”

Anh xoay khuôn mặt cô lại, hôn lên môi cô: “Đây là chỗ cao nhất rồi, không kéo rèm cửa sổ cũng không có ai nhìn thấy đâu.”

Hai người trao cho nhau một nụ hôn nóng bỏng, làn da dán sát vào nhau. Rồi cô dang rộng đôi tay, ôm anh thật chặt.

Suốt đêm ấy, môi và lưỡi của anh thăm thú khắp cơ thể cô, không bỏ sót một chỗ nào.

Suốt đêm ấy, bọn họ không ngừng lăn lộn trên chiếc giường trải đầy cánh hoa hồng, như muốn hòa vào làm một.

Suốt đêm ấy, ánh trăng bên ngoài cửa sổ lặng lẽ chiếu xuống, trên ô cửa kính là hình ảnh của hai người say đắm yêu nhau.

Trên giường, dưới đất, những cánh hoa hồng lất phất tung bay, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ đan xen.

Lần đầu tiên trong đời, cô được biết cảnh đêm đẹp như vậy.

Lần đầu tiên trong đời, cô được biết mặt trăng có thể cười một cách quyến rũ thế này.

Lần đầu tiên trong đời, cô được biết khi ôm anh thật chặt, mình lại có thể hạnh phúc đến thế.

Trong cơn ái ân nồng nhiệt, cô thấp thoáng nghe thấy có người đang rủ rừ vào tai mình những lời nói chứa chan tình cảm: “Oan gia, em nói thứ đó là của em, anh đã giữ gìn nó cho em hơn hai mươi năm rồi đấy, có thích không?”

Đắm chìm trong cơn mê tột đỉnh, cô ôm chặt lấy anh, vừa nói vừa thở dốc: “Oan gia, anh mới là oan gia của em.”

Ngoại truyện 1

“Một, hai, một, hai...” Trên sân vận động, các thành viên của câu lạc bộ Taekwondo đang luyện tập thể lực. Với thân hình cao ráo, thon thả, Già Thước hết sức nổi bật giữa đám đông, đang tung tăng nhảy nhót không ngừng, mái tóc ngắn tung bay trong gió.

Đột nhiên, cô dừng lại, ánh mắt liếc quanh bốn phía, cái mũi thính nhạy khịt khịt, cảnh giác nhìn từng góc ngách.

Các sinh viên đi qua đi lại, sắc mặt ai cũng có vẻ vội vàng, nhưng lại không có người mà cô thầm đoán.

Chẳng lẽ cảm giác của cô là sai sao?

“Này em ơi, chạy tiếp đi nào!” Phía trước có đàn anh khóa trên cất tiếng gọi, tới lúc này Già Thước mới cất bước đuổi theo, nhưng nét mặt vẫn có chút nghi hoặc.

Cô không ngờ lại cảm thấy có hơi thở của người đó ở quanh đây, chẳng lẽ là do thần kinh của cô quá nhạy cảm?

Sau khi bóng dáng cô dần chạy đi xa, người con trai vốn đứng dựa lưng vào gốc cây anh đào liền chậm rãi bước ra, nụ cười nở trên môi.

“Chân Lãng!” Nghe có tiếng gọi, anh liền ngoảnh đầu nhìn lại. Anh mặc áo sơ mi trắng, cầm thùng, trông hết sức gọn gàng, sạch sẽ.

Cô gái vừa lên tiếng mặc một chiếc váy dài, mái tóc đen nhánh buông xõa sau lưng, trông đầy vẻ nhu mì, ngoan ngoãn.

Nụ cười hòa nhã thường thấy hiện ra trên khuôn mặt, Chân Lãng khẽ gật đầu với đối phương: “Xin chào!”

Cô gái đó chậm rãi bước tới, chiếc váy dài múa lượn trong gió làm tôn lên thân hình thon thả nhưng lại không hề có vẻ hờ hang chút nào, nụ cười trên khuôn mặt cô thì ngọt ngào mà e thẹn: “Bạn học cấp ba không để gì lại vào cùng một trường đại học, tôi đến đây để thăm đồng hương.”

Chân Lãng khẽ gật đầu, chậm rãi bước đi: “Tôi biết.”

Trong mắt cô gái đó thoáng qua một nét ngượng ngùng, cặp mắt long lanh, ngoảnh đầu qua nhìn chàng trai cao lớn bên cạnh: “Bạn biết ư?”

“Ừ!” Chân Lãng đáp. “Trên bảng danh sách trúng tuyển dán ở cổng trường, tên bạn ở ngay dưới tên tôi.”

Ánh mắt cô gái đó trở nên buồn bã: “Vậy à?”

Anh nhìn thấy vẻ hụt hẫng hiện lên trong mắt cô, nhưng cũng không nói gì thêm, vẻ hòa nhã mà xa cách có lúc còn đáng sợ hơn những lời cứng rắn.

“Chân Lãng, tôi có thể nhờ bạn một chuyện được không?” Bạch Vi bước đi bên cạnh Chân Lãng, lúng túng cúi đầu, đáng vẻ hết sức đáng thương.

Anh giơ cuốn sách trong tay lên, tỏ vẻ áy náy nói: “Xin lỗi, giáo sư còn đang đợi tôi, có chuyện gì thì để hôm khác nói nhé!” Những lời định nói đành cố kìm lại, Bạch Vi khẽ gật đầu, lẳng lặng nhìn theo bóng anh đang dần khuất.

Trong ký túc xá nam, Chân Lãng gồi đầu lên hai tay, nhắm mắt nghỉ ngơi, hưởng thụ những làn gió xuân ấm áp từ ngoài cửa sổ thổi vào, bên khóe miệng là nụ cười dịu dịu.

Thành giường bị gõ một cái không mạnh không nhẹ, Chân Lãng thoáng hé mắt rồi hơi nhướng mày

theo thói quen.

Lâm Tử Thần chống tay vào thành giường ở tầng trên, cúi đầu nhìn xuống, cười vẻ trêu chọc, nháy mắt với Chân Lăng: “Nghe nói hôm nay cậu ở cùng với hoa khôi khoa Trung văn.”

Cặp mắt vừa hé ra kia liền uể oải khép lại, tỏ ý rằng mình không có hứng thú với một vấn đề ngu ngốc như thế.

Nụ cười của Lâm Tử Thần vừa thần bí mà lại vừa có vẻ gợi đòn: “Cura được hoa khôi mà không nói với bạn bè, chẳng lẽ cậu sợ bọn tôi chọc gậy bánh xe hay sao?”

“Hừ...” Chân Lăng thần nhiên lắc đầu. “Chẳng qua là vô tình gặp nhau trên đường rồi nói chuyện đôi câu thôi, không đen tối như các cậu nghĩ đâu.”

“Vậy sao?” Lâm Tử Thần đưa ngón tay ra trước mặt anh, rồi huýt sáo với vẻ đầy phóng khoáng. “Cậu cho rằng tôi lại đi tin vào mấy lời đồn vớ vẩn chắc? Nếu nhân vật chính không thừa nhận, tôi lại thêm tới hỏi cậu sao?”

Cặp mắt đang khép hờ đó rốt cuộc đã chịu mở ra, lông mày hơi cau lại: “Cô ấy nói sao?”

“Công tác bảo mật của cậu thật không tệ đấy!” Lâm Tử Thần kéo chiếc ghế bên cạnh tới, rồi vắt chân ngồi xuống, tựa cằm vào ghế. “Nếu không phải Bạch Vi chính miệng thừa nhận trước mặt mọi người rằng cậu là bạn trai cô ấy, bọn tôi lại chẳng bị giấu giếm suốt hay sao?”

Người nằm trên giường hơi cau mày một chút, đôi mắt đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại: “Trước mặt mọi người ư?”

“Tất nhiên rồi...” Lâm Tử Thần còn đang định nói tiếp, chợt có tiếng gõ cửa rất nhẹ, một bóng dáng nhu mì đứng ngay bên cánh cửa vốn đang mở rộng.

“Tôi có thể tìm Chân Lăng một chút không?”

Lâm Tử Thần ném qua phía Chân Lăng một ánh mắt đầy ý vị, rồi nhảy bật dậy: “Tôi đi ăn chút đồ đây, hai tiếng nữa sẽ quay lại.”

Khi đi sát qua Bạch Vi, anh có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt cô đã ửng hồng, cúi đầu thật thấp.

Chân Lăng chậm rãi đứng dậy, bóng dáng cao lớn chắn hết ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, căn phòng lập tức trở nên tối tăm, lạnh lẽo. Rồi anh cầm chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, hơi nước từ chén trà bốc lên khiến cặp mắt dưới hai hàng mi sụp xuống của anh trở nên mơ hồ, khó có thể nhìn ra được điều gì trong đó.

“Xin lỗi!...” Bạch Vi đan hai tay vào nhau, ấp úng nói. “Tôi không cố ý, gần đây có một anh lớp trên cứ theo đuổi tôi, tôi cảm thấy rất phiền mà không biết phải từ chối thế nào. Vừa khéo hôm nay khi đi cùng với bạn thì bị anh ta nhìn thấy, anh ta hỏi bạn có phải là bạn trai của tôi không, tôi muốn thoát khỏi sự quấy rối của anh ta nên đã thừa nhận.”

“Vậy à?” Chân Lăng chỉ đáp lại bằng hai từ hờ hững, nét mặt không biến đổi.

Vẻ căng thẳng trên khuôn mặt Bạch Vi dần giảm bớt, trong đôi mắt vừa ngược lên thấp thoáng niềm hy vọng: “Nếu bạn ngại, tôi sẽ đi giải thích rõ ràng chuyện này, nhưng...”

Cô dừng lại không nói tiếp, cặp mắt nhìn Chân Lăng tràn đầy vẻ dịu dàng, không kìm được bước về phía trước thêm một bước.

Chân Lăng chỉ ngồi đó uống trà, hết sức lặng lẽ, dường như không nghe thấy gì.

Bên ngoài hành lang không ngừng có những tiếng bước chân đi qua đi lại, thỉnh thoảng còn có những tiếng bàn bạc xôn xao cùng với vài tiếng cười khanh khách. Khi nghe thấy những âm thanh này, người nào đó vốn nhạy cảm lại càng trở nên thấp thòm, bất an.

Đây là ký túc xá nam, cô đã phải do dự rất lâu rồi mới dám bước vào, khi đó những người xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt hết sức mờ ám. Vậy mà lúc này Chân Lăng lại không nói gì cả, trong lòng cô không khỏi cảm thấy không vui.

“Bạn không nói gì sao?” Sự chờ đợi dài đằng đẳng khiến cô càng lúc càng thêm bất an, những âm thanh hỗn tạp ngoài cửa đối với cô mà nói hết như một sự chế giễu. “Bạn có thể tỏ thái độ gì không?”

Chân Lăng đặt chén trà trong tay xuống, hai tay đút vào túi quần, chậm rãi tựa người lên chiếc bàn

trước mặt: “Không phải bạn nói sẽ đi giải thích rõ ràng mọi chuyện sao? Tôi còn có thể nói gì nữa chứ?”

Lập tức, trong đôi mắt cô tràn đầy vẻ ngạc nhiên và chần chừ, cô ngẩng người trước mặt anh suốt một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Chân Lăng khẽ cười: “Bạn muốn nói với tôi cuộc gặp hồi trưa chỉ là ngẫu nhiên sao? Vậy tôi đã đứng dưới gốc cây suốt mười lăm phút đồng hồ, bạn cũng một mực đứng ở đó chưa từng rời đi, chẳng lẽ thật sự chỉ để tới chào tôi một tiếng? Nếu bạn muốn từ chối một người theo đuổi, tôi tin là một lời nói thẳng nhả nhận còn dễ khiến người ta tiếp nhận hơn là một lời nói dối rất nhiều. Còn nếu bạn chỉ muốn tìm một tấm lá chắn, tôi nghĩ bên cạnh bạn hẳn là có rất nhiều người vui lòng hiến thân, huống chi...” Đôi mắt trong veo của anh như có thể nhìn thấu trái tim người ta, khiến cô gái ở phía đối diện cúi gằm mặt. “Với phong cách của bạn, nếu thật sự muốn từ chối một người theo đuổi, chắc hẳn sẽ lựa chọn cách thích hợp nhất, chứ không phải là thừa nhận mối quan hệ với một người con trai khác ở trước mặt bao nhiêu người như vậy. Nếu tôi đúng là bạn trai của bạn, tất nhiên sẽ rất hưng phấn, nhưng cả bạn và tôi đều hiểu, chúng ta không hề có mối quan hệ này.”

“Vây...” Khuôn mặt đang cúi gằm của Bạch Vi đột ngột ngẩng lên. “Bạn có thể làm bạn trai của tôi không?”

Cô hít sâu một hơi, cơ thể bất giác trở nên cứng đờ. Câu nói này dường như đã lấy đi toàn bộ sự can đảm của cô.

Từ ngày vào học cấp ba, cô vẫn luôn lấy làm kiêu hãnh vì thành tích học tập đặc biệt xuất sắc của mình, nhưng khi bảng thành tích của toàn trường được công bố, lần đầu tiên cô đã phải chịu thất bại. Nhìn cái tên ở ngay phía trên mình, trong trái tim cô đã bắt đầu khắc ghi hai chữ đó.

Từ không phục tới khâm phục, từ ngấm quan sát tới xiêu lòng, đến bản thân cô cũng không biết từ lúc nào mình lại bắt đầu quyết tâm thi vào cùng một trường đại học với anh. Nhưng từ ngày nhập học đến nay cũng đã gần được một năm rồi, vậy mà giấc mơ của cô mãi vẫn chưa thành hiện thực.

Đây là cách thử an toàn nhất mà cô phải mất thời gian mấy tháng mới nghĩ ra được, thế nhưng chỉ sau vài câu hỏi của anh, tất cả đã trở nên vô cùng tồi tệ. Lúc này cô chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý tới sự e thẹn hay kiêu hãnh nữa, không kìm được cất tiếng hỏi anh.

Nụ cười dần trở nên rạng rỡ trên khuôn mặt tuần tú của anh, những đường nét từ từ biến hóa ấy khiến thời gian như chậm lại, khiến trái tim cô chỉ trong một thời gian ngắn đã phải trải qua không biết bao nhiêu vòng luân hồi.

Khi nụ cười đó đạt đến cực hạn của sự quyến rũ, một giọng nam nhẹ nhàng mà hòa nhã vang lên trong căn phòng: “Không.”

Chỉ có một từ cộc lốc, đi kèm một vệt nét mặt hờ hững vô cùng, đã lạnh lùng đánh nát trái tim cô.

Bạch Vi ngẩng người dờ dẫm, cô không thể tưởng tượng được, tại sao khi nói ra cái chữ vô tình đó, nét mặt anh vẫn có thể tỏ ra hòa nhã đến vậy.

“Bạn...” Cô rớt cuộc cũng không thể nói ra nốt những lời van nài níu kéo, bởi vì trong đôi mắt kia của anh là một vẻ xa cách và lạnh lùng, ở gần nhau như vậy, nhưng cô lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và anh thật quá xa xôi.

“Đi giải thích rõ ràng những chuyện cần giải thích đi!” Chân Lăng khẽ lắc đầu. “Bạn là một cô gái tốt, đừng lấy danh dự của bản thân ra làm trò đùa!”

Bạch Vi lùi dần từng bước về phía sau, không muốn nghe thêm những lời vô tình đó nữa. Rồi cô xoay người chạy đi như bay, để lại một bóng lưng yếu đuối khiến người ta thương xót.

Chân Lăng không đuổi theo, thân nhiên thu ánh mắt về, rồi lại uể oải rót thêm cho mình một chén trà nữa, đi tới bên cửa sổ nhìn về phía xa. Tầm nhìn ở nơi này rất tốt, có thể nhìn thấy rõ sân vận động ở đằng xa, các thành viên của câu lạc bộ Taekwondo vẫn đang hăng hái luyện tập thể lực.

Khẽ nhấp một ngụm trà, nụ cười của anh lúc này cũng ấm áp như nước trà trong chén vậy.

Bạch Vi phát hiện, Chân Lãng không hề vội vã giải thích điều gì, mà những lời đồn về tình cảm giữa cô và anh thì như nấm mọc sau mưa, lan truyền tới từng góc ngách nhỏ của trường với một tốc độ nhanh đến mức khó ai tin được.

Hoa khôi tao nhã của khoa Trung văn, tài tử kín tiếng của khoa Y dược, đó là một sự kết hợp khiến rất nhiều người phải bất ngờ nhưng cũng hoàn toàn hợp lý, tuy đã làm tổn thương đến trái tim của vô số người, nhưng ai cũng phải công nhận rằng đó là một cặp đôi hoàn hảo.

Trong lòng Bạch Vi lại một lần nữa bùng lên hy vọng, bên cạnh thỉnh thoảng lại có những tin tức nói với cô, Chân Lãng chưa từng tiết lộ bất cứ điều gì với những người tới hỏi thăm về chuyện này, thái độ ấy cứ tựa như là đang ngầm thừa nhận.

Có lẽ hôm đó Chân Lãng chỉ giận mình tự tiện nói chuyện này ra trước mặt bao nhiêu người, cho nên mới có thái độ như vậy, chứ thực ra không hề ghét bỏ gì mình.

Hoặc cũng có thể là do sự ảnh hưởng của bao nhiêu lời tán tụng, cho nên anh đã thay đổi suy nghĩ ban đầu, dù sao đàn ông cũng coi trọng chuyện thể diện hơn phụ nữ.

Hay là anh đang đợi mình tỏ ra gần gũi hơn, nói ra những lời như vậy chỉ là để thử thách mình?

Khi hạt giống của niềm hy vọng được trồng xuống, sự khát khao sẽ tưới tắm cho nó nảy mầm và trưởng thành. Bạch Vi buông bỏ mọi sự kiêu hãnh của bản thân, trên đường Chân Lãng đi học về, bên dưới tòa nhà ký túc xá nam, trong thư viện của nhà trường, chỉ cần là nơi có thể nhìn thấy Chân Lãng, cô đều thường xuyên xuất hiện.

“Bạch Vi.” Trong một buổi chiều nóng nực, tiếng ve sầu râm ran khiến người ta cảm thấy thấp thỏm, bất an, giọng nói của người đứng dưới gốc cây vẫn hết sức nhẹ nhàng, chiếc áo sơ mi trắng tinh không hề dính chút mồ hôi: “Đừng vì tôi mà phí nhiều công sức không cần thiết như thế, hãy bỏ cuộc đi!”

Cô nữ sinh cúi gằm mặt, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Chẳng lẽ anh thật sự không thích em chút nào sao?”

Chân Lãng cười gượng nói: “Bạch Vi, lần trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi vẫn luôn hy vọng bạn có thể đi giải thích rõ ràng mọi chuyện.”

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Vi đã ngân ngấn nước mắt, dường như sắp khóc đến nơi: “Là do em không tốt sao?”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, gần như không thể nghe ra sự chỉ trích nào trong đó: “Bạn rất tốt, thật đấy!”

“Vậy anh...”

“Trên thế gian này có rất nhiều thứ tốt, tôi không thể có tất cả mọi thứ được, đây là điều không thể miễn cưỡng, đúng không nào?” Giọng nói nhẹ nhàng ấy dường như vẫn đang nghĩ cách thuyết phục cô.

“Em không muốn chia tay.” Cô khẽ gào lên bằng giọng quật cường, hoàn toàn chẳng còn vẻ điềm đạm tao nhã của ngày trước.

“Chúng ta vốn chưa từng nắm tay nhau bao giờ.” Chân Lãng khẽ lắc đầu, thờ dài một tiếng, rồi cất bước đi về phía ký túc xá nam. “Xin lỗi, tôi nghĩ sau này bạn không nên thường xuyên tới đây như vậy.”

“Anh đã thích người khác rồi, đúng không?”

Chân Lãng khẽ gật đầu, không hề giấu giếm: “Đúng.”

“Vậy em sẽ nói là anh có mới nới cũ.” Cô đột nhiên dẫn lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện rõ vẻ quyết tâm. “Đã mấy tháng trôi qua rồi, tất cả mọi người đều cho rằng em là bạn gái của anh, em sẽ không giải thích điều gì cả. Nếu anh cứ nhất quyết như vậy, anh sẽ trở thành một người đùa bỡn tình cảm của con gái, còn cô gái mà anh thích sẽ trở thành kẻ phá đám tình cảm của người khác.”

Chân Lãng thoáng dừng lại, nhưng cũng chẳng buồn ngoảnh đầu về phía sau: “Tùy bạn thôi, tôi chỉ khuyên bạn một câu, danh dự của con gái rất đáng quý, đừng nên lấy ra làm trò đùa!”

Cuộc nói chuyện giữa hai người đến đây là kết thúc, những giọt nước mắt lã chã của cô nữ sinh không thể níu kéo bóng dáng cao lớn kia. Nhìn Chân Lãng đang dần đi xa, Bạch Vi lặng lẽ cắn chặt môi, trên mặt hiện rõ vẻ quyết tâm.

Trong thời gian nghỉ hè, Giả Thước có một cuộc thi đấu cấp trường cần tham gia, nên quyết định ở lại tập luyện chứ không về nhà. Chân Lăng thì cũng vì phải viết báo cáo thí nghiệm y học nên không thể về nhà được.

Một ngày nóng nực, Chân Lăng cầm chén trà trong tay đứng bên cửa sổ, nhìn về phía xa. Trên sân vận động, các thành viên ở lại tập luyện của câu lạc bộ Taekwondo ai nấy đều mồ hôi đầm đìa, mỗi bước chân đều nặng nề, chỉ có người chạy đầu tiên là tràn đầy sức sống. Ánh mặt trời nóng bỏng không những không làm bớt sự nhiệt tình của cô, ngược lại còn khiến cô có thêm mấy phần sức mạnh.

“Mọi người cố lên, chạy thêm mấy vòng nữa nào!” Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi cô đã trở thành trung tâm của câu lạc bộ, đang chỉ huy các đàn anh khóa trên. Khi chạy ngang qua một tòa nhà nào đó, ánh mắt cô vô thức tìm đến vị trí của một căn phòng, rồi bất giác để lộ ra vẻ khinh miệt.

“Rầm...” Cửa đột nhiên bị người ta đẩy mạnh ra từ bên ngoài, Lâm Tử Thần lấy từ trong chiếc túi nylon ra một lon bia vút cho anh: “Trời nóng thế này mà cậu còn uống trà được, tài thật đấy!”

Chân Lăng mỉm cười giật nắp bia, ngừng đầu uống một ngụm. Còn Lâm Tử Thần thì ngồi vắt vẻo trên ghế, cũng lấy một lon bia khác ra, uống một ngụm thật lớn.

“Cậu cũng kiêu thật đấy, bạn gái đội nắng đến đây muốn giặt quần áo giúp cậu, cho dù cậu không nỡ để người ta vất vả thì cũng không nên lập tức đuổi người ta đi như thế chứ.”

Lâm Tử Thần khẽ lắc đầu, tỏ vẻ hết sức coi thường người nào đó. “Tin tức đã lan ra khắp toàn trường rồi, cậu tìm được một cô bạn gái ngoan ngoãn, nét na như thế, bao nhiêu người hâm mộ còn chẳng được đấy.”

Khóe miệng Chân Lăng hơi nhếch lên, nét cười trong ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo: “Vậy sao?”

Trong thời gian anh không về nhà, Bạch Vi cũng ở lại đây, và số lần đến chỗ anh càng thêm dày đặc.

Lâm Tử Thần khẽ nhún vai, không muốn tiếp tục dây dưa đến vấn đề này nữa, ghé sát đến chỗ anh nói với giọng thân bí vô cùng: “Chân Lăng, cậu có quen cô gái nào tên là Giả Thước không? Nghe nói cô ấy và cậu là bạn học hồi cấp hai, cấp ba.”

Bàn tay đang cầm lon bia của anh đột nhiên bóp chặt, nhưng vẻ mặt thì vẫn bình tĩnh như thường: “Có chuyện gì?”

“Tớ muốn theo đuổi cô ấy.” Lâm Tử Thần không hề giấu giếm, nói với giọng hết sức kiên định.

“Bọn cậu gặp nhau bao giờ chưa?” Chân Lăng hơi bất ngờ, không, phải là hết sức bất ngờ.

Lâm Tử Thần khoan thai gật đầu: “Cũng tiếp xúc được một thời gian rồi, tớ cảm thấy một cô gái như vậy đúng là quá hiếm có, không muốn ỷ lại vào đàn ông, cũng không lấy tiền bạc của đàn ông làm tiêu chuẩn đánh giá điều gì, có tư tưởng tự lập, tự cường, tự chủ. Cậu biết đấy, tớ không thích một cô gái quá ồ ạt. Thôi nói đi, có giúp tớ không đây?”

“Bảo tớ phải giúp sao?” Chân Lăng bật cười, rồi rất nhanh sau đó đã gật đầu. “Cậu muốn tớ giúp thế nào nào?”

Lâm Tử Thần khẽ thúc cùi chỏ vào người Chân Lăng một cái, rồi nháy nháy mắt bảo: “Chỉ cần lấy tư cách bạn học cũ mà hẹn cô ấy ra ngoài thôi, phần còn lại cứ để tớ lo.”

“Tháng sau là sinh nhật của cô ấy.” Chân Lăng thân nhiên nhắc nhở.

Cặp mắt Lâm Tử Thần lập tức sáng ngời: “Cô ấy thích một món quà sinh nhật như thế nào vậy?”

Nhóc con thích cái gì ư, tất nhiên là thích đánh người rồi, nhưng liệu cậu ta có dám chiều lòng nhóc con không đây?

Chân Lăng uống thêm một ngụm bia, đằng sau nụ cười rạng rỡ thấp thoáng một nét xảo quyệt: “Cô ấy có một tình cảm đặc biệt với bánh kem bơ, có thể nói là rất đặc biệt, vô cùng đặc biệt.”

Đêm nay, xin được đặt cho một dấu chấm hết cho tất cả những lời nói dối.

Ngoại truyện 2

“Con chào cha!” Chú nhóc đang ngồi trước chiếc bàn dành cho trẻ em ngẩng lên, sau khi nhìn thấy người đàn ông vừa bước vào cửa liền nở một nụ cười hết sức ngọt ngào, cặp môi đỏ hồng hào hể ra, cặp mắt tròn xoe trong veo lấp lánh.

“Ngoan lắm!” Chân Lãng tặng cho con trai một nụ cười khen ngợi, liếc nhìn xung quanh như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Chú nhóc nhận được sự biểu dương của cha, cúi đầu tiếp tục chơi đùa với món đồ chơi trong tay, không kêu gào, không la hét, cũng không đòi bế, đòi thơm.

Đứa con này rất giống anh, bất kể là về ngoại hình hay tính cách. Nghe nói Giả Thước đã từng vì chuyện này mà ôm chú nhóc trong lòng nghiền cứu suốt ba ngày ba đêm, chỉ vì muốn tìm xem chú nhóc có chỗ nào giống mình không.

Đương nhiên, kết quả là cô đã thất bại.

Khuôn mặt non nớt, cặp mắt tròn xoe lấp lánh, lại kết hợp với nụ cười ngọt ngào, lanh lợi, chắc chắn có thể dễ dàng giành được tình cảm của bất cứ người nào. Hơn nữa, chú nhóc còn không gào khóc như những đứa trẻ cùng trang lứa, lại chẳng khi nào có những đòi hỏi vô lý. Một đứa bé ngoan ngoãn và hiểu chuyện như vậy vốn là điều mà vô số cặp cha mẹ mong còn chẳng được, duy có Giả Thước là buồn bực vô cùng.

Trong suy nghĩ của cô, con trai đáng ra là phải hoạt bát, hiếu động, thường xuyên chạy nhảy, đánh đấm, sức sống tràn đầy. Còn khí chất điềm đạm, tao nhã vốn nên thuộc về con gái, và cô rất muốn sinh được một cô con gái như vậy.

Tiếc là lý tưởng thì luôn đẹp đẽ, còn hiện thực thì tàn khốc vô cùng.

Giả Thước đáng thương dù có thế nào cũng không ngờ được mình lại sinh ra một bản sao của Chân Lãng, từ trong đến ngoài đều không có chút bóng dáng nào của cô.

Chân Lãng lẳng lặng nhìn cô vợ đang nằm xiêu vẹo trên sofa, thấy trên khuôn mặt đỏ bừng của cô ẩn hiện nét ngọt ngào như đang chìm trong giấc mộng đẹp. Nhưng đằng sau giấc ngủ êm ái ấy là một mái tóc rối bời và bộ quần áo nhàu nhĩ, trên khuôn mặt thì có mấy vết bầm hết sức khả nghi, trông thảm thương đến mức khó tả.

Chân Lãng ngồi xuống bên cạnh con trai, nhìn cậu bé lắp những miếng ghép hình, không hề có ý đưa tay ra giúp đỡ: “Hôm nay mẹ con sao vậy?”

Chú nhóc nhìn miếng ghép trong tay, suy nghĩ một chút rồi đặt xuống: “Mẹ nói đồ ăn mua bên ngoài không có chất dinh dưỡng, muốn làm bữa trưa của tình yêu thương cho con.”

Ánh mắt Chân Lãng ngó qua phía căn bếp, thấy mọi thứ đều đã tan hoang, trên mặt đất còn vương nước, xoong nồi, bát đĩa thì chất đống cả một góc, chỉ nhìn cảnh này thôi anh đã có thể tưởng tượng ra tình hình khi đó dữ dội và ghê gớm đến mức nào. Lại nhìn đứa con đang ngồi đó chơi trò ghép hình, Chân Lãng đưa tay bế chú nhóc đặt lên đùi: “Tình yêu thương của mẹ, con không được từ chối đâu đấy!”

“Bữa trưa con ăn đồ ăn ngoài.” Chú nhóc thò đầu lên từ giữa hai cánh tay của cha, trong tay vẫn còn cầm một miếng ghép hình, có chút do dự.

“Khi gặp phải chuyện gì đó nghĩ không thông, con đừng cố suy nghĩ mãi!” Chân Lãng lấy đi miếng ghép trong tay con trai, khẽ cười nói: “Chúng ta chơi trò khác nhé?”

Chú nhóc đáng yêu hé miệng để lộ ra một nụ cười hoàn mỹ: “Hôm nay mẹ không luyện quyền với con.”

Nhẹ nhàng bế chú nhóc lên, Chân Lãng lại ngó qua phía cô vợ đang nằm trên sofa, rồi cẩn thận mở cửa. Hai cha con lẳng lặng đi ra ngoài, bỏ lại người phụ nữ thảm thương vẫn nằm ngủ bù trên sofa.

Đứng trên bãi cỏ, Chân Lăng hơi lách người qua bên cạnh một chút, dễ dàng tránh khỏi đòn tấn công của chú nhóc đang múa may nắm đấm xông tới.

Chú nhóc vỗ huyệt, vẫn thấy có chút không cam lòng, cơ thể nhỏ bé xoay qua một bên một cách linh hoạt, rồi chạy về phía cha.

Hai cha con không ngừng qua qua lại lại, một người thì nghiêm túc, một người thì vui đùa, chơi trên bãi cỏ hết sức vui vẻ. Trên khuôn mặt đáng yêu bắt đầu hiện lên màu đỏ, trán chú nhóc lúc này cũng đã lấm tẩm mồ hôi, miệng thì không ngừng thờ dộc, duy có đôi mắt là vẫn lấp lánh, vẻ quyết tâm hiện rất rõ.

Nhìn đôi mắt cực kỳ giống mắt mình, nụ cười bên khóe miệng Chân Lăng càng lúc càng rạng rỡ.

Cái ánh mắt rực rỡ khi nhìn thấy thứ mà mình yêu thích đó, cái tính cách không đạt được mục đích thì nhất quyết không chịu bỏ cuộc đó, cái ý chí càng gặp thất bại thì lại càng cao vọt với vọt đó, rất giống một người.

Đáng tiếc, bà mẹ ầu đơ kia chỉ biết thờ dài vì khuôn mặt của con trai mà không hề chú ý tới một số chi tiết nhỏ khác.

Anh ngược mắt nhìn ban công, gặp ngay bóng dáng mảnh khảnh kia.

Ngay từ lúc Chân Lăng mới bước vào cửa thì cô đã cảm nhận được hơi thở của chồng rồi, có điều con buồn ngủ còn chưa tan hết, cho nên sau khi con trai được chồng bế ra ngoài cửa, cô đã thật sự chìm vào giấc ngủ sâu.

Dù có mệt, có buồn ngủ hơn chẳng nữa, cô cũng không dám ngủ say, để mặc cho đứa con trai bé bỏng chơi đùa một mình.

Có điều, nghĩ lại thì...

Gần đây dường như cô cứ luôn cảm thấy mệt, cũng ngủ nhiều hơn một chút.

“Mẹ...” Cơ thể nhỏ xíu của chú nhóc lăn một vòng trên bãi cỏ, ôm lấy đùi cha, hoàn thành nhiệm vụ đuổi bắt một cách hoàn mỹ, rồi ngoảnh đầu về phía ban công mà căng họng kêu lên.

Giả Thước chống tay lên lan can ban công, nở một nụ cười ngọt ngào với hai người thân thiết nhất của mình. Hai khuôn mặt giống hệt nhau, dễ dàng khiến cô nhớ lại những ký ức về anh hồi nhỏ. Vừa ngẫm cảm thán trước sự diệu kỳ của tạo hóa, cô vừa nhấm nháp lại đôi nét thơ ngây của năm xưa.

Chân Trí Khiêm, con trai của cô, con trai của cô và anh.

Vừa ra đời, đứa bé đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, trong khi ông ngoại đang lật giở vô số cuốn từ điển, muốn đặt cho cháu ngoại mình một cái tên thần sầu quý khốc, ông nội đã vung bút, ký tặng cho mẹ đứa bé tờ chi phiếu một triệu đồng.

Cô bế đứa bé trong lòng, bật thốt: “Thật là đáng tiền quá đi!”

Thế là, tên của đứa bé đã được xác định, Thật Đáng Tiền⁽¹⁾.

Mới ba tuổi, chú nhóc đã hiểu những lời chuyện trò của người lớn, rồi mấy lần đưa ra lời kháng nghị, nhưng đều bị mẹ bác bỏ kèm theo những tràng cười sặc sụa.

Dù thằng bé có một cái đầu giống cha, dù thằng bé vô cùng thông minh tài trí, nhưng ai bảo nó là con trai cô, cô không làm gì được cha nó, nhưng ức hiếp nó một chút thì vẫn còn làm được.

Nếu sinh thêm một đứa bé nữa, có phải nên đặt tên là Chân Du Khiêm⁽²⁾ không nhỉ?

Cô suy nghĩ mông lung, bên khóe miệng bắt giắc để lộ một nụ cười như ma quỷ.

Đương nhiên, nếu đó là một bé gái ngoan ngoãn, đáng yêu, cô có thể suy nghĩ đến việc đổi sang một cái tên thanh cao, tao nhã.

Đang lúc cô suy nghĩ đến thần thờ, hai bóng người một lớn một nhỏ dưới nhà đã biến mất, cửa nhà chợt cất lên tiếng động khe khẽ.

Cô mỉm cười ngoảnh đầu lại, một cơ thể mềm mại, mồ hôi ướt nhẹ nhào vào lòng cô, sau đó liền kêu lên bằng giọng non nớt mà ngọt ngào: “Mẹ, bế!”

Cô đưa tay bế đứa con bé bỏng, đi thẳng vào phòng tắm: “Anh ở lại thu dọn nhé, em đi tắm cho con.”

Chú nhóc ngoan ngoãn nằm bò trong lòng mẹ, một mảnh giấy màu trắng thoảng qua nơi khoe mắt cô.

“Cái gì thế?” Giả Thước hơi ngậy người, đưa tay ra định lấy.

Chân Lãng khoanh tròn hai tay trước ngực, đứng dựa lưng vào cánh cửa, mỉm cười nhìn người vợ yêu dấu: “Máy bay giấy, thứ mà hồi nhỏ chúng ta hay chơi ấy, anh vừa gấp cho con một cái, nó thích lắm.”

Rồi anh quay sang nói với con trai: “Bỏ máy bay xuống, theo mẹ đi tắm đi nào!”

Khuôn mặt đáng yêu ngó nghiêng một chút, đôi mắt tròn xoe tìm kiếm khắp xung quanh, chú nhóc dường như đang muốn tìm một nơi hợp lý để đặt chiếc máy bay yêu dấu. Sau mấy lần lắc lư cái đầu, bàn tay mũm mĩm của chú nhóc thò ra, chiếc máy bay giấy cắm thẳng vào ngực Giả Thước, rồi trượt xuống dưới dọc theo chiếc áo thun rộng thùng thình: “Mẹ, cho con mượn tạm chỗ này để đỡ máy bay một chút nhé!”

Đỡ máy bay... Đỡ máy bay... Đỡ máy bay...

Giả Thước lập tức ngậy người như bị sét đánh, khuôn mặt đáng yêu trước mắt không ngừng thay đổi, cánh cửa thời gian dường như đã mở ra, mọi chuyện quay trở về mười mấy năm trước.

“Chân! Trí! Khiêm!” Giả Thước nghiêng răng ken két, khuôn mặt méo mó.

“Ha ha.” Một tràng tiếng cười vui vẻ vang lên, chú nhóc đáng thương được đôi tay của cha đón lấy, rồi chẳng mấy chốc đã mất hút trong phòng tắm, kèm theo đó là tiếng dạy bảo: “Cái này là độc quyền của cha rồi, năm đó cha phải dựa vào câu nói này mới có thể khiến mẹ con nhớ đến cha suốt mười mấy năm đấy. Con muốn đỡ máy bay thì đi tìm chỗ của con đi, cái sân bay này cha đã chiếm chỗ từ mười mấy năm trước rồi.”

“Chân Lãng!”

Sự từ cái cuối cùng đã ra oai, mùa may nắm đấm xông thẳng tới. Nắm đấm sượt qua mặt Chân Lãng, phi thẳng vào bức tường.

Lấy nắm đấm của Giả Thước làm trung tâm, bức tường trắng tinh nứt toác ra như tơ nhện, những hạt bụi trắng rơi xuống như mưa.

Thấy cảnh tượng đáng sợ này, chú nhóc vừa gây chuyện rút cái đầu nhỏ xiu vào lòng cha, thấp giọng gọi: “Cha...”

Chân Lãng thì vẫn thân nhiên, cởi quần áo cho con trai rồi bỏ chú nhóc vào bồn tắm: “Không sao đâu, vừa hay cũng cần sửa lại căn bếp, chúng ta gọi người tới làm luôn.”

Rồi anh ngoảnh đầu lại, liếc mắt nhìn vợ yêu: “Gần đây tinh thần của em không được ổn lắm, ngày mai hãy cùng anh đến bệnh viện kiểm tra một chút! Nếu không có vấn đề gì, anh mới cho phép em động chân động tay.”

Giọng nói nhẹ nhàng cùng vẻ mặt kiên quyết của anh khiến Giả Thước co rúm người lại, lúng túng không dám động đậy thêm chút nào.

Chú nhóc nghịch ngợm trong bồn tắm, làm nước bắn tung tóe, dưới ánh đèn âm áp dịu dịu, rất nhiều bong bóng bảy màu bay lên, dính vào mái tóc ướt ươn của chú nhóc, hóa thành những tiếng cười khanh khách, vui vẻ.

Trong ký ức đã hơi nhạt nhòa, buổi chiều ngày hè năm đó, cậu thiếu niên anh tuấn cầm chiếc máy bay giấy màu trắng trong tay, khom người xuống nói với cô nữ sinh trước mặt: “Giả Thước, cho tớ mượn ngực cậu để đỡ máy bay một chút nhé!”